

KURĞAN

SARAYIN YIKILIŞI

ROMAN

H. S. BOZTAŞ

KURGAN

KURGAN

Sarayın Yıkılışı

HACI ŞABAN BOZTAŞ

KURGAN

Copyright © Sütun Yayınları, 2011

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör

Sami ÜNAL - Kalender YILDIZ

Kapak

Engin ÇİFTÇİ

Sayfa Düzeni

Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN

978-975-9089-90-0

Yayın Numarası

84

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7

Gaziemir/İZMİR

Tel: (0232) 274 22 15

Şubat 2011

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi

Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Sütun Yayınları

Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.sutunyayinlari.com

Ufisler

Rüzgâr olanca gücüyle esiyordu. Gökyüzünün masmavi olduğu bir günde kızılın ve siyahın otağını kurmuş olduğu vadi, yukarıdan bakılınca derin bir anaforu andırıyordu. Etrafı çevreleyen kayalara yerleşmiş yüksek uçurumlar, belli bir noktadan etrafa dağılan kızılımsı rüzgâra karşı vadinin asıl şeklini aldığı günden beri koruduğu berk duruşunu savunabilmek için dişlerini sıkıyor ya da yüzünü bu amansız fırtınadan korumaya çalışıyor gibiydi. Uçurumun aşağılarına doğru bakılınca görülen koruluk alanlardan rüzgârın ağaçların dalları, yaprakları arasında nasıl bir öfkeyle dolaştığına dair bakanlara ya da dinleyenlere bir fikir verebilecek ince çığlıklar ve toz bulutları yükseliyordu. Hiçbir canlının gezintiye çıkmak istemeyeceği kadar ürkütücü görünen bu vadinin kenar süsleri sayılabilecek yüksek uçurumlardan birinin tepesinde birkaç kişi uzaktan anafurun merkezini gözlüyorlardı. İçlerinden birisi sanki diğerlerinden daha derin düşünüyormuş gibiydi. Düşüncesinin farklı olduğu giyiminden de anlaşılıyordu. Diğerleri asker üniformasına benzeyen elbiseler giymişken o üzeri kırmızı işlemelerle süslenmiş siyah bir kaftan giymişti.

– Efendim bizler sadece avcılarız ve kralımıza hizmet etmekten başka bir gayemiz de yoktur.

– Bunu biliyorum, dedi kaftanlı. Eğer susar ve benim daha rahat düşünmeme izin verirsen buradan hemen gidebilirsin, dedi ve biraz uzaklaştı.

Avcı sustu. Yanındakilere baktı. Onlar da buldukları yerden görünen manzara karşısında oldukça ürkmüşlerdi ve bir an önce evlerine, eşlerine ve çocuklarının yanına dönmek için can atıyorlardı.

– Başımızı nasıl bir belaya soktuğunun bilmem farkında mısın Kette? Senin bu hırsın yüzünden bir gün hepimiz helak olup gideceğiz.

Yanında duran arkadaşının söylediği bu sözler o anda Kette'ye de çok doğru gelmişti ancak bunu arkadaşına asla söylemeyecekti.

– Öyle diyorsun ama benim sayemde Gelpagoren'in en iyi avcı takımı unvanını kazandığımızı da sakın unutma Tui.

– Bu gerçekten en çok arzu ettiğimiz şeydi doğrusu, dedi üçüncü. Kette bu sözdeki alaya aldırmadan:

– Neyse bunlara boş verelim şimdi. Atarcat ne düşünüyor acaba?

– Senin kabahatini soruşturmak üzere ülkenin en büyük bilgisi görevlendirildi. Bana öyle geliyor ki sonumuz bir felaket olacak.

Kette burun kıvrırdı:

– Ne kadar da korkakmışsınız meğer siz. Böyle olduğunuzu bilseydim avlanmaya kendi oğullarımla çıkardım. Küçük olsalar da babaları kadar cesurlar.

– Eminim öyledirler. Ama başlarını belaya sokma konusunda babaları kadar yetenekli değillerdir umarım.

Kette, Tui’ye öfkeyle baktı:

– Sessiz olun. Atarcat buraya doğru geliyor.

– Bana olanları tam olarak anlatın bakalım.

Üçü de bir an korkuyla birbirlerine baktılar. Atarcat’ın yanındaki askerler Kral Kalsor’un özel muhafızlarıydılar ve onların acımasının olmadığını herkes bilirdi. Bu yüzden üçü de en dürüst hallerine büründüler. Konuşmaya Kette başladı:

– Efendimiz! Ben ve arkadaşlarım her zamanki gibi avlanmaya çıkmıştık. Buralar bizim avucumuzun içi gibi bildiğimiz yerlerdir. Hangi delikte hangi av hayvanı var gayet iyi biliriz. Biz de en iyi bildiğimiz yere; diğer avcıların gelmeye pek cesaret edemedikleri bu vadiye geldik. Burası bizim en başlıca avlanma yerimizdir.

Tui ve Huyaf arkadaşlarının lafı gereksiz yere uzattığını düşündükleri için Atarcat’ın her an kızmasından korkuyorlardı. Ama Atarcat Kette’yi oldukça sakin bir şekilde dinliyordu.

– Devam et, dedi.

– Yakın zaman önce buraya geldiğimizde Efendim, tuhaf mavi renkli bir fidan gördük. Ne olduğunu anlayamadık. Köydeki yaşlılara durumu anlattıysak da onlar bize sadece o ağaçtan uzak durmamızı salık verdiler. Onların söylediklerine göre bu Ateşcanlıların bir işi olabilirmiş. Ama biz yine buraya geldik. Bu sefer

avlanmaktan çok ağacı yakından incelemek içindi gelişimizin gayesi. Geldiğimizde şunu gördük ki ağaç diğer ağaçlara göre çok hızlı büyüyordu. Birkaç gün içinde tam boyuna ulaşmıştı. Ağaca yakından baktığımızda yaprakları üzerinde siyah benekler olduğunu gördük. Bu benekler sanki canlı gibiydi. Yine gelişerimizin birinde bu beneklerin ipekböceğinin kozasına benzer bir koza ördüklerini gördük. Biz de ağacın başından ayrılmayıp neler olacağını görmek için burada geceleme kararı verdik. Sabah uyandığımızda yapraklardaki kozaların yırtılmış olduğunu gördük. Ve ağacın etrafında o mavi kuşlar uçuşuyordu. Biz de kralımıza böyle güzel kuşlardan birkaç tanesini hediye etmek istedik. Ve bazılarını yakalayıp saraya getirdik. Bizim bütün yaptığımız ve bildiğimiz bu kadar Efendim. Ve şunu söylemek istiyorum ki arkadaşlarımın bu işe dâhil olmalarının tek sebebi benim aşırı merakımdandır. Yoksa onlar zaten buradan uzak durmak için can atıyorlardı. Ancak onları ben zorladım buraya gelmeleri ve kuşları yakalamakta bana yardım etmeleri için. Onların varsa bir kabahati o da arkadaşlarını bilmedikleri bir şeyin karşısında yalnız bırakmak istememeleridir. Bu yüzden ortada kötü bir durum varsa ve birilerinin cezalandırılması gerekiyorsa bu sadece ben olmalıyım.

Askerler Kette'nin bu akıl veren tavrından rahatsız oldular. Ama Atarcat'ın yanında konuşmaya da cesaret edemediler. Çünkü o Kral Kalsor'un en çok saygı gösterdiği kişiydi.

– Başka hiçbir şey olmadı mı? Herhangi bir şeyi anlatmayı unutmadın değil mi?

- Hayır, Efendim.
- Buralarda dolaşan birilerini gördünüz mü?
- Hayır Efendim. Biz burada kimseyi görmedik. Öyle değil mi arkadaşlar.

İkisi birden “Evet!” diye atıldılar.

Atarcat elini çenesine götürdü. Gözleri derinlerin tonuna büründü.

- Tamam, siz gidebilirsiniz.

Avcıların yüzüne can geldi. Yerlere kadar eğilerek Atarcat’ı ve askerleri selamladılar. Askerlerin kızgın ve kibirli bakışlarından bir an önce kurtulmak için oradan hızla uzaklaştılar.

Atarcat, avcılar gittikten sonra akşama kadar muhafızlarla birlikte kaosun oluşturduğu helezonu izledi. Zaman zaman mavi, yeşil renklerin birbirine karıştıran bazen de kızarıp sararan bu muammanın ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Güneş batmak üzereyken askerlerden en kıdemli olanı Atarcat’a yaklaştı:

- Efendim güneş batmak üzere. Güvenliğiniz için köye dönmemiz gerekiyor. Kralımızın emirlerine göre sizin güvenliğiniz bizim için en öncelikli durum.

Atarcat hala kaosu izliyordu. Kendisini duymadığını sanan asker, biraz daha yaklaştı Atarcat’a. Atarcat birden yönünü askere döndü:

- Evet, köye dönmek gerek. Biriniz Kral’a gitmeli.
- Bunun sebebini öğrenebilir miyim efendim?
- Kral’ın o kuşları buraya göndermesini istiyorum.

Kumandan bunu sebebini anlayamasa da emre itaat etti:

– Emredersiniz efendim.

Kraldan kuşları almak üzere bir askeri yolladıktan sonra grup geceyi o yerin yakınlarında bulunan bir köyde geçirdi.

Köy ormanlarla kaplı dağlar arasında bir düzlükte kurulmuştu. Burada yaşayanların çoğunluğu çiftçilikle geçimlerini sağlıyordu. Kendilerine avcı diyen o köylülerin yaptığı iş ise sadece tarlalara dadanan yabani hayvanları uzak tutmaktan ibaretti. Yoksa ne bu köyde ne de Gel-pagoren ülkesinde kimsenin et yediği yoktu.

Atarcat ve yanındakilerin köye gelişleri köy halkında bir korkuya neden olmuştu. Çünkü bu köyde en yaşlılar bile köye en son ne zaman bir yabancıyı geldiğini hatırlamakta zorlanırdı. Gelenlerin sessizliği ve ciddiyeti de onların tedirginliğini iyice artırmıştı. Kendileriyle konuşmaları sadece zorunlu hallerde emir tonunda cümlelerden ibaretti. En yaşlı olanı onlarla geldiklerinden beri hiç konuşmamıştı. Ama onun bu hali kibirden değil kafasında dolaştığı dışarıdan bile belli olan düşüncelerden kaynaklanıyordu.

Askerler ve Atarcat dinlenmek için odalarına çekildiler. Kumandan her ihtimale karşı misafir oldukları evin dışına bir nöbetçi bıraktı. Nöbet değişimi ile ilgili emirler verdi.

Atarcat için uykusuz bir gece olacağı belliydi. O da yatağa hiç yaklaşmadan pencerenin önüne geldi. Gece karanlığında cılız da olsa ışıkları seçilebilen kaosu

görmeye çalıştı. Kuşlarla ilgili talimatını verdikten sonra buraya ilk geldiklerinde taşıdığı endişeler kaybolmuştu. İlk defa böyle bir olaya şahit olmanın verdiği heyecan bir yana bırakılırsa olayın nedeni ile ilgili aklında oluşan tahminler eğer doğru çıkarsa bu ülke tarihinin en önemli keşfi olabilirdi.

Şimdi yapmaları gereken sadece sabahı beklemektir. Güneş doğduğunda kuşlarla ağaç arasındaki bağlantının sırrı açığa çıkacaktı. Olacak olanlar hakkında tahminleri arttıkça bedeninin güçsüz düştüğünü hissediyordu. Bu yorgunluk hissi onu biraz uyuyabileceğine ikna etti. O da yatağa geçip uzandı. Uyku onu teslim aldı.

Sabah kumandan Atarcat'ın odasının kapısını tıklattı. Ok gibi fırlayan Atarcat:

– Buyurun, dedi. Kumandan içeri girdi ve onu selamladı:

– Efendim adamımız kuşları getirdi. Kapalı bir kafes içindeler.

Derin bir nefes alıp verdi:

– Tamam, birazdan vadiye gidelim.

Atarcat elinde tuttuğu kafesle vadinin yürümeye uygun bir yerinden aşağıya iniyordu. Kumandanın tüm ısrarlarına rağmen tek başına gitmekte direnmiş ve amacına ulaşmıştı. Askerler herhangi bir aksilik olmaması için dua eder halde uçurumun tepesinde bekliyorlardı. Gözlerini bir an bile Atarcat'tan ayırmıyorlardı. O ise gayet sakin ve dikkatli adımlarla aşağıya iniyordu.

Düzlüğe indiğinde askerler rahat bir nefes aldılar. Ancak şu an yürüdüğü taraf kaosu olduğu taraftı. Tekrar endişeyle onu izlemeye başladılar.

Uzaktan görüldüğünden daha güçlü bir rüzgâr esiyordu. Etraftaki çalı çırpı sürükleyebileceği ne varsa önüne katmış olan rüzgâra karşı yürümek Atarcat için biraz zor olacaktı ama o vazgeçecek gibi görünmüyordu. Havada uçuşan nesnelere korunmak oldukça zor görünüyordu. Ellerini gözlerine doğru kaldırdı. Kaosun ortasına doğru ilerledikçe rüzgâr şiddetini azaltmaya başladı. Dünden beri kafasındaki tahminlerinde yanılmış olduğunu kanıtlayacaktı.

Rüzgâr yavaşladıkça kıvılcık, siyah, mavi, yeşil renklerin ve bunların tonların oluşturduğu sis perdesi dağılmaya başladı. Şimdi rüzgâr her zaman tanık olduğu ve çoğu zaman da sevdiği bir şiddette esiyordu. Gözlerinin önünde beliren devasa mavi ağacı görünce hayretler içine kaldı.

Bunca hengâmeye neden olan ve daha önce benzerini bile görmediği ağacı seyretti bir süre. Dallarında ya da yakınlarında şu an kafeste tuttuğu kuşların benzerleri uçuşuyordu. Yavaşça kafesi yere bıraktı. Bir kez daha dinmek üzere olduğu belli olan kaosu kaynağı ağaca baktı:

– Sanki ışıktan yapılmış, dedi.

Kafesin örtüsünü açtı. Kuşlar yerlerinde duramıyorlardı. Bunca çırpınmaya rağmen kuşların gövdelerinde kanatlarından tek bir tüy bile kopmadı. Atarcat gülümseyerek kafesin minik kapısını açtı. Kuşlar bir hışımla ağaca doğru uçtular. Üçü de gidip ağacın

farklı bir dalına kondular. Bir süre sonra havalanıp ağacın etrafında uçmaya başladılar:

– Sen mavi ağaç! Bu kuşlar senin çocukların. Ve sen onlar senden uzaklaştığında çok öfkeleniyorsun. Bu kaosun nedeni bu ve ben bu sırrı çözdüm. Senin bu gücünü ülkem için çok yararlı işlerde kullanmak da benim bundan sonraki uğraşım olacak. Şimdilik senin hakkında öğrendiklerim bana yeter. Ama yakında geri geleceğim. Seninle ve belki senin soyunla sonsuza kadar süren bir ortaklığın ilk adımını atacağım.

Atarcat böyle dedi ve geldiği yere doğru yöneldi. Askerler de her şeyin yolunda olduğu kanaatine vardıklarından bir hızla aşağıya inmişlerdi. Uçurumun başladığı yerde Atarcat'ı karşıladılar. Kumandan:

– İyi misiniz Efendim diye sordu.

– Daha iyi olamazdım kumandan. Bugüne şahit olduğunuz için nesiller boyunca anlatılacak bir onurun sahibi oldunuz. Haydi, artık saraya dönelim.

Sarayın Yıkılışı

– Hadi ama Mabel! Bizi okyanusun ortasında nereye götürdüğünü söylemeyecek misin?

– Biraz sabırlı olmayı öğrenmelisin. Yoksa hayatta hiçbir sürprizin tadına varamazsın.

Pervanelerin çıkardığı gürültüden dolayı birbirlerini duymakta zorlanıyorlardı. Mabel helikoptere tepeme doldurduğu kızlara baktı. Kendini pörsümüş bir et yığını gibi hissediyordu.

Dört kişiydiler. Üçü karşısında oturuyordu. Tüm dünyada sadece bir adet bulunan bu helikopterin yolcular için ayrılan kısmında Mabel'in yanında oturan kız ise kendini ayrıcalıklı hissettiği için diğerleriyle fazla konuşmuyor, yaptığı çocukça şakalara gülmeye çalışıyordu.

Mabel boğazını son haddine kadar zorlayarak bir nara attı. Kızlar da coşkuyla ona katıldılar.

– Efendim, üç dakika sonra varmış olacağız. Ön taraftan seslenen pilotu duyunca kendini topladı. Böyle dağılmış görünmek istemiyordu. Ayakkabılarını giydi:

– İşte hanımlar birazdan dünyada ancak birkaç kişinin ulaşabileceği bir şans sizin olacak.

Aynı kız sürprizin ne olduğunu öğrenmek için üsteledi:

– Lütfen artık söyle. Meraktan felç geçirmek üzereyim. Bu lafı duyunca Mabel yine bir tiksinti duydu.

Pencerenin camına başını dayayıp okyanusa baktı. Beş on saniye sonra bir çığlık daha attı ve:

– İşte geldik.

Kızlar da bu çığlığa ellerini çırparak karşılık verdiler.

Helikopter okyanusun üzerinde bir noktada sabitlenmişti. Pilot ve Mabel aşağıyı seyrediyorlardı. Kızlardan biri neşeyle bağırdı:

– Balık avlamaya mı geldik?

Mabel bu soruyu duymadı. Bir an pilotla göz göze geldi. Okyanus yüzeyinde oluşan hava kabarcıklarını ikisi de görmüşlerdi.

Dibi karanlık sulardan yüzeye yarım futbol sahasına sığabilecek bir cam küre yükseldi. Mabel:

– Oen sen harika bir adamsın dostum. Senin gibisi bir daha dünyaya gelmeyecek. Pilota döndü:

– Haydi, bizi indir bakalım. Cam kürenin üst kısmı karpuz kabuğu gibi ikiye ayrılmaya başladı. Kızlar da başlarını camlara dayayıp olanları seyrediyorlardı. Onlar henüz durumun ne kadar heyecan verici olduğunun farkında olmadıklarından sadece karşılarında daha önce hiç şahit olmadıkları türden bir olayın gerçekleşiyor olmasının şaşkınlığı içindeydiler. Yüzeyde sabitlenen bu denizaltı benzeri makinenin üstündeki piste helikopter indi. Kızlar ve Mabel başlarını eğerek helikopterden uzaklaştılar.

– Bundan nefret ediyorum, dedi Oen raketi olanca gücüyle yere çarparken. Benden bu kadar. Saru bir kahkaha attı:

– Bu ikinci oldu Oen, kötü giden her maçı böyle yarıda bırakmak kendini iyi hissetmeni sağlamaz inan bana.

Tavan açılmaya başladığında aşağıdaki tenis kortunda iki kişi böyle konuşuyordu. Helikopter inince sert rüzgârdan korunmak için ellerini gözlerine siper ettiler:

– Yine eğlence havasına girmiş Mabel.

Saru'nun keyfi kaçtı birden:

– O zaman bazı işleri ertelememiz gerekecek kor-karım. Biraz durdu ve sonra söylemesi daha uygun olur diye düşündüğü şeyi hemen söyleyiverdi:

– Bence onunla ciddi bir konuşma yapmak için daha iyi bir zaman olamaz. Durum kontrolden çıkıyor gibi ne dersin?

– Saru! Şimdilik üstüne gitmeyelim istersen. o eğlenmeyi her zaman severdi biliyorsun. Bu yeni bir durum değil.

Helikopter uzaklaştı. Sessizlik ortalığa yayılınca karşılaştan bu insanlar birbirlerini daha rahat duyabilecek imkânı buldular.

Mabel arkadaşlarına sarıldı. Oldukça samimi bir sarılıştı. Saru az önce söylediklerine pişman olur gibi olduysa da anında kararlı taraflarını öne çıkardı. Konuşmalıydı onunla ve konuşacaktı da.

Oen, Saru ve Mabel dünyanın en zenginleri arasında sayılan ailelerin çocuklarıydılar. Onlar arasındaki

dostluğun kaynağı da aileler arasındaki yakın ilişkiydi. Mabel'in ailesi büyük bankalara sahipti. Saru'nun ailesi ise daha çok enerji kaynakları üzerine yatırım yapmıştı. Oen'in ailesi ise deniz ve hava taşımacılığı konusunda dünyanın en büyük gücünü elinde bulunduruyordu. Gemiler uçaklar ve helikopterler dünyanın birçok ülkesine Oen'in ailesinin sahibi olduğu fabrikalardan gönderiliyordu. Otuz yaşını çoktan aşmış birer züppe sayılabilecek bu insanlar gerçekten iyi arkadaşlıklar. Bunun da farkındaydılar çünkü kendileri dışında pek fazla da dostları yoktu. Bu durum her gittikleri yerde olağanüstü ilgi görmeleri ve kendileriyle tanışan insanların aşırı hayranlık gösterilerine rağmen böyleydi.

Mabel diğer ikisine göre biraz daha zayıf bir bakıma da çirkin sayılabilirdi. Seyrek saçları ve kuru bir dalı andıran bedeniyle hayat boyu rüzgârdan korunması gereken bir varlık görüntüsü veriyordu. Her zaman içlerinde en uçarı ve eğlence düşkünü olan oydu. Hayatları boyunca en başta ailelerinin çok kızacağı ilerleyen zamanlarda da insanlar üzerinde korku, heyecan belki de biraz tiksinti uyandıracak maceraların titiz planlayıcısı ve ciddi uygulayıcısı olmuştu. Bu yüzden ailesi küçük kardeşine ondan daha fazla ilgi gösterir ve güvenirdi. Ailede ya da çalışma hayatındaki konumu bir görünüp bir yok olan biri şeklindeydi. Sabırsız ve bir o kadar da hırslıydı. Hırsı yüzünden bir an önce sonuca varmak ister gerekli sabrı gösteremediğinden pes eder ve yine hırsı yüzünden pes edişlerinden kaynaklanan yenilmişlik duygusunu tuhaf eğlenceler bularak bastırmaya çalışırdı.

Saru ise ailesi ve arkadaşları için tam bir gurur ve

güven kaynağı idi. Fazla heyecanı olmayan kararlı ve titiz bir yaşam tarzı vardı. Siyah saçları ve siyah gözleriyle karşısındakini çabucak etkileyebilecek bir havası vardı. Onun bu hali de kendine olan güvensizliğinden ve her an hata yapabilme ihtimalinden kaynaklanıyordu. Oen'e hayrandı. Birçok hareketini onaylamasa da Mabel de onun için bulunmaz bir dosttu.

İkisinin de kendilerinden ileride, yüksekte hatta zirvede gördüğü kişi ise Oen'di. Çıktığı deniz yolculuklarından dolayı özgürlüğü ve mücadeleyi severdi. Ama mücadelesini her zaman etrafındakilere zarar vermeden ve kendi hırsının masum şeyleri yok etmesine neden olmadan yapmaya gayret ederdi.

Buldukları gemi deniz altında da deniz üstünde de oldukça konforlu seyahat imkânı veren bir tasarım harikasıydı. Sudan enerji elde eden, içerisinde bir ev, çalışma odaları, çalışanların hayatlarını rahatça sürdürebileceği bölümler ve Oen'in deniz altındaki dünyayı doyasıya seyredeceği bir salonu barındıran bu gemi onun haftanın en az birkaç gününü geçirdiği yerdı. Oen, yıllarca hayalini kurduktan sonra ailesini yeterince büyüdüğüne ikna edip işe koyulmuş ve dört yıl süren yapım aşamasının her anına tanıklık etmişti.

– Size neler oluyor böyle? Ruhunuz mu kurudu yoksa?

Mabel'in bu sorularına ikisi de cevap vermek istemedi. Ama Oen durumun sakinleşmesi için konuşma ihtiyacı duydu:

– Biliyorsun Saru'nun projesini bitirmemiz gerekiyor. Birkaç gün sonra görücüye çıkacak. Herhangi bir aksilik olmasını istemeyiz değil mi?

– Evet, ama bittiğini söylemişsiniz.

– Bu doğru ama son bir kontrol yapmamız iyi olacak.

Oen’in kullandığı evin oturma odasında bulunan üç arkadaş ne yapacakları konusunda bir karar vermeye çalışıyordu. Mabel ısrarında sebat etmeliyim diye düşünürken diğerleri onun teklifini kabul edip etmemesi konusunda bir tereddüt yaşıyorlardı.

– Hiçbir mazeret kabul etmiyorum. Sadece bir günümüzü alacak. Hem belki de siz mükemmel tasarımcılara yeni bir ilham kaynağı olur bu gezi ne dersiniz?

Bir süre sessizlik oldu. Saru gergin yüzünü diğerlerinden saklamaya çalışıyordu. Mabel ise ağzı bir karış açık, arkadaşlarının “Evet” demesini bekliyordu. Oen doğal hareket etmeye gayret ediyordu. Sonunda ayağa kalktı. Dışarıdaki manzarayı rahatça görebildiği pencerenin önüne geldi:

– Aslında Saru! Bu iş üzerinde çok çalıştık. Bitti sayılır. Bir gün dinlenmek bize daha iyi gelir. Şu an yaptığımız her şey bize mükemmel görünecektir. Üzerinden biraz zaman geçtikten sonra işi tekrar incelemek pürüzleri daha net görmemizi sağlayabilir. Ben bu yüzden Mabel ile birlikte gidelim derim.

– Tamam, dedi yüksek perdeden ve uzatarak. Madem herkes bu fikirde öyleyse ben de bencillik yapmayacağım. Mabel bu duruma çok sevinmişti. Saru’nun yanına koştu:

– Bencillik değil dostum. Seni anlıyoruz elbette. Bu sana da iyi gelecek hiç merak etme sen. O Mısırlıları

da bu kadar düşünme sen onlara piramitlerden daha değerli bir hediye vereceksin merak etme.

Saru alçakgönüllü bir edayla:

– Kimse piramitlerden daha iyisini yapamaz Mabel. Abartma lütfen.

Sözü edilen proje Mısır’da inşa edilen Keops piramidinin yanı başındaki dev oteldi. Birbirine taban tabana yapışık iki piramit şeklinde tasarlanmış bu otel çölün ortasında eşsiz bir manzaraya sahipti ve çölün ortasında devasa bir vahayı andırıyordu. Dünya genelinde hareket eden finansal kaynaklar bu dönemde kendisine Mısır’ı merkez olarak seçmişti. Bunda hükümetin yoğun diplomatik faaliyetlerinin de etkisi olmuştu.

– Tamam, öyleyse, akşam olmadan yola çıkmalıyız. Fazla vaktimiz yok. Gerekli şeyleri alalım yanımıza. Haydi, haydi, acele edelim. Geçmemiz gereken iki ülke var.

Akşam olmak üzereyken Mabel’in dediği ülkeye gelmişlerdi. Önce gemiden havaalanına kadar helikopter yolculuğu havaalanından da bu ülkeye kadar küçük bir jetle seyahat. Okyanus kıyısında bir otele yerleştiler. Mabel her şey hallolduktan sonra grubu toplayıp bir arabaya doldurdu.

O günün akşam saatlerinde ormanlar içinde yüksekten akan bir şelalenin yanı başında eğreti bir kamp kurdular. Birden maruz kaldıkları hava değişikliği ve yolculuğun yorgunluğuna eklenen sarhoşluk gruptaki herkesi mecalsiz bıraktı. Biraz dolaşmayı teklif eden Mabel bu sefer bir itirazla karşılaşmadığı için mutlu bir şekilde arabanın direksiyonuna geçti. Bir ırmağın yanı başına kadar şarkılar söyleyerek arabayı sürdü.

Oen ve Saru arabayı bıraktıkları köprüden akan suları izlemekten vazgeçip ırmağın kenarına indiler. Mabel orada kızlarla yalnız kalınca kendini bir boşlukta hissetti. O da hemen onların yanına indi. Ama hala sakinleşmemiş bir hali vardı.

– Arabanın üstüne çıkıp dans edin!

Oen ve Saru olan biteni rahatsız ya da mutlu olmadan izliyorlardı. Saru bu manzarayı daha fazla izlemek istemese de sesini çıkarmadı. Yine Oen devreye girdi ve onun söyleyemediği kelimelerin tercümanı oldu:

– Bu çok çılginca Mabel. Ama eğlenceli olduğunu söylemek benim için kolay değil. Mabel sırtarak:

– Henüz sürprizi görmediniz. O zaman yaşayacağınız heyecanı hayal ettikçe ben heyecanlanıyorum.

– Sürprizler, sürprizler. Sende bunların hiç sonu yok mu dostum?

– Hayır, ölümüm bile müthiş bir sürpriz olacak. Başını Saru'ya doğru uzatarak ve hırlar gibi bir ses tonuyla ekledi:

– İnan bana Saru. Ölümüm bile müthiş bir sürpriz olacak.

– Saçmalamayı kes artık Mabel. Keyfimi kaçırmaya başladın.

– O zaman keyiflenelim, dedi, elindeki şişeyi uzattı. Mabel yine bir kahkaha attı:

– Artık arkadaşlarım sevgililerine sadakat göstermeye başlamış ne yazık ki. Büyük bir yalnızlık beni bekliyor. Hem de sabırla.

– Kendini biraz toparlarsan seni sabırsızlıkla

bekleyen başka şeylerin olduğunu görebilirsin. Cümle kurarken bazı kelimeler kesintiye uğruyordu. Sarıhoşluğun zihne verdiği bulanıklığı gidermek için ayaklarını suya soktular. Bir yandan da büyük bir konuşmaya hazırlanıyordu.

– Kimmiş ya da neymiş beni sabırsızlıkla bekleyen?

– Dünyada seni sadece sen olduğun için seven kaç tane kadın var ki Mabel? Kimden bahsettiğimizi gayet iyi biliyorsun ondan ötesi senin için hep hayal kırıklığı olacaktır. Hem ben böyle düşünüyorum hem de Oen böyle düşünüyor. Elini Mabel'in omzuna attı:

– Senin iyiliğini bizden daha fazla isteyen olabilir mi? Elbette hayır. Senin eğlencene katıldık ama bundan sonra daha sorumlu olmak zorundayız. İnsanlar bizden çok şey bekliyor. Tüm insanlar. En başta da sevdiklerimiz. Yaşlanıp ölümün ayak seslerini duymaya başladığımızda Ölüm Meleği'nin davetine rahatça icabet etmemizi sağlayacak bir hayat yaşamamız gerekiyor. Bu o kadar da zor değil. Hem bu tarz bir hayat dünyada eğlenceli olan tek hayat tarzı değil. Bunu artık anlamalısın ve bizimle olmalısın. Çünkü biz seni hep yanımızda görmek istiyoruz.

– Ne demek istiyorsun Saru? Yoksa beni intihar etmeye mi teşvik ediyorsun?

Mabel'in konular arasındaki bağlantıyı kaybettiğini, şu kendisiyle değil de içindeki sesle konuştuğunu anlayan Saru üstelemedi. Oen yine araya girdi.

– Sen iyice uçtun Mabel. Yüzünü yıka istersen. Şimdi bunları konuşmayalım. İleride bol vaktimiz olur.

Mabel çaresiz söyleneni yaptı. Serin sular yüzünden saçlarının ucundan damlarken arkadaşlarına seslendi:

– Sizce içerideki bir yangını söndürebilecek bir su var mı dünyada?

Susmayı tercih ettiler. O da istemeyerek onlara katıldı. Üçü de gürültünün kulaklarını uyuşturması yüzünden kendilerini çok sakin bir yerdeymiş gibi hissetmeye başlamıştı ki uzaktaki tepelerden arka arkaya silah sesleri duyulmaya başladı. Neler oluyor diye sesin geldiği tarafa doğru döndüler. Kızlar çığlık çığlığa koşup onların yanına geldiler. Korkuyla tıpkı boğulmakta olanın kendisini kurtarmaya çalışanı can havliyle sarıp sarmalaması gibi dolandılar erkeklerin gövdelerine. Saru ve Oen korkudan ve şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemez halde üzerlerine binen yüklerden kurtulmaya çalıştılar. Kızlar buna direndiler. Sığınacak bir kaya arkası ya da ağaç dibi aradı gözler. Çok uzakta gökyüzünde akıp giden mermilerin cansız ışıklarını gördükçe korkuları daha beter artıyordu. Sonunda Oen kendini toparlayıp yanındakileri bir kayanın arkasına sürükledi. Bir tek Mabel olduğu yerde kalmıştı. Saru öfkeyle bağırdı:

– Çabuk buraya gel Mabel. Nedir bu olanlar nereye getirdin bizi? Haydi, Allah'ın cezası çabuk buraya gel.

Silah sesleri gecenin gevşemiş havası içinde çatlayarak yankılanıyordu. Mabel ise halinden gayet memnun görünüyordu:

– Sizi korkaklar diyerek bir kahkaha attı. İşe biraz heyecan katmak fena olmaz diye düşündüm. Ama siz

sürprizimi mahvettiniz. Haydi, gelin buraya korkacak bir şey yok.

Mabel'in umursamazlığı onları daha da dehşete düşürdü.

– Birazcık heyecan dostlarım. Sadece size birazcık heyecan yaşatmak istedim. Silah sesleri buradaki iki düşman kabile arasındaki bir çatışmanın bize sunduğu senfoni ya da sıcak bir salsa melodisi. Ben sadece bir tarafa çatışmayı bu geceye almaları için biraz para verdim.

Saru duydukları karşısında deliye dönmüştü. Ne olacağına aldırmadan Mabel'in yanına koştu. Gömleğinin yakasını kavradı:

– Ne saçmalıyorsun sen? Nedir bunun anlamı hemen anlat Mabel. Bu sefer tüm sınırları aştın.

– Kızma dostum, dedi sarhoş ses tonuyla. Her şey tıpkı anlattığım gibi oldu. Bu geceyi bizim için ayarladım.

– Yani şu an bilmediğimiz bir yerdeyiz, yanı başımızda küçük bir savaş oluyor ve sen bunun olması için birilerine para mı verdin? O sırada Oen de yanlarına geldi. Kızlar yerlerinde kalmayı tercih ettiler.

– Mabel diye bağırdı ve bir yumruk yapıştırdı suratının ortasına. Mabel sendeleyip suyun içine düştü. Saru koşup onu kaldırdı. Oen yine ona bir yumruk atmak için hamle yaptıysa da Saru buna mani oldu. Oen nefes nefese kalmıştı. Ve yumrukları hala sıkılmış vaziyetteydi:

– Orada insanlar birbirlerini öldürüyor ve sen bundan zevk alıyorsun öyle mi? Ve buna bizi de ortak

ediyorsun öyle mi? Şimdi söyleyeceklerimi bir daha tekrar etmeyeceğim. Nasıl bu çatışmayı başlattıysan hemen o şekilde durdur. Yoksa burada ölenlerden biri de sen olacaksın.

Mabel kanayan burnunu sildi. Hala umursamaz bir tavrı vardı ama bir suçluluk duygusu da onu hafiften yakalamıştı. Çünkü böyle bir tepkiyi Saru gösterse anlardı ama Oen'den beklemiyordu:

– Onlar zaten her zaman savaşıyorlar. Ben sadece zamanda bir ayarlama yapması için bir tarafa para verdim. Eğer ben böyle yapmamış olsaydım bu çatışma belki de dün olmuştu ya da yarın olacaktı. Ama mutlaka olacaktı.

– Kendini haklı çıkarmaya çalışma hemen dediğimi yap ve hemen gidelim buradan.

– Tamam, dedi Mabel. Nasıl isterseniz. Arabada bir uydu telefonu var. Dediğini yapacağım büyük dahi Oen Atara. Dalga geçer gibi hareketler yaparak arabaya doğru gitti. Giderken şöyle mırıldanıyordu:

– Buraya o silahları senin ailenin gemileri taşıyor desem ne yapar acaba? Her şeyi bildiğini sanan ukalalarsınız hepiniz.

On dakika sonra silah sesleri kesildi. Bu sakinleşmelerini sağladıysa da havadaki gerginlik tamamen kaybolmadı. Kızlardan biri bağırdı:

– Bir araba geliyor.

Dikkatle baktıklarında gerçekten ormanın içinde kıvrımlı yollarda hareket eden bir aracın ışıkları bir görünüp bir kayboluyordu.

– Sırada ne var Mabel? Birileri bizi kaçırıp ailelerimizden fidye mi isteyecek? Yeni sürprizin de bu mu yoksa?

O da şaşırılmıştı:

– İnan bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

– Başka arabalar da geliyor. Bence bir yerlere saklansak iyi olur. Bu gece baştan sona uğursuzluk kokuyor. Saru'ya baktı Mabel.

– Eğer gerçekten birilerinin bizimle ilgili planları varsa bunu gerçekleştirmeleri sadece birkaç saatlerini alır. Dostum burası onların ülkesi. Ve bu adamlar kendi bölgelerini iyi bilir. Bu yüzden ben bir yere kılmıdamıyorum. Siz nereye isterseniz oraya saklanın. Ama acele etseniz iyi olur. Çünkü neredeyse burada olurlar. Oen ve Saru tiksintiyle baktılar ona. Ve çaresiz gelenleri beklemeye koyuldular.

Ay gökyüzünde kendini iyice göstermeye başlamıştı. Etraftaki dağlara yavaş yavaş inmekte olan sis ay ışığına mavi bir ton veriyordu. O kadar yumuşak bir aydınlık vardı ki arabanın farlarını kapatsalar etrafı daha rahat görebileceklerdi.

İlk araba yanlarına geldi. Dönüşünü yaparken farlarının ışığı tepelerde yarım daire çizdi. Arkasından ikinci ve üçüncü. Arabadan inen askerler hemen etrafa dağıldılar ve güvenli bir alan oluşturdular. Dördüncü araba da geldi. Bu arabadakiler daha yavaş hareket ediyorlardı. Birkaç sivil adam indi. Arkalarından yaşlı bir adam. Arabalardan biri hariç hepsi farlarını söndürdü. Sivil adamlar ırmağın kenarında bekleyenlerin yanına geldiler. Yaşlı olan:

– İyi geceler beyler ve hanımlar. Eğlenmek için oldukça iyi bir yer seçmişsin Mabel. Ama keşke babana daha önce haber verseydin.

– Ona haber vermek istediğimi de nereden çıkarmanız sayın büyükelçi?

Saru hemen söze karıştı:

– Bakın biz sadece. Büyükelçi hemen Saru'nun lafını kesti:

– Buraya sizi dinlemek için gelmedim beyler. Şu an aileleriniz büyük bir endişe içindeler ve dönmenizi sabırsızlıkla bekliyorlar. Ben de bir saat içinde bu ülkeden ayrılmanız için size yardımcı olacağım. Başka sorusu olan var mı? Bu aşırı soğuk tavır ve az önce yaşadıkları korku yüzünden hiç kimseden ses çıkmadı. Doğrusu bu yaşlı adamın sert tavrı kendilerini güvende hissetmelerini sağlamıştı. Kimsenin itiraz etmesinin önemli nedenlerinden biri de buydu. Büyükelçi yanındaki yardımcısına döndü:

– Gidelim buradan. Yüzünü ekşitti. Yardımcısı eğlenceleri yarım kalanlara seslendi:

– Lütfen arabanıza binin. Adamlarımızdan biri size eşlik edecek.

Sivil adamlardan biri Oen ve arkadaşlarının araba-sına geçti:

– Ne yani dedi, Mabel. Bu salak mı kullanacak arabayı?

– Kapa çeneni Mabel. Kapa çeneni. Saru dişlerini sıkarak böyle dedi. Mabel de ellerini teslim oluyorum anlamında yukarı doğru kaldırdı.

Askerler de toparlandılar. Büyükelçi ve yardımcısı arabalarına binerken kendi aralarında konuşuyorlardı. Yardımcı:

– Bir iki zengin züppe işte. Böyleleri her nerede olursanız olun mutlaka başınıza bir çorap örmeyi başarıyor. Büyükelçi görevini yapıyor olmanın verdiği gururla:

– Gelecekteki patronların hakkında böyle konuşmamalısın evlat. Gerçi bunları ben sana niye anlatıyorum ki? Zaten bir gün kime ne kadar saygı göstermen gerektiğini sen kendiliğinden öğreneceksin. Ya da öğreten birileri çıkacak. Şimdi biz bir an önce senin züppe dediğin bu insanları havaalanından postalamaya bakalım. Bir sorun çıkmasın.

Arabaya bindiler.

Küçük jet havalanmıştı. Pilot gereken talimatları bu sefer Mabel'den değil de Büyükelçi'den almıştı.

Kızların ağlamaları ve çığlıkları kesilmiş oturdukları koltuklarda sinirli bir halde pencereden gecenin karanlığına bakıyorlardı. İçlerinden biri diğerinin kulağına bir şey fısıldadı. Dinleyen bir an sessiz kaldıktan sonra deli gibi gülmeye başladı. Diğerleri de ilk başta neler olduğunu anlamaya çalıştılar. Fakat hemen sonra onlar da deli gibi gülmeye başladılar. Tamamen bir sinir boşalması şeklinde uçağın duvarlarına çarpan kahkahalar Oen ve Saru'yu hiç etkilemedi. Onlara acıyarak baktılar. Mabel ise en arka koltuğa gömülmüş, şişesini yere dayamıştı. Ağzı açık vaziyette sızmaya hazırlanıyordu. Herkes ona baktı. O ise kimseyi görmüyordu. Sonunda horlamaya başladı. Nefesi

tıkanınca bir refleksle vücudunun oturuş şeklini de-
ğiştirdi. Nefes alıp vermesi düzene girince sanki iki
kişilik bir konuşma gerçekleştirmiş gibi sayıkla-
maya başladı:

– Sanırım insanlarda bana kelek atma arzusu uyan-
dırıyorum.

– Bu gecede dolunay vardı.

– Evet, ama bu geceki dolunay temiz değildi. Ay-
dınlığın koynundan çıkıp geldi yanımıza. Hem sen
bana akıl vereceğine ayak tabanlarını kutsayacak bi-
rini bul kendine.

– Ayak tabanından beyne doğru herhangi bir sancı
ulaşır mı dersin?

– Elbette, ayakları yerde olanın akli kendine daha
yakındır.

Miryom yemek odasında bir misafir olduğunu söy-
lediğinde keyfi biraz kaçmıştı. İçeri girip pek de sa-
mimi olmayan bir tavırla:

– İyi akşamlar dedi. Sandalyeyi çekip oturdu. Ge-
leceğini bilmiyordum.

– Sürpriz yapmak istedim geziyi iptal edip sana
geldim.

– Buna çok sevindim. Bir yandan da Miryom’un
servisi bitirmesini bekliyordu. Akşamları hafif Şeyler
yediğinden Miryom için akşam yemeği hazırlamak zor
değildi. Genelde haşlanmış sebzelerin değişik ba-
haratlar ve gastronomik bir ayinin virdi haline gelen
isimleriyle Oen’in sofrasına yayıldığı görölürdü. Ak-
çam yemeği hazırlamak bu yüzden Miryom için fazla

bir zahmet gerektirmiyordu. Tabi patronun misafirleri yoksa durum böyleydi. Oen'in arkadaşları geldiğinde ise hemen herkese ayrı yemek yapmak zorunda kalıyordu. Servis bitince Miryom çıktı.

– Seninle konuşmak istiyorum dedi beyaz tenli yeşil gözlü kadın. Arın lafı uzatmayı ya da konuya dolaylı yollardan girmeyi sevmezdi. Söylemek istediği şeylerin de verdiği stresten kaynaklanan bir aceleyle bir anda konunun merkezine dalacaktı. Oen duyacaklarını tahmin ediyordu:

– Elbette, seni dinliyorum dedi çatal elindeydi. Hiçbir hareket yapmadan kadının yüzüne dalgaların sahile vurması gibi siyah gölgeler yollayan saçlarına ve kendisi üzerindeki gücünün kaynağı olduğuna inandığı çillerine baktı. Ne renkte olduklarını hala çözemediğinden onlara bir isim verme konusunda hala bir şey yapabilmiş değildi. Ama ona göre her zaman kızıl saçlı, beyaz tenli, yeşil gözlü bir kadın için bu sevimli çiller yokluğu sıkıntı uyandıracak kadar değerli bir aksesuardı.

– Son zamanlarda geldiğimiz noktayı daha doğrusu senin geldiğin noktayı düşünmeden edemiyorum.

– Neymiş bu nokta? dedi. Yüzü gerilmiş. Kaşları çatılmıştı. İki de hareketsizdi. Sadece birbirlerine bakıyorlardı:

– Kendinde değilsin. Neler oluyor sana.

– Çok yoruldum. Biliyorsun bu proje bütün enerjimi aldı.

– İşinle ilgili bir sıkıntın olduğunu sanmıyorum. Böyle şeylerin sana enerji verdiğini sanıyordum.

Kimsenin göremediği, duyamadığı, hissedemediği birçok olgudan ilham mutlu ediyordu seni. Yanlış mı hatırlıyorum?

– Arîn, eminim yine gereksiz bir kuruntuya kapılmışsındır.

Arîn daha fazla dayanamadı ve içindekileri olduğu gibi boşalttı:

– Geçen günkü o yaşlı adamı hatırlıyor musun? Senden hasta çocuğu için yardım istemişti.

Ayağa kalkmak istedi fakat yapamadı yapacağı her hareketin şu anki psikolojisinin bir dışa vurumu olmasından çekindi anlamsız gözlerle baktı.

– Evet, hatırladım ne olmuş yani?

– Onun bir yalancı olduğunu düşünüyordun ama ben çocuğun gerçekten hasta olduğunu öğrendim

– Bundan bana ne. Herkesin sorunlarıyla ben ilgilenemem. Bu ülkede böyle insanlara yardım eden bir sürü kuruluş var.

– Adamın hiçbir sosyal güvencesi yok. Yardım istediği ilk insan da sen değilsin ama hiçbir sonuç alamamış. Zavallı çocuk her gün ölüyor yetersiz beslenmeden tüm bağıışıklık sistemi harap olmuş.

– Arîn dediğim gibi herkesin problemleriyle ben uğraşamam. Ayrıca bunları nasıl öğrendin sen?

– Senden ayrıldıktan sonra takip ettim karısı ve komşularıyla konuştum.

– Arîn neden böyle yaptın?

– Bilmiyorum Oen. Benim bilmek istediğim de

kendi dışındaki varlıkları önemseyen, onların gözüyle hayata bakmayı senin kadar seven ve bilen birisi nasıl bu kadar duyarsız olabilir? Başkalarının acılarına yardım edecek durumda olduğu halde neden seyirci kalır? Ve devam etti:

– Bence arkadaşlarıyla ilgili bazı durumları yeniden düşünsen senin için de bizim için de çok iyi olacak. Çünkü sendeki tüm o güzellikleri tüketen Mabel’in süfli hayat anlayışından başka bir şey değil. Kendinle neden bu kadar çatışma halindesin? Neden kendi kurallarını arkadaşlarına kabul ettirip sana saygı duymalarını sağlamak yerine gelip geçici maceraların peşinde koşuyorsun. Görmüyor musun her geçen gün tükenen sensin. Seninle beraber ben ve tüm sevdiklerin de tükeniyor. Dünyaya öğretmek istediğin her şey silinip gidiyor.

Arin ayağa kalkmıştı. Ses telleri ona bağırarak, çığlık atmak konusunda her istediğini rahatlıkla yapabileceğini vaad ediyordu. Oen ise sessizce bekliyordu.

– Oen! Sen benim tanıdığım en mükemmel insandın. Hala da öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Ne olur artık kalbine ve aklına geri dön. Sen basit zevklerin peşinde koşmaktan çok insanlara ve tüm hayata karşı güzel şeyler yapmaktan mutlu olurdun.

Genç adam derin bir nefes aldı. Ciğerlerindeki tüm havayı burnuyla bir treni hareket ettirmek istiyor gibi hışımla dışarı attı. Arin’in bir an önce evden gitmesi için şu an çok şey verebilirdi.

– Bu konuyu kapatabilir miyiz? Kadın son sözlerini söylerken masanın ortasına doğru uzattığı başı ve gövdesi ve iri açılmış gözleriyle duyduklarına

inanamamış ya da bunlardan tatmin olmamış gibi bakıyordu. Oen haşlanmış sebzeler arasında dolaştığı çatalıyla bir lokma aldı. Konunun önemsizleşip unutulması sürecinin başlaması için ruhunun elleriyle Arin'i kapıya doğru itiyordu. Donuk bir ifadeyle:

– Abartıyorsun, onlara yardım eden mutlaka bulunur.

– Elbette bulunur, ben yardım edeceğim hatta dün çocuğu hastaneye kaldırdık.

Ayağa kalkmıştı ve iki elini masanın üstüne koymuştu. Sanki bu cümleleri Oen'in içindeki tanımadığı o insana duyurmak istiyordu. Karşısında duran ve sessizlik yemini etmiş keşişlere benzeyen adamı görmeye daha fazla tahammül edemedi. Odadan, evden, bahçeden çıkıp gitti.

Oen pencereden onun gidişini izledi. Gidişi her zaman cazip gelmişti. Arin gözden kaybolunca Oen olduğu yere yığılmamak için kendini güçlkle kontrol edebildi. Miryom içeri girdi:

– Bir emriniz var mı efendim?

– Hayır dedi arkası dönük. Teşekkür ederim. Sen artık rahatına bak. Miryom sofrayı toplamaya başladı. Oen, kafasında uçşan kertenkele, fare, akbaba ve bir sürü ürkütücü varlığın kılığına girmiş düşüncelerini beyninde bulabileceği en yakın ahırda toplamak istiyordu. Kafasının içindekilere baktı. Bir durum tespiti yaptı. Oldukça kalabalık görünüyorlardı. Ama bakışını güçlü tutmaya çalışarak onlara tek tek isimler koymaya ve tahammül edebileceği şekiller vermeye başladı. Akbabaları şahine çevirdi. Kertenkeleleri ise belgeselerde

gördüklerine benzetti. Fareleri ise insanlığın hizmeti için kullanılan deney hayvanları olarak rollendirdi. Sonra hepsini bir yere topladı. Beyin kıvrımlarından birini onların olduğu yerden düğümledi.

Miryom artık gitmişti. Koca evde yapayalnız kalmıştı. Gençliğinin ilk zamanlarından beri ağırlığımı unutmuş olduğu bir karanlık gelip ruhunu silkelemeye başladı. Duvarlar yavaş yavaş çökmeye başladı. Ev tuzla buz oldu. Tavan gitti. Ama ışık yoktu. Hava yoktu.

Pencereden baktığını fark ettiğinde Arin'e seslendi.

– Aylardan beri yaptığım her şey beni çürümüş bir bez parçasına çevirdi. Yaptığım tüm hataların farkındayım. Her gün binlerce kez kendime kızıyorum. Ve ben artık hatalarımın birilerinin dilinde olmasını istemiyorum. Her şey rayından çıkmış gibi görünse de ben her şeyi yine eski haline getirmek istiyorum ama bir türlü yapamıyorum. Yaptığım hataların vicdan azabını hafifletmek için yeni hatalarla olanların üstünü kapatmaya çalışıyorum. Deve kuşu gibiyim. Başımı kumlara gömüyorum. Her seferinde daha derinlere ama her seferinde daha havasız kalıyorum. Belki de çıldırmanın eşiğine geldim.

Kendisine birden mezar gibi gelen o evden çıktığında akşam olmak üzereydi. Güneşin son ışıkları kızıl birer kamçı olmuş mor bulutların üstündeki semavi süvarilerin ellerinde yeryüzüne derin yaralar açıyordu. Sesleri duyulan küçük böcekler ortalıkta dolaşan ruhlara benziyordu. Deniz ufukta ağzını açmış güneşi yutmaya hazırlanıyordu. Siyah noktalar halinde denizin ağzına doğru yol alan kuşlar, geri

döner kuşlar, kaybolan kuşlar, beliren kuşlar... Yanan bir gözün baktığı her yerde gördüğü varlıklar havada kaygan halleriyle asılı duruyordu. Nasıl geldiğini bilmediği bu sahilde tüm insanların evlerine, sıcak yemeklerine ailelerine koştığı bu saatte yukarıdan üzerine keskin bıçaklar, baltalar, kılıçlar yağıyor zannettiğinden sürekli yer değiştiriyordu. Denize yaklaşan yamaçlardaki birkaç küçük eve bakmaya cesaret edemiyordu. Başını çevirdiği anda dengesini kaybedip düşmekten korkuyordu. Islak bir nefes denizden karaya doğru yumuşak darbelerle onu izliyordu. Oen burnuna, kulaklarına, parmak uçlarına çarpan bu nem akımını umursamamaya çalışıyor ve yürüyordu. Sol yanında parça yeşillikler arasındaki o evler sağ yanında ejderha ve ateş arkasında dökülen kılıçlar, baltalar, bıçaklar, önünde ise bulanıklık vardı. Gözlerinin yeryüzüyle yaptığı açığı hiç kaybetmeden başını hiç kımılatmadan yürümeye çalışıyordu. Duyduğu tek şey su kütesinin fısıltıları... Yürünemeyen bir saha, aklın sonu belirsiz yolculuklara çıkabildiği bir terminal... Kaçanlar için ilk, kaçamayanlar için son durak... Aklını silkeleyip bu kelimeleri savurdu sağa sola. Beyninde herhangi iki harfin, sembolün yan yana gelip bir anlam kazanmasını istemiyordu.

Ama ne kadar uğraşsa da olan bitenlerin üzerine bir elbise gibi giydirdiği daralma duygusu peşini bırakmıyordu. Bir an etrafında duyularıyla algılayabileceği her şey silinip gitti. Bakışları geçmişin damarlarına daldı.

Üniversiteyi henüz bitirmiş bir mimar olarak ilk işini alışını ve tüm gayretiyle çalışmasını hatırladı.

Yerinde duramayan Oen yapabileceğinin en iyisini yapmak ve eserinden hiçbir eser sahibinin duymayacağı kadar gurur duymak istiyordu. Bunun için önce binayı yapacakları arsayı günlerce incelemiş; etrafında ne var ne yok ezberlemişti. Veri toplama işi bittiğinde ise binayı gören her varlığın yerine kendini koymuş ve onların gözüyle bakarak bir eser hayal etmişti. Bazı günler bir tepeye çıkıp yanı başındaki bir ağacın o arsada nasıl bir yapı görmek isteyeceğini bulmaya çalışmış; bazı günler ise helikopterle alçak uçuşlar yapıp bir kuşun nasıl bir bina üzerinden uçarsa mutlu olacağını tahmin etmeye çalışmıştı. Tüm çevreyi böylece inceledikten sonra işi kendisine verenlerin isteklerini dikkate almış; etraftaki doğa parçasıyla mümkün olduğu kadar uyumlu bir bina tasarlamıştı. Sonuçta ise yaptığı iş aylarca konuşulmuştu. Daha ilk işinde bu kadar başarı kazanması onu mesleğinin zirvesine doğru inanılmaz bir hızla yükseltmişti. Bu yalnız kendisi için değil ailesi ve arkadaşları için de büyük bir gurur kaynağı olmuştu. Hatta bazen fikrini aldığı dostlarını; o ağacı, kuşları, tepeleri ziyarete bile gitmişti.

Bunun böyle olması ona göre zaten tuhaf bir durum sayılmazdı. Mükemmel bir ailenin tek çocuğu idi. Okul hayatı başarılarla doluydu. Ve tüm arkadaşları onu bir “Melek” olarak tanırlardı. Fakat son zamanlarda kendini kalbi ve aklı alınmış bir ucube gibi hissediyordu. Ruhunun tüm dehlizlerine sızan bu karanlığı nasıl temizleyeceğini bilemiyordu.

Her şey bir yana kendisinden yardım isteyen zavallı

bir adamı geri çevirdiği gün aklına geldikçe tuhaf seslerle homurdanıyordu. Hayatın en acımasız yanını sahnelemek için kendi kendine biçtiği rolü eksiksiz oynamış olmak...

– Zayıflar yaşayamaz dedi içinden bir ses. Başka biri karşılık verdi:

– Eğer öyleyse belki de ölümün yaklaşmıştır.

– Ben zayıf biri değilim ki!

– O adam senden olumsuz cevap almış olabilir ama şu an bir yerlerde küçücük de olsa bir umut için çırpınıyordur mutlaka. Bir hayatı canlı tutabilmek için. Sadece hayatın kendisi için. Ama sen şu an tamamen ümidini kaybetmiş vaziyettesin. Şimdi söyle bakalım zayıf olan kim?

– Seni haftalardır dinliyorum fakat hiç bu kadar zalim olduğun bir günü hatırlamıyorum.

– Zalim olan sensin Oen Atara. Yapman gereken sadece çek defterinden bir yaprağa bir imza ataktı. Bir hayat buna bağlıydı. Bu basit hamle o çocuğun hayatını kurtarabilirdi. Bu aslında senin için insan olma adına mükemmel bir fırsattı. O iyiliği yapabilir: tevazu göstererek minnetleri görmezden gelebilirdin. Ama yapmadın. O an içindeki kibir yüzünden hayatın sahiplerinden biri olduğuna sandın. Ve zayıf olanların yaşamaması gerektiğine hükmettin. Kendini küçük bir tanrı gibi gördün.

– Yeter artık yeter!

– Yetip yetmediğine sen karar veremezsin. Sen de görüyorsun verdiğin kararlar yüzünden buradasın.

Aklın ve kalbin yanında yok. Neyse konumuza dönelim. İşte sen kibirliliğin yüzünden o hayatı kurtarma şansını kaçırdın. Çünkü sen buna layık olamayacak kadar karanlık bir ruha sahipsin. İçindeki kötülüğün en koyu olduğu zamanda sana sunulan bu fırsatı kaçırdın. Eğer o çocuğun yaşanacak günleri varsa zaten yaşayacak. Kendine de bir başkasına da sen hayat vermedin. Ama öyle zannettin. Sözlerimde yalan var mı?

– Ben de herkes kadar kötüyüm: herkes kadar iyiyim. Hepimiz insan olarak içimizde kötülüğü de iyiliği de barındırmıyor muyuz? Herkesin ruhunda zaman zaman çalkantılar olmuyor mu? En iyi dediğimiz insanlar bile bazılarına göre zulüm sayılacak işler yapmıyorlar mı? Hem de yine insanlar yararına hareket ettiklerini iddia ederek.

– Bu sorularının cevabı bende değil. Ben sadece duymam gerekenleri söyledim. Ve doğru sözle konuştum sana.

Birden karşısını görmeye başladı. Zihni gittiği yerden gelmişti. Şehre oldukça uzak olan evinin yakınında olmasına rağmen daha önce hiç gelmediği bu sahil kasabasının ışıklarını görünce yalnızlıktan kurtulmuş olmanın verdiği rahatlık ve tanımadığı bir yerde olmaktan kaynaklanan huzursuzluğu bir arada hissetti.

Bir büyük cadde ve beş on sokağa tutunmuş evlerin ışıkları aile ile bir arada yenecek yemeğin keyfine hazırlanıyordu. Hatta bazıları şu an o mutluluğu doyasıya yaşıyordu. Gelişinin sebeplerini hiç düşünmeden sokaklarda dolaştı. Etrafta kimsecikler yoktu. Evlerinde olan insanları kıskanmıştı.

Işıkların daha çok olduğu bir alan gördü ve oraya yöneldi. Adımlarının sonunda akşam yemeklerini yemiş ve arkadaşlarıyla laflamaya gelmiş yaşlı balıkçıların uğrak yeri olan bir meyhanenin önüne geldi. Beyninin dur emrini dinlemeyeceği belli olan ayakları onu kapıdan içeriye doğru itti. Kimi göreceğini ya da kiminle konuşacağını bilememek ona çok rahatlatıcı gelmişti. Birkaç saati burada geçiririm diye düşünüyordu. Eğer arabanın olduğu yere dönmeye üşenirsem burada belki kalacak bir yer de bulurum. Birkaç basamak çıktı. Dışarıya ışığı son derece idareli şekilde sızdıran kapıyı itti.

Duvar kenarına dizilmiş masalarda birkaç balıkçı oturuyordu. Tam ortasında birbirine dik kenarlarıyla yaslanmış dört üçgenden oluşan cam çerçevesi bulunan kapıdan girdiğinde Oen'i karşılayan bu manzara tanıdık gelen kokular ve sesler üfledi vücuduna, ürperdi. Duvarlar kapak şeklinde kesilmiş ağaçlarla kaplıydı. Masalar ve sandalyeler el yapımıydı. Tam karşısında meyhanenin sahibi oturuyordu. Ortalıkta dolaşan garsonların sakin adımları hafif sesle ortama akan müziğin sesine karışıyordu. Kapının hemen yakınındaki bir masaya tüm içeriği görecektir şekilde oturdu. Işığını elektrik akımından değil de kendi özünden veriyormuşçasına az dağıtan lambaların sarılığına yüzlerini emanet etmiş olan bu yaşlı insanlar ömürlerinin son günlerini de sanki ilk günüymüş gibi geçiriyorlardı.

Garsonlardan bir tanesi gelip Oen Atara'dan siparişini aldı. Birkaç dakika sonra masasının üstü yiyecek ve içeceklerle süslendi. Balıktan birkaç lokma

ekmekten de birkaç parça yedi ve içmeye başladı.

Gece ilerlemişti. Şu an kendisi için en iyi şey, bir an önce sızdıyordu. Ama içindeki birkaç davul ya da benzeri aletlerden gelen sesler yüzünden bir türlü kendini bırakamıyordu. Midesinden gelecek bir baskının ilk sinyallerini aldığı anda kendini tuvalete attı.

İnsan kimyasının ürettiği şeylerin hepsi tiksini uyandırıyor. Tabiattaki birçok şeyi birleştirdince güzel şeyler elde eden insan nedense kendi bünyesine dâhil ettiği hiçbir şeyi berbat etmeden dışarı atamıyor. Hayvanlarda da bu az çok böyle. Hayatın tükettiği şeylerden geriye kalan hep böyle müstekreh şeyler mi?

Tualete girdi. Az önce midesine saplanan bulantı geçer gibi olmuştu. Yine de midesine güvenmemeyi tercih etti. Ayakta durmakta zorlanıyordu. Kalbi her çarptığında kan tüm vücuduna davullar çalarak dağılıyordu gibiydi. Biraz kendine gelmeye çalıştı.

Pisuarın yanına oturdu. Gözlerini kapattı. O malum kokuyla sabun kokusunun birbirine karışmış halini hissetti. Ve öylece bir süre bekledi.

Aklına garip düşünceler gelip gidiyordu. Bu zamana kadar varlığından asla haberdar olmadığı düşünceler. Ne zaman içeri girmişler ve neden ortaya çıkmak için en zayıf anını beklemişlerdi? Buna cevap aramak bile büyük bir yük gibi göründü gözüne.

Etrafa şöyle bir göz attıktan sonra piknik yapılan yerlerden burayı ayıran şeyleri düşündü. Çizgiler ve kokular. Tanrı işi çizgiler... Doğru kokular ve çizgiler.

Burada ise insanların mideleri ağızlarında inşa ettikleri tuvaletler ve güzel şeylerin sonucunda burada bıraktıkları kokular...

Üzerinde bir ıslaklık hissediyordu. Yerlere damlamış sular yavaş yavaş elbisesine işliyordu. Biraz ürperdi ama kalkmadı yerinden. Şu an burada olmamayı gerektiren bir sebep var mı diye düşündü. Elbette vardı hem de düzinelerce belki binlerce ama içinden ne saymak geldi ne de onları düşünmek. Upuzun bir koridorun önünde uzanmasını bekliyordu. Duyduğu bu rutubetli üşümeden o koridorda yürüyerek kurtulabilirdi.

- Bak işte fayanslar temiz ve beyaz...
- Beyaz renk mi leke mi?
- Temiz.
- Elleri beyaz olan katiller yok mu?

Gözlerini kapattı. Başını yukarı kaldırdı. Lambanın ışığını göz kapaklarının ardından seyretmeye başladı. Kırmızı, pembe, mavi renkler... Başını aşağı indirdi. Gözlerini açtı. Hafif bir körlük yaşayacağını umdu. Ama sadece bir koyuluk gördü. Gözünden daha yavaş bir hareketle sanki bir ipin ucunda asılıymış gibi çizgisel olmayan hareketlerle hatta zaman zaman dağılıyormuş hissi veren bir karaltı. Parlak olmayan yerlere ve eşyalara baktı. Bir an önce gerçek renkleri görme telaşına kapıldı. Belki de bir daha hiç eskiden olduğu gibi göremeyecekti. Heyecanlandı. Terliyordu. Ağzının kuruluşundan rahatsız olmaya başladı. En iyisi ayağa kalkıp içeri dönmekti. Karın kaslarını zorlayan bir hamleyle ayağa kalktı. Baş dönüyordu. Etrafındaki her

şey de dönüyordu. Dönen her şeyin elektronlarının dönerken çıkardığı sesleri duyuyordu. Milyonlarca milyon ses ve dönüş. Her şey akıyor dönüyor ve ses çıkarıyordu. Acaba kendisi de mi bu kadar hızlı dönüyordu. Yoksa ölmeye yakın hissedilen şeyler miydi bunlar? Buğday tenli yüzü şimdi kararmış ve üzerine un serpilmiş ekmeği andırıyordu. Bunu o da hissetti. Aynaya baktı. Korktuğu şey başına gelmişti. O da aynı hızda dönüyordu. Tüm hücreleri yer değiştiriyor. Yüzü sanki hamur teknesinde makinenin kolları arasında şekilden şekle giren bir top hamur.

– Demek ekmeğe buraya geldi?

Yüzüne daha dikkatli baktı. Karşısındakini tanıyamamıştı. Daha yakından baktı. Biraz kendisine benziyordu. Rahatlar gibi oldu.

– Ama yine gitti. Bu geleni tanıyamıyorum.

Kaşlar, gözler, ağız, burun, kulaklar, alın sanki düzenli bir hareketle oluyormuşçasına şekil değiştiriyordu. Ve gittikçe hızlanıyordu her şey. Korku içinde değişimi izliyordu. Artık ağız, burun, kulak kendi aralarında yer değiştiriyorlardı. Renkler kayboluyor ışık küçülüyordu. Midesinden gelen baskıyla boğazının yandığını başının kendi kendine öne doğru eğildiğini ve ağzına buruk bir tadın yayıldığını algılayabiliyordu. Gözleri yandı. Tükürdü. Gözlerini açtı. Lavabodaki kusmuğunu gördü. Suyu açtı. Temizlenene kadar bekledi. Aynaya baktı. Görüntüsündeki berraklık onu rahatlatmıştı. Derken mideden yukarı bir baskı daha geldi. Ağzı bu sefer fazla buruklaşmadı. Gene tükürdü. Aynaya baktı. Renkler daha canlıydı. Musluğu açıp

ağzını yıkadı. Lavaboyu temizledi. Her ihtimale karşı musluğu biraz daha açık bıraktı. Suyun değdiği yerde lavabonun yüzeyinden başka bir şey kalmadığına kanaat getirinceye kadar suyun sesini dinledi. Aynaya baktı. Uzunca dalgalı saçları ve düzgün yüzü karşısında duruyordu. Dişlerini kontrol ettikten sonra selamladı kendini. Dişlerini sıkıp dudaklarını gerdi. Tuvaletten çıktı. Aklında sadece şu vardı. Kusabilmek olmasaydı renkler bu kadar berraklaşabilir miydi?

İlk defa geldiği ve kendisini kimsenin tanımadığı bu nevi şahsına münhasır mekândan ayrıldı. Eve gitmeyi düşünmüyordu. Gitmek istediği bir yer de yoktu. Gecenin karanlığında arabasının olduğu yere yöneldi. Denizden gelen esinti serinlemişti. Arabasına ulaştığı zaman bir demir kütle gibi kendini şoför koltuğuna attı. Araba hareket ettiğinde ise sanki kendisi de hafiflemiş gibiydi. Direksiyonu şehre doğru çevirdi. Orada da daha önce hiç gitmediği yerlere gidecekti.

Burası uygun dediği bir mahallede arabasını rastgele bir yere bıraktıktan sonra sakin caddelerde adımlamaya başladı.

Işıklar, park etmiş arabalar, bazısı hala açık dükkânlar, tek tük dolaşan insanlar. Biraz daha kendine gelmişti ama soluduğu hava, gaz halinden katı hale geçti. Sanki havaya yaslanarak yürüyordu. Ayaklarına yaptığı baskıyı her an artıran gövdesini bu renk, insan, koku, mekân karışımına bıraktı. Bir halsizlik çöktü üstüne. Hücrelerinde yanmalar vardı. Kendi vücut makinesinin seslerini yeniden duymaya başladı. Kanın damarlarına sürtünmesinin kalbinin gövdeye yaydığı titreşimlerin

nefes alıp verdikçe ciğerlerinin açılıp kapanıp açılmasının hışırtısıydı duydukları. Yine bir ürperti.

– Olamaz dedi kendi kendine kalp atışları da hızlanmaya başladı. Sürekli olarak bir öncesinden daha fazla havayı yutmaya çalışarak soluyordu. Her adım atışında dizlerinin biraz daha büküldüğünü yürüyüşünün yaylı bir faytonun çukurlarda yaylanmasına benzediğinin farkında değildi. Ne kadar yürümüştü ki tanımadığı ışıkların azaldığı bir sokağa gelmişti. Sağa ve sola açılan yolların olduğu köşeye kadar gitti. Hiçbir yöne bakmadan sola döndü.

– Neden burayı seçtim ki?

– Belki daha ışıklı diye.

Oteldeki en karanlık odanın kapısından içeri girdi. Pencerenin önündeki sandalyeye oturdu. Bir sigara yaktı. Artık iyice yorulmuştu. Sigarasını bitirdikten sonra çarşafı açmadan yatağa uzandı.

Yatakla sırtı arasındaki soğumuş terler bir kâğıt gibi yapıştı üstüne. Cenin şeklini almış vücuduna sıcaklığın yayılmasını bekledi. Tıpkı annesinin yurdunda olduğu gibi. Ve bu duyguyla epey oyalandı. Düşünecek bir şey kalmayınca yanında sevgilisi olsun istedi. Canlı gözleriyle kendisine baksın. Bir süre onun hayal de olsa yanına gelmesini bekledi. Gözlerini kapattı, açtı. Kimse yoktu. Biraz daha bekledi. Gözlerini kapattı. Narin bir rüzgâr hissetti. Güzel bir koku. Gözlerini hiç açmadan yanında uzanan sevgilisinin saçlarını okşamaya başladı. İçinden “Sevgilim!” diyordu ama gerçekte onun hiçbir zaman sevgilisi olduğuna inanmamıştı.

O denince aklına ilk önce etkisinden haftalarca kurtulamadığı ellerinin kokusu geliyordu. Bir insanı ta içine çekmenin daha etkili başka bir yolu olabilir miydi? O işte, kendisini Oen'in ruhuna böyle dolduruyordu. Ruhunun, kalbinin ve aklının hayata uzanan en narin dalıydı elleri. Güven aradığı zamanlarda, çocuklaştığı zamanlarda, onu korumak istediği anlarda; bazen sıkıca bazen yumuşacık tuttuğu o ellerin varlığı; uzay boşluğuna dağılacakmış gibi kendi başına hareket eden çoğu hayati devinimin kalbinde olduğu gibi kalmasını sağlıyordu. Serçe parmağına kondurduğu küçücük bir buse ile onun ne kadar mutlu olduğunu görmek Oen'e olağanüstü bir güçlülük duygusu veriyordu. O ellere doğru her yürüyüşünde, ulaşmak için her çırpımışında sanki tüm dünyadan kaçıyormuş gibi bir heyecana kapılıyordu. O ellere kavuştuğunda, onları tutup kokladığında içindeki tüm kalabalıklar kaçışıyordu. Hiçbir kadında bulamadığı ve asla bulacağına da inanmadığı bir huzuru içine çekmekten acı verecek kadar huzur duyuyordu.

Ağaçlar, yağmur içmiş toprak, biçilmiş çim, çay, yemek, anne, çocuk, ter, benzin... Tüm bunların kokularıyla zihninde ne kadar yer işgal etiklerini ve hepsinin bu çağda yaşayan bir insan olmanın zorunlu sonucu olarak ruhuna kendi isteği dışında yapışmış olduğunu ancak onun ellerinin kokusuyla tanıştıktan sonra fark edebilmişti.

O'nunla iken kendini, yel değirmeni pervanesi üzerine konmuş bir yaprak gibi hissediyordu. Hareket edebilmek için rüzgâra ihtiyacı vardı. Başının alabildiğine dönmesi için o pervaneye sımsıkı tutunması

gerekiyordu. Rüzgârın o yaprağı alıp götürmesi işten bile değildi, bu olağanüstü heyecan vericiydi. Bu anı yaşamak üzere o yel değirmeninin pervanesine bir yaprak olarak konmak. Büyük bir kışı atlatarak bahara ulaşmak, güneşin uzattığı eli tutup bir tomurcuk olmak, hayatın enerjisini alıp bir yaprak olmak, su beklerken topraktan capcanlı hayata gülümsemek, sıcak yaz günlerinde gövdeye hayatı uzatmak susuz geçen günleri yaşamak ve sonunda hazan gelince kendini kaderine bin bir tembihle emanet edip yollara düşmek ve yel değirmenine doğru koşmak. Onun kokusuyla bu çok sıradan görünen macerada her zaman kendine en başrolü veriyordu. Öncesiz ve sonrasız yaşanabilen yeryüzü parçalarında nefes almak ancak onunla mümkün oluyordu onun kokusunu ilk duyduğundan beri böyle düşünceler aklının ıssız çöllerinden geçen kervanlar ayak izlerini bırakırlardı kumullara.

Çöl gibi kendine kalabilmek...

– Aradığımı bulan ama bulduğu şeyi tanımlayamayan bir insan ona ne kadar uzun zaman sahip olabilirdi ki?

– Hiçbir zaman, dedi. Kendi kendine konuşuyor olmaktan hiç de rahatsız değildi.

İnsanın içinde öyle bir yer var ki dünyayı ne kadar güzellikle doldurursan o derece küfre meyleden duygu köklerinin toprağıdır. Bir noktaya geldiğinde etraf sırf güzellik ya da sırf küfür olduğunda yapılması gerekenleri yapmamak ruhun çöküşüdür. Doğru karar verip veremediğimizi biz bile anlayamayız.

Bu sözler aklından geçiyordu. Oen bunların herhangi bir eylemini yönlendirmesini beklemiyordu. Öylesine takılmıştı aklına zannetti.

Gece yarısı çoktan geçmişti. Kendisine itici gelen kokularla dolu bu otelden ayrıldı. Şehrin gece karanlığının farklı çıktığı bir bölgesindeydi. Sokaklara amaçsızca daldı. Aklına nasıl bir düşünce geleceğini de merak ediyordu.

Kendine âşık olan kadınlar geldi aklına. İlk aklına geleni aramaya karar verdi. Ebri onun ilk gerçek aşkıydı onunla ilgili hatıraları gözünde canlandı. Kısa süreliğine de olsa bir gülümseme yayıldı yüzüne. Hatıralarının sonuna geldiğinde ise Adila'yı hatırladı onunla da zihni biraz meşgul oldu. Ve sonuncusu ve hala en ulaşılmaz olan: Arîn.

Her birine duyduğu ilgiyi, gösterdiği özeni düşündü. Neden başlayıp neden bittiklerini. Bir saraya varmanın yolunun oturduğu saraydan vazgeçmek ya da o sarayı yerle bir etmek olması ne kadar da garip bir durumdu. Neden hep denemek ve yanılmak zorundaydı insan? Aynı havayı soluyan, aynı ihtiyaçları olan aynı dertleri olan insanların arasındaki karakter belirleyen o küçük farklar ne kadar da büyük bir yön vericiydi.

Onları düşünüyordu. Hepsiyle de konuşmak ve Oen Atara'yı onlardan dinlemek istiyordu. Yanlışlarını doğrularını kendisine en yakın olan bu insanlar belki de herkesten daha iyi görüyorlardı. Zaten Arîn de son görüştüklerinde kafasındaki bu fikrin ya da arzunun uyanmasına sebep olan bir konuşma yapmamış mıydı?

Şimdi nerede ne yapıyorlardı? Konuşmak istediğini söylese gelirler miydi acaba? Arın elbette gelirdi? Ama diğerlerinden o kadar emin değildi. Aklında kalan izlere güvenerek üçünü de aramaya karar verdi. Heyecanlanmıştı. Kendisini şu an içinde bulunduğu bunalımdan kurtaracak bir yol bulduğunu sandı.

Üçünü de aradı ve yirmi dört saat açık olan bir kafede randevu verdi. Buz gibi bir titreme tüm vücudunu sardı.

Suçun hayat tarzı olduğu bu karanlık sokaklarda yürümeye başladı. Birazdan âşık olduğu üç kadın aynı yerde karşılaşacaktı. Az önce aklından geçeni yapmaya artık cesareti yoktu ve kendisini bekleyenlerin yanına gitmeyecekti.

Ara ara hızla geçen arabaların üstüne sıçrattığı suları görmezden gelerek yoldan çıkmış insanların kol gezdiği bir caddeye girdi. Yarı aydınlık bu caddeye ayaklarından başlayıp görebildiği son noktaya kadar baktı. İyi giyinmiş bir adam görüp gözleri parlayan aşufterler şanslarının yaver gitmesini umarak Oen'in kendilerine yaklaşmasını bekledi. Oen bunları fark edemezdi. Ne yapacağını kestirebilmek için kan basıncının çene altından beyne doğru gönderdiği mola işaretini dikkate alması gerekiyordu. Dişlerini sıkı gözleri yanıyordu.

Işıklar ve gölgeler iki yanından akmaya başladığında, müşteri arayan beden işçilerinin teklifleri kulaklarına çarpmaya başladı. Yüzler ortalama biz bezginlikle bozuların altında saklanıyordu. Kafalarında duran sahte

saçlara içtikleri sigaranın dumanı akıyordu. Anlatmaktan bıkmayacakları hayat hikâyeleri, bazen cehennem gibi sessizlikleriyle yaptıkları işi gecenin karanlığında örtmeye çalışıyorlardı. Sokakta gölgeler belirdiğinde loş köşelerden sokak lambalarının aydınlığına çıkıyorlardı. Ve her seferinde biraz ürküyorlardı.

Yanından geçtiği insanlara baktı. Yaptıkları işi düşündü. Kolay para kazanmanın en kestirme yolu. Gözleri yanmaya genzi sızlamaya başladı.

– Neden böyle ağlamaklı ağlamaklı ölelim ne oluyor bana? dedi Oen. Neden biyolojik istekleri ve izinleri olmadan sırf maddi şartlarla birlikte olmak kanun nezdinde suç sayılmıyor?

Düşündüklerinden korkuya ve üzüntüye kapılmıştı. Adımlarını sokağın uzunluğunu ölçmek ister gibi sallamaya başladı. Loşluklardan ışığa doğru ortaya çıkıp kaybolan hayat kadınlarını görüyor, onların bakışlarından kaçmaya çalışıyordu. Dediklerini anlamaya çalışarak sokağın sonuna ulaşmaya çalışıyordu. Neden geri dönmeyip de sokağın sonuna kadar varma ihtiyacı duyduğunu kendisi de bilmiyordu. Belki de izbe yerlerden sokağa yayılan ve hangi kelimeler kullanılarak söylendiği ancak yakınına gelindiği zaman anlaşılabilir, hayata edilen sitemlerin taşlaştığı, rujlaştığı cümleleri duymak istiyordu. Bu sesler avını karanlıkla yakalayan bir avcıya benziyordu.

Bu halde yürürken cansız bir ses duydu. Çekingen ve inilti bir ses. Dönüp sesin sahibine baktı. Merak uyandırdığını anlayan orta yaşını çoktan geride bırakmış olan bir beden işçisi kendini güvende

hissettiği karanlıktan sokağın dumanlı maviliğine çıktı. Oen birden bu kadınla konuşma arzusu duydu. Kadın Oen'den daha hızlı davranarak koluna girdi. Tüm konuşma isteğine rağmen bu yakınlık Oen'i fazlasıyla tedirgin etti. Kadının kendisini bildiği bir otele kadar sürüklemesine karşı koymadı. Kadın söylenmesi gereken her şeyi söylüyor ve Oen'i elinden kacırmamak için sevimli ve ilgili görünmeye çalışıyordu.

Bir odaya çıktılar. Kadın Oen'e yaklaştı Oen:

– Dur! dedi.

Kadın şaşırıldı. Onun ne istediğini anlamak için sorular sordu. Oen sandalyeye oturdu.

– Polis misin sen yoksa? Oen hayır anlamında başını salladı.

– Öyleyse bir deli olmalısın. Oen bir sigara yaktı. Eğer beni korkutup para sızdırmayı falan düşünüyorsan avucunu yalarsın benden söylemesi. Oen aldırmadı. Kadına susmasını ve oturmasını işaret etti. Kadının ilk andaki korkusu geçmişti. Söylediğini yaptı. Bir yandan da Oen'in her hareketini izliyordu.

Oen oturduğu sandalyede başını önüne eğmiş sigarasını içiyordu. Kadının çantası ayaklarının dibindeydi ve ağzı yarı açıktı. Dikkatle baktığında küçük bir tabancanın parlayan namlusunu gördü.

Tabancayı avucunda sımsıkı tuttuğunu hayal etti. Tetiği çektiğini ve merminin namludan hedefe doğru sıçrayışını.

Sigarasını bitirince sessizce oturan kadına döndü. Cüzdanından çıkardığı yüklüce parayı uzattı:

– Reddetmek salaklık olur ama bu para çok fazla. Hepsi sessizce oturduğumuz için mi?

– Hayır, dedi Oen. Bir kısmı çantadaki silah için.

– Mabel! Sen ne zaman uslu durmayı öğreneceksin? Bu yaptıkların ne tür bir saçmalık söyler misin?

– Sen kimin tarafındasın Saru? Görmedin mi? Adam resmen hakaret etti bana. Hem iyi de oldu boş ver. Bu gece daha çok konuşulacak benim sayemde.

– Söylediklerinde yanlış olan bir şey duymadım. Yaptığı şey sadece senin yediğin halleden birkaç tanesini saymak oldu. Hem sen zaten bunların herkes tarafından bilinmesini istemiyor muydun?

Mabel bir şey söylemedi. Sinirli bir şekilde baktı. Elbisesinin yakasını düzeltti. Yüzünü yıkamak için gideceğini söyleyip oradan ayrıldı.

Davetlilerin derin bir huşu içinde sırayla girdikleri tiyatro salonunun kapısında Arın belirdi. Saru onu görünce hemen yanına koştu:

– Hoş geldin Arın. Şu karmaşa içinde görülebilecek tek güzel şey sensin biliyor musun?

Arın gülümsedi. Ama meraklı bir hali vardı:

– Dışarıda bazı şeyler konuşuluyor. Bir sorun mu var yoksa?

Saru isteksizce cevap verdi:

– Sorun tabii ki Mabel. Yine gazetecinin birini taktı.

– Aldırma sen ona. O da gazeteci de halinden memnundur. Sen kızgın görüldüklerine bakma.

Eminim buradan çıktıktan sonra beraber bir yerlerde takılırlar.

Arin etrafa bakınıyordu bir yandan. Birkaç gündür görmediği Oen'i arıyordu gözleri. Kafede eski sevgilileriyle kendisini bir araya getirdiğinden beri tuhaf bir koruma duygusuyla bir an önce onu görmek istiyordu. Olanlara son derece öfkeli olması gerekirken: içinde birdenbire ortaya çıkan bu duyguya kendisi de anlam veremiyordu. Durumu Saru'ya belli etmemeye çalışıyordu:

– Yolda aradım ama Oen'e ulaşamadım. Ne zaman gelecek biliyor musun?

– Ha evet. Az önce konuştuk. On dakikaya kadar burada olacak. Gözlerinin akını biraz daha belirginleştiren bir bakışla kıza baktı:

– Siz iyi misiniz?

Kız “şöyle böyle” anlamında başını iki yana hafifçe salladı.

– Neyse ben gelenleri karşılamalıyım. Yeni bir felaket olmadan bu gece bir an önce bitsin istiyorum.

– Muhteşem olacak. Sen üzme kendini. Ben buradayım.

– Bunu biliyorum, dedi ve kızın yanından kapıya doğru yöneldi.

Davetliler salonda sayısı fazla olmayan boş koltuklara yönelmeden davet sahibiyle selamlaşıyorlar ya da bir tanıdıklarına rastlamışlarsa ayaküstü sohbet ediyorlardı.

Arin yerine oturdu. Sık sık geriye dönüp Oen'in

gelip gelmediğine bakıyordu. Bu bakışlardan birini önüne çevirdiğinde yanında Mabel'i gördü. İrkildi:

– Korkma küçük kız benim Drakula.

– Mabel! dedi kız. ödümü patlattın. Omzuna küçük bir yumruk darbesi indirdi.

– Nasılmış bakalım Bayan Muhammed Ali?

– Drakula pataklamaya hazır sayılır.

Mabel bir kahkaha attı:

– Oen çok şanslı bir hergele.

– Onun hakkında güzel konuşur musun lütfen.

– Bu arada o nerede? Bay mükemmel en iyi arkadaşının projesinin tanıtımına gelmeyecek mi yoksa?

Arîn gerçekten kızmıştı onun da Oen'le son zamanlarda görüşmediğini anlamıştı. İlgisizliğinin acısını çıkarmak için:

– Arada bir aylırsan belki etrafında olanları rahatlıkla fark edebilirsin.

– Sen de mi Arîn? Etrafım meleklerle dolmuş haberim yok. Bari sağlam bir şeytan olmama izin verin.

Arîn Mabel'in hızla yanından kalkıp gitmesine aldırmadı. Gözü hala kapıdaydı. Aradığı şeyi bulmuştu. Oen kapıda Saru'yla konuşuyordu. Gayet güzel giymişti ancak tuhaf bir hali vardı. Arîn'in aklına en son konuşmaları geldi. Derin bir sızı yüreğini kapladı. Bir an önce onunla konuşmak ve özür dilemek istiyordu.

Oen son derece sakin hatta biraz da cansız görünüyordu. Arîn, onun konuşurken yaptığı cansız

mimikleri ve gövdesini hafifçe kımlılatmasını seyrediyordu. Saru'nun yüzündeki sevinç de biraz gölgelemişti Arin'e göre. Bu da Oen'in sandığından daha fazla sarsıldığının bir işareti diye düşündü.

Yeni gelen misafirlerle ilgilenmesi için Oen Saru'dan ayrıldı. Koltuklar arasındaki merdivenlerden Arin'in olduğu tarafa doğru yöneldi. Yüzündeki gibi cansız bir selamlaşma oldu aralarında. Oen Arin'in yanına oturdu. Birbirlerinin yüzüne bakmadan küçük birkaç cümle kurmaya çalıştılar ancak içlerindeki her teşebbüs akim kaldı. Sonunda Arin kendini topladı:

– Saru'yla ne konuşuyordunuz öyle? Yüzüne sevimli bir ifade yerleştirmeye çalışıyordu bir yandan.

– Hiç. Tebrik falan işte. Bir de benden bir konuşma yapmamı istedi. Ben de bu yüzden heyecanlandım biraz. Küçük bir gülüş ağzından fışkırır gibi oldu. Gerginliği hemen duruma hâkim oldu.

– Açılıştaki senin bir konuşma yapman bence de harika bir fikir. Çok güzel düşünmüş. Ne de olsa bu işte en çok desteği senden gördü.

– Akdeniz insanlarıyla çalışmak bana her zaman heyecan vermiştir ama Saru'nun kendi emeğinden başka bir şey değil proje. Benim yöntemle ilgili bazı tavsiyelerim oldu.

– Öyle bile olsa tüm dünyada en çok konuşulan mimarlarsınız sonuçta. Sadece işinizle değil dostluğunuzla da.

– Evet, dedi Oen. Eşi bulunmaz bir dost.

Yüzü bembeyazdı. Her ne kadar kendine çeki düzen

vermeye çalışmışsa da birkaç gündür ruhunun yaşadığı çalkantıları silememiştir. Arın yanına ilk oturduğunda bunu fark etmiş. Derin bir şefkat duygusu ile içi sızlamış ve o andan itibaren konuşma boyunca Oen'in yüzüne bakmaya pek az cesaret edebilmişti.

Beklenen herkes salonda yerini almıştı.

Burada küçük bir tanıtım olacak arkasından bir alt kattaki sergi salonunda kokteyl yapılacaktı. Herkes bu ikilinin başarılı çalışmalarını sık sık görmelerinden gelen bir alışkanlıkla aynı cümlelerle hayran oluyor; aynı kelimelerle gençleri takdir ediyordu. Koltuklara oturdukları zaman kendi aralarında konuştukları şeyler bunlardan ibaretti.

Işıklar kapandı. Az önce salonda bir hayalet gibi doluşan uğultu, sönmek üzere olan bir ateş gibi birden şiddetlendi ve birden kesildi. Gözlerin karanlığa alışmasına izin verilmeden sahnedeki perdeye İtalya'da inşa edilmiş olan başkanlık sarayının, arkasından da Keops Oteli'nin görüntüleri yansıtıldı. Saru geceye dostunun eseriyle başlamak istemiştir. Hafif coşkusu da olan bir müzik eşliğinde yapılan bu sunum biter bitmez sahnenin yan tarafında kurulmuş kürsüye takdir dolu alkışlarla Saru geldi. Davetlileri selamladı:

– Bize katıldığınız için hepimize teşekkür etmek istiyorum. Bu gecede en iyi arkadaşım ve dünyanın gelmiş geçmiş en büyük mimarlarından biri olarak kabul ettiğim sevgili Oen Atara'yı, buraya davet etmek istiyorum. Bence bu projeyi ondan daha iyi kimse anlatamaz. Evet, çizimler bana ait ama işin ruhu onun dehasında. Lütfen alkışlayalım.

Konuklar hem onun haklı şöhretine bir övgü hem de Saru'nun iltifatlarına bir karşılık olarak bir önceden çok daha coşkun bir alkışla onu kürsüye yolladılar.

Arin de gülümseyerek alkışlarken bir yandan da Oen'in ağır ağır yerinden kalkmasını izliyordu. Doğrulduğunda Oen etrafına şöyle bir baktı. Sonra Arin'in kulağına doğru eğilerek:

– Bana iyi şanslar diler misin? Lafı bitince Arin'in yüzüne baktı. Arin, Oen'in gözlerindeki umutsuzluğu görünce kanı dondu. Neler olduğunu sormaya vakti yoktu. İçine kötü hisler doldu. Şu anda bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu, ancak ne yapacağını ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu durumun kendisine ömür boyu sürecek bir vicdan azabının habercisi olduğunu da seziyordu. Bir şey diyemedi. Yanlış şeyler söylemekten korkuyordu. Ya da yapacağı küçücük bir hamlenin büyük bir değişime yol açmasından.

Arin'in sessizce elini tutup sıkmasıyla Oen'in kürsüye doğru yönelmesi bir oldu.

Kürsüye geldiğinde coşkun alkışların kesilmesini bekledi. Tam sessizlik olunca karşısındaki insanların yüzlerine neredeyse tek tek bakmaya çalıştı. Herkes konuşmaya başlamasını beklerken o hiçbir şey söylemeden görmüyor gibi duran gözlerle insanlara bakıyordu. Saru, Mabel ve Arin de oldukları yerde Oen'in konuşmaya başlamasını bekliyorlardı.

Oen boğazını temizledi. Arkadaşları ve Arin her şeyin yolunda olduğunu düşünüp rahatladılar. Herkes arkasına iyice yaslandı. Oen elini ceketinin iç cebine

götürdü. Soğuk bir metal eline değdi. Yavaşça metal nesneyi cebinden çıkardı. Elleri kürsünün alt kısmında olduğu için görünmüyordu. Kolu yavaşça yukarı doğru kalktı. Dikkatle Oen'e bakanlar elinde bir tabanca tuttuğunu fark ettiler. Ama henüz herkes ona dikkatli bakmıyordu. Oen herkesin dikkatini çekmek için tabancayı biraz daha yukarı kaldırdı. Tabancanın parlak kısmı bir an parladı. Parıltı anında kayboldu.

Oen herkesin kendine baktığından emin olduktan sonra sadece birkaç saniye süren bu eylemine son noktayı koydu.

Salonda bir el silah sesi duyuldu. Kadınlar çığlık attı. Erkeklerin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Oen başına dayadığı tabanca ateş alır almaz yere yığıldı. Arın bayıldı. Mabel dondu kaldı. Saru'nun gözleri karardı. Orada bulunanlardan hiç kimse ilk anda bir şey yapamadı. İnsanların gözünde bir flaş gibi patlayan bu manzaranın renkleri belirginleşmeye başlayınca önce güvenlik görevlileri koşular Oen'in yanına, birileri bağırdı:

– Hemen bir ambulans çağırın.

Boşluğun Uykusu

Nokta kadar bir yanma, sonra serinlik. Birazcık da nem ve biraz hava. Var olduğunu anladı. Ama neden bir şey göremediğini ya da duyamadığını düşünenecek kadar bilinci yerinde değildi. Çok koyu bir karanlıkta askıda duruyordu. Algılayabildiği sadece biraz hava ve serinlikti. Kendine doğru saldıran içine girmek isteyen havanın basıncına kendini bırakmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Hava yavaşça dolaşıyordu. Oen kendini ilk başta bu hava kütesinin önünde bir et parçası olarak tanımladı. Çünkü ne duyabiliyor ne de görebiliyordu. Ses ve ışık yoktu. Ve bu ikisinin olmadığını anlayabilecek bir bilinç de.

Hava bir yılan gibi et parçasının önünde gidip geliyordu. Ete her dokunuşunda serinliği hisseden Oen kendini havanın tahakkümüne teslim etmek için sarsızlanıyordu. Hava tekrar bir yılan gibi yaklaştı. Oen bu sefer daha atik davranıp havayı içine çekti. Havanın burun deliğinden girmesiyle hapşırması bir oldu. Bu hapşırık bir kıvılcım oldu. Bir damarda hareketsiz bekleyen kandamlarına ilk hareket emrini verdi.

Kırmızı sıvı yavaşça olduğu yerden kalktı. Ne kadar zamandır orada oturduğunu kan bile hatırlamıyordu. Oen ise bunu düşünemezdi.

Kan, damarın duvarına sürtünerek yol almaya başladı. Oen bu sürtünme sesini duymuştu. Duymak garip geldi ona. Sanki zaman yeni başlamıştı. Ne kadar zamandır bu halde olduğunu da bilemiyordu.

Kan ilk sersemliği üzerinden attıktan sonra hızını artırarak damarlarda dolaşmaya başladı. Hızı arttıkça rengi belirginleşiyordu. Görünür hale geldikçe içindeki kalabalık ve sesler çoğalıyordu. İnce bir müzik sanki kanı yumuşacık elleriyle ileriye doğru itiyordu. Hiç rahatsız olmadan önünde adı damar olan küçük karanlık daireye dalyordu. Damarların kendi hareketi ile aydınlanması ve hareket etmeye başlaması kanı mutlu ediyordu.

Kan bir et parçasına ulaştı. Kan bu et parçasını tanıyordu. Kendisini onca zamandır hareketsiz beklediği yere gönderen şeydi bu ve hatırladığı kadarıyla adı kalpti. Kan onu severdi o da kanı.

Kan, kalbin içine doldu. Kalp hareketsizdi. Kanın hatırladığına göre kalp damarlara kanı yani hayatı gönderirdi. Oysa şimdi kendisi cansız bir şekilde bekliyordu. Kan kalbin ta içine kadar sokuldu. Uzun damarlar boyunca küçücük bir enerjiyle dolaştığı için yorulmuştu. Kalbi tekrar eski hareketine döndürecek hamlenin ne olduğunu bilemeden aylak aylak dolaştı kalbin içinde. Birden kan bir ses duydu:

– İçimdeki boş odalarda dolaşarak bana hayat vermezsin. Kendinden bir parçayı benim kendi

damarlarıma ulaştır. Bunun için senden bir parçanın feda edilmesi gerekiyor. Bunu yapabilir misin?

– Elbette, dedi kan. Bana yolu göster.

– O halde sağ tarafındaki damara biraz kendinden yolla. Gerisini ben hallederim. Kalbin sesi gittikçe zayıflıyordu. Kan bu yüzden acele etti. Kalbin dediğini yaptı. Ve beklemeye başladı.

Ne kadar zaman beklediğini bilemedi. Ama kalbin odalarından birinde beklerken etrafın aydınlandığını gördü. Kalp çalışmaya başlamıştı. Kanın yanına yeni kanlar geldi. Ve onlar bütün vücuda dağıldılar.

Bir hafiflik duygusu her yanındaydı. Oen şimdi bütün duyularının varlığını algılayabiliyordu. Gözleri, elleri, kulakları, burnu vardı ama bunlara hitap eden hiçbir uyarıcı yoktu. Zaman, yer ya da yön diye bir şey yoktu.

Kan damarlarında normal ritmiyle dolaşmaya başladığında Oen kendi vücut makinesinin içeriden yol aldığı seslerle oyaladı bir süre kendini. Neredeyse çalışan her azanın sesini duyuyordu. Belki milyonlarca yıl belki de sadece kısacık bir an sürdü bu hal.

Bilinci tamamen yerine geldiğinde çevresinde duyularına çalışma imkânı verecek şeylerin bu kadar az olması yüzünden aklının yırtınmalarına, zorlamalarına katlanmak zorunda kaldı. Konuşmak ve daha çok bağırarak istiyordu. Ancak ne sesine ne de kulaklarına hükmedemiyordu. Kendisini duyan birileri olacak mı diye düşünecek hali de yoktu. Çünkü Oen kendisi dışında var olan şeylerden habersizdi. Belki milyonlarca yıl belki de kısacık bir an sürdü bu hal.

Boşlukta ydı. Etrafındaki sessizlik yzünden tm ayrıntılarıyla duyduğu kendi vucut makinesinin de sesi kesildi. Hayatta mıydı? Yoksa olmsm mtyd? Bunu da anlayabilecek durumda değildi. Sadece biraz ses duymak istiyordu. Başlarda hiç aklına gelmeyen yalnızlık duygusu yavaş yavaş kendi varlığını Oen'e ispatlamaya başlamıştı. Sesin kesilmesi onu hareket etmeye zorladı. Gidecek bir yonu yoktu. Gzlerinin farkındaydı oysa. Adım atmak, koşmak ve gittiği yerleri gormek istiyordu. nkü renkler kafasında canlanmaya başlamıştı. Ama ortada ne grrlecek bir renk vardı ne de gidilecek bir yon. Belki milyonlarca yıl belki de kısacık bir an sdrd bu hal.

Zihni kendini aadı. Bir ađađ canlandı aklında. Yemyeřil yapraklarıyla dallarını yukarılara doğru uzatmış devasa bir ađađ. Ama dallarda dolaşan ne bir ruzgar ne dallara konan bir kuř hayal edemedi. Ve ađađ gitti. Yalnızlığının bittiğini dšnmštd ağacın hayali kendisine gelince. Oysa şimdi yine bir hiçliğin ortasında bir başına kalmıştı. Bu anın ne kadar sdrdđn de anlayamadı.

Ağlamak istiyordu. Bunun farkındaydı. Adamakıllı ağlamak. Gzundeki yanma burun direklerindeki sı-zı buna zorluyordu. Ama yapamadı. nkü kafasında nasıl ağlanacağına dair hiçbir hatıra yoktu. Ve Oen boşluğun ortasında yapayalnızdı.

Başına vucuduna bir şeyler dokunsun ya da bir ses bir grrntu gelsin istiyordu. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Beklemek. Elinden gelen sadece buydu. En acı olanı ne kadar beklediğini fark edememesiydi.

Bir tıkırtı duydu. Kendisine doğru yaklaşan bir şey

vardı. Küçük bir şey ama var olan bir şey. Bekledi. Ama ses kesildi. O anda başını sağa sola çevirebildiğini fark etti. Etrafına baktı. Hiçbir şey göremedi. Tıkırtıyı tekrar duydu. Sesin ne taraftan geldiğini anlamaya çalıştı. Ses yine kesildi. Etrafına bakarak epey oyalandı. Ses bir daha duyulmadı. Oen kendinden geçti.

Boşlukta yeniden uyandı. En son hatırladığı şey o tıkırtıydı. Yakınında bir yerlerde bir başkası vardı. Canlı, hareket eden bir şey. Her neyse onu görmek, sesini duymak ya da dokunmak istiyordu. Başını sağa sola rastgele çevirirken ellerinde küçücük bir hareket oldu. Başını hemen sağında ve solunda kollarının ve ellerinin varlığını hissetmek Oen'i ölesiye sevindirdi. Bir süre sonra kolların ve ellerin kendisine ait olduğunu anladı. İlk kez o anda bir kelime geçti aklından.

– Ses! Neredesin?

Kendi içinde konuşan Oen'i kendinden başka duyan olmadı. Oen ilk defa üzüldü. Ama ağlayamadı.

Bir uyku hali yine başının etrafında dolanmaya başladı. Oen teslim oldu.

Uyandığında daha çok şey hatırlıyor olmanın sevincini yaşadı. Ne kadar zaman geçtiğini anlayamasa da zaman denen mefhum kendini oluşturmaya başlamıştı. Ne kadar çok hareket ederse o kadar çok şey hatırlıyordu.

Ellerini kımıldatmayı denedi. Küçücük bir hareket yapabildi. Serçe parmağını titrer gibi kımıldatmak ona müthiş bir başarı gibi görüldü. Oen buna sevinirken o tanıdık tıkırtıyı yeniden duydu. Bu duruma çok sevindi. Ses gittikçe yaklaşıyordu. Sesin

yaklaştığını hissettikçe heyecanlanmaya başladı. Ses kesildi. Oen dikkat kesildi ve sesi duymaya çalıştı. İlk defa bu kadar yakınında hissediyordu sesi. Tıkırtı yeniden başladı. Gelen her neyse daha da yaklaştı Oen'e. Oen çok mutluydu. Gelen her neyse bir şekilde algılamak istiyordu. Bir varlığın başka bir varlığa zarar verebileceğine dair en ufak bir hatırası yoktu. Sesin sahibi durdu. Ses uzaklaştı. Oen yıkıldı. Başına bir ağrı saplandı. Uyku hali yine geldi.

Uyandığında ilk olarak başını sağa sola çevirdi. Bir şey göremese de bunu yapmak ona keyif veriyordu. Sonra serçe parmağını kımıldattı. Arkasından bütün parmaklarını ve ellerini ve kollarını kımıldatmayı başardı.

Başından aşağılara doğru kanın hücum ettiğini hissetti. İlk defa ayaklarını fark etti. Kımıldatmaya çalıştı. Bu sefer ellerini kımıldatmaktan kazandığı tecrübeyle daha kısa zamanda ayak parmaklarını ve bileklerini kımıldatmayı başarabiliyordu. Sol ayağının bazı parmaklarındaki hafif acıyı da o anda tanıdı.

Neden parmaklarında böyle bir acı vardı diye düşünmedi. O anda acıyı hissetmek hoşuna gitmişti. Aklında oluşan her türlü bilgiye ve tecrübeye karşı içinde tuhaf bir sevgi oluşuyordu. Yaşadığını, hayatın renklerinin, kokularının ve diğer hislerinin kendini bulmasını; hayatın kendisine hiçbir çaba harcamasına gerek olmadan verdiği bu hediyeleri büyük bir memnuniyetle kabul ediyordu. Küçük bir yanma Oen'e bir dünya kadar var olma sevinci veriyordu.

Tekrar uykuya daldı. Tekrar uyandı. Bu seferki uyanışı diğerlerinden oldukça farklıydı. Çünkü acıyan

parmaklarında bir canlının nefesini hissediyordu. Oradaki her neyse parmaklarında dilini dolaştırıyor ve alev gibi nefesiyle parmaklarını yakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken bir yandan da duyduğu heyecanın yanına kadar gelmiş bu varlığı ürkütmesinden endişe ediyordu. Fazla kıvıldamamaya gayret ederek başını ayaklarına doğru eğmeye çalıştı. Ama başaramadı. O canlının küçük ve keskin dişlerini hissetti. Ve dişler yavaşça parmaklarının yuka etine geçti. Müthiş bir acıyla sarsıldı ve bağırarak istedi. Sesi çıkmadı. Beş on nefes alımı bir süre zarfında vücudu dişlerin bıraktığı acıya alıştı. Dişler hala eti geveliyordu. Dişlerin en küçük bir kıvıldaması bile canını yakıyordu. Acı beynini her zonklattığında yaşıyor ve hissediyor olmanın mutluluğunu yaşayan Oen eğer yapabilseydi ayaklarının dibindeki bu canlıyı kucaklar, öper ve okşardı. Çok fazla hareket edemediği için kendini bu canlının hareketlerine teslim etti.

Canlı, bir süre sonra dişlerini etten çekti. Bıçak gibi keskin bir serinlik Oen'in tüm bedenine yayıldı. Tam serinliğin bittiği anda canlı nefesini üfledi ve ayak parmaklarının ucunda bir yanma oldu. Kor sıcaklığında bir tutam nefes. Hafif bir yanık kokusu duydu. Kendi etinin yanmasından mutlu olabilecek kadar derin bir yalnızlık duygusu ve kendini, varlık âleminin herhangi bir çizgisine nokta olarak da olsa kondurabilme çabası; içinde bir yerlerde şimdiye kadar saklı kalmış ve kendilerini harekete geçirecek bir iticiyi bekleyen tüm hayat çekirdeklerine sıcak ve nemli bir toprak parçası olmuştu. Yaşamaya hırsı arttıkça daha çok yaşıyordu.

Zamanı keşfetti. Kalbinin atışından ya da nefes alışından artık ne zaman uykuya dalacağını kestirebiliyordu. Bir nefes alma ve bir nefes verme arasında geçen zamanların sayısı arttıkça uykusu geliyordu. Şimdilik sayabildiği tek değer azlık ve çokluktu. O canlının ayaklarının ucunda geçirdiği süre boşlukta geçirdiği süreye göre çok kısaydı. Bunu da anlamıştı.

Tekrar uykuya dalmak istedi. Çünkü her uyanışında yeni şeyler oluyordu. Ancak kafasında yaptığı ilkel hesaba göre uykusunun gelmesine daha çok vardı. Çaresiz beklemeye ve canlıyı düşünmeye başladı. Canlının kendisine zarar vermek ya da karnını doyurmak çabasında olduğunu da düşünemiyordu. Sadece var olan başka bir şey olduğunu bilmek duygusu ile mutlu oluyordu. Tüm bunları düşünürken yine uykusu geldi.

Yine o canlının nefesi ile uyandı. Kımıldamaya çalıştı, olmadı. Aynı şekilde kendisinden küçük olduğunun sandığı canlının ayak parmaklarının etini gevelemesini ve giderken de nefesiyle yaraları yakmasını hissetti. Canlı gidince bu sefer daha çok üzüldü. Canı daha fazla yanmıştı. Şüphesiz o küçük keskin dişlerin açtığı yaralar daha da derinleşmişti ama Oen o canlı gidince daha çok üzüldü.

Gözlerini kapattı. Canlının nasıl bir şey olduğunu düşündü. Aklında sadece birkaç renk ve bir ağaç resmi vardı. Bu yüzden aklında, tek arkadaşının neye benzediği konusunda küçücük bir fikir bile oluşmadı. O da bir önceki gelişle bu geliş arasında ne kadar zaman geçtiğini hesaplama; ilkinde mi yoksa

ikincisinde mi daha çok kaldığına dair sorular ile aklını oyaladı. Yine uykuya daldı.

Uyandığında aynı şeyler yine oldu. Bu seferde acı öncekilerden daha dayanılmazdı. İsyân ettirip nasıl yapılacağını bilseydi lanet okutturacak kadar dayanılmazdı. Acı yavaş yavaş kendini unutturunca Oen de rahatladı. Ve uykuya daldı.

Uyandı. Bu sefer etrafında sessizlikten başka bir şey yoktu. Nefes alıp vermelerini sayarak arkadaşının ne zaman geleceğini hesaplamaya çalıştı. Epey bir süre bekledi. Ancak ne bir tıkırtı ne de bir acı vardı. Bir üzüntü kapladı içini. Giderek şiddetlenen bu üzüntü yerini öfkeye bıraktı. Hareket etmek için kendini iyice zorlamaya başladı. Ama her hamlesinde kaslarında oluşan acılara da dayanamıyordu. Vücuduna acı yayıldıkça öfkesi artıyor ve zincirlerinden kurtulmak isteyen bir kaplan gibi sağa sola hamle yapmaya çalışıyordu. Ne kadar uğraşsa da bir sonuç alamadan sakinleşmek zorunda kalıyordu. Vücudu kasılmayı kestiği anlarda arkadaşının gelip gelmediğini anlamak için etrafı dinliyor, küçücük de olsa bir tıkırtı duymaya çalışıyordu. Kendi varlığının dairesinde başka bir canlı olabileceği ihtimalini hiç düşünemiyordu. Tekrar hareket etmek için kendini zorladı. Yine başarısız oldu. Bu defa öfkesi iyice kabarmıştı. Tüm gücüyle ses tellerine yüklendi. Boşlukta bir haykırış yankılandı. Oen'in ciğerleri ve boğazı kezzap dökülmüş bir yara kadar yandı. Kendi sesini duyunca şaşırdı, biraz da korktu. İlk defa duyuyordu. Biraz bekledikten sonra fısıltıyla birkaç hece çıktı ağzından. Sesin alçak hali

hoşuna gitmişti. Artık boşlukta kendi kendine tuhaf sesler çıkarmaya başlamıştı. Hiçbir anlamı olmayan bu sesleri duydukça kendinden geçiyordu. Gelmeyen arkadaşını da böylece unutuvermişti.

Ses çıkarmaktan yorulunca ilk aklına gelen ağaç hayali oldu. Çok uzun bir zaman ağacı düşündü. Sonunda kafasında dalları, yaprakları ve etrafında uçan kuşlarla her zamankinden daha belirgin duran o nesneye ağaç dediğini hatırladı. Kendi kendine “aaaaa” dedi. Arkasından diğer heceyi yarım yamalak söyledi:

– Ğaaaaç. Bu da Oen’in çok hoşuna gitti. Defalarca bu adı tekrarladı. Bazen kısık sesle bazen bağırarak...

Yoruldu, uyudu ve uyandı. Kendi sesi ve ağaç ismi aklındaydı. Arkadaşını hiç düşünmeden uyumadan önce yaptıklarını tekrarladı. Ağaç kelimesini tekrar edip dururken yaprak kelimesini hatırladı. Ve sonra kuş kelimesini. Yeni öğrendiği bu kelimeleri de uyanıya kadar tekrarladı.

Artık her uyanışında konuştuğu şeyleri hatırlıyordu. Ve sürekli olarak yeni kelimeler hatırlıyordu. O kadar uzun zaman kelimelerle uğraştı ki sonunda bir insanın kendi kendine konuşmasına yetecek kadar kelimeye sahip oldu.

Uyandı. Bu sefer konuşmak istemiyordu. Sessizliği dinledi. Eskiye göre daha fazla hareket ettirebildiği bedenini esnetmeye çalıştı. Kaslarının arasına sızmış yorgunluktan kurtulmak istiyordu. Uyandığı zamanlarda bedenini gerince rahatladığını keşfetmişti.

Kasları rahatladı. Her zamankinden farklı olarak bedeninin ağırlığını hissetti. Sanki bir şey kendisini

bir tarafa doğru çekiyordu. Ayaklarının alt kısmında olduğunu düşündüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Başaramadı. Çeken her neyse gittikçe gücünü artırıyordu. Oen buna da teslim olmak zorunda kaldı.

Ayaklarında bir şey hissetti. Yumuşak bir şeydi. Ayakları içine rahatlıkla girebiliyordu. Ayakları içine daldıkça o madde bileklerini ve uyluklarını sarmıştı.

Boşluktan kurtulmuştu. Şimdi dizlerine kadar bir suyun içindeydi. Suyun içinde belli bir zaman kaldı. Bu durum heyecanlanmasına biraz da korkmasına neden oldu. İkinci kez şiddetli bir korku yaşıyordu. Ayaklarının altında bir sertlik vardı. Parmak uçlarıyla kontrol etti. Gerçekten sertti. Dizlerine kadar olan şeyden çok daha sertti. Parmaklarını hareket ettirmek Oen'e biraz cesaret vermişti. Bacaklarını oynatmayı denedi. Başarabileceğine ikna olunca sağ bacağına olanca gücüyle kaldırmaya çalıştı. Bu arada elleri hareketsizdi. Bacağını kaldırmasıyla suyun içine düşmesi bir oldu. Bedeni diz seviyesinde olan suya uzunlamasına serilince korku ve panikten içine derin bir nefes çekti. Ancak ağzına bir miktar su girmişti. Aldığı nefesle birlikte soluk borusuna giden su öksürük refleksi ile hemen dışarı atıldı. Ancak Oen sürprizlere karşı akciğeri kadar çabuk ve doğru tepki veremiyordu. İyice afalladı. Suyun içinde oradan oraya savruldu. Hiçbir şey göremediği için de dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Suyun dibindeki sert kısımda bulunan tümsek ve çukurlar da işini iyice zorlaştırıyordu.

Sonunda can havliyle kendisine sabit bir nokta bulundu. Ayağa kalktı. Nefes nefese kalmıştı. Olduğu yerde

akciğerlerini memnun edecek kadar havayı içine çekmeye başladı.

Biraz sonra korkusu geçti. Suyun içinde hareketsiz beklemeyi düşünmüyordu. Yavaşça bir ayağını ileriye doğru attı. Zemin hala sağlamdı ve Oen düşmemişti. Bu durum kendine olan güvenini artırdı. Bir adım daha attı. Yine sağlam bir zemindeydi. Oen bir adım daha attı. Bu sağlamlığın verdiği güvenle birçok adım attı. İlerledikçe suyun sığılaştığını anlıyordu. Adımlarını biraz hızlandırdı. Su iyice azaldı. Su kayboldu. Şimdi ayakları biraz kuru toprak biraz da kısacık otlarla kaplı bir zemine basıyordu. Toprağın sıcaklığını ve güvenini ve çimenlerin kokusunu hissetti. Kokular gittikçe çoğaldı. Sesler gittikçe çoğaldı. Gözleri yanmaya başladı. Çünkü etrafında bir ışık belirmişti. Gözlerinin bu yeni duruma alışmasını bekledi. Gözlerinin rahatladığına emin olunca gözkapaklarını yavaşça araladı. Gözleri ilk defa görüyordu. Onca zamandır sadece hayalinde canlandırmaya çalıştığı ağaca benzeyen yüzlerce ağaç karşısında yemyeşil renkleriyle salınıyordu.

Bu yeni durum karşısında bakışlarını net tutmakta zorlanıyordu. Çünkü gözleri daha önce bir uyarana karşılaşmadıkları için vermesi gereken tepkileri doğru olarak vermeyi daha tam öğrenememişti. Ne olduklarını anlayabilmek için etrafındaki her görülebilir nesneyi inceledi. Olduğu yerden kımıldamıyordu. Nesnelere baktıkça isimlerini, kokularını yumuşaklıklarını da hatırlıyordu. Sonunda zihni tüm bu çalışmalardan yorgun düştü. Gözleri kararmaya

başladı. Kendini yavaşça yumuşak çimenlerin üzerine bıraktı. İlk gerçek uykusuna daldı.

Yumuşak bir uyanıştı. Yüzünün sert zemin üzerinde olduğunu hissettiğinde kalbi güvenle doldu. Bu duyguyu tam anlamıyla içinde izlemek için biraz bekledi. Bedeni dinlenmiş rahat nefes alır hale gelmişti.

Birden ayağa fırladı. Nerede olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakındı. Bayılmadan önce gördüğü yerden biraz farklıydı. Ya da Oen'e öyle geldi. Korku duyması belki de her şeye şüphe ile bakması gerekirken halinden oldukça memnun birine benziyordu. Duyduğu kokular, gördüğü her şey ve yüzüne çarpan ılık rüzgâr. Ne olduğunu anlamaya çalışmadan duyularına sunulan bu ziyafetten olabildiğince keyif almaya çalıştı. Rüzgârın adının ne olduğunun ya da kokusunu duyduğu çiçeğe ne dendiğinin hiçbir önemi yoktu. Sadece var olanı kendi içinde yeni bir varlığa dönüştürmek ve zihnine yeni adımlar hediye etmek. Oen'in yaptığı sadece buydu.

Aklında artık kendisinin de sayamadığı kadar çok resim ve kelime vardı. Ama aklındakilere dair hiçbir hatırası yoktu. Bu yüzden ne yapacağına tamamen bilinçsiz bir şekilde karar verecekti. Birkaç adım attı. Yürümek çok hoşuna gitti. Biraz daha yürüdü ve bir ağacın yanında durdu. Yere çöküp ağacın gövdesine dokundu. O sert kabuğu parmaklarının ucuyla yokladı. Artık ölmüş olan bir iki parçayı kopardı. Hiçbir sebep yokken ağacın gövdesinden bir parça koparmak ona tuhaf geldi. Niye böyle yaptığını anlamaya çalıştı.

Sonra kendi vücuduna baktı. Çıplaktı. Hareketleri ürkek bir hayvaninkine benziyordu. Kendi kolundan birkaç tüy kopardı. Canı yanmıştı. Ve düşündü.

– Acaba ağacın da canı yanmış mıydı? Bunu şimdilik bilemezdi.

Ayağa kalktı. Etrafı iyice keşfetme merakı uyanmıştı. En son hatırladığı şeylerden biri de suydu. O tarafa doğru baktı ama su artık yoktu. İki tepe arasında sıkışmış gibi duran küçük bir düzlükteydi. Gökyüzünde güneş yoktu. Aydınlığın nereden geldiğini sorgulayamadı. Devasa bir dikdörtgeni andıran bu aydınlık alanda Oen ürperti uyandıran sessizliği bozan her şeye ilgi gösteriyordu.

Bir kuş sesi duydu. Hemen o tarafa döndü. Ağaçlardan birinden bir kuş havalandı. Oen kuşun uçuşunu izledi. Kanat seslerini dinledi. O zaman dilimi boyunca havada uçan, ağaçlarda yaşayan ya da yerlerde süren pek çok hayvan gördü. Kimisine fazla yaklaştı. Kimisini de oldukça yakından izleme fırsatı buldu. Ne kadar çeşitli türde hayvan gördüğünü sayamamıştı. Ki ağaçlar ve çiçekler için de aynı şeyi düşündü.

Araştırmaktan yoruldu. Bedenini çayırın üstüne bıraktı. Mavi gökyüzünü seyretmeye başladı. Gördüğü tüm canlılarla kendisini kıyaslamaya başladı. Farklı gelen bir tarafı vardı. Çünkü hiçbir canlı kendisi gibi bakmıyordu etrafa. Merak etmeksizin yapmaları gerekeni yapıyorlar ve gitmeleri gereken yere gidiyorlardı. Düşüncelerine bir anlam veremedi. Başını tepelerin ufka değen yerine abanmış olan karanlık perdeye çevirdi. İlk defa gördüğü bu karanlık perde

oldukça dikkatini çekmiş biraz da Oen'i ürpertmişti. Oen o karanlığın uzakta olmasından dolayı mutlu oldu. Ve uyudu.

Ertesi zaman diliminde yanı başında kumaş parçaları buldu. Sesli bir şekilde sordu:

– Bu da nedir? Çok farklı bir şeye benziyor. Bir ağacın yaprağı mı yoksa bir hayvanın derisi mi? Anlayamamıştı. Oturduğu yerde kumaşı dikkatlice incelemeye başladı. Aslında tek bir parça olmadığını birkaç parçanın ince ipliklerle bir araya getirilmiş olduğunu gördü. Uzun zaman elbiseyi inceledi. Sonunda serinleyen hava Oen'i o elbiseye sarılmaya mecbur etti. Hava tekrar ısınınca Oen elbiseyi ilk bulduğu yere bıraktı. Oradan ayrıldı. Dolaşmak, yeni şeyler görmek istiyordu. Ama elbise aklına gelince geri döndü. İşine yarayan bu nesneyi sahiplenmişti ve onu güvenli bir yere bırakmak istedi. Rüzgârın o hafif şeyi alıp götürmesinden endişe ediyordu. Kendince güvenli gördüğü bir ağaç kovuğuna elbiseyi sıkıştırdı. İçi yine de rahat etmedi.

Ağacın kabuğunu düşündü. Elbiseyi tekrar olduğu yerden aldı. Çok uzun zaman süren bir çabadan sonra elbiseyi giymeyi başardı. İlk başta çıplak vücuduna rahatsızlık verse de alışması uzun sürmedi. Kendini daha güvende hissediyordu. O zaman dilimi boyunca aydınlık alanın daha önce hiç gitmediği köşelerine gitti. Yeni çiçekler ve yeni hayvanlar gördü. Hatta birkaç tanesine selam vermeye bile çalıştı. Ama Oen'in sesini duyan hayvanlar biraz ürkerek yanından uzaklaştılar. Oen de ilk uyandığı noktaya dönüp uzandı. Güneşsiz gökyüzünün aydınlığını ve ufuklara çökmüş

karanlığı seyretti. Karanlık perde daha çok dikkatini çekiyordu artık. Ama o şimdilik uyumayı tercih etti.

Alışmaya başladığı bir tarzda uyandı. Ama kanı vücudunda hızlıca dolaşmaya başladıktan bir süre sonra karnında bir ağrı hissetti. Ağzı da kurumuştur. Bu sıkıntıların halsizleştirdiği vücudunu zorla ayağa kaldırdı. Bir çözüm bulması gerekiyordu. Ağrılar dayanamayacağı kadar şiddetleniyordu. Önceden gezip gördüğü yerleri dolaştı. Ama kendisini bu ağrılardan kurtaracak bir şey bulamadı. Neyin kendisine yardımcı olacağını da kestiremiyordu.

Koşmaya başladı. Yanından geçtiği hayvanlar ür-küp kaçıyorlardı. Gözleri nereye gittiğini bile görmüyordu. Nefes nefese kaldığı anda durdu. Karnını tutarak olduğu yere oturdu. Ağrılar biraz azalmıştı. Bakışlarını sağda solda dolaştırdı. Karşı tepeden bir takım hayvanlar aşağıya doğru iniyordu. Dikkatlice baktığında aşağıya inenlerin maymunlar olduğunu gördü.. Gelenler tek sıra halinde tepeden iniyorlardı. Biraz daha dikkat edince arkadan gelen maymunların o karanlık perdeden çıkıp geldiklerini gördü. Kafilenin tamamı aşağıda bir ağacın altında toplanınca içlerinden bazıları çığlıklar atmaya başladı. Diğerleri de onlara eşlik ettiler. Buldukları ağacın tepesindeki dallara saklanmış olan yavrular hızla ve sevinç çığlıklarıyla aşağıya indi. Büyük maymunlar ellerindeki kırmızı meyveleri yavrulara verdi. Bugünkü yiyeceğini sorunsuz olarak elde etmiş olan yavrular büyük bir iştahla meyveleri mideye indirdi. Oen bu duruma oldukça şaşırıldı. Yavruların el ve ağız hareketlerini

inceledi. Bu hareketler Oen'e oldukça tanıdık geliyordu. Ama ne olduğunu anlayamadı. Merakına yenik düşüp maymunların olduğu tarafa doğru yürüdü. Oen'in yaklaştığını gören büyük maymunlar çığlıklar atarak onu taş yağmuruna tuttular. O da çaresiz geri çekilip kendine güvenli bir yer bulmak zorunda kaldı. Korkusu geçene kadar bekledi. Gözleri hala maymunların olduğu taraftaydı. Karnındaki ağrı tekrar şiddetlenmeye başladı. Karnını ovuşturup biraz rahatlamaya çalışırken az önce kendisine fırlatılan şeylerin sadece taşlar olmadığını gördü. Düşüncesiz bir yavru maymun panikle büyüklerin getirdiği meyvelerden birini Oen'e fırlatmıştı. Karınları doyduğu için de artık meyvelerle ilgilenmiyorlardı. Ebeveynlerle yavrular arasındaki sevgi seremonilerine geçilmişti.

Oen fırsattan yararlanarak olduğu yerden kalktı. Oldukça yavaş hareketlerle meyveye doğru yürümeye başladı. Tüm dikkatini o kırmızı meyveye vermişti ki maymunlardan biri çığlık attı. Oen korkudan olduğu yere pustu. Bunun kendisine yönelik bir hareket olmadığını anlayan Oen sürünerek meyveye doğru ilerlemeye başladı. Aralarında sadece birkaç adım vardı. Yaklaştıkça meyvenin gözündeki değeri artıyordu. Meyvenin kabuğunu sarmalamış olan kırmızı renk Oen'in hırsını kamçılıyordu. Sakince, fazla ses çıkarmadan sürünüyordu Oen. Burnuna gelen taze ot kokusu ya da ellerine bulaşan çamura aldırıldığı yoktu.

Ellerini uzattı. Meyveyi aldı. Yerinden hiç kımıldamadan şeklini inceledi. Bu işi bitirince meyvenin kokusuna odaklandı. Koku çok hoşuna gitmişti. Az önce

gördüğü manzara kafasında canlandı. Yavru maymunlar bu meyveleri ağızlarına götürüyorlar ve ısırıyorlardı. Oen o anda kendisinin de dişleri olduğunu fark etti. Adına elma denilen bu meyveyi ağzına götürdü. Dişlerinin yardığı yerden ağzına elmanın suları yayıldı. Tat çok hoşuna gitti. Isırmış olduğı parçayı kopardı ve ağzında sağa sola çevirmeye başladı. Bu hareketten de tatmin olmayınca parçayı dişleriyle ezmeye başladı. Elleri titremeye başladı. Birkaç maymun daha çığlık attı ama bu sefer Oen hiçbir şey duymadı.

Parça ağzında iyice ezilmişti. Tükürük bezlerinin salgısına iyice karışan elmanın tadını aldıkça kendinden geçer gibi oluyordu. Ağzı o kadar doldu ki yutkunma ihtiyacı hissetti. Zaten vücudu dilinin üzerinde dolaşan tadı bir an önce kendine dâhil etmek için Oen'in ağzına baskı yapıyordu. Oen yutkundu. Müthiş bir haz duydu. Elmanın geri kalan kısmına adeta saldırdı. Aceleyle ve çevresinde olan biten hiçbir şeye aldırmadan elmayı bitirdi.

Oldukça rahatlamıştı. Ama henüz tam olarak doymamıştı. Aldığı lokmalar Oen'in açlık hissine vahşi bir hırs vermişti. Hemen kalktı ve maymunların olduğı tarafa doğru koştu. Gözlerindeki açlıktan korkmuş olan maymunlar sağa sola kaçıştılar. Oen az önce kendisine saldıran bu hayvanların şimdi neden kaçtıklarını düşünmedi. Onların karınları doymuştu. Vücutlarının ihtiyacı olanı bugünlük temin etmişlerdi ve fazlasına gerek kalmamıştı. O yüzden bu aç canlıyla uğraşmaya, kendilerini yormaya hiç niyetleri yoktu.

Oen ağacın altında gözlerini dört açmış vaziyette elma arıyordu. Birkaç tane buldu ve oracıkta yedi.

Karnı doyunca vücuduna bir rehavet yayıldı. İlk uyandığı yere gitti. Derin bir uykuya daldı.

Yine maymunların toplandığı ağacın yakınlarına gelmişti. Çok uzun zaman beklemesine rağmen tek bir maymun bile göremedi. Bu Oen için oldukça sıkıntılı bir durumdu. Çünkü aç kalacaktı. Ağaçtan ümidi kesilince elmadan bulmak için sağa sola bakınmaya başladı. Ama hiçbir yerde bulamadı. Aramaktan yorgun düşmüştü ve zaman geçtikçe acıkiyordu. Ne yapacağını düşünmeye başladı. Kendi kendine şöyle diyordu:

– Maymunlar tepeden indiler. Karanlığın içinden çıktılar. Orada bir yerde bu kırmızılardan olması gerekiyor. Bana kim oradan bir kırmızı getirebilir ki?

Oturdu, düşündü. Kalktı düşündü, yürüdü düşündü. Bir çıkış yolu bulamadı. Yakınlarında bir kaynak vardı. Hayvanların oradan su içtiklerini gördü. Kendisi de gidip aynen hayvanların yaptığı gibi oradan su içti. Suyun tadı Oen'e elmanın tadından daha güzel geldi. Hem susuzluğunu hem açlığını bastırabilmek için midesini suyla doldurdu. Ama açlık duygusu yakasını bırakmadı. Su vücudunda dağılınca mide yine boşaldı.

Oen kararını verdi ve tepeye doğru yola koyuldu. Tırmandıkça aşağıları izledi ve yükseliyor olmanın tadını çıkardı. Yer yer kayalık, yer yer ağaçlık olan tepeleri zorlanarak tırmanıyordu. Yorulmak bir yanda korku bir yandaydı. Ne kadar açlığının esiri olsa da tepede kendisini bekleyen o karanlık perdenin ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden bazen duruyor ve geri dönüp dönmeme konusunda tereddütler

yaşıyordu. Ama her seferinde hem açlık hem de merak duygusu Oen'i adımlamaya zorluyordu. O da içinden gelen bu baskıya karşı koymuyordu.

Tepenin ortalarına yakın bir yere gelmişti. Biraz oturup dinlendi. Aşağıları seyretti. Maymunların aşağıya inerken geldikleri o patikanın yerini tahmin etmeye çalıştı. Kendi bakış açısına göre onlarla aynı yolu izliyordu. En azından yol konusunda güvenebileceği bir şeyler olsun istiyordu. Yorulduğunu anlayınca oturup dinlendi.

Nefesleri normal ritmine kavuşunca kalkıp yola koyuldu. Korkusuna iyice yaklaşmış olmanın verdiği halsizlik de yanı başında kendisiyle birlikte yukarı doğru tırmanıyordu.

Nihayet zirveye ulaşmıştı. Burada insanın rahatça hareket edebileceği bir düzlük vardı. Düzlüğün bitiği yerde ise karanlık perde gökyüzünden yere doğru akan bir çamur kıvamında Oen'i bekliyor gibiydi. Elleri titremeye başlayan Oen sağına soluna bakındı. Nefes alan bir şey görmek istedi. İsteddiği de oldu. Bir gelincik hızla perdeye doğru koştu ve perdenin arka tarafına geçiverdi. Bu durum Oen'e büyük bir cesaret verdi. Tırmanışa başladığından beri beklediği şey de buydu.

Yavaşça perdeye doğru yaklaştı. Akıyor gibi duran kıvamını izledi. Daha da yaklaştı. Burnu neredeyse perdeye değecekti. Sessizlik onu daha ileriye gitmeye zorladı. Önce ellerini uzattı. Ki bu hareket Oen'e çok garip geldi. Neden insan bilmediği bir şeyi önce eliyle anlamak ister diye düşündü. Böyle bir durumda neden insan kendisinin en hayati dış uzvunu riske atar diye

geçirdi içinden. Ama bu konu üzerinde fazla düşünmedi. Sol eli perdenin içine girdiğinde hafif bir serinlik hissetti. Keyif verici olduğunu düşündüğü bu hale biraz daha gark olmak istedi. İki elini de dirseklerine kadar perdeye uzattı. Kolunun yarısı neresi olduğunu hiç bilmediği bir yerdeydi. Varlığını bildiği bir şeyi göremek Oen'e tuhaf bir o kadar da heyecan verici geldi.

Perdenin ne kadar kalınlığı olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Hayvanlar buradan rahatlıkla girip çıkabildiğine göre fazla değildir diye düşündü. Ellerini geri çekti. Kollarını tekrar bütünüyle görmek ne kadar da güzeldi. Bir an ellerine ve ayaklarına dikkatlice baktı. Yaptıkları işe hayran kaldı. Kafasından bunlar geçerken kendini toparladı. Karşısında keşfetmesi gereken bir karanlık vardı. Midesinin ırsarları da durmadan çoğalıyordu.

Yavaşça mı yoksa bir hızla mı perdenin arkasına geçmesi gerektiğini düşündü. Sonunda kararını verdi ve hayvanlar nasıl geçiyorlarsa öyle geçmeye karar verdi. Kendini gayri ihtiyari sıktı. Ve perdenin içine daldı. Birkaç adımı o serin karanlıkta attıktan sonra ayağı bir taşta takıldı ve düştü. Düştüğü anda etrafı aydınlandı. Işığı görmek onu rahatlattı. Kolay oldu diye geçirdi içinden.

Perdenin diğer tarafından fazla bir farkı yoktu. Sadece havası daha güzel ve etraftaki renkler daha beraktı. Zihni de sanki daha açıktı.

Olduğu yerde yemyeşil çalılıklar vardı. Yaklaşık yüz adım yürüdüğü zaman korunun sonundaki sararmış yüksek otlarla kaplanmış alana ulaşabilirdi. Sol tarafında yeşil kuru ile sararmış otların ince bir çizgi

halinde kesiştiği yerde de küçük bir gölcük vardı. Oen o tarafa doğru yürümeye başladı. O yürürken bir kuş sürüsü oldukça alçaktan geçti. Oen yere eğilme gereği duydu. Çünkü kuşlardan biri neredeyse kulağının dibinden geçmişti.

Fundalıkların arasından sağa sola hamleler yaparak gölün kenarına geldi. Uzun süre bu su kütesini izledi. Bakışlarını gölün etrafında gezdirmeye başladı. Gölün karşı kıyısında bir ağaç topluluğu gördü. Üzeri kırmızı renkte meyvelerle dolu olan ağaçlara doğru sevinçle koşmaya başladı. Ağaçlara yaklaştığında biraz dikkatli olmak geldi aklına. Maymunlar burada olabilirdi. Belki maymunlardan başka canlılar da...

Etrafın güvenli olduğu anlayınca ağaçlardan birine yaklaştı. Dalından bir elma koparıp yedi. Bir tane daha ve bir tane daha. Midesi rahatlamıştı ki elma ağaçlarının arka tarafında yerde sarmaşığa benzeyen bir bitki gördü. Yaprakları arasında duran küçük pembe, kırmızı meyveleri fark etti. Hemen o tarafa doğru koştu. Meyvelerden birini kopardı ve kokladı. Kokusu elmanınkinden farklıydı. Bu da çok hoşuna gitmişti. Adına çilek denen bu meyvelerden birkaç tanesini yedi. Karnı iyice doyunca gölden su içti ve hemen suyun bittiği yere uzandı. Derin bir uykuya daldı.

Uyandı. Sırtüstü uyumuştı ve gözlerini ilk açtığında güneşi gördü. Şaşırmadı. Çünkü hatırladığı şeylerin sayısı daha da artmıştı. Gözlerini kamaştırıran gökyüzü sakinine bakıp:

– Bir gün senden önce uyanacağım güneş, dedi. Oturdu ve etrafını gözleriyle acele bir şekilde taradı.

Ortalık çok sakindi. Kuş sesleri, rüzgârın fısıltısı, böceklerin çığlıkları. Bunların hepsini biliyordu.

Epey bir süre kendi kendine konuştu. Arka tarafına dönüp de elma ağaçlarının ve çileklerin yerinde durduğunu görünce mest oldu. İhtiyacım olan her şey var burada, dedi kendi kendine.

Ama bir süre geçince hatırladığı kelimelerin neden beyninde olduğu konusunda düşünmeye başladı. Tüm bunları nereden öğrenmişti? Derin bir üzüntüye kapıldı. Bu durum fazla sürmedi. Karnı acıktığı için elmalara ve çileklere koştu. Bu zamanda karnını doyurdu ve etrafı iyice inceledi. Hatırladığı şeyleri aklında başka şeylerle bağdaştırmaya çalıştı. Bunda pek başarılı olamasa da gördüğü bir manzara Oen'in acılarından biraz uzaklaşmasını sağladı.

Yakınlarında bir yerde bir kuş yuvası gördü. Bir insanın yaklaştığını gören anne serçe yuvadan uçtu. Oen ağacın dalında duran yuvaya bakabilmek için ağaca tırmandı. Üç yavru serçe kızıl derileriyle yuvada ağızlarını açıp kapatıyordu. Onların bu masum halleri Oen'in derin düşüncelere sevk etti. Ama daha fazla dayanamadı. Yakınlarda bir yere konmuş olan anne serçenin çığlıkları Oen'i ağaçtan indirdi. Oen uzaklaşınca anne serçe tekrar yavrularının yanına döndü. Oen tüm zamanını, serçe yavrularını, maymunları ve diğer canlıları düşünerek geçirdi. Kendisinin nereden geldiğini ve neden yalnız olduğunu bulmaya çalıştı. Kendini tüm gördüğü hayvanlardan daha akıllı ve güçlü hissediyordu ama onların sahip olduğu bu basit gibi görünen şeylere neden kendisinin sahip

olmadığını ya da sahipse onların nerede olduğu sorularına bir cevap arayıp durdu. Ümitsizlik, korku ve anlamsızlık Oen'i epey hırpaladı. Uzandı ve uyudu.

Burada günlerin varlığını gece ile gündüzün birbirinden ayrı şeyler olduğunu öğrenen Oen bazı zamanlar geceleri de uyandı. Kafasındaki sorulara cevap aradı. Bu uzun düşüncülerin sonunda zihni hatıraları dışında tamamen kendi kontrolüne girdi.

Olduğu yerde tüm ihtiyaçlarını karşılayabiliyordu. Ama Oen bu durumda daha fazla beklemeye katlanamazdı. Hem güneşin nerede battığını görmek istiyor hem de etrafını uzaktan çevreleyen o karanlık perdenin diğer tarafında sorularına bir cevap bulacağını umuyordu. Zaten çilek ve elma yemek de eskisi kadar keyifli değildi. Bu yüzden bir sabah uyandığında perdenin bundan sonraki kısmına geçmeye karar verdi.

Yolculuğa çıkan birine göre özgürlüğün en koyusuna sahipti. Çünkü yanında götüreceği ya da geride bıraktığı için üzüleceği herhangi bir şey yoktu. Güneşin ortalığı aydınlattığı bir vakti seçti. Karanlık perdeye ulaşabilmesi için ilk geçişindekinin tersine yokuş aşağı inmesi gerekiyordu. Yeşil, sarı otlarla kaplı yeri geçip de bir tepenin başına geldiğinde bunu anlamıştı. Yavaş ve dikkatli bir şekilde aşağıya indi. Etrafına bakınırken “Bakalım orada neler var” diye söylemekten de kendini alamıyordu. Bazen ayakları topraklı bir yere denk geliyor ve toprağın ılıkliğini hissediyordu. Bazen de küçük ve sivri taşlar çıplak ayağına batıyor ve canını yakıyordu. “Ayaklarımı koruyacak

bir şey olsaydı keşke” diyordu. Bununla uğraşacak zamanı yoktu.

Gelmek istediği yerdeydi. Perdeye biraz yakından baktı. Ancak bu sefer daha aceleci davrandı. Kendini perdenin karanlığına atıverdi. Birkaç adım attıktan sonra bir ağacın gövdesine başını çarparak durabildi. Gözlerinin önünde birkaç şimşek çaktıktan sonra kendine geldi. Etrafa baktı.

– Burada da sanki fazla bir şey yok gibi, dedi. Başını yukarıya doğru kaldırdı:

– Ağaçları saymazsak tabi.

Ne yapacağını, hangi yöne gideceğini düşünürken birden az ilerisindeki kocaman ağacın arkasından bir çocuk çıktı. Oen sevinçten çıldıracak gibi oldu. Çocuğa doğru yürürken şaşkınlıktan sonuna kadar açılmış ağzına hava doluyordu. Çocuk Oen’e aldırmadı. Oen’in geldiği yönün tersine doğru yürümeye başladı.

Önünden yürüyen çocuğa yetişmeye çalışıyordu. Kayıtsız bir teslimiyetle peşinden gidiyordu. Bir ormanın içindeydiler. Ağaçların arasında varmış gibi yürüdükleri yolun nereye çıkacağını çok merak ediyordu. Toprak hafif nemli, yer yer çimenlerle kaplıydı. Yerlerdeki taşlar pürüzsüz bir kayganlığa sahipti. Sanki bir akarsuyun altında yüzyıllarca törpülenmiş gibi. Sesin uzaklığı kadar bir alan görülebiliyordu. Bir perde ile sonlanmış bu alanın kenarına geldiklerinde çocuk durup onu bekliyor yaklaştığında tekrar yürümeye başlıyor ve yeni bir ses mesafesi manzara açılıyordu. Her manzarada ağaçların rengi, günışığı,

toprağın nemi kayaların rengi ve kuşların sesi değişiyordu. Böyle bir değişimin bu kadar gürültüsüz olmasına şaşırarak yürümeye devam ediyordu Oen.

İşte yine manzaranın sonunda; aniden derinleşen denizin dibinde sığ yandan görünen karanlık gibi duran perdenin kenarında gelen çocuk durdu. Kalbi hızla çarpmaya başlayarak çocuğa doğru yürüdü. Çocuk arkasından gelenin kendisine yaklaştığını anlayınca ardına bakmadan yürüdü. Karanlığın içinde kaybolacağı bir anda yeni bir manzara açıldı. Arkasından gitti. Kendisi yürürken karanlık birkaç adım gerisinden onu takip ediyordu. Bir an için arkasına baktı ve karanlığın kendine doğru geldiğini gördü. Korku içinde ileriye doğru atıldı. Koşarak çocuğun yanına yaklaştı.

–Bekle! diye bağırdı. Çocuk geriye döndü onun koştuğunu görünce çocuk da koşmaya başladı. Ama o daha hızlıydı. Karanlık perdenin yanında duran çocuğa yetiştiğinde geriye döndü baktı. Karanlık bir ses mesafesi uzağındaydı. Kendisinin aydınlık ölçüsüyle çocuğunki farklıydı. Çocuğun ışığı daha fazlaydı.

Neden bunları yaşadığını, neden burada olduğunu düşünemeyecek kadar korkmuştu. Çocuk ona baktı. Bu sevimli yüzü görmek biraz rahatlatmıştı Oen'i. Buraları iyi bildiğini belli eden tavırlarına bıraktı kendi korkularını. Önünde duran karanlık perdeye baktı. Neden yürümüyordu çocuk? Bu çocuk ve bu yer hakkında birçok soru sormak geçiyordu aklından. Bunu fark ettiğinde epey tedirgin oldu. İşte ikisi de perdenin uzağında duruyorlardı. Ama neden yürümüyorlardı? Yoksa bu perdenin arkasında korkacak bir şey

mi vardı? Yukarıdan ince ve çok geniş bir siyah kâğıt gibi aşağıya akan bu karanlığı seyretti. Arkasında ne olduğunu görebilmek için iyice yaklaştı. Akıcılığını gördü. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak elini uzattı. Ancak bir elektrik çarpması ya da elinin yok olacağı düşüncesiyle bundan vazgeçti. Perdenin arkası görünmüyordu. Merak ve korku içinde tekrar çocuğun yanına döndü.

– Perdenin arkasında ne olduğunu biliyor musun? Cevap bekledi.

– Neden yürümüyorsun? Korkuyor musun?

Sadece bir nefes arayla sorduğu sorulara karşılık, çocuk sadece gülümsedi. Sonra koşmaya başladı. Perde açıldı. Yeni manzaraya o da koştu. Yine bir ormanın içindeydiler. Farklı renkler, sesler ve iklim vardı burada. Kendi kontrolünün dışında gelişen bütün bu olanlara şaşılacak derecede bir sükûnetle dalıyordu. Gösterilmesi gerekenden daha az bir hayret ve korku vardı içinde. Durdu, biraz etrafına baktı. Her şey aslında öncekilere benziyordu. İyice uzaklaşmış olan çocuk, beyaz elbisesiyle yeşillikler arasında salatadaki yumurta akı gibi seçilebiliyordu.

– Beni bekle. Birlikte yürüyelim. Buraları bilmiyorum. Bir rehber ihtiyacım var. Sen burada mı yaşıyorsun?

Çocuk aldırmadı. Koşmaya devam etti. Perdenin önüne gelince durdu. O da koşarak ona yetişti.

– Neden bana cevap vermiyorsun? Beni anlayabiliyor musun? Sağır mısın yoksa? dedi. Çocuk yine gülümsedi.

– Neden konuşmuyorsun söylesene. Çocuk hemen yanı başındaki çalı gibi bir bitkinin sarı meyvelerini toplamaya başladı. Avucu dolunca oturdu ve onları yemeye başladı.

– Demek acıktın? Galiba ben de acıktım. Nedir yediğin? Çocuk yine cevap vermedi.

– Konuşmak istemiyorsun anlaşılan, dedi ve sarı meyvelerden toplamaya başladı. Avucu dolunca o da çocuğun yanına oturdu. Avucundan bir meyve aldı. Ağzına götürdü. Kopardığı ilk parçayı sanki ateş yutmuş gibi geri tükürdü. Bu sevimli meyvenin bu kadar ekşi bir tadı olmasını beklemiyordu. Yine de yemeye devam etti. Ağzının içinde buruk bir tat bırakan bu meyveyi yutmak oldukça zordu. Ama yedikçe tat alma duyusunun bu meyveyi benimsediğini, midesinin onayladığını hissetti.

– Aslında tadı fena değil. Adı nedir bunun? Sanırım pek kimsenin yemediği ya da sevemediği bir şey çünkü hayatımda ilk kez yiyorum bundan. Daha önce hiç görmemiştim. Bu cümleler Oen'e tuhaf geldi."Hayatımda ilk kez yiyorum." Bunu iyiye yordu. Son meyveyi de ağzına attı. Daha rahat yuttu.

– Ben birçok meyve yedim ama bunu ilk defa. Gerçekten. Aslında biraz daha yiyebilirim. Sen de ister misin? Çocuk ayağa kalkan Oen'in elini yakaladı.

– Ne? Ne oldu? Sadece biraz daha meyve yemek istiyorum. Bırakır mısın elimi? Durdu. Yoksa fazlası insanı öldürüyor mu? Tamam, tamam nasıl istersen. Bak oturdum işte. Neyse bu kadarı da yeter sanırım.

– Adın ne senin? Çocuk yine gülümsedi.

– Tamam anlaşıldı. Konuşmayı bilmiyorsun. Ne yapalım bizde işaret diliyle anlaşırız. Böyle deyince çocuk kıkırdadı.

– Nasıl yani söylediklerimi anlıyor musun? Seni küçük şeytan deyip çocuğu yakaladı ve gıdıklamaya başladı. Bir sağa bir sola solucan gibi kıvranan çocuk iyice kendini bıraktı. Kahkahalar atmaya başladı. Boğulacak gibi olduğunda Oen onu bıraktı. Çocuk ayağa kalktı. Koşmaya hazır bir şekilde kıkırdamaya devam etti.

– Çok komik değil mi? Sabahtan beri sadece ben konuşuyorum. Şu an sen benim hakkımda daha çok şey biliyorsun. Bu yüzden artık seninle konuşmaya çağım. Ta ki sen de benim kadar konuşana dek. Bunu anladın mı? Artık konuşmak yok. Beni çekiştirip yüzüne bakmamı isteyene kadar konuşmak yok dedi ve çocuğun yanına oturdu.

Aklı hala önlerinde ve arkalarında olan perdelerdedeydi. "Neden hep aynı yöne gidiyoruz? Yoksa bana mı öyle geliyor? Her şeyi anlamamanın yolu şu an çocuğun gösterdiği yoldan gitmek. Evet, evet en iyisi bu. Onu kaybetmemeliyim." Aklından geçmekte olan bu cümlelere nokta koyduktan sonra çocuğa döndü. Derin bir nefes aldı:

– Daha bitirmedin mi? diye sordu. Çocuk omuzlarını silkti.

– Nereye gidiyoruz? Bana söyler misin?

Çocuğun yüzündeki neşeli ifade yok oldu. Tasayla karışık bir üzüntü kapladı yüzünü. Oen biraz tedirgin oldu. Yemeğini bitiren çocuk yalnız kalmak ister gibi arkasını döndü. Karanlık perdeye baktı. Hızla

koşmaya başladı. Perde yine açıldı. Yine manzara değişti. Ormanlıklar yoktu. Uzaktan deniz maviliğinin görüldüğü, yerleşim kalıntılarıyla dolu olan bu yerde çocuk koşuyordu. Oen arkasından geliyordu. Renklerin bu denli açık tonlara bürünmesi gözlerini kamaştırmış gibiydi.

Üzeri yosunlarla kaplanmış kayalara benzemeye yüz tutmuş bu geniş viranede çocuğun durduğunu görünce durdu. Çocuk ayakta kalmış birkaç sütunun yanında bekliyordu. Sanki canlı birine bakıyormuş gibiydi. Oen hemen yanına koştu.

Çocuğun baktığı yerde siyah saçları kıvrılmış çok güzel bir genç kız oturuyordu. Bu güzellik karşısında Oen durakaldı. Bedeni hazların verdiği bir kasılma ve durağanlıktan çok korunmaya ihtiyacı olan birine karşı duyulan babacan bir serinlik yayıldı içine.

Kupkuru bir rüzgâr sanki konuşma uzuvlarını kurutmuş gibi yutkundu. Dokunduğu yerden baktığı her şeyi heyecandan kaynaklanan bir dalgalanmaya sürükleyen bu kıza baktıkça cesaretin ve korkunun tüm gemileri, limanlarını istila etti. Bir yok olup bir var oldu. Çok kısa bir zaman diliminde ruhuna üşüşen bu fırtınayı yine zorlama bir yutkunmayla atlatmaya çalıştı. Ve kızı selamladı. Kız karşılık verdi.

– Neresi olduğunu anlamadığım bu dünyada sizin kadar güzel birisiyle karşılaşmak beni mutlu etti, diyebildi. Cesaretinden dolayı gururlandı.

– Belki siz benim sorularıma cevap verebilirsiniz?

– Bu ne soracağınıza bağlı dedi kız.

– Açıķçası hiç bir Şey hatırlamıyorum. Nerde olduğumu bilmiyorum. Durumumu anlatabilmenin en kısa hali bu.

– Hatırlamak, olan ve yaşanmış Şeylerin sonucudur. Siz sadece kelimelerinizi beyninizden salamıyorsunuz belki de. Ve gözlerini baktığı o uzak noktadan ayırmadan devam etti:

– Duyduğunuz kelimeler beyninizde hapis kalır. Gerçek anlamları ruh, o anlamı yaŐayana kadar oradan çıkmazlar. Hatırlamıyorsanız yaŐamıyorsunuz demektir bana göre.

– Evet, bu sözleri daha önceden duymuŐtum dedi. ŐaŐkınlıkla duraksadı. Beyninde yüzlerce Şimşek aktı. Bir an bütün sorularına cevap bulduğunu sandı:

– Tamam, ben bir rüya görüyorum. İnsanlar rüyalarında her Şeyin rüya olduğunu fark edebilirler. Evet, bu sadece bir rüya.

Çok rahatlamış gibi dikdörtgen bir taşın üzerine oturdu. Vücudu taşa öyle bir bıraktı ki kendini; taşın üst tarafıymıŐ gibi göründü.

– Bu kadar tuhaf Şeyler ancak rüyalarda olur.

Sinir boşalması Şeklinde bir kahkaha tufanına kapıldı. Genç kız ve ocuk hiçbir Şeye aldırılmıyormuŐ gibi kendi hallerindeydiler. Oen doğruldu:

– Evet, bu bir rüya. Birazdan uyanacağım ve her Şey normale dönecek. Yerden bir avuç toprak alıp havaya savurdu. Taşlar arasındaki otları yolup havaya fırlattı.

– Rüya, rüya, rüya. Bu cümleyi biliyorum rüyanın ne olduğunu da hatırlıyorum. Ama hiç rüya gördüğümü hatırlamıyorum, dedi içinden.

– Burayı sanki daha önce görmüştüm. Çok güzel bir denizin hemen yanı başında... Böyle bir yer... Yani bunlar benim yaşadığım anlara ait karelerle beynimin çektiği bir film yani sadece bir rüya. Silindir şeklinde bir taşın üzerinde oturan kız:

– Rüya olmasını çok mu istiyorsun? Umarım istediğin gibidir.

Kız ayağa kalktı. Rüzgârda uçuşan beyaz elbisesi dalgalanan saçları, ve rüzgârları turuncu açık yeşil bir renge boyayan kokusuyla Oen'e yaklaştı. Ellerini uzattı.

– Sence bu bir rüya mı? Kendisine dokunuyormuş gibi hissettiği bu eller tüm damarlarındaki kana işledi. Kısa kısa titremeler kesilmeler ve tutulmalar içinde kaldı. Gözeneklerinden dışarı başını uzatan ter damlaları bir araya gelip minik ırmaklar halinde sırtından aşağıya doğru akmaya başladı. Hiçbir anlamı olmayan, yazılmayı bekleyen boş bir sayfa gibi duran bu gözlere baktıkça olanların rüya mı yoksa gerçek mi olması için dua etmesi gerektiğini seçemiyordu.

– Rüyalar senin yaşamındandır. Ama sen beni hiç görmedin ki? Ben nasıl rüya olabilirim?

Donakalmış Oen hayretle kadına bakıyordu. Bu arada şapur şupur eden bir ses duydular. İkisi de gözünü çocuğa çevirdi. Çocuk yere oturmuş sol elinin bileğini dudaklarıyla çekiştiriyordu. Hemen kalkıp çocuğun yanına geldiler.

– İyi misin? Neyin var? türünden sorular sormaya başladılar. Gözleri kaymış bir şekilde bileğini emen çocuk onları hiç duymuyordu. Kız Oen'e döndü:

– Korkmuş gibi bir hali var.

– Neden korkmuş olabilir ki? Etrafta onu korkutacak bir şey yok gördüğüm kadarıyla.

– Korktuğu zamanlarda böyle tuhaf şeyler yapar hep.

– Onu tanıyor musun? diye sordu.

– Elbette o hep gelir geçer buradan.

– Daha önce gördün yani onu?

– Hayır, ama sanki hep gelip geçermiş ve ben onu tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bence sen de onu tanıyorsun.

– Anlayamıyorum, neler geliyor benim başıma? Tüm bu anlamsızlıkların sonu nereye varacak? bir bilebilsem.

Ayağa kalktı. Etrafına bakındı. İki eliyle şakaklarının bittiği yerdeki saçları tutup çekiştirdi.

– Tanrım lütfen bana yardım et. Ben neredeyim ve bunlar kim?

– Madem her şey sana anlamsız geliyor o halde neden sorular soruyorsun? Burayla ilgili sana tek bir şey söyleyebilirim. Burada hayatınla ilgili yol ayrımlarında hangi seçimleri yaparsan yap hep aynı sonuca varırsın. Yani küçükken bıçakla oynadığın sırada annenin bir anlık dalgınlığında bıçağı gözüne soksaydın şu an kör bir insan olurdun. Ya da küçük bir sürü ihtimalle hayatını geriden ileriye doğru yeniden kursan her ihtimalin sonucunda farklı bir insan olurdun. Ama burada öyle değildir. Kaderin seni kendisine gelmeni istediği şekilde mutlaka sokar.

– Bir tür tutsaklık yani.

– Bu böyle mi tam olarak bilmiyorum.

O zamana kadar sakinleşmiş olan çocuk tekrar bileğini emmeye başlar. Vücudu ise iyice büzülüyordu.

– Bak, uyumaya başladı. Tıpkı bir cenin gibi. Yere oturup çocuğun başını çok yavaş hareketlerle dizlerine yerleştirdi. Uzakta görünen denize başını çeviren Oen:

– Yeter bu kadar saçmalık dedi.

– Çocuğu uyandıracaksın. Oen sustu. Kız dizlerinde yatan çocuğa gösterdiği şefkatin bir bölümünü de Oen'e vermek istedi:

– Aslında bizim yanımızda kalıp merak ettiğin şeyleri öğrenmene yardım etmek isterdim ama yapılacak bir sürü işim var. Hem zaten olman gereken yer burası değilmiş gibi geliyor bana.

Oen bir şey söyleyemedi. Öylece çocuğu seyreden kadına bakarken arka taraftan sesler geldiğini duydu. Dönüp o tarafa baktı. Bir yaşlı kadın ve bir küçük kız çocuğu kendisine bakıyordu. Yaşlı kadın:

– Elbise gayet güzel olmuş. dedi. Küçük kız küçümser bir edayla:

– Bence o kadar da iyi değil. Gömleği o kadar uzun yapmışsın ki uzaktan görenler onu bir kadın sanacak. Hem bu kirli sarıyı da nereden buldun anlayamadım doğrusu. Berbat bir renk. Kadın hırsıyla itiraz etti:

– Hayır, küçük hanım! Gayet güzel olmuş. İşte o kadar! Ayrıca sen yaşına başına bakmadan her şeyde bir kusur bulmayı nasıl başarıyorsun? ben de bunu anlamayı çok isterdim.

– Benim bir şey yaptığım yok. Asıl sen yaptığın her şeyin mükemmel olduğunu düşünecek kadar budalasınsın bence.

Yaşlı kadının sinirden yüzü kızardı. Bir süre nefretle küçük kıza baktı. Ama birden siniri geçti:

– Boş verelim bunlara. Ne halleri varsa görsünler. Gel haydi biz seninle çiçek toplamaya gidelim küçüğüm, ne dersin?

– Çok iyi bir fikir derim. Dediğin gibi bırakalım da bunlar ne halleri varsa görsünler.

O sırada küçük kız Oen'in elbisesini çekiştiriyordu:

– Demek cep de yaptın. Çok bilgece bir iş, dedi ve bir kahkaha attı.

Yaşlı olan aldırmadı.

Yaşlı kadın genç kıza döndü:

– Bize izin vermen gerekiyor. Bundan biz de memnun değiliz ama biliyorsun kurallar böyle. Genç kız hırsıyla bağırdı:

– Defolun gidin başımdan. Dünden beri yeterince bela oldunuz zaten.

Genç kız böyle bağırınca harabelerden bir yaşlı kadın ve bir küçük kız daha çıkıp geldi. Yeni gelenler orada bulunan akranlarına çok benziyorlardı. Oen dikkatlice gelenlerin yüzlerine baktı:

– Evet, gelenler, burada olanların aynısı. Burada neler oluyor?

Genç kız:

– Seninle ilgili bir durum değil. Onlar sadece benim

başımın belaları. Ve diğerlerine dönüp bağırarak sözlerine devam etti:

– Ve bu lanetler durmadan geliyorlar. Genç kız böyle der demez bir yaşlı ve bir kız çocuğu daha geldi. Bunlar da diğerlerinin aynısıydı. Oen kıza baktı:

– Sen burada olanlarla kafanı boş yere meşgul etme. Sen çocukla yoluna devam et. O seni mutlaka bir cevaba götürecektir. Bundan emin olabilirsiniz. Ama ilk önce yapman gereken hiç soru sormadan buradan uzaklaşmak. Beni anlayabiliyor musun?

Oen sadece “Evet.” diyebilirdi.

Bir süre yere dalgın dalgın baktı. Kız dizindeki başın kıpırdadığını hissetti. Gözlerini ovuşturan çocuk ayağa kalktı. Sanki geç kalmış gibi ayağa fırladı. Hemen karanlık perdeye doğru koşmaya başladı. Oen yine mi aynı şeyler olacak der gibi kalkmaya hazırlandı. Ancak çocukla gitmek ve kızla kalmak arasında bir kararsızlık yaşadı. Çocuk konuşmuyor. Kız konuşuyor. Aradığım cevapları belki kadından öğrenebilirim. Neyin cevabını arıyorum ki. Kendi sorularım. Nerdeyim, bunlar kim, nereye gidiyorum ve buraya nerden geldim? Belki de bu soruları sormasa daha iyi olurdu. Çocuk yine perdenin önünde durmuş karanlığa bakar halde bekliyordu.

Oen kısa bir an düşündükten sonra genç kıza hak verdi. Aksi bir fikir nasıl hayat bulabilirdi ki bu durumda? Çocukla gitmek daha güvenli gibi görünüyordu.

Harabeler arasında karda kürekle açılmış yola benzeyen bu patikanın sonunda bekleyen çocuğa baktı.

Orada durmuş kendisini bekliyordu. Bunun bir zorunluluk olduğu hissi tutsaklığa dirençli beynine çiviler çakıyordu. Kadının bir şeyler söylemesini bekledi. Ondan da bir şey gelmeyecekti. Öyle görünüyordu en azından. Kadına baktı. Gitmek istediğini anlatan bir ifade vardı gözlerinde. Eğer doğruysa müthiş hikâyesi olan bu kadını daha yakından tanımak belki âşık olmak onu mutlu etmek ihtimallerini düşündü. Heyecanlanmadı.

– Onunla gitmelisin diyen kadının sesiyle kendine geldi.

– Evet, başka çarem yok gibi görünüyor. Neyse dedi kendi kendine.

O dar politikaya girdi. Acaba karanlık hala peşinden geliyor muydu? Ardına baktı. Karanlık geliyordu. Kıza baktı ve ona yaklaşan karanlığa. Yürüdü tekrar geri dönüp baktı. Karanlık kızı yutmak üzereydi. Genç kızın Oen'e bir şeyler söylediğini en iyi rüzgâr duyuyordu.

– Gövdeni bırakırken uykunun kollarına, gün boyu yürüdüğün yollardan ayaklarına takılmış çakırdikenlerini temizle. Ruh ağacında düşen her yaprak ve onun dallarında ölen her kuş için mersiyeler yaz. Avucun ağacın dalları altında olsun ki yaprak ve ölü kuş bedenleri senin elinden kayarak bulansınlar toprağa ve sen her uğurlamadan sonra su serp ağacın bağrına ki gidenlerin yerine yenileri gelsin. Ve gönlün uyanık olsun içimize çöreklenmiş bir yılan gibi dişlerimizden kardeşimizin tenine akmayı bekleyen aç gözlülüğe.

Başını uzatsa da gökyüzüne doğru ona asla mağrur olmayan dağlar ve daha yüksekte olduğu halde

dağların doruklarına anne gibi incitmeden dokunan gökyüzü arasındaki o ufuk çizgisi, her nefesinde ve her bakışında gönlüne açılan yeni bir kapı olsun yolunun sonunda tırnağınla yazacağın destana. Ve Tanrı'yı kalbinde bulan ilk bilgenin yüzüne degen rüzgâr çarpınca yüreğine, ürperten karanlığa sığınacaksın saklasın seni diye. Ağaç kovukları ve mağaralar yurdun, nemli toprağı seven solucanlar yoldaşın olacak. Çünkü sığmayacaksın karanlığa. Toprakta göreceksin emniyetini ve hiçbir yokluk örtemeyecek tutuşan ormanlarının yangınlarını. Ve sağ yanağına vuran birine onun da sen sağ yanağına vurduktan sonra uzatacağın sol yanağını. Ya ölecek şeytan aranızda ya da bir savaş mirasınız olacak. Belki aynı mağarayı ve solucanı sevmiş birini bulacaksın karanlıkta bastığı yere basmamamı isteyecek senden. Şeytan sokacak oyuncaklarınızı aranızda.

Tanıdığı ama göremediğı ve duyamadığı küsmelelerin ağladığı bu ormanlık alanda çocukla yalnızdılar. Perdeler bir anda kayboldu. Nerde olduklarını ve nereye gittiklerini bildiğine inandığı bu çocukla yan yana yürümeye başladılar. Bu ormanda ağaçlar arasından sızan gün ışığı ile slalom yapıyor gibi ilerliyorlardı. Ayaklarının altındaki nemli toprak zaman zaman kuru alanlara dönüşüyor zaman zaman da küçük bataklıklar haline geliyordu. Üç saat kadar yürüdüler. Dinlenmek için uygun bir yer aramış gibi etrafa bakınca çocuk mağara girişini andıran bir kaya oyuğunun orda durdu. Gerçekten çok yorulmuşlardı. İkisi de yere oturdu.

– Nereye geldik dedi. Çocuk yine cevap vermedi. Siyah saçları terli alınına yapışmıştı. Saçlarının ucundaki ter damlaları düşüp düşmemek arasında karasız bekliyorlardı. Her şeyin bittiğine inanan insanların yüzünde olan o donuk ifade yüzüne yayılmıştı. Etrafına bakındı. Akşam olmak üzereydi. İkisinin de karnı çok acıkmıştı. Hemen yiyecek bir şeyler bulmaları gerekiyordu. Çocuk ayağa kalktı. Güneşin doğduğu tarafa yöneldi. Sıklaşan çalılıklara aç gözlerle baktı. Hemen o tarafa koştu. Oen de onunla gitmek istedi ama kalmasını işaret eden elleri görünce durdu ve bir ağacın dibine oturdu. Uzun, kalın gövdeli ağaçlar yer yer çıplak, kayalık, bataklık alanlarla örülmüş bu coğrafya parçasına yerinde üç yüz altmış derece dönüp inceleyen gözlerle baktı. Sıra dışı gelen tek şey burayı tanımamasıydı. Ağacın gövdesine iyice yaslandı. Kalın kabukları sırtına batmaya başlasa da aldırmadı. Yorgundu, açtı, yorgunluktan bayılmak üzereydi.

Çocuk birazdan elinde bir yılan ve kertenkeleyle döndü. Beriki biraz tedirgin ve bulanık seyretti bu manzarayı. Çocuk elindekileri yere bıraktı. Çalı çırpı dolaşmaya başladı. Oen çaresiz çocuğa yardım etmek için kalktı. Ne de olsa akşam yemeğini getirmişti. Odun toplamak işi bitince ateş yakmak için çocuk beş altı metre ötedeki bir ağacın dallarından birkaç tanesini alıp getirdi. Odunları birbirine sürtmeye başladı. Oen çocuğun zayıf kollarının acınası hareketlerini izliyordu ona işi kendisine bırakmasını söyledi.

– Nasıl böyle daha iyi değil mi? Sen de boş yere yoruldun. Çocuk sadece güldü.

Ateşin üstünde avlarını pişirdiler. Afiyetle mideye indirdikten sonra yakındaki bir kaynaktan su içtiler. Çocuk çimenlerin üstüne uzandı. Oen yine aynı ağaca yaslandı.

– Yemek için teşekkür ederim. Biraz sessizlik oldu.

– Tabi bunu ben de yapabilirim dedi. Zor bir şey değil. Önce bir yılan bulursun başından yakalarsın ya da uzaktan sopayla vurursun. Kertenkele zaten kolay bir av. Ben de bunu gayet rahat yapabilirim. Hatta bundan sonraki yemeği ben bulacağım. Ve sana şunu söylemek isterim ben çok daha büyük avlar bulacağım. Belki bir tavşan belki kocaman bir geyik, dedi. Ayağa kalktı. Ellerini şakaklarına yapıştırıp boynuzlu geyik taklidi yapmaya çalıştı. Çocuğa doğru hamle yaptı. Çocuk kıkırdayarak onu izledi. Bir süre bu oyun devam etti.

Adam biraz daha kendini kaptırıp maymun aslan taklidi yaptı. Ellerini kollarını sallayarak ayaklarını yere vurarak hoplayıp zıplayarak çığlıklar atıyordu. Böylece oyun oynarlarken etrafa sıçramış korlardan birinin üstüne basan Oen bir çığlık attı. Buna fazla aldırmadılar ve eğlencelerine devam ettiler.

Karanlık çökmüştü. Oen az önceki talihsizliğin gerginliği ile ateşe ters ters bakıyordu.

– Ateşi canlı tutmak gerekir dedi. Kalktı biraz çalı çırpı topladı. Korlaşmış odunların üzerine attı. Üfle-yerek odunları tutuşturdu. İşini bitirince o da çimlere uzandı. Gökyüzünü seyretti.

– Ben nerdeyim nasıl bir sınav bu Tanrım? Gözleri yavaş yavaş kapandı? Nasıl bir sınav bu? Nasıl bir sınav?

– Birden uyandı.

– Ateş diye bağırdı.

Ateşe baktı sönmek üzereydi. Sıçradı. Birkaç dal toplayıp hemen ateşi canlandırdı. Oturdu, sakinleşti. Çocuk bu esnada uyanmış ve olanları görmüştü. Adam oturduğu yerden çocuğa baktığında ay ışığı ve ateşle aydınlanan gece parçasında göz göze olduklarını fark etti. Çocuk yine kahkahalarla gülmeye başladı.

– Ne var? Neden gülüyorsun? dedi yaptığından mahcup olmuş gibi. Çocuk arkasını döndü. Uykusuna dalana kadar kıkırdamaktan sarsılan vücudunu karanlıkta seyretti. o da çimenlere uzanıp uyumaya hazırlandı.

– Uyumalıyım. Yarın gün doğunca belki cevapları bulabilirim diye düşündü.

Bir ormanda kaybolmuştu. Teslimiyet içindeydi. Acayip sahneler ve perdeler görmüştü. Ama bu ormana gelince her şey normale dönmüştü. Şu an hafızasını kaybetmiş biri ya da aşırı doz almış bir müptela olabilirim. Bir rüyada da olabilirim. Belki bir deneyin parçasıyım, gönüllü kobayyım. Tüm bunları düşünürken bedenini saran uykunun koridorlarında buldu kendini.

İkisinin üzerine uyku yağdıran gecede bir ürperti dalgası Oen'in uykusunu bölüverdi. Uyandı. Etrafına bakındı. Bir şey göremedi. Karanlıktan biraz ürktü. Kalktı. Gözlerini zorlayarak birkaç dal buldu. Kül-lerin içinde kalmış közlerle ateşi tekrar canlandırdı. Etrafta yine göz gezdirdi. ‘Nedir beni kış uykumdan uyandıran’ cümlesi dökülüverdi ağzından. Alışık

olmadığı bu konuşma tarzı da nerden gelmişti. Uyku sersemliği diye düşündü. Sırtını çimlerin serinliğine, yüzünü yıldızlara bıraktı.

Birden etrafında halkalanmış karaltılar gördü. Korkudan dili boğazına kaçtı. Nefes alamadı. Göğsü şişti. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki karanlıkta da göğsündeki titreşimler fark ediliyordu. Bir süre hareketsiz bekledikten sonra karaltıların çocuğun yanına gittiğini gördü. Çocuğun etrafında halka şeklinde dizilen karaltıların çocuğa ne yapacaklarını kestirmeye çalışıyordu. Bir zarar verecek olsalar önce bana zarar verirlerdi diye düşündü. Kaskatı kesilmiş bir halde onları izliyordu. Bunun bir rüya olabileceğini düşünüyordu. Karaltılar çocuğun etrafında dönme-ye başladılar. Aralarında homurtuyu andıran bir sesle konuşuyorlardı. Dönüyorlar, duruyorlar, konuşuyorlar ve tekrar dönüyorlar. Ayak sesleri, elbise hışırtıları duyuluyordu. Yamyam mı yoksa tuhaf yaratıklar mıydı bunlar? Çocuğa ne yapacaklardı? Katiller mi yoksa bu civarda yaşayan bir kabilenin üyeleri miydi bu karaltılar? Sorular ve korku nöbetleri parlayıp sönen alacakaranlıkla, rengi, şekli karanlıkta erimiş her şey artık şakaklarını zonklatıyordu. Karaltılara doğru bağırmaya başladı. Ama sesi çıkmıyordu. Tüm damarlarını patlatacak kadar zorladı kendini ama yine olmuyordu. Ayağının altında hissettiği bir taşı alıp onlara fırlatmak ve uzaklaştırmak istedi. Kımıldayamadı. Yine kendini zorladı. Olmadı. Kan ter içinde teslim oldu. Karaltılar hala aynı durumdaydı. Ne ister bunlar? diye düşündü. Duyuları iyice birbirine karıştı. Karaltılar diz çöktü. Aylarca aç kalmış sırtlanların

avlarını yerken çıkardığı seslere benzeyen sesler duyuldu. Algı ötesi bulantılar ruhunu sardı. Sonsuz acılar içinde kalmıştı. Kusmak üzereydi. Ağlamak istiyordu. Öldürmek, yok etmek istiyordu. Vücuduna derman gelince karaltıların yanına koştı. Canı ateşler içinde yanıyordu. El ayak darbeleriyle karaltıları savurdu. Ortada cansız yatan çocuğun bedenini gördü. Yer yer keskin vahşi dişlerce koparılmış bu bedenden kanlar ağır ağır toprağa akıyordu. Korkunçluğun en derin uçurumlarından bir kartal gibi sıçrayarak çocuğun kanamasını durdurmak için bir şeyler düşünmeye başladı. Diz çöktü. Kanları elleriyle, parmaklarıyla durdurmaya çalıştı. Arada bir başını kaldırıp çaresizlik içinde katillerden yardım istiyordu. Başını ilk kaldırışında en yakın arkadaşını gördü. Karaltılardan biri oydu. Ama tanıyamadı:

– Lütfen yardım et. O bir parça bez uzattı, onunla kanları temizledi. Sonra başını kaldırdı. Başka bir arkadaşı ona su verdi, yaraları temizledi. Başını tekrar kaldırdı. Başka bir arkadaşı ilaçlar verdi. Ve yaralar iyileşmeye başladı.

– Tamam dedi çocuklar sanırım artık iyileşecek.

Başını kaldırıp etrafındaki gölgelere baktı, kanı dondu. Yüzü yandı. Gördüğü herkesin yüzü çocuğun yüzüydü. Midesi bulandı, başı döndü ve her şey karrardı.

Gepose'nin Yarası

Uyandığında daha önce hiç görmediği türde ağaçların yaprakları arasında sızan gün ışığı yüzünü ısıtıyordu. Biraz tutulmuş adalelerini hareket ettirdi ve ayağa kalktı. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Vahşi bir hayvan gibi tüm duyularından faydalanmaya çalışıyordu.

Geceden yağmış çiğ damlaları yapraklar üzerinde minik ışık oyunları oynuyordu. Hafif esen rüzgârın ters istikametine doğru yürüdü. Ağaç dalları arsından gözüne çarpan renklere doğru atıldı. Yüksekçe bir tepedeydi. Aşağıda gördükleri gözlerini kamaştırmıştı. Küçük ama muhteşem bir şehir düz ovada uzanıyordu. Korku sevinç ve merak içinde bir süre seyretti şehri. Şehrin ortasından akan bir nehir evler arasından göremediği bir yere doğru akıyordu. Küçük kayıkları seçebiliyordu, nehrin üstünde. Daha dikkatli baktığında birkaç insan da seçebilmişti. Sabah serinliğinde sürüleri otlatmaya götüren çobanların haykırışları duyulabiliyordu. Tepelere doğru açılan ayaklar mutlu görünüyordu. Zayıf dalgalar halinde ovoidan tepelere doğru yükselen koyun kuzu sesleri çözülmeye başlamış çiğ damlalarının kokusuyla karışıyordu. Şehrin iyi göremediği kısımlarına doğru bakıyordu ki

– Sen kimsin ey hırsız görünümlü kişi? Yavaşça arkamı dön de görelim yüzünde hangi kötü niyetler var? Oen artık alışık olduğu korku nöbetlerinden birini daha kısa zamanda savuşturup geriye döndü.

– Ben yolunu kaybetmişlerden biriyim. Biçarelik kimseye kötü niyet beslemeyecek kadar burktu kalbimi, bedenimi yorgun bıraktı.

Oldukça uzun boylu ve yapılı görünen ve kendisine silahını doğrultmuş olan bu adama baktı.

– Yüzünde kötü niyetler görmüyorum ama kalbimdeki şüpheleri hemen salıvermeyeceğim.

– Merhamete muhtaç birine uzatılması gereken bir yardım eli olmalı iken elindeki bu can alıcı beni kaygılarımın biteceği umudundan her geçen gün uzaklaştırıyor. Elinde mızrak olan hala Oen’i süzüyor sımsıkı tuttuğu mızrağını boğazından çekmiyordu.

– Gereksiz şüphelerin dedi Oen. Kendimi bilmediğim bir diyarda buldum. Bu gövdemin bu yaşa gelinceye kadar yaşadığı her şeyi unutturmuş bana bu oyunu oynayan.

Ey benim emin olmadığım kişi şu andan itibaren benim tutsağım olacaksın. Sonrasında ne olacak bunu senin kaderin söyleyecek. Oen’i yere yatırıp ellerini arkadan bağladı. Ayağa kaldırıp mızrağı ile dürte dürte ormanın derinliklerindeki evine götürdü.

Taştan yapılmış bir kalenin küçültülmüş halini andıran bu evin kapısını açan ev sahibi Oen’i içeri itti. Loş biraz nemli bir odada buldu kendini. Bir masa sandalye basit birkaç gereç olan bu odaya aceleyle bir göz attı. Ve burası ona pek bilmecesinin çözüleceği yer gibi gelmedi.

Yüzyılların Bedeli

İğde ağaçlarının gecenin nemine kattığı koku şehrin sokaklarında yayılırken Oen kendini boş bir sokakta yürüyor buldu. Birbirlerine benzeyen beyaz evler arasında dinlenen karanlık, göz akının maviye çalan tonuna boyanmıştı. Belli belirsiz duyulan insan sesleri, dağlardaki sürülerin sesleri nehrin sesi dalga dalga geceye yayılıyordu.

Birilerini gördüğünü sanıp hemen yanındaki evin duvarının dibine sindi. Fakat gelen giden olmadığını görünce tekrar yürümeye başladı. Yardım bulmaya geldiği bu şehirde kendisine yardım etmesi muhtemel insanların hayalinden niye kaçtığını düşündü. Kendi haline güldü. Bu gevşeme cesaretini artırdı. Sokak taşlarına daha emin basarak evleri, sokakları incelemeye koyuldu. Huzurun bu şehrin en belirgin özelliği olduğunu seziyordu ama kendini bilmediği yerde umulmadık olayların bekleyeceğini de aklından çıkarıyordu.

Gecenin geç saatleriydi. Aklı, ateş böcekleri, sürprizler, evler, rahatlamalar, cesaret devinimleri arasında gidip geliyordu. Bir köşe başında hangi yöne döneceğini düşünmeye fırsat bulamadan adımları onu

şehrin merkezine giden yola yöneltti. Arkasından birileri geliyormuş duygusuna karşı içinde zorlamayla oluşturduğu cesaret soğuk bir rüzgâr gibi hemen sırtında onu takip ediyordu.

Birkaç adım atmıştı ki bir ses duydu. Bu sesin bir sanrı olmadığına anında hükmedip sesin geldiği tarafa doğru atıldı. Köşeyi döndüğünde yerde yatan bir insan ve onu kaldırmaya çalışan başka bir insan gördü. İyice onlara yaklaştığında yerde yatanın yaşlı bir kadın onu kaldırmaya çalışınsa genç bir kız olduğunu gördü. Yardım etmek istemesine rağmen bir süre olduğu yerde hareketsiz bekledi. Kız bu arada Oen'i gördü. Kızın herhangi bir tepki vermemesinden de cesaret alan Oen:

– Zavallı yaşlı kadının nesi var böyle? Size yardım etmeme izin verin lütfen, dedi ve hemen kadının kolundan tutup omzuna atmaya çalıştı. Ancak kadıncağızın etinin içinde kemikler sanki eklem yerlerinden çıkmışlar gibi vücudu çözülmüştü. Hemen kadını yere uzatıp nefesini kalbini kontrol etti. Kadın ölmüştü. Genç kız durumu biliyormuş ve oldukça serinkanlı karşılamış gibiydi. Gözlerinde yaş yoktu onun yerine ciddi bir hava vardı. Oen'in zavallı kadın ölmüş diyen sesini duyduğunda gittiği yerden geri gelmiş gibi irkildi. Kendini geriye doğru attı. Oen:

– Korkmayın size bir zararım dokunmaz. Aksine zarar veremeyecek kadar muhtaç ve çaresiz biriyim.

– Gece karanlığında sokaklarımızda bir hırsız gibi dolaşan yabancı! Kimsin sen?

– Ben kaderin oyun oynadığı bir zavallıyım.

– Gece ve gündüzün içine beni atan Yaratıcı, bilmediğim insanlarla karşılaştırıyor bilmediğim yerlere gönderiyor. Neyse boş ver bunlara. Şu yaşlı kadının cenazesini kaldıralım buradan. Tabi eğer onu burada bırakmak gibi bir düşünceniz yoksa.

– Şimdi buradan hemen git. Ben görevimi tek başıma yerine getirebilirim.

– Olmaz! dedi Oen. Yalnız taşıyamazsınız. Size yardım etmeme izin verin. Hızlıca düşünen kız çaresiz teklifi kabul etti. İki birlikte cesedi, önce bahçeye sonra da evin içine taşıdılar.

Tek katlı yüksek bir evin bütün odalarının açıldığı genişçe bir holün tam ortasında yatan ölüye bakan Oen:

– Şimdi ne olacak?

– Çok fazla soru soruyorsun. İnsan yabancı olduğu bir yerde her şeye böyle burnunu sokmamalı.

– Haklısınız aslında. Tanımadığım bir şehirde tanımadığım bir insanın evindeyim. Zavallı ölü bir beden tam karşımda durmakta. Fazla konuşmam güvenimden kaynaklanıyor inanın.

– Saçmalamaya başladınız bence.

– Güvenim sizinle aynı derecede şüpheli bir durumda olmamdan kaynaklanıyor. Ben yabancıysam siz de yabancısınız.

– Ama burası benim evim ve daha yabancı olan da sizsiniz.

Mutfak gibi bir odaya geçen oradan tekrar hole dönen kız:

– Kapıyı kapat! İçeri haşereler girmesin. Gece taze et sevenler için iyi bir örtüdür. Kız yine mutfak gibi duran odaya geçti. Çeşitli yapraklar ve tozlar dökülmüş bir kap dolusu suyla çıkıp geldi. Ölünün başucunda diz çöktü. Parmaklarını suya daldırıp ölünün üzerinde gezdirdi. Oen kızın parmaklarının zarafetine, serçe parmağı ile bileğinin birleştiği noktadaki beyazlığın ışıltısına baktı. Kısacık süren bu kaçamak bakıştan kızın haberi olmadı. İşini bitirdikten sonra:

– Haydi, bana yardım et. Aşağıya taşımam gerek, dedi. İki cesedi mutfaktaki bir kapıdan geçirip dar bir koridora girdiler. Bu sefer de karşılarında iki kanatlı küçük bir kapı çıktı. Cesedi yere bıraktılar. Kız kapının iki kanadını açınca sakın akan bir suyun şırlıltısı duyuldu.

– Haydi, acele et yoksa saygısızlık olur. Oen onu neden buraya getirdiklerini sorunca her şeye burnunu sokmaması konusunda bir uyarı daha aldı. Kız cesedi suya bıraktı.

– Ne yaptın sen? diyerek Oen geriye doğru çekilmeye başladı. Yoksa onu sen mi öldürdün? Korkuyla açılmış gözlerini kızın üzerine dikmişti ve her hareketini korkuyla izliyordu.

– Sen bir yabancı olduğun halde benden sana güvenmemi istiyorsun tamam. Ama sen de bana güven. Annem kendi eceliyle öldü. Bu benim ona karşı son görevimi yerine getirmemden başka bir şey değil. Bizde böyle durumlarda her zaman yapılandan farklı bir şey yapmıyorum.

Oen sırtını dayadığı duvarda sırtını kaydırarak yere oturdu.

– Aklım anlamakta güçlük çekiyor dersem beni yadırgamazsınız değil mi? Bu bana biraz tuhaf geldi

– Neden? Sen nasıl yapardın bu işi?

– Bilmiyorum. Tek başıma olsam ve ölen de annem olsa kımıldayamazdım herhalde.

Oen bir annesi olup olmadığını düşünmeye başlamıştı ki kızın çıkmasıyla bu dar koridorda yalnız kaldığını anlayıp telaşla dışarı attı kendini. Evin girişteki büyük holüne geldiklerinde kız:

– Gecenin içinden çıkıp bana yardım eden yabancı! Şüphesiz içinde bir kötülük görmüyorum. Bu şehre pek yabancı geldiğini görmedim ama senin iyi ağırlandığın bir yer biliyorum. Seni şimdi oraya götüreyim.

Düzgün parsellenmiş sokaklardan geçerek büyük bir binanın önüne geldiler. Oen yolda gördüğü binaların karanlık yüzünden, ayrıntılarını fark etmemişti.

Kız bir kapıyı çaldı. Oen'e biraz geride durmasını söyledi. Kapı açılınca vücudunun tamamı görünmeyen biriyle bir şeyler konuştu. Konuşma bitince kapıyı açan:

– Hoş geldin yabancı seni misafir etmekten memnunuz. Haydi, içeriye gel, dedi Oen içeri girdi.

Kız evine döndü. Oen alışık olmadığı kadar güvende hissettiği bu binaya gecenin karanlığında göz atmaya çalıştı. Ev sahibi:

– Bu tarafta dinlenebileceğiniz bir oda var. Şöyle geçelim diyerek yol gösterdi. Birkaç merdiven çıkıp

bir odaya girdiler. Ev sahibi küçük bir lamba yaktı. Oen odayı gösterdi. Oen:

– Ben teşekkür etmek isterim benim gibi yolunu ve bildiği birçok şeyi kaybetmiş birine misafiriniz olma şerefini bahsettiğiniz için.

– Lütfen. Şimdi yormayın kendinizi. Yarın konuşmak için bol bol vaktimiz olacak size iyi geceler diliyorum.

Beyaz boyalı duvarlar, duvar dibinde bir yatak ve köşede bir idare lambasından başka bir şey yoktu odada. Taş zeminden yükselen serin hava insanı gerçekten yorgunluktan sıyrıyordu. Bu gevşemeyle bir saniye sonrasını bile düşünme fikrini kafasından atarak hemen yatağa attı kendini. Sırtüstü uzanıp tavanı seyrederken yaşadıklarını düşünmemeye çalıştı. Kirpikleri üstünde dolaşan uykunun dokunuşlarıyla dalıp gitti.

– Uselya! Gözlerin güneşi aydınlatsın dedi yaşlı adam. Uselya:

– Acziyetin ışığı günümüzü aydınlatsın diye karşılık verdi.

– Annen çileli yolculuğunu bitirip gerçek ülkeye gitmiş doğru mu?

– Evet, dün gece sessizce bedenini, ruhuna yoldaşlık edeceği yere uğurladım.

– Şüphesiz o iyi bir iyilikseverdi. Ondan şikâyetçi bir canlı yoktur gökyüzünde. Kalbini sevgiye ve hayata sonuna kadar açmış biriydi. Bir gün biz de gerçek ülkeye gideceğiz. Umarım bizi karşılayanlardan biri de o olur.

– Hepimiz için aynı temennilerde bulunmalıyız.

– Yalnız dün geceyle ilgili Nagun bana bir şeyler anlattı. Anneni yalnız başına uğurlamamışsın. Gözlerindeki yumuşaklık, merhamet beyaz sakallı yüzüne oradan kızın gözlerine doğru yayılıyordu.

– Evet, bu yabancı gece bana yardım etti. Kız biraz mahçub biraz da sinirliydi. Düzeltmekte olduğu sandalyelerle uğraşmayı bıraktı. Yüzlerce kişinin yemek yiyebileceği büyük bir alanın kenar kısmındaydılar.

– Hali beni tedirgin etmedi. Ben de onu Nagun’a götürdüm.

– Biliyorum kızım. Yalnız ben o yabancıyla biraz konuşmak istiyorum. Nagun’u görürsen yabancıyla birlikte bana gelmesini söyler misin? Uselya mabet tarafını işaret etti:

– Bakın o da geliyor. Ben işime devam edebilir miyim? Yarınki yemeğe kadar buranın hazır olması gerekiyor. Daha çok işim var.

– Yardımcıların nerde bu sabah?

– Ben erken kalktım. Onlar gelene kadar çalışmak istedim. Müsaadenizle, dedikten sonra Uselya masa ve sandalyelerle ilgilenmeye devam etti.

Ağaçlarla çevrili düz bir alandı burası. Yüzer kişinin oturabileceği on sıra masa vardı. Her beş masanın yanında üzerinde çiçek desenleri olan taş çeşmeler vardı. Alanın sonunda nehre paralel taş bir yol uzanıyordu. Erken kalkmış insanlar yavaş yavaş sokakları dolduruyor ve şehrin damarlarında gün boyu dolaşacak olan yormayan gürültü artıyordu.

– Günaydın Efendi Ridar dedi Nagun.

– Sana da günler aydın olsun Nagun gel bakalım.

Bu yaşlı adamla bir sabah yürüyüşüne dersin?

– Şeref duyarım efendim.

– Yabancı hakkında biraz konuşmak istiyorum.

– Hala uyuyor. Çok uzun bir yoldan gelmiş olmalı.

Delikanlı heyecanlıydı.

– Uselya'nın onun hakkında şüpheleri olduğunu seziyorum dedi Ridar. Nehrin kenarında mabed tarafına yürüyorlardı. Adım atacakları yere bakıyorlardı ekseriyetle.

– Senden bir şey isteyebilir miyim Nagun, oğlum?

– Hizmetinize koşmak şereftir benim için.

– Böyle konuşmamalısın. Sözlerin güzelliği aldatıcıdır. Ruhumun aldanmasından korkarım. Bizim aramızdaki tek fark benim yaşlı olmam. Şimdi, dedi mahcup olmuş delikanlıya bakarak:

– Yabancı uyanınca ona temiz elbiseler giydir. Karnını doyur ve mabede getir olmaz mı?

– Hemen gidiyorum Efendi Ridar.

– Ridar.

Delikanlı bir şey söylemedi. Doğruca kütüphanenin yolunu tuttu. Ridar da mabede yöneldi. Sabah virdine geç kalkmak istemiyordu.

Nehrin hemen yanı başında geniş beyaz kubbesiyle yükselen mabed, ana duvarlarla kubbenin birbirine bağlandığı yerde bulunan sekiz küçük kubbesiyle, dikdörtgen bir avlunun kenarına dizilmiş otuz iki kuleyi selamlıyor gibiydi. Büyük giriş kapısının kenarları taş işçiliğinin en güzel desenleriyle süslenmişti.

Kapının hemen önündeki basamaklardan başlayan geniş avluyla kuleler arasında çiçeklerle süslenmiş küçük tarhlar vardı. Her mevsim taze kalmasına özen gösterilen çiçeklerle dolu bu tarhlar arasından geçen küçük kanallardan berrak bir su akıyordu. Ne yönden bakılırsa bakılsın insanda saygı uyandıran bu yapı şehrin ortasında, gece gündüz içini misafirlerine açmış halde, çok eski zamanlardan beri bir vecd halinde yaşıyor gibiydi.

Ador mabedi işlerine güçlerine gitmeden önce uğrayıp Zahmetçilere sorular soran şehirlileri ağırlıyordu bu saatte. Günlük uğraşlarına başlamış olan Zahmetçiler orada burada dolaşıyorlardı.

Mabedin nehre bakan tarafında da iki bahçe bulunmaktaydı. Ridar nehrin akışı yönündeki bahçeye girdi. Sirfon çiçekleriyle ilgilenen Viroy'u gördü.

– İyilikler seninle olsun Viroy görüyorum ki sirfonlarla iyi anlaşıyorsun.

– Esenlikler sizinle olsun Ridar, dedi Viroy. Çiçeklerin dibini kazmaya devam ederek.

– Sizce yerlerinden memnun mudurlar?

– Elbette şu yaşlı sedir ağaçlarının onları seyretmeye doyamadıklarını görür gibiyim. Sedirler de onları rüzgârdan koruyorlar. Bence hepsi gayet mutlu.

Viroy işini bitirip Ridar'a döndü. Birbirlerine benzeyen bu iki yaşlı adam bir an bakıştılar. Viroy gözlerini kaçırıp Ridar'a:

– Yüzünde gölgeler görüyorum. Hasta mısın yoksa?

– Hayır, hasta değilim. Lütfen diğer Zahmetçilere

haber verir misin? Birazdan toplanalım onlarla konuşmak istiyorum.

Nagun odanın kapısını açıp içeri girdi. Oen uyanmış pencereden şehri seyrediyordu. Geri dönüp Nagun'a "Günaydın!" dedi. Nagun ona:

– Tanrı gününü güzel kılınsın. Umarım rahat bir gece geçirmişsindir, dedi. Sana yiyecek bir şeyler getirdim. Bunlar da temiz elbiseler.

– Teşekkür etmek için iyiliklerinize karşılık vermek isterim. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum şimdilik. Fakat mutlaka ödemeye çalışacağım bu iyiliklerinizin karşılığını.

Nagun misafirden daha fazla mahcup olan bir ev sahibiydi:

– Ben yan taraftayım. İşiniz bitince lütfen yanıma gelin. Önce güzel bir yemek yiyelim, ardından size şehrimizi tanıtmak isterim.

– Çok memnun olurum dedi Oen. Nagun odadan çıktı.

Oen aç bir kurt gibi yemeğini çabucak yedi, elbiseleri giydi. Son derece rahat ve sade elbiselerdi. Rahat bir pantolon dizlere kadar dökülen önü kapalı gömleğe benzeyen bir üstlük... Temiz ve beyazdılar.

Oen'in işi bitince ikisi birlikte mabede gittiler. Yol- da Nagun herkesle selamlaştı. Oen de onun selamlaşırken kullandığı kelimeleri aklına yazmaya çalıştı ama o kadar çoktu ki bunu başaramadı.

Mabedin Zahmetçilerin oturduğu büyük salona gittiler. Tek tek ellerini sıktı. Oen de aynısını yaptı. Hecandan titreyen ellerini kasarak buna engel olmaya çalıştı. Daha sonra Oen ve Nagun kendilerine gösterilen yerlere oturdular. Duvarlara dayanmış minderler yerde de hasır vardı. Ortada güzel dokunmuş bir kilim üzerindeki güneş deseni, sanki salonu aydınlatıyormuş gibi uzanıyordu. Ridar söz aldı:

– Kutlu şehrimize hoş geldin yabancı. Yabancı de-diysen adını bilemediğimiz içindir. Bize adını söyler misin?

Oen adı sorulunca afalladı:

– Adımın ne olduğunu hatta adımın olup olmadığını bile hatırlamıyorum. Odada bulunan tüm Zahmetçiler şaşırmişti. Ridar devam etti sorularına:

– Başına nasıl bir hal geldi ki gövden bu boya ulaşana kadar olan hiçbir şeyi hatırlamıyorsun? Oen kendisini dikkatle inceleyen ak saçlı, ak sakallı insanlara şöyle bir baktı, olan biten her şeyi en dürüst haliyle anlatmaya karar verdi:

– Aslını sorarsınız hiçbir şey hatırlamıyor değilim. Ne kadar zaman önce bilmiyorum ama bir uykudan uyan-dım. Sanki ruhum gövdemle yer değiştiriyormuş gibi bir hal vardı üzerimde. Gözüm görmeden, kulağım duymadan ve ayaklarım yere basmadan boşlukta asılı durdum epey zaman. Yalnızlığımı etimi yiyen bir hayvanla pay-laştım. Karanlık ve hiçlikle beni o kadar bunaltıyordu ki yalnızlığımı paylaşsın diye o hayvana bütün bedenimi yedirebilirdim. Sonra ayaklarım bir suya değdi, bende yürüdüm. Yürüdükçe etrafımda ışık belirdi ve gittikçe

güçlendi. Yeşil vadiler ve ormanlar gördüm sonunda karanlık bir perde olan. Ve sonra karşıma bir çocuk çıktı durmadan kaçan, o perdeleri açıp kapayan. Ben de koştum o çocuğun ardından. Çok perdeler geçtikten sonra aklını törpüleyen güzel bir kadına rast geldim, acıdım haline. Ve onun yanında birbirine benzeyen çocuklar ve yaşlı kadınlar gördüm Ben o genç kızın yanında kalmadım. Çünkü çocuk koşmaya başlamıştı. Ardından gittim. Bir yerde konakladık. Karnımızı doyurup uykuya daldık. Gece çökünce üstümüze karaltılar gelip didiklediler çocuğun elini yüzünü ve tüm bedenini. Simaları tanıdık geldi bana ama kim olduklarını biliyor değilim. Ben de çocuğun yaralarını iyileştirdim, o yamyamlar bana yardım etti. Çocuk iyileşince başımı kaldırıp baktım onların yüzüne. Her birinin yüzüne sanki çocuğun yüzü giydirilmişti. Kalbim dayanmadı buna. Bayıldım, düştüm. Gözümü açınca tepeden şehrinizi gördüm. Ben tam seyrederken huzur veren şehrinizi iri kıyım biri elinde kargısıyla beni esir etti. Kulübesine götürüp bağladı, bir köşeye attı. Bir kapıyı açtı içeri geçti. Ben de fırsattan yararlanıp çözdüm ellerimi. Sonra merak edip dinledim o kapıyı. Kazma sesleri duydum ama daha duramadım orda. Gece çıkıp o kulübeden şehrinize geldim. Bir kız ve annesini gördüm. Zavallı anne yerde öylece yatıyordu. Tutup kaldırdık beraber eve taşıdık. Bir kanala bıraktık cesedini. Bu kızcağızın son göreviymiş ona karşı. Ben de fazla soru sormadım. O konuksever kız halime acıdı ve bana güvenini sundu. Ve beni Nagun'un evine götürdü. Nagun da esirgemedi misafirperverliğini. Bu sabah da güzel şehrinizin sokaklarından geçip bu kutsal mabedinizde sizinle konuşmaya

yardım istemeye geldim. Salondaki bütün yüzler dehşetle gerilmişti. Kimse birbirine bakamıyordu. Ridar ayağa kalktı diğer yaşlılar da kalktılar.

– Bu topluluğun en yaşlısı benim. Ey yabancı şimdi Nagun’la beraber git. Burada bizim konuğumuz olacaksin. Şüphesiz talihin sana kötü bir oyun oynamış. Yolunu bulana kadar bizden biri gibi muamele göreceksin. Nagun sana yoldaş olacak, dedi.

Nagun yaşlıları selamladıktan sonra Oen ile birlikte mabedi terk ettiler.

Öğlen olmuştu. Nagun kendisine emanet edilen bu insanla birbirlerini daha yakından tanımanın en iyi yolunun önce kendisinin yaşadığı yeri tanıtmaktan geçtiğini düşünerek Oen’i kütüphaneye getirdi.

Ağaçlarla kaplı küçük ama dik tepenin üstünde bulunan kütüphanenin Nagun’un kaldığı kısmı hemen sokağın kenarındaydı. Nagun’un evinin yanındaki merdivenlerden kütüphaneye ulaşıyordu. Kütüphaneye çıkmadan önce öğle yemeği yemelerini teklif etti. Birlikte eve girdiler. Nagun, Oen’e salonda oturup rahatına bakmasını söyleyip mutfağa geçti. Oen büyük hole açılan kapılardan birinden duvara dayanmış minderleri ve yerdeki hasırları görüp oraya geçti ve oturdu. Kilim, hasır ve minderden başka bir eşya bulunmayan bu odanın beyaz duvarları, dışarıda gök kubbenin ortalarında yanan güneşin bütün huzur verici ışıklarını emmiş gibi geldi Oen’e. Bilmediği bir yerdeydi ama insanlar ona kucak açmış ve kendini güvende hissetmesini sağlamışlardı. Elbet buradan aradığı cevapları alıp nereden

geldiyse oraya dönebilirdi. Ama belki de hiç soru sormamak ve cevap beklemeden burada yaşamak da güzel olabilirdi. Oen bunları düşünürken Nagun ocakta kurutulmuş et haşlayıp ekme  çıkardıktan sonra salona geçip Oen'i yemeğe çağır . Oen biraz mahcup ama mütevekkil, kalktı. Salon kapısından  ıktığı sırada Nagun sağ elini sol omzuna koydu.

– Yaratıcı'nın nimetleriyle soframız zenginleşti. Ancak misafirimize daha iyisini yapmak da bizim borcumuz olsun.

Oen dokunan elin sıcaklığı ile belki de sabahtan beri kasılan vücudunun gevşediğini hissetti. Mutfakta tahta kare masaya karşılıklı oturdular. Nagun arkadaşının tabağına et koydu. Sindirime yardımcı olacak yeşil bitkilerden oluşan gösterişsiz bir salata hazırladı hemen. Ekmeği uzattı. Oen yemeğini gönül rahatlığıyla yiyebilmek için:

– İyiliklerinizle beni o kadar mahcup ediyorsunuz ki size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

– Bizler Yaratıcı'nın verdiklerini yiyoruz. Hepimizin eşit hakkı var. Paylaşılmayan yemeğin lezzeti sadece mide içindir.

Bu sözlerden sonra yemeğe başladılar. Nagun:

– Etlerin taze olduğu zamanları kaçırdın. Yoksa yemek daha lezzetli olurdu.

– Neden böyle söyledin? Yemek çok güzel bence, dedi Oen. Sinirden eti ayırmaya çalışıyordu.

– Bizler yılda sadece birkaç gün taze et yeriz. Geri kalan zamanlarda hep kurutulmuş et yeriz.

– Şaşırdım doğrusu lakin bir gerekçe gelmedi aklıma.

– Çünkü biz sadece yılda iki gün hayvan keseriz. Gece ile gündüzün eşit olduğu iki günde. Doğal olarak Oen bu durumu hayretle karşıladı. Kopardığı ekmeği ağzına götürürken birden durdu.

– Yine hiçbir şey anlamadım.

– Gece ve gündüzün eşit olduğu iki gün. O günlerde aydınlık karanlığı örter. Pişmanlık acıyı yok eder. Bıçaklar can yakmaz. Gözyaşı ateşi söndürür. O günlerde hayvanlar acı çekmezler. Bu yüzden biz sadece o günlerde hayvanların boğazına bıçak çalarız.

Oen eti yeme konusunda tereddüt etti. Bir canlının hayatına son verip kendi varlığını devam ettirme düşüncesi lokmaları boğazına dizdi. Bu durumu fark eden Nagun:

– Kendini suçlu hissetmene gerek yok. Rahat rahat yemeğini ye. Gerçekten bu hayvanlar acı çekmeden öldüler. Yaradılışın kanunu gereği hayatta kalmak için bunları yapıyoruz. Ama bunları en asil şekilde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Gök boşluğuna hiçbir inilti yollamadan.

Oen zor güç yemeğini bitirdi. Su içtiler Nagun:

– Ridar senin kütüphaneye girmene izin verdi. İstersen oraya çıkalım.

– Bunu çok isterim dedi Oen.

İkisi birlikte evden çıkıp merdivenleri tırmandılar. Büyük ahşap bir kapıdan geçtikten sonra Nagun'un evinden biraz büyük bir salona girdiler. Burada da

duvarlar beyazdı. İçerisi oldukça aydınlıktı. Oen görme alanının sağından soluna doğru göz gezdirdi. Üç tarafta duvara geçirilmiş raflar üzerinde büyük ve kalın kitaplar duruyordu. Dördüncü duvarda ise yine minderler ve hasırlar vardı. Ama burada kilim yoktu. Hayranlıkla rafları seyreden Oen, Nagun'un sesiyle kendine geldi:

– Bana temizlikte yardım eder misin? İşimiz ne kadar çabuk biterse konuşmak ve şehri dolaşmak için o kadar vaktimiz olur.

Oen, kendinden biraz kısa oldukça da genç görünen bu sarışın mavi gözlü delikanlıya baktı ve:

– Elbette yardım ederim dedi. Sesinde çocuksu bir mutluluk vardı. Sanki çok değerli bir dostuyla çok güzel anlar yaşıyormuş gibi hissetti.

– O zaman şu süpürgeyi al da gel benimle. Bu taraftan başlayıp burayı güzelce temizleyelim.

Ellerinde süpürgelerle yavaş yavaş tozları havalandırmadan taşlarla kaplı tabanı süpürmeye başladılar.

– Hiçbir şey hatırlamamak sana hüzün veriyor mu dostum? Oen bir süre yaptığı işe ara verdi.

– Elbette bu boşluk sanki başımın arkasına bağlanmış ağır bir gülle gibi beni hep gerilere çekiyor. Keşke diyorum bazen ismimi hatırlayabilseydim en azından.

– Yolculuğun gerçekten acayip geliyor insana. Madem isimsiz olarak geldin bu şehre öyleyse sana bir isim bulalım ki herkes seni tanısin ve bilsin.

Oen süpürmeye devam etti. Bu söze karşılık veremedi.

– Sana Oen diyelim o zaman. Vicdan anlamına gelir. Bizim dilimizin pek bilinmeyen kelimelerindedir. Oen tuhaf bir şekilde bu ismin söylenişinin tanıdık olduğunu hissetti. Gözleri hafif dalgın:

– Neden olmasın. Sen bana konukseverliğini ve dostluğunu sundun. Bana istediğin isimle seslenebilirsin.

– Oen. Evet, Oen güzel bir isim bence. Sen daha önce birine ad verdin mi Nagun?

– Hayır. Kimseye isim vermedim.

– Bu genelde yaşlıların yaptığı bir iş olsa gerek.

– Burada öyle bir iş bölümü yoktur. Doğanların ismi zaten bellidir.

– Biraz daha açıklar mısınız?

– Bu şehirde doğan çocuklara adları mor kayadaki isimlere göre verilir. Oen yine şaşırmıştı. Nagun onu daha fazla merakta bırakmamak için süpürmeyi bıraktı.

– Mor kayalar şehrin biraz dışında bir yerdedir. Zahmetçiler dışında oraya pek uğrayan olmaz. Onlar da ancak işleri olduğu zaman oraya giderler.

Buradan sonra Nagun sözlerine hayranlıkla devam etti:

– Binlerce isim yazılıdır. Bunlar ilk atalarımızın Yaratıcı'dan öğrendiği isimlerdir. Her doğan çocuğa oradan isim verilir. Belli bir sırası vardır.

– Merak ettim dedi Oen. Oen de orda yazıyor mu?

– Hayır, bu benim dilimizin lügatinden öğrendiğim

bir isim. Bu mor kayada yazmıyor. Burada doğmuş olsaydın sende orada yazılı isimlerin biriyle çağırıldın.

– Senin isminin anlamı nedir sorabilir miyim? İki-si de işlerini bırakmış biri meraklı diğeri de sevecen gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

– Hayır, mor kayadaki isimlerin anlamını yalnız Zahmetçiler bilir.

– Zahmetçiler... Onlar mabette gördüğümüz yaş-lılar mı?

– Evet, zahmetçi sabah konuştuğun yaşlılardır. Onlar bizim toplumumuzun rehberleri ve çilekeşle-ridir. En zahmetli işi yani önderlik ve yöneticilik işi-ni yaptıkları için onlara böyle denir. Onlar bu şehirde alınan her nefesten sorumludurlar. Çünkü bu toplu-luğun bütün sorumluluğunu almak büyük emeği ge-rektiren bir görevdir. Onlar bu görevlerini yerine ge-tirirken çoğu zaman uykusuz ve aç kalırlar. Halktan birinin en küçük acısı onlar için büyük bir ızdıraptır. Hepimiz onlara büyük saygı ve bağlılık duyarız.

Oen öğrenmeye aç bir çocuk gibi dinliyordu. Söz bitince işlerine devam ettiler. Süpürme işi bitin-ce Nagun tahta bir kürekle süprüntüyü aldı ve dışarı çıktı. Oen eğilmekten hafif kıyılmış belini ovdu. Kitap raflarına şöyle bir göz gezdirdi. Deri ciltlerde hiçbir yazı yoktu. Mor, sarı arası renklerdeki kitaplar bel-ki de sadece renklerinin tonundan ayırt ediliyor diye düşündü. En kalın olan kitaba doğru uzandı. Tam eli üzerindeyken Nagun'un ayak seslerini duyup hemen elini geri çekti.

– Şimdi de kitapları şu şiltenin üzerine dizip önce

rafların, ardından da kitapların tozlarını alalım olmaz mı? dedi. Elindeki şilteyi yere yaydı.

– Haydi, sen bana kitapları ver bende buraya dizeyim.

Oen birer ikişer ama yavaşça kitapları uzattı Nagun'a. Kitapların hepsi yere dizildikten sonra konuşmadan rafları temizlediler. Kitaplar tekrar elden ele raflara konmaya başladı.

– İşte, dedi Nagun. Benim en sevdiğim kitap budur. Dilimizdeki bütün kelimeleri yazar bu kitapta.

– Tıpkı mor kaya gibi o da mor renkli dedi Oen. Arkadaşının gülümseyerek sayfalarını karıştırdığı kitaba baktı. Ve bir an durup bir kitaba böyle sevgiyle bakan belki de onunla sessizce konuşan bu delikanlıyı seyretti.

– İşte bak dedi Nagun. Senin ismin burada yazıyor, diyerek kitabın açık sayfasını gösterdi. Parmağı isminin üzerindeydi. Oen uzanıp kitabı aldı.

– Bu yazıyı okuyabilir misin bilmiyorum?

– Aynı dili konuşup anlaştığımızı göre yazıyı da okuyabilirim bence, izin verirsen tabi.

– Demek senin geldiğin yerde de bu alfabe kullanılıyor. Benim bildiğim kadarıyla bu yazı sadece bizim insanlarımızın okuyabildiği bir yazıdır. Gözleri masumiyetle pırlıdıyordu.

– Açıkçası başıma bunca olay geldikten sonra bu, üzerinde fazla kafa yorulacak bir konu değil gibi geliyor bana.

Ağzının kenarında yayılan gülümsemesi satır aralarına düştüğü zaman ciddiyetle büzülüverdi. Elinde

kitap olduğu halde salonda ağır adımlarla küçük voltalar atmaya başladı. Sarışın çocuk ilgiyle ve sessizce onu izliyordu. En sevdiği kitaba kendini kaptıran Oen'in bu hali onu sevindirmişti ona beğendiği bölümleri göstermek ve onlar hakkında konuşmak arzusuyla ayağa fırlamak istedi. Bu fikrinden hemen vazgeçti. Küçük voltaları seyretmeye devam etti.

Oen, arkadaşını neredeyse unutmuş gibi, kitabı okuyor küçük adımlar atıyor ve ayak seslerinin çıkmaması için yere bir güvercin kadar hafif basıyordu. Arada bir sayfayı çevirmese salonda hiç ses duyulmayacaktı. Daha rahat okumak için gidip hasırın üzerine oturup bağdaş kurdu. Dizlerine dayandığı ellerinde açık duran kitabı ilgiyle okumaya devam etti.

Nagun da boş oturmaktan vazgeçip kitapları yerlerine yerleştirmeye başladı. Arkadaşı rahatsız olmasın diye fazla gürültü yapmamaya ve yalnız çalışırken her zaman yaptığı gibi şarkı söylememeye özen gösteriyordu. Ilık hava, aydınlık salon pencerelerden gelen çiçeklerin kokusu, bahçelerdeki ağaçlarda öten kuşların sesi sanki kımıldasan dağılacak bir ses ve renk yumağı gibiydi.

– Sevgiye dair ne kadar çok kelime var.

Sanki “Söylemek istediğim bu kadar, işime devam etmek istiyorum.” diyen bu cümlenin ardından Nagun kitapları yerleştirmeye devam etti. Bilerek yavaş çalışıyordu ki odadaki hava değişmesin.

Arada bir çevrilen sayfanın sesini duyduğunda acaba hangi sayfayı okuyor? diye heyecana kapılıyordu. Acaba kendisinin sevdiği kelimeler de var mıydı o

sayfada? Gerçi bütün kelimeleri çok seviyordu. Ama bazıları gökyüzünde yıldızların çok yakın olduğu gecelerde eski şairlerinin öykülerinde ilham ülkesinin anahtarı olmuştur. O zamanlarda ayaklarının yerden kesildiğini hissedip –Şairler yere basamadıkları için yıldızlara tutunan, orada yuva yapan kuşlardır.– diye düşünürdü. Gözlerini gökyüzünün sonsuzluğuna daldırınca “Hangi yıldız hangi şairin evidir acaba?” “En parlak yıldıza kim kurmuş yuvasını?” diye sorular geçerdi aklından. Parlak ya da cılız ışığı olan her yıldızla konuşur, onlara kendisini nasıl gördüklerini sorardı. Acaba derdi oradan bakınca siz benim ışığımı cılız mı yoksa parlak bir ışık olarak mı görüyorsunuz?

Böyle konuşurdu Nagun yıldızlarla. Böyle gecelerde uykuya dalarken sanki gözlerinin önünden yıldızlar, şairler, kelimeler geçerdi. Elleri o yıldızlara dokunmak ister gibi istem dışı kasılırdı. Gördüğü yüzleri ve anlamları uyku ile uyanıklık arası o boşlukta aklına kazımaya çalışırdı. Ne uyumak ne uyanmak isterdi. Karanlık olmadan ve aydınlık her tarafa yayılmadan öylece o rüya âleminde sonsuza dek dolaşmak umuduyla ölgünleşen bakışının keyfini çıkarmaya çalışırdı.

Kitapları yerleştirme işini bitirmişti. Bu sırada Oen ona:

– Sevgiye ve iyi dileklere dair yüzlerce kelime var bu kitapta. Ve hiç kötü söze rastlamadım göz attığım sayfalar arasında.

– Dilimiz yaşayışımızdan doğduğu içindir herhalde. Sevgi ve iyi dilek bizim toplumumuzun düşüncesinin temelidir.

– Bu konuda daha çok şey bilmek isterim.

Nagun kitabı kapamış olan Oen'in yanına gelip oturdu:

– Öyleyse bu konuda sana bildiklerimi anlatacağım.

Oen söylenecek her kelimeyi aklına yazmak için hazır bir halde bekliyordu. Nagun devam etti:

– Zahmetçiler burada çocuklar doğduklarında kalplerindeki kötü tohumları gidermek için bir tören yaparlar. Onlara güzel sözlerden oluşan dualar okurlar ki kalpleri ve akılları bu dünyada iyilik ve güzellikle tanışsın, bu iyilikler kötülükleri her zaman yensin. Böyle başlayan bir hayatı aynı şekilde sürdürebilmek için ve de her zaman kalbimizdeki iyilikler canlı kalsın diye birbirimize güzel davranır, güzel sözler söyleriz. Ayrıca insanın içindeki iyilikler bir aynaya çarpıp geri döndüğünde çok daha güçlü bir ışıkla aydınlatır kalpleri. Yani insan içindeki iyilik tohumunu başkasının kalbine ekerse ancak en gerçek ürün alabilir. Yoksa o kalpte zamanla çürümüş tohumlardan başka bir şey kalmaz. İyiliğin çiçeklerinin açmadığı bir kalp de her zaman kötülüğün zehirli otlarıyla kaplanmaya mahkûmdur. Bu yüzden insanlara selam vermek ve iyi temennilerde bulunmak bizim ruhumuzun bir ihtiyacıdır. Haliyle bu da kelimelerimize yansıyor.

– Yani tohumlarınızı başkasının bahçesine ekiyorsunuz. Sonra da meyvelerini siz alıyorsunuz.

– Hayır, tohumlarımızı başkasının bahçesine ekiyoruz. Orda büyüyen ağaçlar ve çiçekler bizim bahçeye uzanıyorlar.

– Sözlere büyileyici geldi bana. Doğrusu seninle dost olma ayrıcalığına erişmek benim için mutluluk verici bir olay. Keşke benim de sana anlatacak sözlerim olsaydı. Dostluk hiçbir zaman tek taraflı değildir.

Birbirlerine sevgiyle baktılar. Nagun:

– Burada işimiz bitti. İstersen arka bahçedeki çiçekleri sularken bana yardım edebilirsin. Oen kabul edilen bir gülümsemeyle baktı.

– Haydi, gidelim o zaman.

Nagun dışarı çıkınca aşağı inip bir kova ve bir tas getirdi. Su dolu kovadan tasla suyu alıp Sirfon çiçeklerini sulamaya başladı.

Mavinin türlü tonlarında, bazen mora yaklaşan renklerle gülümseyen bir insanın yüzünü andıran lacivert çizgileri bulunan çiçeklere bakarken Oen, istem dışı gülümsediğini fark etti ve bu çiçekleri sevdi.

– Bir şeyi çok merak ediyorum Nagun. Uselya neden annesinin cenazesini evin altındaki bir kanala bıraktı? Doğrusu bana pek garip geldi.

Nagun rahat bir şekilde gülümsedi. Bir yandan tasla çiçeklere su veriyor bir yandan da etraflarını temizliyordu. Otları yolarken bir şeyler mırıldanmayı da ihmal etmiyordu. Oen'e dönüp:

– Bunda garip bir durum yok dostum. Biz ölüleri gerçek dünyaya böyle uğurlarız.

– Neden güzel bir cenaze töreni yapmıyorsunuz? Böylesi daha güzel olmaz mı?

– Bizler burada doğar, burada yaşar ve burada ölürüz. Gideceğimiz yer bizim gerçek ülkemizdir. Oraya

gitmek bizler için mutluluk verici bir olaydır. Aramızdan ayrılıp oraya gidenler için şaşaalı törenler düzenlersek geride kalanların kalplerine hüznler dolar. Hatıraları onları yaralar. Ama yolculuk ne kadar sessiz olursa o kadar az hüznü olur.

Bir de biz gidenleri hep burada aramızda olduğu şekilde hatırlamak isteriz. Yoksa gidenin cansız bedenini gören gözler için gerçek ülke güzel anlamından bir şeyler kaybeder. Bu yüzden gidenlerin yakınları bu görevini sessizce ve tek başına yapmak zorundadır. Onun kederini Yaratıcı hafifletir. Kimse korkmadan çekinmeden bu görevi yapar.

– Yani her evde öyle kanala açılan bir kapı var.

– Evet, her evin altında yolcuların bedenini sonsuza taşıyan bir kapı vardır.

Oen'in tedirgin bakışlarını gören Nagun ona böyle durumların bu şehir insanları için yadırganan bir durum olmadığını daha iyi anlatabilmek için başka kelimeler düşündü ama anlattıklarının yeterli olduğuna karar verip sustu.

– Bu yakınlarını kaybeden insanlar için ağır bir durum. Ölüm acısını tek başına yaşamak zorunda kalıyorlar.

– Bu hayatta ölüm gerçek ülkede doğum demektir. Buradan daha güzel bir yerde doğan insan için neden üzülelim ki? Bizler de oraya giden insanlar olmak için sıramızı bekliyoruz.

Oen arkadaşının haklı olduğuna inanmaya başladı.

‘Belki de burası benim gerçek ülkem.’ diye düşündü.

Sonra Nagun'un yanına oturup otları temizlemek için elini uzattığı anda Nagun:

– Dur bunu sen yapma dedi. Ben yaparım sen istersen kalan çiçekleri sula.

Oen tasa su doldurup gülümseyen çiçeklere su vermeye başladı. Suyu çiçeğin dibine yavaşça dökerken:

– Yine de Uselya için zor bir gece olmuştur herhalde. Annesini bir daha göremeyecek. Nagun güldü:

– Dedim ya, hepimizin gideceği yere bizden önce gitti. Çünkü bizden önce gelmişti. Merak etme Uselya iyidir. Hem akşama seni görmeye gelebilir.

– Neden böyle düşünüyorsun?

– Çünkü annesini onunla beraber uğurladın. Sana teşekkür etmek isteyecektir.

Nagun gülümsüyordu yine. Ama bu gülümsemenin anlamını çözemeyen Oen telaşla karışık ılık bir sevinçle kaplanan gövdesini çiçeklere daha yaklaştırıp suyu daha bir şefkatle döktü. Konunun o sevinç makamının dağılmaması için başka bir konuya geçmek istiyordu:

– Kendine dair neden bir şeyler anlatmıyorsun?

Nagun sanki beklediği bir soru sorulmuş gibi rahatladı:

– Kutsal öğretilerimizin yazılı olduğu kitapların bizden sonrakilere ulaşması için onları korumaya çalışıyorum. Bu arada o kitaplarla olmayı ciltlerini, sayfalarını, kokularını seviyorum. Anlayacağın hayatımla ya da benimle ilgili fazla bir detay yok.

– Ailen burada değil mi?

– Buradalar tabi. Bazı günler ailemle kalırım. Diğer zamanlar ki bunlar daha uzun zamanlardır kütüphaneye gelirim.

– Seni özlemiyorlar mı peki?

– Yaptığım iş çok saygıdeğer bir iş olduğundan ailem benim onlardan uzak olmama ses çıkarmıyor. Tek endişeleri bu görevde herhangi bir eksiklik göstermem.

– İşin o kadar da zor değil bence. Neden bu kadar endişeleniyorlar ki?

– Kolay gibi görünse de burada tüm işler sevgiyle yapıldığı zaman amacına ulaşır. Yani kitapları sevmeyen bir insan, görevini sevmeyen bir insan, bir kitabın tozunu yüzyıllarca olsa bile asla o kitabı temizleyemez. Eğer o suyu sen çiçeklere bakarak verirsen inan o çiçekler ertesi gün ölmüş olurlar.

Birden elindeki tasın titrediğini vücudunun irkildiğini hissetti.

– Gerçekten bu çiçekler bu kadar hassas mı? diye sordu.

– Var olan her şey gibi onlar da çok hassaslar tabi. Dağlar, taşlar, hayvanlar ve her türlü bitki. Hepsinin ve hepimizin varlığı sevgi kefesi asla dolmayan bir terazidir. O kefeye ne kadar sevgi koyarsan dolmaz ama azıcık alırsan denge hemen bozulur. Ve şunu hiç unutma evrendeki en büyük kefe insan kalbindedir.

– O halde, sevginin olduğu kefenin karşısında ne var? Kötülük mü ya da kötü olan her şeyin ruhu mu?

– Sevginin karşısındakine ad koymazsan onları

varlığın bir alt basamağında tutmuş olursun. İnsan zihni kelimelerle düşünür isimlerle algılar. İstemsiz bir olgunun insan zihninde yer etmesi ve hareketleri yönlendirmesi de mümkün olmaz.

– Evet, dedi. Anlamaya çalışıyorum. Ama tam da yatmıyor aklıma. Biraz dalgın baktıktan sonra:

– Lakin bana oyunlar oynayan aklım için bunlar beklenmedik durumlar olmasa gerek.

Son birkaç çiçek kalmıştı. Oen elinden geldiğince özenle suyu döküyordu. Gerçekten sevgiyle çiçeklere bakıyordu. Şu anda elimdeki kaptan toprağa doğru dökülen sular toprağın bağına oradan çiçeğin köklerine ulaşacak. Toprağa bakarak ‘Lütfen bu suyu ihtiyacı olan bu çiçeğe sevgiyle ver. Bir damlasını bile boşa harcama.’ Sonra yüzünü güneşe çevirip: ‘Sen de gökyüzünün en güçlü kandili bu suyu buhar edip atma toprağın bağından.’

– Ben elbette bana öğretileni senden daha iyi bilirim, dedi güneş. Toprağın hakkı toprağa, bulutların hakkı bulutlara gider.

– Ben de bilirim bana öğretileni dedi toprak. Çiçeğin hakkını çiçeğe, içimde dolaşan küçük canlıların hakkını da onlara.

Oen ürperdi ve olduğu yerde hareketsizce seslerin gerçekten güneşten ve topraktan gelmediği yargısına varmaya çalışırken çiçeğin sesi duyuldu:

– Üzmeyin bu yolunu kaybetmiş zavallıyı. Kalbinde kötülük yok onun. Sadece suyu bana verdiğini sandı. Sonra çiçek Oen’e dönüp:

– Sen de endişelenme beni kendi elleriyle yaşayabileceğim en güzel yere koyan insanlar kalpleriyle bana ilk suyu verdikten sonra evrenin çarkı kendiliğinden dönmeye başladı, dedi. Ve üçü birden sustu.

– Doğrusu konuşmalarıyla beni en çok ürperten sizler oldunuz.

– Çiçekle mi konuşuyorsun? diye sordu Nagun. Bir anlık şaşkınlıktan sonra:

– Evet, hem çiçekle hem toprakla hem de güneşle. Durumun farkında olmayan Nagun:

– Ben en çok yıldızlarla konuşurum. Onların pırıltıları kalbimde yanan elmaslar gibidir. Tüm bulutsuz gecelerde çalarım kapılarını ve hepsi de gerçekten iyi dostlardır. Ama bugüne kadar sana karşı içimde uyanan dostluk duygularını kimseye karşı hissetmemiştim. Meğer yıllarca öğrendiğim kelimelerin anlamlarını paylaşmak için seni bekleyip durmuşum.

– Bu böyleyse eğer ben de sana şunu söylemek isterim. Yıllarca bir adada yalnız yaşayan birini en iyi; denizde batmış bir gemiden kurtulan tek kişi olan ve günlerce denizde başıboş sürüklenen, etrafında sadece su ve Tanrı olan, sonunda o adaya ayak basan biri anlayabilir.

Oen'in sözleri Nagun'u derinden etkiledi. Dostuna hayranlıkla baktı.

– Burada işimiz bitti. İstiyorsan şehri dolaşalım ya da şu tepelere çıkıp şehri seyredelim ve konuşalım.

Henüz kendini şehirle tanışmaya hazır hissetmeyen Oen tepelerde dolaşma fikrini kabul etti. Eşyaları topladıktan sonra tepeye doğru yola koyuldular.

Ellerinde ... O her bir parmağı ışığa bulanmış ellerinde tuttuğu tepsideki zeytin ve incire hiç bakamadı Oen. Akşam alacasına inat tüm karanlık geceleri aydınlatmayı vaad eden gözlerin pırıltısı büyük hole yayıldığında gece ile gündüz arasına sıkışmış günebakan çiçekleri gibi Oen'in de yüzü bir anda Uselya'ya kilitlendi. Ne gelen misafire kapıyı açan Nagun'un sözleri ne kendi gövdesinde dövünen kalbinin gürültüsü bu yokluğu ağı gibi gelen hayat kaynağından anlık dahi olsa koparamıyordu onu.

– Bak Oen. Uselya teşekkür etmek için seni ziyarete gelmiş. Ve en güzel kutsal hediyelerinden getirmiş. Oen hırçın bir ırmağa tepe taklak düşen, ilk anda ne olduğunu anlayamayan, kendine gelince korkan ve sonra da suyun akışına ve ölümün kollarına kendini bırakan biri gibi:

– Hoş geldin Uselya. Ziyaretin inan beni çok mutlu etti, diyebildi.

– Ben size teşekkür etmek için geldim. Karşılıksız bırakılan iyilikler bir insan için utanç kaynağıdır.

Oen, ziyaretin sadece teşekkür olduğunu onun ağzından duyduğunda biraz bozuldu. Ne için gelebilirdi ki başka? sorusunu sormak bile gelmedi aklına.

– Haydi, dedi Nagun. Beraber yiyelim akşam yemeğimizi ve birlikte şükredelim Yaraticı'ya.

Sanki bilerek yemek saatinde gelmiş olan Uselya ve yemeğin oldukça uzun sürmesini temenni eden Oen ses çıkarmadılar. Nagun:

– Haydi, soframız hazır, bekletmeyelim.

İki arkadaşının da koluna girip mutfağa götürdü. Akşam üzeri annesinin getirdiği sebze yemeği masada tabaklara kondu. Ekmek ve suyu da yetiştirdikten sonra yemeğe başladılar. Nagun oldukça neşeli yiyordu yemeğini. Oen ve Uselya ise suskundular. Ekmekten koparılan küçük parçalar yemekten alınan küçük lokmalar aheste aheste giriyordu dudaklarının arasına.

Oen Uselya'nın ellerini seyrediyordu. Mutfağın iki köşesinde yanan idarenin şavkı parmaklarının arasına yayıldığında ya da iyice aydınlanan tırnaklarının altında pembe beyaz renklerin arasında dolaşmaya başladığında başka hiçbir yerde göremeyeceği renkteki bilekleri oynadığında ekmek alırken ya da kaşığı ağzına götürürken serçe parmağının kıvrılmasına baktıkça Musa'nın beyaz ellerini görenler gibi baştan aşağı ürperiyor sadece birazcık uzağında olan bu ellerin başına, yüzüne dokunduğunun hayaline kendini olabildiğince kaptırarak yuttuğu her lokmanın vücudunda kendini bu hayal için hızlıca enerjiye dönüştürmesi için adeta her birini ayrı ayrı önce ağzına sonra midesine yerleştiriyordu. Ara sıra bir kısmını görebildiği avuç içindeki çizgilerde ruhunun dolaşabilmesi için su olup akıyordu Uselya'nın ayaklarının dibine doğru. Bu avuçlarda yaşamak, içindeki çizgileri yaşayarak okumak istedi. Bin uçurum olsa ve sadece birinde bu eller düşeni kurtaracak olsa o ellerle hayata yeniden dönebilmek uğruna gözü kapalı bütün uçurumlardan atlayabilirdi.

İşte o eller bir ekmek parçası koparıyor. Baş ve işaret parmakları ekmeği tutarken birbirine yaslanan diğer

üç parmak hafifçe yumuluyor. Hafifçe aralanan dudakların ardındaki karanlığa yolluyor bu kutsal gıdayı.

Bu ellerin dokunduğu saçları hayal etti. Küçük bir çocuğun uzun, dalgalı, kumral saçları. Yemyeşil bir kırdaki neşeyle koşan çocuğun saçları. O minik elleriyle topladığı çiçekleri bu ellere uzatan bir çocuğun saçları. Kapıldığı bu fırtınadan hiç uzaklaşmadan bir çocuk oluverdi. O kırlara gitti. Yanında eteğinden çektiirdiği Uselya da vardı. Başına dokunsun diye sokuldu Uselya'nın yan tarafına. Uselya'nın elleri bir su gibi yayıldı saçlarının arasına. Çocuk kalbi sevgiye doydu. İyice yaslandı bu sıcaklığa. Uselya dizlerinin üzerine çöküp kucakladı. Kendisini eriten ve yeniden şekil veren bir sarılıştı bu. Uselya çocuğu saran kollarını gevşetip yüzüne dokundu. İki yanağına bıraktı iki avucunun sıcaklığını. Çocuk öyle bir gülümsüyordu ki iki taraftan gelen ılıklik karşılıklı duran iki aynada oluşan sonsuz görüntüler gibi gidip geliyordu. Her resimde daha büyüyordu bu.

Gözler gözlere akarken çocuk birden kır çiçeklerine doğru koşmaya başladı. Bir ağacın gövdesine sırtını dayayan Uselya papatya falı bakıyordu. Elleri usul usul koparıırken yaprakları asla sevmiyor demiyordu. Yeşillikler arasında sıçrayarak çiçek toplayan çocuğun ellerine bırakıyordu bakışlarını. Her sıçrayışta biraz daha büyüyen bu çocuğa bakarken anne oluyordu. Çocuk büyüdükçe Uselya küçülüyordu. Çocuk gelişip serpiliyor o da küçülüyor çocukluğuna yaklaşıyordu. Çocuk artık sıçramadan ağır adımlarla her gördüğü çiçeği almadan seçerek çiçek topluyor, eğilip kalktıkaç

dalgalı saçları kâh alınına kâh yüzüne değiyordu. Çocuk büyümüştü. Artık genç bir delikanlıydı. Uselya ise gençliğinin ilk zamanlarını yaşayan bir kız olmuştu. Güzelliği çiçeklerin rengini berraklaştırıyordu. Kalbi şefkatten çok aşkla çarpıyordu. O genç delikanlının her hareketinde çatırdayan, iyice içe işleyen bir aşk. Yüzünü dönüp kendisine doğru yürümeye başlayan o delikanlının her adımı tutku okları gibi kalbine saplanıyordu. Ellerini birbirine kenetliyordu Uselya. Sıkılmaktan moraran parmaklarını gevşetip terleyen avuç içini serin rüzgâra açıyordu. Yaklaşınca Oen olan bu delikanlı elindeki mor çiçekleri uzatıyordu o su damlası gibi ellere. Çiçekleri bellerinden kavrayan o eller gülümseyen bir yüze yaklaştırıyordu onları. Çiçeklerin kokusu taa kalbe kadar işliyordu. Bir elini uzatıyordu Uselya, Oen o eli yumuşak ve sağlam tutuyordu. Ve ufka doğru yürüyen iki insan elleriyle bağlanıyordu birbirine.

Oen arkadaşının kendisine sorduğu soruyu güçlkle duyabilirdi. Yemeği beğenip beğenmediğini soran dostuna dudaklarının hemen dışında oluşan bir cümleyle:

– Harika diye karşılık verdi.

Sonbahar yaprağına benzemiş yüzünde toplu iğne batırılıyormuş gibi yanmalar hissediyordu. Yemeğin bir an önce bitmesini diledi. Çünkü gecenin serpiştirdiği tüm atalet ve gevşemeye karşı bedeninde ve ruhunda başlayan, akaç tanımadan her yanı yıkan bir fırtınadan doğmuş gibi hırçın duygu seline karşı her an zayıfladığını hissediyordu.

– Oen ile çok güzel bir gün geçirdik, biliyor musun Uselya? Yemeğini bitirmiş ve arkasına yaslanmış olan Nagun’un mutlu yüzü parlıyordu.

– Kütüphanede bana yardım etti. Temizlik yaptı. Çiçeklere su verdi. Hatta bir ara çiçeklerle konuşurken gördüm, dedi ve kakhaha attı. Oen sıkılmıştı. Sevgilisinin yanında şakaya maruz kalan insanların sıkılması gibi.

– O çok meraklı ve çabuk öğrenen biri, diye ekledi.

– Hiçbir şey hatırlamayan insanların böyle olması çok normal. Büyük bir boşluk içindedir herhalde.

Bu sözlerde Oen büyük bir alay ve iğneleme sezdi. Ne yapacağını ne söyleyeceğini bilmeden gülümsemeye ve ağlamaya hazır bir yüz ifadesiyle kalakaldı.

– Öyle ama onun çok yakında iyileşeceğini ve her şeyi hatırlayacağını umuyorum, dedi Nagun.

Uselya da incirleri almak için masadan kalktı. Oen bir an rahatladı. Uselya incirleri masaya koyup oturduktan sonra aynı kasvet yine çöktü üzerine.

– Bunlar bizim bahçeden. Misafirimiz afiyetle yesin. Çünkü bu incirden daha iyisini bulmak zordur.

Sırayla incir tabağına uzanan eller birer incir alıp ağızlara götürdü. Yumuşaklığı ve tadıyla gerçekten eşsiz bir meyveydi. Oen bu tadı tam anlamıyla hissedemediğini düşünerek yedi.

– Burada herkes bana karşı çok iyi davrandı. Bana selem verdiler, iyi dileklerde bulundular benim için. Kendimi buraya ait hissetmemi sağlayacak duygular uyandırdılar içimde. Ben de başta Nagun olmak üzere

onlara karşı büyük bir minnet duygusu hissediyorum. Yalnız senin bana karşı hep tedbirli davranmaya çalıştığını seziyorum.

Birden boşalan bir zincirin ucundaki kovanın kuyuya düşünce çıkardığı ses gibi Oen'in sözleri Uselya'nın kulaklarında patladı. Ani bir nefsi müdafaa hamlesiydi.

– Yersiz kuruntulara kapılmışsın yabancı. Bu şehirde bir misafir herkesin misafiri sayılır ve herkesten aynı muameleyi görür. Çünkü burası iyiliklerin yaşadığı, okunup yazıldığı ve konuşulduğu bir şehirdir.

Sinirden hafifçe titreyen dudaklarına içten diliyle dokunmaya başladı. Oen:

– Sözlerin beni rahatlatırsa da gözlerindeki ifade sanki itiyor beni, deyip sustu.

Uselya karşılık vermedi. Nagun ise onun yeni dostuna karşı böyle kırıncı olmasını anlayamıyordu. İçinden onu uyarmak geldiyse de buna cesaret edemedi. Odanın içine yayılan bu sessizliği bozmak ve iki dostunu birbirine yakınlaştırmak gayesiyle:

– Haydi, yukarı çıkalım ve gökyüzünü seyredelim.

İkisi de sessizce bekliyordu. Hayır diyemeyecek durumda olan Oen kendisine sıkıntı verdiği halde bu görüşmenin devam etmesini istiyordu. Belki yıldızların parlaklığı altındayken Uselya'nın kalbi yumuşayabilirdi. Kendisine uzak davranmaktan vazgeçerdi. Gelişi bir görev değil sıcak bir ziyarete dönüşebilirdi.

Üçü birlikte Nagun'un kütüphanenin alt kısmındaki

evinin damına çıktılar. Gece gerçekten muhteşemdi. Etraf karanlık değil de aydınlığın gündüzdekinden farklı bir tonu gibiydi. Gökyüzünde balıklar gibi oynaşan yıldızların pırıltısı üçünün de kalbine işledi. Yeryüzünün karanlık köşelerine baktıkça yıldızlar daha da parlıyordu gözlerinde. Nagun başını gökyüzüne doğru kaldırıp iki elini yana açtı.

– Merhaba benim semavi dostlarım. Size yeryüzündeki dostlarımı tanıştırayım. Uselya ve Oen. Onlar kalpleri iyi olmayan her şeyden uzak insanlar. Bu gece onlar da sizinle konuşmak istiyorlar.

Diğer ikisi bu heyecanlı gence bakıp gülümsediler. Hali ikisine de sevimli gelmişti. Birbirlerine baktılar. Yüzlerindeki gülümseme havada çarpıştı. Oen titredi ama Uselya hemen ciddileşti:

– Yıldızlar çılgınları sever. Bu yüzden seni görünce hepsi daha da canlandı farkında mısın?

– Gelin haydi oturun, donup kaldınız. Üçü birlikte Nagun'un sohbet geceleri için hazırladığı köşedeki minderlere oturdular. Bir süre sessizce seyrettiler gökyüzünü.

– Sen çiçeklerle konuştuğun gibi yıldızlarla da konuşabilir misin Oen?

Oen gülümsemekle yetindi. Gecenin koyu maviliğinde yüzleri belirgindi.

– Belki de bu gece onlardan birini seçip dost olmalısın. Sonra yaslandığı yastıktan doğrulup:

– Haydi, seçin bakalım kendinize birer dost. Sen söyle hangisi senin dostun olsun?

Uselya bir süre bekledi. İşaret parmağını uzatarak ufka yakın, ışığı cılız bir yıldızı gösterdi.

– İşte benim yıldızım o. Benim gökyüzündeki dostum, ben onu seçtim.

– Evet, ufka yakın ve bütün yıldızları alttan seyrediyor. Biraz hüzünlü biraz da unutulmuş gibi.

– Oen sen de seç bir tane.

– Ben yeryüzünde dost bulmadan gökyüzüne adım atmak doğru değil diye düşünüyorum. Bu sözün Uselya'ya olduğunu bildikleri için üçü de susuverdiler. Gece hala berraktı. Gökyüzü göğsünü açmıştı.

Varoluş Senfonisi

– Acele etmeliyiz Oen! Yoksa geç kalacağız. Temiz elbiselerini giymiş olan Nagun dostunun etrafında fır dönüp hazırlanmasına yardım ediyordu.

Beyaz elbisenin kemerini düzeltip artık çıkabileceklerini söyledi. Yüzü gergin olan Oen kalbinin vücuduna kan yerine toplu iğne pompaladığını hissediyordu. Birazdan Uselya'yı tekrar görecekti. Ama nedense Uselya'nın varlığı ona en büyük korku, acı ve mutlulukları hissettiriyordu.

– Yüreğim seni saran duygular eziyor mu seni? Işığın sonsuz karanlıkta yok oluyor gibi. Böyle seslendi kendi içindeki o uzun koridora.

İkisi birlikte yola çıktılar. Güneş batmıştı. İnsanlar tıpkı sabah mabede gittikleri gibi büyük alana doğru yürüyorlardı. Annelerinin elinden tutmuş çocuklar ve onları ağır gölgeler gibi çevrelemiş olan babalar, gençler ve yaşlılar hepsi karanlığın koyulaşmaya başladığı bu saatte kutsal saydıkları bu eyleme doğru beyazlar içinde yol alıyorlardı.

O günün sabahında Ador halkı Adak Töreni için şimdi olduğu gibi bir araya gelmişti. Kendi sahip olduklarından bir kısmını adak olarak şelalenin

sularına bırakmak sabahki törenin esasını oluşturu-yordu. Ador inancına göre bu şelaleye atılan her şey atan insanların kalplerindeki niyetlere göre mutlaka ulaşması gereken yere ulaşırdı. Onlar da belli zamanlarda Mavi Dünya insanları için böyle hediyeler gönderiyorlardı. Düzgün bir sıra ile herkes adağını şelaleden atıyor ve Zahmetçiler de dualarıyla niyetlerin gerçekleşmesinin yolunu açıyordu. Bu tören Zahmetçiler olmadan asla amacına uygun şekilde gerçekleşemezdi.

Nagun ve Oen büyük alana geldiklerinde birçok insanın gelmiş olduğunu gördüler. Birbirleriyle selamlaşıyorlar, oturanlar kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Zahmetçiler halkın kendilerini selamlamalarına karşılık veriyorlardı.

Alanın etrafında büyük meşaleler yanıyordu. Hafif esen rüzgârda dağılan toparlanan, büyüyen küçülen gülleri andırıyordu meşaleler. Masaların üstünde de bakırdan yapılmış kandiller yanıyordu. Beyaz elbise-lere ve güzel yüzlere çarpan sarı, turuncu ışık belki de gökyüzünden bile görülebiliyordu. Uzaktan gelen su sesi sanki insanların zihinlerindeki bir boşluğu tamamlamak istercesine hafifçe kulaklara dokunuyordu. Hafif insan sesleri, az çok belirgin insan silüetleri, çocuk kahkahaları bir devin avuçlarında oynayan kuş yavrularına benziyordu.

Alanın kenar kısmında duran Nagun ve Oen'in yanına gelen Atal kırışmaya başlayan sakallarının çevrelediği yüzündeki gülümsemeye onları selamladı. O öğretileri öğrencilere öğretenlerin başındaydı.

– Oen dedi Atal. Böyle bir tören senin ilk kez gördüğün bir şey olsa gerek. Oen gülümseyerek:

– Neyi görüp görmediğimi tam bilemem. Ama böyle bir manzara hatırlamıyorum.

Atal sanki sorduğu sorudan pişman olmuş gibi Nagun’a baktı. Nagun yine o çocuksu heyecanla:

– O öğreniyor. Hem de çok çabuk.

Yanlarına Masu geldi. O da bu gece için yemek hazırlayanların başındaydı. Ve bu görevi severek yerine getiriyordu. Birbirlerini selamladılar. Atal:

– Yine bu gece için çok zahmetlere katlandınız. Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilseydik keşke.

– Herkes burada görevini yapıyor teşekkürü herkes hak ediyor. Yaratıcı eksikliğimizi bağışlasın. Yaptığımız iyilikleri artırsın ve noksansız kabul etsin.

Hepsi gönülden katıldılar bu duaya. Masu oradaki-lerden ayrı olarak Oen’e:

– İyiliklerle dolu bu şehrin iyi yürekli misafiri. Hepimiz seni bağrımıza bastık. Kardeşlerimizi nasıl sevdiyse seni de öyle sevdi. Senden de aynı karşılığı aldık. İnan bu gece aramızda olman hepimizi mutlu ediyor, dedi.

Oen başını eğerek memnuniyetini ifade etmeye çalıştı.

Gerçekten de Oen ile o akşam konuşan herkeste aynı mutluluk vardı. Tıpkı en sevdiği yiyeceği en sevdiği arkadaşlarıyla paylaşmak için onun elinden tutan çocuğun sevinci gibi.

Masu ve Atal izin isteyip onların yanından ayrıldılar. Oen’in gözleri Uselya’yı arıyordu.

Gökyüzü göğsüne taktığı yıldızlarla yeryüzünün üstüne kurulmuş seyrediyordu olan biteni. İki dost biraz daha kalabalığa sokuldular. Tabe onların yanına geldi. O dağdan topladığı odunları mabede ve ihtiyacı olanlara verirdi.

– Gece içinde gün gibi parlayan sizlere selam olsun.

– Merhaba dediler onlar da.

– Bu günlerde ağaçlarla daha fazla meşgul oluyorsun ve dostların seni özleyiyor Tabe.

– Ben de onları özleyorum ve onlar için elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

– Sen yaşlıların ocaklarını yakan birisin. İnan herkes sana minnettar, dedi Nagun.

Böyle konuşuyorlardı kendi aralarında. Kalabalık gittikçe artıyordu. Hafif uğultu alanın üstünde dalgalanıyordu.

Nagun yanına gelen küçük bir çocukla şakalaşmaya başladı ve Oen'den biraz uzaklaştılar.

Oen fırsattan istifade etmek ister gibi Tabe'ye yaklaştı:

– Sevgili Tabe dedi koluna girerek. Günlerinin çoğunu ormanda geçiriyorsun değil mi?

– Evet, haftanın birçok günü ormanda dolaşıyorum.

– Ormanın ta içlerine kadar gidiyor musun peki?

– Bazen.

– Peki, hiç Zelor'la karşılaştın mı? Tabe'nin yüzü buruştu. Çenesindeki birkaç sakalı sıvazladı.

– Onu tanıyorsun demek?

– Evet, Nagun onun hakkında bana bir şeyler anlattı. Tabe sırtını kalabalığa döndü. Akasya ağaçlarının uzakta görünen karartılarına gözlerini dikerek:

– Bazı zamanlar ormanda onunla karşılaşıyorum evet.

– Sadece karşılaşma mı bu dediğin?

– Hayır, aslına bakarsan yanımdaki eşyalardan ona gerekli olan birkaç tanesini veriyorum. Kandili için yağ gerekiyor. Çünkü o geceleri kitap okur. Aslında bunları sana belki de anlatmamalıydım ama ona ağladığı zamanlarda da rastladım. Tırnaklarını bir ağaç gövdesine geçirmeye çalışıyor gibi göz kapaklarını sıkışmış halde yani. Oturup onu seyredirdim ben de. Sonra toplanıp dönerdi kulübesine. Ağladığı zamanlarda kendimi göstermezdim ben de ona.

Böyle deyip sustu. Gözlerini yıldızlara dikti.

– Evet, o bu şehrin kanayan tek yarası.

Oen de hüznünlendi. Bir süre sessizce küçük adımlarla yan yana yürüdüler. Avlunun dağlara bakan tarafına doğru ilerliyorlar fazla uzaklaşmadan geri dönüyorlar.

– Onu ilk kez gördüğümde neden altın değil de odun peşinde olduğumu sormuştu.

– Peki, sen ne cevap verdin ona Tabe?

– Altın ateşin erittiklerinden sadece biridir, dedim. Böyle söyleyince bana gülmüştü.

Oen'in anlattıkları karşısında üzüldüğünü anlayan Tabe kalabalığa yaklaştıklarında durdu.

– Odunun eğrisi de doğrusu da insana yararlıdır. Ama altın öyle değil. Değeri işlendikçe saflaştırıldıkça artar. Bu da emek ister. Ama altın kendine verilen emeği hor görüp hırsla dönüştürür. Çünkü altın kendinden az bir parçanın dünyadaki başka şeylerden çokça satın almasını sever. Çünkü kendini güneşin çocuğu gibi görür. Ve güneşin aydınlattığı her yerde hakkı olduğunu düşünür. Ama bu şehirde altın annesine her zaman küskün yaşar. Belki de burada yer bulamadığı için Zelor’un kalbine yerleşti.

Nagun sonunda çocuğu kendi haline bırakıp dostlarının yanına geldi. Artık yerlerini almalarının gerektiğini söyledi.

İnsanlar yavaş yavaş masalara yerleşiyorlardı. Masaların üstü güzel yemekler, meyveler ve şuruplarla doluydu. Anneler yemek için sabırsızlanan çocukları sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Gençler ve orta yaşlılar daha çok görev bilinci içindeydi. Yemekleri hazırlayanlar da artık yerlerine geçiyorlardı. Oen ve Nagun oturacakları yere doğru geçerlerken birden Uselya’yı gördüler.

– Bak işte Uselya da orada. Hadi onun yanına gidelim. Zaten yerimiz de orası.

– Ey geceyi koynuna alan gökyüzü! Sen onu her an görebilirsin çünkü kaplamışsın her yanı. Ve ey rüzgârlar! Siz nerede olsa bulursunuz onun saçlarını. Ve ey berrak sular! Sizi kendisi çağırır tenine dokunmanız için. Ey güzel çiçekler! Sizin kokunuza o koşup gelir. Ey kuşlar! Sizin sesiniz ona huzur verir ve her dem kulağı sizdedir. Ve ey toprak! Sen de ona

ayaklarının altından tutunursun ve ey yıldızlar! O size bakıp hayaller kurar. Ama ben ne kadar yakın olsam da onunla mutlu olamam. Sanki daha çok acı çektirmek için beni çekiyor kendi içine. Akışımı kendine hap-sedip yok oluveriyor. Yağmur olup göğsüne düşsem sanki soluveriyor. Kalbimdeki ateşi tamamen yanıp ölmem için belki sürekli canlı tutuyor. Belki de beni iyileştirmek için yaralıyor. Beni kendine komşu yapıp ondan sonra da her gün bahçemden en sevdiğim çiçeklerimi koparıyor. Oysa ben onları zaten onun için büyütüyorum.

Uselya'yı her şeyden kıskanır hale gelmiş Oen'in kalbi böyle inledi. Yanına geldiklerinde Nagun'un canlı, Oen'in çekingen selamına her zaman yanında bulundurduğu durgunlukla karşılık verdi Uselya.

Yerlerine oturmalarıyla Oen'in kalbine doğru hücum etmesi bir oldu. Dikkatini başka yerlere vermek için arkadaşına cevabını hiç dinleyemediği sorular soruyor, âşık olduğu kadının hemen yanı başındaki varlığına ruhunu ve bedenini alıştırmak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Arada bir dönüp Uselya'ya bakıyor kendisiyle ne derece ilgili olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sorduğu sorulara bir iki kelimeyle yüzünü tam çevirmeden cevap verip sohbete katıldığı anlarda onun biran önce susmasını ve başka yönlere bakmasını diliyordu çaresizce. O kendine baktıkça içi büsbütün eziliyor belki de karşılıksız olan duygularını dizginlemeye çalışırken varlığından rahatsız oluyordu. Ne zaman o birkaç kelimenin harfleri tek tek boşluğa düşse bu sefer de sanki bir ayrılık karabasanı her

yanını sarıyordu. Ne yapacağını bilemeden sakinleşmeye çalışıyor, titreyen gövdesini, ellerini gizleyebilmek için küçük hareketler yapıyordu.

– Sabah yürüyüşte seni göremedim Oen. Gelmedin mi yoksa? Bu sözler tamamen dondurdu kanını. Demek kendisini görmemişti. İsteseydi görürdü.

– Yanılıyorsun sabah ben de oradaydım. Tıpkı bütün Ador halkı gibi. Ben de burada yaşayacağıma göre her şeye karşı olan görevimi yerine getirmek durumundayım.

Oen sustu. İlk defa ona doğru bu kadar çok çevirmişti gövdesini.

– Demek beni görmedi. İsteseydi görürdü.

– Ama, birden göremedim dedi. Demek görmek istemiş ama görememiş. Biraz rahatlamış hissetti kendini.

– Başlıyorlar, dedi Nagun. Oen ne olduğunu anlayabilmek için etrafına bakındı.

Mabed tarafından gelen ve ellerinde flüte benzer müzik aletleri bulunan yirmi-yirmi beş kişilik bir grup masaların orta yerinde kendileri için ayrılan yere doğru geliyorlardı. Kalabalık bir anda sessizleşti. Çocuklar bile sustular. Herkes huşua kendini bırakmış, neredeyse hareketsiz olarak bu üflemeliler orkestrasının yerini almasını seyrediyordu.

Orkestra üyeleri yerlerine oturunca aniden yükselen bir boru sesi Oen'in ödünü kopardı ama kimse çıt yoktu. Uselya ve Nagun'un sessizliği de onu bu manzaranın ne olduğunu sormaktan alıkoyuyordu.

Tüm gözler sanki baktıkları yerin çok ötesine geçmiş gibiydi. Oen'in anlayamadığı bu manzaradaki boru sesi insanların dikkatini toplamak içindi. Tüm orkestra birlikte karar sesi verdi. Çalgıların sesi göğe yükseldi. Tatlı, ürpertici bir tonda verilen bu ses Yaratıcı'nın kâinatı yaratırken verdiği OL emrini temsil ediyordu. Bundan sonra orkestra hızlı tempo da birbirini tamamlayan iniş çıkışları çok keskin melodiler çalmaya başladı. Bu müzik ancak bir fabrikanın yapılışını ve çalışmasını andıran bir makamdaydı. Bu melodiler ilk yaratılışları yani varlıkların daha kendi kimliklerine bürünmediği zamanları anlatıyordu. Başka bir deyişle milyarlarca yıl önce evrenin açılışını ve büyümeye başlamasını, atomların bir düzen içinde kendi yerlerini bulmaya çalışmasını.

Düzensiz gibi görünen bu melodiler durulmaya başladığında evrendeki her şey kendi yerine doğru ilerliyordu. Bu bölümde galaksilerin birbirinden ayrılışlarını temsil etmek için tüm çalgılar sırayla solo sesleniyordu. Tüm galaksiler ayrılınca yıldızları ve gezegenleri oluşturan melodiler çalındı. Bu bölüm de bittikten sonra Güneş Sistemi'nin oluşmasını anlatan melodiler çalındı. O da bitince dünyayı temsilen çağlayan bir suyu anımsatan melodiler çalındı. Yeryüzünde denizlerin, dağların oluşumunu; toprağın bağrına atılan bir sürü tohumu, suya bırakılan bir sürü yumurtayı anlattı orkestra. Yeryüzü uzaktan bir cennet gibi görünüyordu bir sonraki bölümde. Dünya, güneşi ve diğer gezegenleri selamlayarak kusursuz dönüşüne başlıyordu. Ardından gelen bölümde insan ruhları sarıyordu dünyanın çevresini. Yüzen ruhların

uzay boşluğunda çıkardığı hışırtılar anlatılıyordu. Bu mavi gezegenin etrafında dua ve şükürlerle dönüyorlardı. Hepsi kendinden geçmişti. Serin bir yağmuru andıran bu bölümden sonra ruhların arasına girip kargaşa çıkaran şeytanların kahkahaları anlatılıyordu. Paniğe kapılan ruhlar kaçıyorlar ve birbirlerini eziyorlardı. Bazıları sebat içinde yerlerinde kalıyorlardı. Bu bölümden sonra ruhların arasına Elçi ruhları geliyor ve onları toparlamaya çalışıyorlardı. Boşlukta dehşet verici sahneler yaşıyordu. Müziğin bu bölümünden sonra kısa bir sessizlik oldu. Sondan bir önceki bölümde boşluğa sürüklendiği halde kendisine uzanan eli tutmamakta ısrar eden bir ruh için elçinin döktüğü gözyaşları anlatılıyordu. Son bölümde ise Yaratıcı'nın esirgemesini anlatan ezgiler coşkun bir anlatımla dağıldı kulaklara. İşte buydu flütlerin anlattığı. Kendinden geçmiş halk ve Oen epey bir süre gittikleri ötelere geri dönemediler. Gözler berraklaştığında Ridar'ın sesi duyuldu:

– Kutsal kentin Tanrı'ya verdikleri söze sadık kalan insanları! Her gün Yaratıcı'nın yeni yaratışlarına ayna olan bu kâinatta tüm varlıklara karşı sorumluluğumuzun göstergesi olan şükürden geri kalmayın. Kendinizden çok kardeşleriniz için dua edin. Çünkü böylesi en makbul olanıdır. Yaptığımız işlerde gösterdiğimiz gayret elbette karşılığını bulacaktır. Farkında olmadan yaptığımız hatalar önce kardeşlerimiz ve sonra kendimiz için af dileyelim. Çünkü kardeşimizin olmadığı bir cennet aklımızın ve kalbimizin istediği bir şey değildir. Geçici heveslerle ve sonu hüznü olan bu kısa mutluluklar en çok içimizdeki canavarın

hoşlandığı işlerdendir. Kim ki bedeninin hakkını tam verdiği gibi ruhunun hakkını da tam verirse en değerli hazineyi bulmuş demektir. Çünkü o bu haliyle meleklerin bile imrendiği biri olacaktır.

Ölçsüzlük bu evrende yeri olmayan bir haslettir. Yaratıcı'nın bizi mizan ve ölçüden ayırmaması için dua edelim.

– Kutsal şehrin insanları! Tanrı evreni yaratırken her varlığa farklı bir karakter verdi. Bazıları taş oldu. Bazıları su, bazıları toprak. Bazı varlıklara da can dediğimiz bir muammayı iliştiirdi. Ki bu can bir sivrisineği bir yıldızdan üstün kılan bir emanettir. Bu yüzden insanın hayat sahibi varlıklara duyduğu saygı kendi özünü bilmesiyle çoğalan bir bilinçtir. Ağaç, çiçek, böcek, hayvan ve insan... Her ne olursa olsun kendi özünün dışına çıkıp bu saydıklarımından birinin hayatını elinden alsa o insan tüm kâinata ve Tanrı'ya karşı suç işlemiş sayılır. Meğerki doğanın koyduğu kanunlar içinde kendi yaşamı için bunu yaparsa sorumlu olmaz. Bu da Yaratıcı'nın kurduğu düzenin bir parçası olduğu için karşı çıkılmaz.

Sevgili Ador halkı! Tüm kötülüklerden arınmış yurdumuzda yaşarken hepimiz burada içimizdeki canavarın dizginleri elimizde olduğu halde Tanrı'nın huzuruna biraz daha yaklaşmak için bir araya geldik. İçimizde en yaşlı ben olduğum için size söyleme vazifesi bana düştü. Eksikliğim benden sözlerimin tesiri sizin kalbinizin temizliğinden ve Tanrı'nın inayettendir. O bizi hiçbir zaman karanlık vadilere düşsek bile ışıksız bırakmadı. O yarattıklarından yüzü

kendine dönük olanları sevdi. Bu yüzden gönülleri-
nizi, gözlerinizi ve bedeninizi temiz tutmaktan yüce
erdem olabilir mi?

– Adorlular! Bu gece birbirinizin kusurlarının ba-
ğışlanması için dua edin. Bağışlamayı bilmeyenin ba-
ğışlanması zordur. Tanrı'nın yardım eli her zaman
üzerimizde olsun.

Ridar'ın bu duasına herkes katıldı. Ridar sararmış
yüzüyle yerine oturdu. Tüm halk içinden dua etme-
ye başladı. Dualar bitince yemekler yenmeye başlan-
dı. Herkes önündeki yiyeceklerden ölçülü bir şekilde
yiyordu. Oen, tüm bu olan bitenden bir karış açılmış
ağzından içine giren serin havayı içine çektiğinde
kendine gelebildi.

– Yoksa beğenmedin mi? Beğenmediysen Uselya'ya
kızabilirsin çünkü önündekileri o hazırladı. Önünde-
ki et, sebze, ekmek, meyve ve şurupların sırayla tadına
bakmaya başladı.

– Bu kadar güzel sofrayı hazırlayan birine nasıl kıza-
bilirim. Sadece teşekkür etmek gerekir bence bu du-
rumda.

– Bitirirsen teşekkür etmiş sayılırsın dedi Usel-
ya şeftali suyunu ağzına götürürken. Oen bir an ona
döndü. Sağında oturan kızın yüzüne dikkatlice bak-
ma fırsatı buldu. Birkaç saniye süren bu bakışta sa-
rı, turuncu ışığın aydınlattığı beyaz yüzde agamilerin
uçtuğunu görür gibi oldu.

– İşte! dedi. Dünyanın en büyük ormanların-
da uçuşan mavi yeşil kuşlar. Gecenin örtüsünü yırt-
arak görünüyorlar sonrada kayboluyorlardı. Bazen

kanatlarındaki en uzun tüyün düştüğünü ve gözlerinin derinliklerine doğru sürüklendiğini görüyordu. Öyle bir zaman genişlemesi yaşıyordu ki o anlardan geri dönüşlerinde sanki yıllarını orada geçirmiş gibi yaşlı hissediyordu kendini. Göz kapaklarının her açılıp kapanmasında kararır ve aydınlanan dünyanın sabaha teslim olmuş mucizelerini seyrediyordu. Oen gözünü tekrar yemeğe çevirdi. Yere ekmek kırıntısı dökmemek için dikkatli alıyordu her lokmayı ağzına.

Zaman hızla akıp gidiyordu. Oen mutlu muydu değil miydi seçemeyecek kadar yorulmuştu.

Uzakta Ridar ve Yorin yan yana oturmuşlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Yanlarındaki Zahmetçiler oradan ayrılınca sohbetleri daha ağır bir hal aldı.

– Evet, ama emin olmadan bu şekilde hiçbir şey yapamayız bunu biliyorsun.

– Dediğin doğru dedi, Yorin. Emin olmanın tek bir yolu var. Bu durum ne bizim ne de bu halkın alışık olmadığı bir acıya neden olabilir. Çünkü anlattıkları bu konudaki şüphelerimi güçlendiriyor onun buraya gelirken başından geçenler ve geçtiği yollar beni tek sonuca götürüyor.

İkisinin de yüzü gölgeliydi. Yemeklerini bitirmişlerdi. Diğerlerinin de karınlarını doyurmalarını bekliyorlardı. Yorin:

– Senin aklından geçenlerin benim aklımdan geçenlerle aynı olması ihtimali beni ürkütüyor.

– Ben de yanılıyor olmak için dua ediyorum. O geldiğinden beri Uselya da oldukça değişti. Büyüyen

bir çiçekken aniden soluverdi. Sanki benim içimdeki şüpheler onun da beynini kemiriyor gibi.

– Belki annesini özlüyordur. Biraz zaman geçince düzelir. Ben böyle düşünüyorum.

– Hayır sanmam. Burada ölülerin ardından yas tutulmaz.

– Kastettiğim bir yas değil. Özlem son derece masum bir duygu.

Yorin bu sözleri biraz sert bir tonda söyledi. Sonra da Ridar'dan özür diledi. Ridar, Oen'in gelişinin şimdiden olumsuzluklara neden olduğunu düşünmeye başladı.

Yorin, Zelor'dan söz açmamanın iyi olacağına karar verdi. Hem şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Çünkü birazdan bir tören vardı. Öncelikle Tanrı'ya ve bu halka karşı görevlerini düşünmelerini gerekiyordu.

Ridar genç yardımcılardan birini yanına çağırdı. Hazırlıkların tamam olup olmadığını sordu. Yardımcı birazdan her şeyin hazır olacağını söyledikten sonra gitti. Ridar kendini bir türlü toplayamıyordu.

– Ya düşündüğümüz gibi olursa nasıl hareket etmeliyiz sence?

– Bu konuyu oturup diğerleriyle birlikte konuşmak ve bir karara varmak en iyisi bence.

– Muhakkak öyle olacak ama ben senin fikrini merak ettim sadece.

– Konuşulduktan sonra alınacak karar en doğrusu olacaktır merak etme Ridar.

– Kendine eziyet etmeyi bırak artık dedi. Yaşlı dostunun buruşmuş ellerini tuttu:

– Elbette bizi yaratan, bize bütün bu ayrıcalıkları veren doğru yolu da gösterecektir.

– İnsanlar içinde bana en yakın olan sensin. Bazen tek başına verdiğim kararlar oldu. Doğru ya da yanlış hepsinde yanımdaydın. Sen gerçekten büyük bir insansın. Beki de seni Mavi Dünya'ya göndermeliydik, dedi gülümseyerek.

Yukarı doğru gerilen yüzünde kahverengi gözleri sarkmış kaşlarının altına gizlendi. Yorin biraz duyulandı. Gözlerine dolan nem yağmur sonrası dağların koyulaşması gibi gözlerini koyulaştırdı.

– Gittikçe yaşılanıyorsun. Oturup burada ağlayalım mı ne dersin?

Ridar sadece gülümsedi. Gözleri yine kayboldu. Maziye doğru uzanan her elin üzerine buzdan kristaller düşer dostum onu gözyaşına çevirip yumuşatmazsan hepsi birer ok gibi yaralar kalbini.

– Bizler birlikte olacağız. Hem de daha güzel bir yerde. İnsanca zaafların olmadığı bir yerde. Bu yüzden halin beni kızdırıyor ona göre, dedi Yorin.

Ridar dostunun bu güçlü hallerine her zaman hayran kalmıştı. Otuz iki zahmetçi içinde iyilikle kötülüğü ayırmada, iyiye yakın kötüden uzak olmada onun kadar sebat sahibi olan yoktu. Kendisi onların önderiydi. Ama Yorin olmasaydı bu görevi nasıl başarabilirdi? Bu şehir bu insanlar, bu mabed, Beyaz Şelale, Zelor, Oen tüm bunların sorumlulukların nasıl taşıyabilirdi tek başına?

Bir an ikisi de çocukken yaşadıklarını hatırlamaya çalıştılar. Ama dostu onu bu yolculuğa çıkmadan yakalayiverdi.

– Ben Usat’a haber vereyim. İnsanlar toplanıp hayat ayinine başlasınlar. Zahmetçi kardeşler de yerlerini alsınlar.

– Dur Yorin! Acele etme henüz hazır olmayanlar var.

Bir an yalnızlıktan korkuvermişti. Vermek zorunda kalacağı kararların düşüncesi neredeyse ağarmış saçını sakalını daha da aklaştıracığından belki de yakaçığından korktu.

– Acele etmiyorum. Neden tuhafsın bu gece? Hasta değilsin değil mi?

– Ben iyiyim. Tamam, sen git ben de geliyorum.

Yorin diğer Zahmetçilere doğru yürürken şüpheyile dolan kalbi görevleri nedeniyle hemen sakinleşti.

İnsanlar yemeklerini bitirmişlerdi. Hayat töreni başlamak üzereydi. Masalar toplandı. Zahmetçiler ve yardımcılar yerlerini aldı. Büyük bir masanın ardında duruyorlardı. Masanın üzerinde siyah ve beyaz ince kumaştan yapılmış atkılar vardı. Genç yardımcılardan uzun ve zayıf olanı elindeki boruyu kuvvetlice üfledi. Borudan çıkan ses gece karanlığına öyle bir yayıldı ki herkesin içine bir ürperti düştü. Bu sesle herkes ayağa kalktı. Tek sıra halinde Zahmetçilerin olduğu masaya doğru bir yürüyüş başladı.

Atal en önde yürüyordu. Arkasından gelenler sakin adımlarla ilerliyorlardı. Oen ise olan biteni anlamaya

çalışıyordu. Acaba Nagun neden bunları anlatmamıştı? Kendisi de Nagun ve Uselya ile birlikte ayağa kalkıp bu kuyruğa katıldı. Hemen önünde yürüyen Uselya'nın siyah saçlarına bakmak bile gelmedi aklına. Atal masanın önüne geldiğinde bir zahmetçi sağ omzuna beyaz atkıyı sol omzuna da siyah atkıyı koydu. Atal bir daire oluşturmak üzere yoluna devam etti. Arkasına gelen çiftçi Meysen'in de sağ omzuna beyaz sol omzuna siyah atkı kondu. O da davetçileri yetiştiren adamı takip etti. Arkasından masanın önüne gelen Nanme, omuzlarına aldığı siyah ve beyaz atkılarla önündekileri takip etti.

Kuyruk böylece akıp gidiyordu. Orkestra yerini almış dirilişi anlatan ezgiler çalmaya başlamıştı. Müziğin anlamını bilen insanlar büyük bir saygıyla törenin ritüellerini yerine getiriyorlardı.

Oen, müziğin de etkisiyle insanların yüzünde oluşan ifadeleri ayırt etmeye çalışıyordu. Zahmetçiler masanın ardında ciddiyetlerinden ödün vermeden töreni yönetiyorlardı ve hiç kimse tek kelime konuşmuyordu. Olacaklara kendini bırakan Oen nasıl olsa tören bitince: “Nagun'dan anlamını öğrenirim.” diyerek merakını yatıştırma yoluna gitti.

Önünde yürüyen Uselya'nın küçük adımlarla yürüyen bedenine baktı. Beyaz elbisesi üzerine akmış katran gibi duran saçlarını seyretti bir an.

– Şimdi dedi şu anda saçlarına dokunmak için kalbim nasıl bir arzu duyuyor bunu ancak ben bilirim.

Uselya kendini ritüele bırakmış tıpkı diğerleri gibi başka bir şeyle ilgilenmeden ve konuşmadan

yürüyordu. Düzensiz atılan adımlardan dolayı bir sağa bir sola yaslanan vücutlara baktı. Ardından gelen Nagun'un neler düşündüğünü öğrenmek istedi. Ama törenin adına uygun olarak mezardan çıkmış ölümler gibi hareket eden bu insanların arasında ses çıkarmaya kim cesaret edebilirdi ki? Oen omuzlara konan atkılarının anlamını çözmüştü. Kendi kendine:

– Evet, bu ancak bu anlama gelebilir. Acaba bundan sonra ne olacaktı? Beyazlar tamam da siyah atkılarını ne yapacaklardı? Birkaç kişiden sonra sıra Uselya'ya gelecekti. Uselya'nın bastığı yerlere basmaya çalışıyor, uzun eteğinin altında pek görünmeyen ayaklarının toprakta bıraktığı izleri bulmaya çalışıyordu onun izine ayağının her dokunuşunda kendini ona daha yakın hissediyordu. Ancak bu duygu Uselya'nın adım atmasıyla yok oluyordu.

İşte Uselya'nın önünde bir kişi kalmıştı. Yardımcılar genç bir öğrenci olan Rinde'nin omzuna atkılarını koydular o da yoluna devam etti.

Masanın önüne gelen Uselya'nın omzuna atkısını genç yardımcı Anset koydu.

Sanki siyah atkı omzunu incitmişti. Durumu fark eden Oen o atkısını hemen ondan almak istedi. Uselya yoluna devam etti.

Büyük alanda insanlar büyük bir halka oluşturuyorlardı. Oen'in omzuna atkılarını yine Anset koydu. Oen tuhaf bir ağırlık hissetti. Her adımda biraz daha ağırlaşan siyah atkı nerdeyse omzunu kıracaktı. Dengesinin bozulduğunu vücudunun sol tarafa doğru yatmasını hissediyordu. Uselya'dan yardım istemeyi bile

düşündü. Acaba herkes mi böyle hissediyordu? Yukarıdan bastıran bir el sanki onu toprağa saplamak istiyordu. Oen terlemeye başladı. Kalbi hızla çarpıyor, soluğu kesiliyordu. Diğer insanların sakin hallerini gördükçe kendisi büsbütün telaşlanıyor adımlarını nereye attığını bile ayırt edemiyordu. Uselya'nın ayak izlerine odaklanmaya çalıştı. Fakat bir türlü geçmeyen bu ağırlık duygusunun bacaklarını yormaya başlamasıyla birlikte hafifçe:

– Nagun, diyebildi.

Nagun hiç sesini çıkarmadan Oen'in arkasından yürümeye devam etti. Oen eliyle siyah atkıyı çekip atmayı düşündü. O anda anladı ki ne ayaklarına ne de başka bir uzvuna emir verecek durumda değildi. Dışlerini sıkıp törenin bitmesi için dua etmeye başladı. Hiç takati kalmamıştı. Başını sağa sola döndürmeden gözlerini etrafta dolaştırıyor, dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Halkanın hemen hemen tamamlamakta olduğunu görünce sanki omzundaki yük biraz hafifledi. Son onbeş- yirmi kişinin de atıkları almasını bekledi.

Sağdan soldan içten dışarı doğru bakıldığında insanlar halka şeklinde görüldüğünde herkes yerinde durdu. Ridar olduğu yerden seslendi. Sesinde nefha tonu vardı:

– Asla iyilik yapmayı küçümsemeyin ve ondan geri durmayın. Ne kadar küçük olursa olsun.

Ridar yerine oturdu. Anset insanlara seslendi:

– Şimdi herkes bir kardeşinin omzundan siyah atkıyı almak için tekrar buraya gelsin.

Yine Atal en öndeydi. Yavaşça masaya doğru ilerledi. Anset:

– Kim Atal kardeşimizin omzundan yükünü alacak? Sonmer bir adım öne çıktı. Herkes ona baktı. Sonra masaya doğru ilerledi. Zahmetçileri selamladıktan sonra:

– Atal kardeşim öğrenci Mersen derslerine çalıştığı sırada evde tek başına çalışmakta olan babasına yardım etti. Ve onların evinin duvarlarını onardı. Ben buna şahitlik ediyorum dedi. Bunları Atal'ın duyamayacağı şekilde söyledi. Bu törenin esası iyilik sahibinin yaptığı iyilik hakkındaki konuşmaları duymamasıydı. Ridar ayağa kalktı:

– Atal kardeşimizin yaptığı iyilik onu yükünden kurtarsın dedi. Sonmer Atal'a yaklaşıp omzundaki atkıyı aldı. Ve halkanın ortasına götürüp yere bıraktı. Atal ve Sonmer yerlerine döndüler. Maysan ortaya doğru ilerledi. Bütün gözler onun üzerindeydi. Ancak herkes kendi omzundan yükü alınıp alınmayacağını merak ediyordu.

Kim Maysan kardeşimizin omzundan yükünü alacak diye seslendi Anset. Şıman bir adım öne çıktı. Gelmesi için işaret verilince masaya yaklaştı ve.

– Maysan bir gün tarlasını sürmek için yola çıktığında öküzlerinden birinin ayağına saplanan demir parçası yüzünden tarlasını süremedi. Zavallı hayvanın iyileşmesi için bekledi. Şüphesiz hayvanın yarası çift sürmesine engel değildi. Ama o hayvana merhamet gösterdi.

Ridar yine:

– Maysan kardeşimizin yaptığı iyilik onu yükünden kurtarsın, dedi. Şıman onun yükünü alıp halkanın tam ortasında yere bıraktı.

Sıra Parel'deydi. O zeytin ağaçlarına bakardı ve nefis yağlar çıkarırdı. Parel dairenin ortasında durdu. Anset, Parel'in yükünü kimin alacağını sordu. Ennar bir adım öne çıktı. İzin verilince kürsüye yaklaştı.

– Parel kardeşim evini tamir etmek istediğinde duvarın oyuğunda bir kuş yuvası gördü. İçinde serçe yavruları vardı. Serçe yavrularını büyütüp yuvadan uçurana kadar evini tamir etmedi.

– Parel kardeşimizin yaptığı iyilik onu yükünden kurtarsın dedi Ridar. Ennar Parel in siyah atkısını diğer alınmış yüklerin yanına bıraktı. Bu defa Lefon geldi ortaya. Anset yine aynı soruyu sordu. Lefon bir balıkçıydı. Nehirde yakaladığı balıklar her zaman en lezzetli olanlardı. Anset yükü kimin alacağını sordu. İzret kürsüye geldi:

– Lefon kardeşimiz yakaladığı balıkların hepsini çocuklara verdiği için evine balık götüremeyen ve bu yüzden, üzülen Nelga'yı görünce onunla yakaladığı balıkları paylaştı. Ridar Lefon'un omzundan yükünün alınmasını söyledi. Lefon'un omzundaki yük halkanın ortasına bırakıldı.

Yaklaşık bir dakika süren bu bireysel kurtuluştaki sıra yavaş yavaş Oen'e geliyordu. İnsanlar ortaya çıkıyor ve yükleri alınıp ortaya bırakılıyordu. Bir kişi daha, bir kişi daha derken Uselya'nın önünde bir kişi kaldı. Oen, Uselya için kimin çıkacağını düşündüğü gibi kendisinden yükünü kimin alacağını merak ediyordu.

Hafiflese de hala omzundaki ağırlıktan rahatsız oluyordu. Uselya ortaya çıktığında Zahmetçilerden Lugas öne çıkıp izin istedi izin verilince kürsüye yaklaştı:

– Uselya kardeşimiz hasta yemeği için en çok çalışan kardeşimizdir. Herkesten önce geldi, en ağır işleri yaptı. Kendi işlerini bitirince başkalarına yardımcı olmaktan geri durmadı. Ben buna şahitlik ediyorum.

Ridar Uselya'nın da yükünden kurtulmasını söyledi. Lugas Uselya'nın atkısını diğerlerinin yanına bıraktı. Oen olanları görünce daha da rahatladı. Sanki ondan da bir parça yük alınmıştı. Bu sıranın kendisinde olduğunun farkına varmasıyla sona eren kısa bir sarhoşluktu. Etrafındaki insanlara bakarak ortaya doğru ilerledi. Anset:

– Oen kardeşimizi kim yükünden kurtaracak? diye sordu. Herkes Uselya'nın çıkmasını beklediğinden ortaya çıkan olmadı. Nagun çıkacak gibi oldu ama Uselya'ya saygısızlık olur düşüncesiyle bundan vazgeçti. Ancak Uselya mimiksiz olduğu yerde sanki ayaklarını toprağa saplamaya çalışıyor gibiydi. Hal-kada küçük bir kıpırdanma oldu. İnsanlar tereddüt içinde kaldı. Oen ne olacağını bilemediğinden korkuya kapıldı. Dönüp Uselya'ya baktı. Sanki bu bakışı bekliyordu Uselya. Sonunda bir adım öne çıktı ve izin verilince kürsüye yaklaştı. Zahmetçiler annesinin cenazesinde olanları anlatmasını beklerken Uselya, onun yaşlı bir kadının evine, kızı sebze toplamaya gittiği zamanlarda su taşıdığını anlattı. Kendisi ile ilgili bir durumun onu yükünden kurtaracak bir vesile olmasını istemiyor gibiydi. Ridar:

– Oen kardeşimizin iyiliği onu yükünden kurtarsın, dedi. Uselya onun yükünü alıp ortaya bıraktı. Uselya ve Oen halkaya döndüler.

Birbirlerine bakmıyorlardı. Oen kurtulmuş, kurtarılmıştı. Aklının sayfasında düşünmesini sağlayacak hiçbir kelimeyi okuyamıyordu. Nagun ortaya geldiğinde de Oen kürsüye yaklaşıp kendisine yaptığı iyilikleri anlattı.

Tören neredeyse sabaha dek sürdü. Bütün ayaklara kan hücum etmişti. Kimsenin buna itiraz etmek gibi bir düşüncesi yoktu. Çünkü dirilişe hazırlanmak için yapıyorlardı bu işi. Tüm yükler ortada toplandığında Anset elindeki meşaleyle halkanın ortasına geldi.

– Ateş yalnızca kötülükleri yok etsin, dedi ve siyah bezleri tutuşturdu. Büyük bir hazla kötülüklerin yanışı seyredildi. Ridar iyice yorulmuş olan insanlara evlerine gidebileceklerini söyledi. Oen bacaklarının ağrısından bir an yürüyemeyeceğini zannetti. Neyse ki ilk adımı atınca vücudu çalışmaya başladı. Tek sıra halinde ilerleyen küçük kabileyle beraber büyük alandan dışarı doğru yöneldi.

Ridar'ın benzi iyice sararmıştı. Vazgeçmiş gözlerle kalabalığı seyrediyordu.

Oen ve Nagun eve geldiklerinde hemen yattılar. Bir süre yorgunluktan gözlerine uyku girmedi. Oen'in gözünün önünde akşamdan beri yaşadıkları, parlayıp sönen kıvılcımlar gibi canlanıyordu. Uselya'nın yükünü almasını, yükün ağırlığını düşündü. Nagun'la biraz konuşmak istedi ama o uykuya dalmıştı bile.

Aklına uyumaya yakın gelen tuhaf şeyler çoğalmaya başladı. Birden:

– Acaba yükü alınmayan birisi olsa ne olacaktı? Biraz bunlarla oyalandıktan sonra iyice bıraktı kendini. Uyanınca konuşmak en iyisiydi. Gökyüzü alacalanmaya başlamış yıldızlar da gözlerini tamamen kapatmaya hazırlanıyordu. Serin bir rüzgâr ıssız sokaklarda dolaşmanın tadını çıkarıyordu.

Sabah uyandığında Nagun'un evde olmadığını fark etti. Kütüphaneye çıkmış olabileceğini düşünerek banyoya geçti. Yıkanırken başına dökülen sular aklındaki akşamdan kalma merakı çalkaladı. Hemen çıkıp giyindi. Nagun'u bulmak için kütüphaneye gitti. Ancak orada yoktu. Belki de ailesini yanına gitmiştir diye düşündü.

Uyanmış insanların sokaklarda dolaştığı şehre doğru yöneldi. Kapı komşuları da evdeydi. Çocukları dışarıda oynuyordu. Onlarla şakalaştıktan sonra yoluna devam etti. İlk köşeyi döndüğünde Karsiyan'la karşılaştı.

– Tanrı gününü nurlandırсын Oen.

Oen ona selamın aynıyla karşılık verdikten sonra arkadaşını görüp görmediğini sordu. Kısa boylu biraz tombulca olan Karsiyan her zaman en az Nagun kadar neşeliydi. Kırmızı ağzını yüzüne hafifçe yayarak gülümsedi:

– Onu mabede giderken gördüm. Fazla bir zaman olmadı karşılaşalı.

– Öyle mi? diye karşılık verdi.

– Seni yalnız bıraktı demek? Olsun senin burada

birçok dostun var. Neyse benim çobanların yanına gitmem gerek, deyip oradan ayrıldı.

Biraz tedirgin yoluna devam eden Oen yolda gördüğü çocuklarla selamlaştı. Kadınlara ve erkeklere selam verdi. Demirci Baçar'ın dükkânın önüne geldiğinde kendisine içerden seslenildiğini gördü:

– Oen! Gel katıl bize. Umarım yemek yememişsin dir.

Oen selam verip içeri girdi. Yanındaki çırağına dışarıdaki gölgeliğin altına tabure götür yemeğimizi orada yiyelim, dedi Baçar. Sonra Oen'e dönüp sağ yanında durdu. Elini Oen'in sol omzuna uzatıp sıktı.

– Eşimin çorbası ve ekmeği çok lezzetlidir bize kattırılısın değil mi Oen? dedi. Onun bu teklifi Oen'e çok hoş göründü.

– Elbette size katılırim, çok acıktım zaten.

Dışarıda taburelere oturdular. Uğraştığı işe göre biraz zayıf olan bu adama dikkatli baktı Oen. Yüzünde tatlı bir yorgunluk vardı. Bu arada Meşke'nin bir tepsi içinde evden getirdiği çorba ve ekme mis gibi kokmaya başladı. Baçar yer yer sarıyı çalan kaşlarını kaldırarak:

– Bu sabah Anset'le birlikte Nagun'u mabede giderken gördüm.

– Evet, uyandığımda yoktu.

– Neyse biz karnımızı doyuralım.

Çorbanın ağızlarında bıraktığı et ve domates tadı ikisinin de zihnini açıyordu.

– İşte sevgili Oen hepimiz yüklerimizden kurtulduk

ve verilen nimetlere nankörlük etmeden yaşadığımız için bir güzel yıl yaşama hakkı daha kazandık.

– Muhakkak öyledir. Ama oldukça yorucu bir geceydi.

– İnan dostum buna değerdi, dedi demirci. Dik saçları arasındaki boşluklar başını çorba içmek için öne eğdiğinde daha da belirginleşiyordu. İnsanın üstündeki yük belki de tüm kâinatın ağırlığı kadardır. Çünkü insana Tanrı'yı bulma sorumluluğu verilmiştir. Bizim dün gece yaptığımız da yaşayarak ağırlaştırdığımız yükü hafifletmek için bir dua aslında. Kemikli elleriyle bir parça ekmek koparıp geriye yaslandı. Oen'in özenle çizilmiş gibi duran kaşları altındaki gözlerine baktı.

– Sende bu yükün birazını atmışsındır umarım.

Karşıdaki lokmasını zorlanarak yuttu bu soru karşısında. Dün gece hissettiği o müthiş ağırlıktan bahsedip bahsetmeme konusunda kararsız kaldı. Birden ağızından çıkan bir soru onu bu ikilemden uzaklaştırdı.

– Sana bir şey sormak istiyorum dedi demirciye. Dün gece herhangi birinin omzundan yük alınmasaydı ne olurdu peki?

Demircinin yüzü gerildi. Meşke'den biraz su istedi. Çırac su almak için bir kovayı alıp arka sokaktaki çeşmeye koştu. Bu şehrin her sokağında buna benzer şirin çeşmeler vardı. Demirci tekrar yüzünü Oen'e döndü. Sorduğu soru sanki gerçekleşmiş bir ihtimal gibi sarstı bu adamı:

– Kendimi bildim bileli böyle bir şey olmadı. Ama olsa idi eğer, herkesin yükü tekrar omzuna konurdu. Ta gelecek yıla kadar herkes o siyah atkılarını taşımak

zorunda kalırdı. Bu da hepimiz için Yaratıcı ve çocuklarımızın önünde bir utanç kaynağı olurdu. Kim bilir belki sularımız akmaz, güneşimiz doğmazdı. Belki toprak ana bize küsüp ürün vermezdi. Böyle bir şey bir felaket olurdu anlıyor musun? Oen:

– O zaman dün gece gerçekten güzel bitmiş, deyip çorbasını içmeye koyuldu.

Bunu söylerken yükünün alınmama ihtimali en yüksek olan insan kendisi olduğu için ‘Bu şehrin kötü bir yıl yaşamasına neden olmadım,’ diye seviniyordu:

– Ben çok korktum dün gece. Bir an yükümlü öyle kalacağımı düşündüm. Başımı hafifçe iki yana salladı dudaklarını büzdü sonra çorbayı kaşıklamaya devam etti.

– Sen de en az bizim kadar iyilikleri olan bir insan-sın. Artık bu şehrin bir parçası oldun. Herkes seviyor seni, sen de bizimle olmaktan mutlusun. Bu her şey için yeterli bence dedi.

Koşarak gelen çırağına dönüp:

– Nerde kaldın Meşke? Çok susadım dedi. Böyle tembel olursan sana hiç katır nallatmam diye takıldı. Yemeğinizi yedikten sonra dua etmeyi unutmayın.

Oen birden demircinin yüzüne baktı. Tedirgin hali demircinin dikkatini çekmişti:

– Eğer bu tören her yıl yapılıyorsa ve insanlar iyilikleriyle bu yüklerden kurtuluyorlarsa bir maraz doğması ihtimali var demektir.

– Öyle mi? Demirci öylece kaldı.

– Evet, bence bu insanların iyiliklerine riya karıştırabilir. Oen’in sözlerini duyan demirci dolu dolu bir kahkaha attı. Ve sakinleşince Oen’e dedi ki:

– Bu şehirde hiç kimse şunu aklından çıkarmaz. Yaradan kalplerde olanı bilir.

Meşke içeride komşu dükkândaki marangozun çırağı ile yiyordu yemeğini. Marangoz ise davetten affını istemiş içerde işine devam ediyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra Oen izin alıp oradan ayrıldı. Nereye gideceğinden emin olmadığı için geri döndü. En iyisi kütüphanede beklemektir. Hem bu arada yeni şeyler okumak için de vakit bulabilirdi. Etrafına bakıp beyaz evlerin damlarından sarkan mavi mor çiçeklerin kokularını içine çekti. Yürüdükçe ve kütüphaneye yaklaştıkça her yanını saran iğde kokusuyla neredeyse sarhoş oldu. Eve geldiğinde Nagun'un evde olup olmadığına baktı. Henüz gelmediğini görünce merdivenlerden yavaşça tırmanıp kütüphaneye çıktı.

Nagun ve Anset mabedin toplantı odasına girdiklerinde Ridar Uselya'ya:

– Kader Tanrı'nın önceden bildiği ve insanların kendi tercihleriyle yazdığı bir kitaptır. Olmuş olan için sadece pişmanlık ya da mutluluk duyabilirsiniz. Ve senin bu durumla ilgili olarak pişmanlık duymanı gerektirecek bir durum yok kızım diyordu. Parmakları baklakırı sakallarında dolaşıyordu. Nagun'un geldiğini duyunca sustu. Nagun:

– Ey büyüğümüz kötü şeyler mi oluyor? Bu davetiniz beni mutlu edeceği yerde neden kasvete sürüklüyor? Ve bu sessizliğin sebebi nedir?

– Gel oğlum Nagun, gel, otur şöyle. Seninle konuşmamız gereken şeyler var.

Minderlere tedirgin ilişen gövdeler, birbirlerine bakamayan gözler zavallılığı büsbütün tedirgin ediyordu. Kısa mı yoksa uzun mu olduğu seçilemeyen bir sessizlikten sonra Ridar yorgun gözlerle bir an tavana baktı. Ayağa kalkıp pencereden dışarıyı seyrediyormuş gibi yaptı.

– Anset, Yaves kardeşimize onu beklediğimizi söyler misin? Birden aklına bir şey gelmiş gibiydi sanki. Kısa da olsa bir rahatlama duygusu iyi gelmişti yorgun yüzüne. Nagun hala bir şey anlamamıştı. Neden kimse konuşmuyordu? Neden Uselya ağlıyordu?

Böyle bir toplantıda Uselya ile konuşmak istemiyordu. Sabırsızlık etmeden beklemeye karar verdi. Ama odadaki bungenin hava alev alev yüzüne çarpıyor, soluğuna karışıyordu. Bir an ağlayan Uselya'ya baktı. Biraz daha sakin görünüyordu. Tıpkı yıllarca ağlayıp gözlerindeki yaşları tüketen insanlara benziyordu. Birazdan gözleri de kuruyacak ve acısız gözlerini kör edecekti. Bu hayal hemen dağıldı Nagun'un gözünün önünden.

Anset kulelerden birinde öğrencisiyle ilgilenmekte olan Yaves'i buldu. Ridar'ın mesajını iletmişti. Yaves sanki günlerdir bu haberi bekliyormuş gibiydi. Diğer Zahmetçilerden daha kısa sakallıydı. Yüzünde çizgiler, gözlerinin altına yerleşen mor halkalar vardı. Ve bu mor halkalar ayın halesi gibi göz akını çevrelemeye çalışıyordu. Kalın kaşları ve kemikli burnu ince dudaklarının üzerinde kollarını iki yana açmış bir insan

gibi duruyordu. İki kaşının arasındaki aşağı doğru sarkan çizgiler bu insanın öne doğru eğilmiş başıydı.

– Ben hemen geliyorum evladım, haber ver Ridar’a. Dönüp öğrencisine yapması gerekenleri anlattı. Ridar’ın yanına gitmek için çıkacaktı ki tam kapıda kendini dersine kaptırmış öğrencisine dönüp baktı. Sarı saçları ve mavi gözleri olan bu çocuk gerçekten çok farklıydı.

Kolin bana şuradan asamı verir misin? Daha önce bu asayı kullandığını hiç görmeyen Kolin biraz şaşır-
dı. Dün gecenin yorgunluğundan olabileceğini düşünerek duvarda asılı duran asayı verdi. Burası Kolin’in odası olmasına rağmen Yaves asasını buraya bırakmıştı. Öğrencinin kendisi olmadığı zamanlarda da zayıflık göstermemesiydi amacı. Ne zaman yorulsa, sıkılsa çalışmaktan asayı görünce kendini toparlayıp işine devam edecekti Kolin:

– İyi misiniz efendim? diyerek sadık bir köpeğin gözleriyle baktı.

– İyiyim merak etme. Biraz yorgunum o kadar. Benim biraz işim var sen dediklerimi sakın unutma, de-
yip beyaz boyalı odanın sağlam kapısından çıkıp gitti. Öylece kalan Kolin’e duvarlar, pencere, duvara takıl-
mış kitaplık, kitaplar, kâğıtlar, kalemler, yerdeki min-
derler ve çalışma sehpası:

– Haydi, çalışmaya devam et. dediler. Ama hiç biri o baston kadar şefkatli değildi.

İşte kütüphane, işte kitaplar... İnsanoğlunun bul-
duğu en güzel nesne. İçeriye girdi. Kitaplar üzerinde dalgın gezdirdi gözlerini. Duvardaki raflara doğru

ilerleyip iyice sokuldu raflara. Yazıyı koruyan, sıcak tutan ciltlerini inceledi. Her biri bir ağaç gövdesiyken şimdi kâğıtlar halinde karşısında duran ve birer deniz maviliği taşıyan bu nesnelere hayranlık duydu. Rast gele bir kitap aldı eline. Özenle açtı kapağını. Rast gele bir sayfa seçti kendine. Yazılara baktı. Küçük yazılar, bacaklı yazılar... Keşke, dedi toprağa ekilebilseydiniz. Birinizden binlerce tohum meydana gelseydi. Ve her biri dev bir ağaç olsaydı. Sizin de hasadınız için törenler düzenleyseydik ne güzel olurdu. Ağaçların altında oynayan çocuklar meyvelerinden yiyip bilgi alabilirlerdi. Ve keşke bilgelik bu kadar zor olmasaydı. Ve sizler kocaman bir orman olsaydınız keşke. Sizin gövdenizin sağlam parçalarında yapılsaydı evler, tapınaklar. Her yere sinseydi kokunuz. Ne güzel olurdu.

Ve keşke her insan sevseydi sizi. Dallarınıza yuva yapan kuşlar yazsaydı yapraklarınıza nasıl uçtuklarını ve neleri, nereleri gördüklerini. Sizin dallarınıza ulaşan sular yazsaydı keşke gövdenize nasıl buhar, su ve buz olduklarını ve bunu yapabilme kabiliyetini her zaman nereden bulduklarını. Böylece öğrenebilirlerdi insanlar büyükken çocuk olmayı, çocukken yaşlanabilmeyi.

Tohumlarınız yazsaydı keşke küçücük bedenlerinde nasıl dev bir ağacı taşıdıklarını. Böylece öğrenebilirlerdi insanlar el kadar bir kalbin içine ne kadar büyük sevgilerin sığabileceğini.

Islak gövdeniz sert kabuğunuza yazsaydı keşke ecelinde önce ölmek ne demektir? Böylece anlarılardı

insanlar cana kıymanın zulümlerin en büyüğü olduğunu. Keşke yazsaydı toprağa kökleriniz suya duydukları özlemi. Suya dokunduklarında gövdede daldada, yapraklarda patlayan şenlikleri. Böylece anlarlardı insanlar muhtaç olana yardım etmenin büyüklüğünü. Nasıl ki su ağaçtan uzak dursa eline bir şey geçmez: insanlar da anlasalardı keşke yerine ulaşmamış bir yardım olduğu yere de gideceği yere de bir fayda vermez. Yazsaydı yapraklarınız keşke. Tomurcukken açmayı, yeşilken solmayı, daldayken kopup toprağa düşmeyi. O zaman anlarlardı insanlar yaşamamanın değerini ve ömrün her çağının güzelliğini. Çünkü yaprak kuruyup düşünce karışır toprağa, çürür gider. Suyu tekrar ağaca döner. Anlarlardı insanlar kalplerindeki iyilikler kardeşlerinin kalbine ulaşmazsa rüzgârın onu çöllere sürükleyip yokluğa mahkûm edeceğini.

Böyle dedi ve kitabı kapattı. Gözlerinin önüne gelen nem perdesinden her şeyi bulanık görüyordu. Gözlerini sıkıca yumup yaşları yüzünün vadisinden aşağı yolladı. Sonra eliyle o ırmağı sağa sola dağıtıp kurtuttu. Bu onu düşeceği çukurdan kurtaramadı. Hıçkırığa hıçkırığa yere çöktü. Bükülmüş bacakları üzerine abanarak sarsıntı nöbetiyle ağlamaya başladı. Buraya geldiğinden beri kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Birazda kirlilik duygusu vardı bu karışımda.

– Bazı çocuklar annelerinin yanında ağlamazlar ama annelerinin ağlamalarını duyamayacağı kadar uzağa da gitmezler. Anlaşılan sen annenden uzakta-sın. Bu yüzden gözlerindeki yaşı izin ver de ben sileyim sevgili Oen.

Buruk ve buruşmuş gülümsemesiyle kendisine bakan Pana'yı görünce kendini toparlamaya çalıştı. Pana teselli makamında:

– Söylediklerine istemeden kulak misafiri oldum. İnsan cansızlarla konuşmaya başladıysa durumun vahameti küçümsenmeyecek dereceye gelmiştir. Cevap verseler iyi de konuşmazlarsa yara tırmığı olur her şey.

O'nun esmer kırışık yüzüne baktı. Annesi gibi, şefkat heykeli gibi göründü gözüne.

– Hoş geldin Pana. Ben de buraları temizleyecektim.

– Bu halin nedir iyi misin oğlum? Haydi, söyle bana bir şey mi oldu?

Elleri titriyor vücudu sarsılıyordu. Derdinin ne olduğunu kendisi de tam olarak anlamış değildi. Bir kuvvet onun düşüncelerini toplamasına izin vermeden beynindeki her şeyi dağıtıyor toplasa da kalbinden dudağına akacak sözler boğazında çok kalın bir duvara çarpıyordu. Yaşlı kadın yavaşça diz çöktü Oen'in yanına:

– Haydi, topla kendini. Seni bu kadar üzen şeyi anlat bana.

Oen bilinçsizce kadının omzuna gömdü başını. Şimdi ikisi birden kütüphanenin ortasında hıçkırıklara boğuluyordu.

Kadının elleri Oen'in saçlarına dokundu.

– Ağlamasına izin verdi. Buraya geçmişi olmadan gelmek ona hüzün veriyor herhalde. Ne kadar sevse

sevilsede yalnızlık duygusu bırakmıyor peşini. Kim olduğunu, neden burada olduğunu hatırlayacağı günler yakındır umarım. Pana içinden böyle konuşuyordu. Sesli konuşmaya başladı:

– Zavallı yavrum! Talihin sana hiç de insafli davranmamış.

Gri elbisesi üstüne süzölen gözyaşlarının sıcaklığını hissetti. Daha sıkı bastırdı bu başı omzuna, daha şefkatli dokundu o saçlara.

– Uselya diye inledi Oen.

Kesik kesik bir sesle bu ismi birkaç kez tekrarladı. Kadın olan biteni anlamıştı. Zavallı başı geriye itip akı karasına yeşili moruna karışmış gözlere baktı.

– Bunlar aşk ızdırabının gözyaşları. Kadın anladığı şeyi yanlış anlamış olmak için dua ediyordu:

– Oen sen?

Hala o gözlere bakıyordu. Oen başını öne eğdi. Tekrar o omuza yaslanmaya cesaret edemedi. Kadıncağız belki de bu duruma kızmıştı. Ama o tekrar Oen'in başını omzuna çekti. Çünkü gözlerinin tekrar dolduğunu Oen'in görmesini istemiyordu. Gözleri tek noktaya bakıyor baktığını göremiyordu. Söyleyecek birkaç kelime bulmak için susmalıydı.

Oen'in bir şey söylemesini bekledi bir an. Biliyordu ki böyle bir durumda ilk kelimenin ardından ortaya okyanuslar dökölür. Neredeyse üç otuzluk olmuş bu kadıncağız kollarında tuttuğu bu acı kütesine teselli vermeye çalışmanın boş bir gayret olacağını gayet iyi biliyordu.

– Haydi, olanlara şimdilik boş ver bahçeye çıkıp çiçeklere bakalım. Açık hava rahatlatır seni.

Kalktılar. Oen gidip biraz su getirdi. Sirfon çiçeklerini ve Nagun’la ektikleri mor menekşeleri sulamaya başladılar. Oen suskundu. Gözleri kızarmış ve göz-kapağı altındaki bütün renkler canlanmıştı.

– Hayat dediğimiz şey bir nehir gibidir. Bizler de o nehrin içine kendi tercihimiz dışında atılırız. Gelişimiz bizim tercihimiz değil diye şikâyet yerleşir bazen kalplere ama nedense gitmekte de pek istekli değilizdir.

Pana böyle dedikten sonra uzun bir ağlamadan sonra istediğini alan çocukların çatık kaşlı sarkık dudaklı edasıyla. Oen:

– Evet, bazı zamanlar kalmak daha çekici gelebilir.

– Her neyse sözümü kesme. Yaşlı biriyim. Ne söyleyeceğimi unutuyorum, dedi kızıyor gibi yaptığını belli ederek.

– Özür dilerim.

Kadın diplerdeki acımıkları toplarken Oen su veriyordu. Kadın çömeldi. Dirseklerini dizlerine dayadı. Nefesi az sonra kesilebilirmiş gibi tetikte bekliyordu.

– Bu nehir çok güzeldir aslında. Ama bazen nehrin kıyısına çıkıp nereden geldiğimize ve nereye doğru gittiğimize bakmamız gerekir. Hazır çıkmışken kıyıdaki güzellikleri de görebiliriz. Pana bu anda Oen’e hınzırca göz kırptı ve sözüne devam etti:

– İşte böyle sen de arada bir kıyıya çıkıp akış yönüne, suyun hızına, kayalıklara, girdaplara bakmalısın. Merak etme zaman kaybı değildir bu. Çünkü kıyıda

hayatın bir parçasıdır. Küçük müşahedelerle hayatın lezzetini çıkarabilirsin, dedi ve ekledi:

– Bu menekşeler gerçekten çok güzel olmuş. Ben de istiyorum bunlardan. Söz ver yarın ya da sonraki gün gelip ekeceksin bunlardan benim bahçeme.

Oen elindeki kaptan suyu boşaltırken:

– Elbette keyifle yaparım. Kadın bitmekte olan suyu gösterip:

– Haydi, bakalım su bitmek üzere. Git hem biraz su al hem de Nagun gelmiş mi bir bak bakalım.

Oen dediğini hemen yaptı. Biraz sonra elinde su kovasıyla geldiğinde

– Nagun henüz gelmemiş. Büyük ihtimalle beni uyandırmak istememiş.

Çiçeklere sularını verdi. Onları tek tek inceledi.

Kadın Oen'in uzun boyuna güzel yüzüne baktı:

– Gözünü dört aç olur mu? Nehirden kıyıya çıkmak gereken anları bulmaya çalış. Ben artık gitmeliyim dedi ve elleriyle dizlerine yaslanıp inleyerek kalktı ayağa.

– Bana yardım eder misin? Merdivenlerden çıkarırken bayağı yoruldu. Tek başıma inmeyi gözüm kesmiyor.

– Haydi, öyleyse gidelim dedi Oen.

Mabedin toplantı salonunda dört kişi kalpleri kulaklarında atarken içlerinden akan zehirli ırmağı toprakla taşla ve yetmediği yerlerde elleriyle o da olmazsa gövdelerini set yaparak durdurmaya çalışıyorlardı.

Uselya'nın kuru ağlamaları, Nagun'un eklemlerinden ayrılmış iskeleti, Ridar'ın sırtındaki dağlar, Yasev'in içinde dolaşan iğneler... Belemirler çıktı salonun ortasından ve tüm düşünceleri kapladı. Hiçbir dudak şekil vermiyordu ciğerlerinden çıkıp ses tellerine çarpan havaya. Avuçlarda su tarlaları gibi terler başlarını uzatmıştı. Ridar:

– Üzülmenin bir faydası yok. Yapmamız gerekeni yapalım. Yasev sen Nagun ile gidip Oen'i buraya getir. Uselya'ya dönüp:

– Sende eve git evladım. Burada olman iyi olmayabilir. Kurumuş gözlerle bakarak:

– Hayır, burada kalmak istiyorum.

– Uselya kızım...

– Lütfen efendim! İzin verin. Buna dayanabilirim. Yasev ve Nagun birbirlerine baktılar. Kısık bir sesle:

– Haydi, Nagun! Gidelim.

Çıktılar mabetten. Sokaklara daldıklarında ikisinin de ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Taş duvarlar, sokaklara uzanan ve iğde kokusu. Hiçbirini hissetmiyorlardı. Kütüphaneye yaklaştıklarında Nagun:

– Sanki şehir yasa bürünmüş. Sanki herkesin bundan haberi var.

– Kalbinin direncinin zayıflamasına izin vermeme-lisin. Şu anda en güçlü olması gerekenler bizleriz.

– Ben bunu nasıl söyleyebilirim ona? dedi ve durdu. Ayaklarını gitmek istemiyor yıllarını ve emeklerini verdiği yere. Yanında oldukları evin duvarlarına ellerini dayadı ve yumruklamaya başladı. Yasev:

– Bana bırak Nagun. Merak etme ona ben gerektiği şekilde anlatırım. Zannediyor musun şüphelerimizi anlatacağım ona. Önce mabede bir gidelim. Yaraticı'nın gösterdiği yolda ilerleriz sonra. Başını kaldırıp Zahmetçi'nin gözlerine baktı. Görmeden baktı.

Evde Oen'i bulamadıkları için yukarıya kütüphaneye çıktılar. Oen rafların tozunu alıyordu. Selamlaştılar. Yüzlerindeki gerginlik ona da sirayet etti. Kötü bir şeyler olup olmadığını soran Oen'e geçiştirme cevaplar verdiler. Orada biraz oyalandılar. Havadan sudan sohbet edip kütüphanenin temizliğini bitirdiler.

– Oen, dedi Yasev. Omzundan hafifçe tutup mindere doğru çekti. Gel biraz konuşalım seninle. Nagun nerdeyse titremeye başladı. Üçü mindere oturdu.

– Nagun! Bak dostumuz çok yorulmuş. Bize biraz bumble getirir misin? Benim de ağzım kurudu doğrusu. Haydi, ferahlık ver bize.

Nagun ayağa kalktı. Kararsızlığı her halinden belliydi. Oen tedirgindi. Pana'nın bildiği şeyleri bunlar da mı biliyordu yoksa?

– Yüzünde endişe görüyorum. Oen seslenmedi. Rahat görünmeye çalışan Yasev konuşmasını sürdürdü:

– Bu şehre hiçbir şey hatırlamayan birisi olarak geldin.

– Bu doğru efendim.

– Merak etme. Bu gün hepsi sona erecek. Zahmetçiler sana geçmişini vermek için bir yol buldular. Oen

rüyasında cenneti gördüğü sırada kırbaçla uyandırılan bir kürek mahkûmu gibi irkildi.

– Yoksa sevinmedin mi bu habere?

Müjde, müjdecinin sadece dilinde olunca duyan kulaklar da pek inanmadı.

– Sevindim elbette diyebildi.

Oysa geçmişini hatırlamak istediğinden emin değildi. Ölümcül bir hastalığa yakalanmış bir insanın hekime gitmeye çekinmesi gibi bir duyguydu şu an içinde olan.

Bakışları dağıldı. Başı ağırlaşır öne düştü. Boynu içine gömüldü. Yasev durumun nezaketine binaen fazla konuşmadan bir an önce mabede gitmenin doğru olacağını düşünüyordu. Uselya ile ilgili bir durum olmasını beklerken böyle bir emrivaki bütün etlerini kıymıştı.

– Her şeyin yolunda gideceğine dair sana söz veriyorum. Geçmişini hatırlayacak olman seni ürkütüyor olabilir. Ama ben senin rahatsızlık duyacağın bir geçmişinin olduğuna inanmıyorum. Kim bilir her şey çok daha güzel de olabilir. Güçlü olmalısın.

Bu sözleri bir hekim soğukluğuyla söylediğinin farkındaydı. Ne çare ki yapacak başka bir şey yoktu. Artık bu düğümün çözülmesi gerekiyordu.

– Öyleyse ben de bir şey sormak istiyorum.

– Tabi ki.

– Ben buraya başka bir yerden geldim değil mi?

Yasev kuşkulu gözlerle bakarak başını evet anlamında salladı.

– Her şeyi hatırladığımda beni buradan gönderecek misiniz? Yasev biraz sessizlikten sonra:

– Bu şehir seni kabul etti. İnsanlar seni kardeşleri olarak görüyor. Böyle bir ihtimali nasıl düşünebilirsin. Duyduklarına, şüphelerine rağmen inanmaya çalışan Oen:

– Bu şehir...

Dudaklarını içeri doğru büzdü başını hafifçe salladı. Bir süre ikisi de konuşmadı.

O sırada içeri ellerinde bumble dolu üç bardakla Nagun girdi.

İçip yola çıktılar. İdama götürülen bir mahkûm ve iki muhafız gibiydiler. Kalplerin atışında damarlara buz gibi bir rüzgâr doluyor, derileri sanki iskeletlerine bol geliyordu. Yol boyunca hazırlayıcı ve sakinleştirici birkaç cümleden başka hiçbir şey konuşulmadı. Gördüğü görmediği her şey korkutuyordu Oen'i. Koca bir karanlık belki de bugün aydınlanacaktı. Birçok güzel gün yaşadığı bu şehre, insanlara bakıyor her yerde çalan o müziği duyuyordu. Bu bir hoşçakal senfonisi gibi geliyordu Oen'e.

Denizin üstüne yumuşak iniş yapan kuşlar gibi girdiler mabede. Her an mabedin yıkılma ihtimali varmış gibi hafif basıyorlardı yere. Vakit kaybetmeden toplantı odasına geçtiler. Ridar ve Uselya ordaydı. Selamlaştılar ve onların yanına oturdular. Ridar da daha kısa sakallı zahmetçinin söylediklerine yakın teskin edici sözler söyledi. Odadan çıkıp mabedin arka tarafında bir merdivenin başında durdular. Merdiven aşağıda bulunan bir hücreye iniyordu. Biraz

beklemeleri gerektiğini söyledi Ridar. Az sonra yedi kişi geldi. Ellerinde dün gece çalınan flütler vardı.

– İşte Oen, bu kardeşlerimiz sana yardımcı olacak. Şimdi aşağıya inelim.

On bir kişiydiler. Mabedin alt katında bir hücreye geldiler. Altı adım boyu, altı adım eni olan bu hücrede küçük bir pencereden başka hiçbir şey yoktu. Üstelik zemin de topraktı. Ridar Nagun'a bir şeyler söyledi. Kütüphaneci koşarak hücreden çıktı. Biraz sonra elinde bir sehpa ve kitapla geri döndü. Ridar sehpayı yere koydu.

– Cesur olmalısın Oen. Çünkü korku böyle durumlarda gerçeği görmeni engeller. O duygu insanı en zayıf anında boğan bir yılan gibidir.

Ridar bir hekim gibiydi. Yüzünde olmuş ve olacak her şeyi göğüsleyebileceği ifadesi vardı. O yedi kişide az, diğerlerinde ise çok fazla korku duygusu vardı. Ridar:

– Artık başlayalım Oen. Tanrı'nın ışığı her zaman seninle olsun dedi. Elinde flüt olanlardan biri orada kaldı, diğerleri gittiler.

Hücrede Sakin adlı müzisyen, sehpa, kitap, su tulumu, Oen kaldı. Bir süre hiç konuşmadılar. Sakin de oradan çıkıp kapıyı kapattı.

Oda loştu, sessizdi. Epey bir zaman geçtikten sonra kapıdan gelen müzik sesini duymaya başladı. Zayıf ışıktaki sehpanın üzerindeki kitaba uzandı. Kitabı pencereden gelen ışığa doğru tuttu. Sayfalar bomboştu. Baştan sona çevirdi sayfaları. Ama tek bir çizik

bile yoktu. Hiçbir şey anlamadı. Kitabı tekrar sehpayaya koydu.

Odanın içinde bir duvardan bir duvara volta atmaya başladı. En fazla beş buçuk adım atabiliyordu. Bir o duvara bir bu duvara gidip geldi. Her seferinde hızı artıyordu. Çünkü hemen kapının önünden gelen müziğin temposu artıyordu. Gitti geldi. Nefes alışverişleri hızlanmaya başladı. Acaba bu odada ne kadar kalması gerekiyordu. İlk hatırladığı anlara benzemeye başlıyordu yaşadığı an.

– Yoksa beni yarı yoldan geri mi gönderecekler? Bunu istemiyorum, böyle olmasın, böyle olmasın diye ayaklarını daha sert basarak voltasına devam etti.

– Ama hayır böyle bir şey olsa söylerlerdi.

Gittikçe hızlanıyordu. Soluğu çıkmak üzereydi. Birden müziğin temposu yavaşlamaya ve ezgiler yumuşamaya başladı. Müzik azaldıkça, adımlar yavaşladıkça beynindeki sesler çoğalmaya başladı. Tekrar burada ne kadar kalacağı sorusu tepinmeye başladı beyninde.

– Ne kadar kalacağım? Yine mi aynı şeyler?

Bu arada gözleri karanlığa alışmaya başladı. Artık odayı daha rahat görebiliyordu. Etrafına bakındı. Duvarlara yaklaştı. Taşların arasında bir şeyler aramaya başladı ama bulamadı. Tekrar volta atmaya başladı.

Birden yerdeki su tulumuna gözü çarptı. Sıçrayıp eline aldı.

– Demek sadece bu kadar su bırakmışlar. O halde

burada bu gece kalacağım. En fazla yarın akşam buradan çıkarım.

Rahatlamıştı. Gevşemiş vücuduyla ağır voltasına geri döndü.

– Ama dedi bu kitap da neyin nesi? Ne anlama geliyor bu olanlar? Neden bu sayfalar bomboş? Benim hafızamı mı temsil ediyor yoksa? Öyleyse neden bomboş?

Müzik hızlanmaya başladı. Adımları gayri ihtiyari hızlanmaya başladı. O kadar hızlı volta atıyordu ki neredeyse duvara çarpacaktı.

Yeni bir tur. Duvar karşıda. Ortasında pencere var. Pencere büyüyor, büyüyor, büyüyor, zor görünüyor ve kayboluyor.

Karşıda sadece duvar var. Taşların şekli pek seçilmiyor. Taşların şekli netleşiyor, netleşiyor, taşlar büyüyor, büyüyor, kayboluyor.

Karşıda pencere var. Süzülen ışık sarıya yakın. Morarıyor, morarıyor, büyüyor, dağılıyor, büyüyor, seçilmiyor, yok oluyor.

Karşıda duvar var, taşların şekli seçilmiyor, ışık gözlerini kamaştırmış. Taşlar netleşmiyor, hayır netleşmiyor, şekiller belli ama çizgiler kalın, kayboldu.

Karşı duvarda pencere var. Işık kırmızıya yakın. Mora da benziyor. Işık büyüyor, büyüyor her yer ışık, sonra ışık gidiyor. Alacası gözlerinde kalıyor.

Karşıda sadece duvar var. Taşların şekli belli değil, belirsizlik büyüyor, duvar tek çizgi gibi, yakınlaşıyor duvar. Karanlığın hamuru açılıyor bir gül gibi ya da

pınarın kaynadığı yerde oynaşan kum taneleri gibi. Duvar büyüyor, büyüyor şekil, renk karışıyor, her şey kayboldu.

Karşıda duvar var, ortasında pencere var. Pencereden flüt sesi geliyor. Işık iyice morlaştı. Işık büyüyor, ışık dağılıyor, müzik yer değiştirdi. Mor kayboldu.

Karşıda duvar yok karanlık var. Karanlıkta açan hamurda güller var. Bu hamuru yoğuran eller var. Eller büyüyor, eller büyüyor, eller büyüyor, eller kayboldu.

Karşıda ışık var, ışık yanan bir mum gibi sağa sola yalpalıyor. Pencere genişliyor, daralıyor. Pencere küçücük kaldı. Pencere kayboldu. Müzik orada yok. Müzik nerede? Müzik öbür duvarda, müzik işte duyuluyor karşı duvarda karanlıkta ya da hemen arkasında. Çok hızlı müzik. Ayaklarım yetişemiyor, müzik çoğalıyor, çoğalıyor, çoğalıyor. Müzik azaldı.

Karşıda duvar, duvarda pencere, pencerede çok karanlık bir aydınlık. Pencere güzel, müziksiz. Nerede müzik? Işığın hemen arkasında mı yoksa? Işık mı? Müzik, ışık kayboldu. Alaca büyüdü.

Karşı duvar artık yok. Müzik var artık orada. Müzik hızlı neden yavaşlamıyor? Ayaklarım yoruldu. Hamur gülleri sarıya çalıyor. Yoğuran eller beyaz. Sarı ve beyaz karıştı. Eller eriyor, eller eriyor, eller eriyor, eller yok oldu. Müzik sustu. Ayaklar durmuyor.

Karşıda duvar, duvarda pencere biraz daha büyümüş. İşte müzik orada hem de çok hızlı. Koşar gibiyim. Yürüyor muyum? Koşuyor muyum? Müzik ışıktadır. Işık büyüyor, büyüyor, büyüyor, ışık kayboldu. Müzik sağ kulağımda, hala hızlı, koşuyorum. Pencere yeşil,

içinde kırmızı kenar çizgileri belli. Yeşil renk büyüyor, büyüyor, kayboluyor.

Karşıda duvar, müzik gitti. Eller duvara üşüşmüş, karşı duvar el, taşlar gitmiş, eller hareketsiz, eller, kırmızı beyaz, eller büyüyor, büyüyor, büyüyor eller kayboldu. Pencere göründü, müzik pencereden sarıyor. Müzik güzel, daha hızlı, müziğin gözleri yoruluyor, müziğin gözleri büyüyor, büyüyor, müziğin gözleri kayboldu.

Karşı duvar... Eller orada. Eller kımıldıyor mu? Ne? Eller büyüyor, eller hareket ediyor, eller hızlanıyor, eller çırpınıyor, üst üste geliyor, kayıyorlar sanki eller büyüyor, büyüyor, kayboluyor.

Karşıda duvar, duvarda pencere yarısı gitmiş, duvar pencereyi yemiş, duvar pencereyi yiyor, yiyor, yiyor pencere kayboldu. Gözlerim yanıyor, ayaklarım yok. Dursam mı? Duramıyorum, durmalıyım.

Susadım. Su tulumu burada bir yerdeydi, göremiyorum. Nerede? Burası büyük bir yer. Gittikçe büyüyor. Nasıl bulacağım? Ağzım kuruyor, terliyorum. Duvarlar karanlıklaştı. Pencere nerede? Eller nerede? Pencere nerede? Eller nerede? Su nerede? Pencere burada. Müziğin yanında. Hani pencereyi duvar yemişti? Duvar aynı, pencere aynı pencere büyüyor, büyüyor, müzik burada yavaşlıyor, müzik yavaşlıyor, müzik kayboldu. Karşı duvar yakın duruyor taşlar orada, taşlar orada. Çift hörgüçlü deveye benziyor ortadaki şekli. Hörgüç!!! Susadım, nerde su? Burada, burası büyük ve büyüyor. Susadım, deve gidiyor, deve gidiyor, deve gidiyor, deve kayboldu. Pencere

burada olsa bari pencereden su akıyor, pencereye koş, pencereden su akıyor, su akıyor, pencere kayboldu. Duvara dön, duvara dön, deve gitmiş aslan var orada, uzun değil yelesi yaşlı bir aslan mı, dişi, yaşlı bir aslan yavrusunu mu yiyor? Aslan gidiyor, yana değil karşıya gidiyor. Koşuyorum, koşuyorum aslana doğru. Ben yaklaşıyorum, aslan küçülüyor, aslan küçülüyor, aslan kayboluyor. Aslan kayboldu. Pencere nerede? Müzik burada. Pencere müziğe yakın mı? Pencere nerede? Diğer duvara bakayım. Bir güvercin, beyaza yakın. Tam ortasında başka kuşlar uçuyor, başka kuşlar, uçuyor, uçuyor, başka kuşlar kayboldu. Bedenim eriyor eriyor eriyor bedenim yok oldu.

Oen bayıldı.

Ertesi gün Oen öğleye doğru uyandı. Susuzluktan ölüyordu. Kırbadaki suyu bir dikişte bitirdi.

Dışarıda müzisyen Zanka, Sakin'den devraldığı nöbetinin başındaydı. Flütünü çalıyordu. Kulağına hücrenin içinden sesler geliyordu. İnlemeler, öksürmeler ve yine inlemeler. İnlemelerin kapıyı yırtıp üstüne geldiği anlarda bile temposunu ve ezgisini hiç yitirmeden çalmaya devam ediyordu. İçerde konuşan biri vardı. Ne söylediği anlaşılmayan biri. Tek tük seçilen kelimeler yan yana geldiğinde anlamsızlık senfonisi gibi akıyordu. Zanka, bunlara aldırmandan çalıyordu. Nefesini daha şiddetli üflüyor ciğerlerindeki son havayı da yolluyordu flütün içine. Çok hızlı ve derin nefesler alıyor ve aynı tempoda çalmaya devam ediyordu. O hızlandıkça içerden gelen inlemeler sıklaşıyordu. Artık hiçbir kelime sezilemiyordu. Anlamsız

heceler yan yana bile getirilemiyordu. Zanka nefesi pıhtılaşmaya başladığı için mi yoksa çaldığı ezgiden mi bazen yavaşlıyor, içerden gelen sesleri duymaya çalışıyordu. Sanki içerdeki ses flütünün sesinin gölgesiydi. Hızlandıkça çoğalıyor sıklaşıyor ezgi yumuşayınca azalıyor ve cılızlaşıyordu. Zanka çalmaya devam etti tam yirmi dört saat... Sesler artık azaldı. Haykırdı fısıldadı. Kader senfonisini bir gün boyunca çalmanın yorgunluğu ile Uta'ya devretti nöbetini.

Karanlığın üçüncü gününde Oen tamamen bilinçsizdi. Yerde cenin pozisyonunda yatar haldeydi. Algıladığı tek şey kapının önünde çalan kader senfonisiydi. Başının bir karış uzağında içip içini boşalttığı kırba vardı. Ona bakıyordu. Kırba onu görüyordu. Hem de açık seçik. Nefesi çarpıyordu yüzüne. Soğumuş kristallenmiş nefesi ince bir harmoniyle yüzüne çarpıp dağılıyordu. Besbelli karşısındaki büyük acılar çekiyordu. Hem de dağların kaçacağı kadar büyük bir acı... Diğer duvar da izledi Oen'i. Başını kendine her çarpışta duvar da inledi. Canı yandı. Çılgınlığına eşlik etti. Karanlık da gördü bu zavallı insanoğlunun çektiği acıları. Uzun bir yola çıkacakmış gibi tedirgin bu insan, feryatlarıyla içini yakıyordu. Her gün biraz daha artan bu ızdırap ne zaman son bulacaktı? Bundan kimsenin haberi yoktu.

Yedinci günün sonunda Ridar, Yasev, Nagun hücreye geldiler. Yedinci müzisyen kader senfonisinin son bölümünü çalıyordu. Ridar genç kütüphane zahmetçisine kapıyı açmasını söyledi. Nagun heyecanının üstüne oturmuş bir korkuyla kapıyı yavaşça açtı.

Birinci günün sonunda kapanmıştı pencere. Bu yüzden içeri nahoş kokuyordu. Oen kıvrılmış yerde yatıyordu. Işık ve temiz hava yakıverdi gözlerini ve ciğerini. İğne soludu ilk anda. Nagun hemen sıçrayıp dostunu yerden kaldırmaya çalıştı. Neredeyse sürükleyerek dışarı çıkardı. Hücreden çıkan Oen soluduğu iğneleri tükürmeye çalışıyordu. Öksürük nöbeti kusma nöbetine yaklaştı. Ama kusamadı. Yedi gündür çalışmayan sindirim sistemi bunu başaramadı. Yerde kıvranan Oen bir yandan inliyor bir yandan da hücredeki sehpa üzerine bırakılmış olan kitabı sıkıca göğsüne bastırıyordu. Ridar:

– Bize kim olduğunu söyler misin? Oen başını kaldırıp Ridar’a bakmaya çalıştı. Bir elini ona doğru uzattı. Açamadığı gözleriyle onu görmeye çalışıyordu:

– Benim adım Ayzer, Ayzer, Ayzer...

Yasev, Ridar ve Lisel birbirlerine baktılar. Sanki felaket yeni başladı diyorlardı birbirlerine. Hiçbir kelime olmadan bunu anlatıyorlardı sanki gözleriyle.

– Nagun! Birkaç kişi bul Ayzer’i alıp kütüphaneye götürün. Biraz dinlenmesi gerek. Nagun kendine yardım edecek adamlar bulmak için çıkıyordu ki Ridar:

– Ama gece gidin kimse görmesin, buna çok dikkat edin. Bu konuyu çok gizli tutmamız gerekiyor. Yüzündeki buruşukluklar okyanus dalgaları gibi hareketlenmeye başlayan Ridar, Yasev’e dönerek:

– Biz de gidelim diğerleriyle konuşalım. Sen! dedi müzisyene “O’na biraz su ver. Ama az olsun içine de bu tozdan kat. Bu ona iyi gelir.’ Bir kumaşa sarılmış sarı tozu uzattı:

– Toparlanmasını sağlar. Biz de artık gidelim Yasev. İkisi oradan ayrıldı. Müzisyen suyu Ayzer’e içirdi.

Yatakta yün örtünün altında hafif terleyerek yatan dostuna hüznle bakıyordu Nagun. Ridar’ın kendine verdiği bitkisel karışımları kaynatıp soğumaya bırakmıştı. Hepsini yatağın başucunda, yerde duruyordu.

Oen’in ara ara açtığı gözlerinde parlayan küçük kıvılcıklar Nagun’un yerinden fırlamasına neden oluyordu. Ama çabucak sönüyordu bu kıvılcıklar. Her hasta başında bekleyen gibi hiçbir şey düşünmeden ona bakıyor ve zavallı dostunun çektiği acıların hiç olmasa bir kısmını yüklenebilmek için dua ediyordu.

Dün gece geldiğinden beri uyuyordu Ayzer. Oysa Oen adını ona kendisi vermişti.

– Oen! dedi. Beni duyabiliyor musun? Ayzer’den hiçbir tepki gelmedi.

– Ayzer beni duyabiliyor musun?

Yine hiç tepki yoktu. Çaresiz bakakaldı. Yine de sandalyeyi yatağın yanına çekip konuşmaya başladı.

– Hatırlıyor musun Oen? Karşılaştığımız ilk günü? Güzel şeyler olacağını hissettiğim bir andı. Oysa şimdi bizi içine çeken duruma bak. Sen bu şehrin ruhunun asla kabul etmeyeceği biri oluverdin. Gözyaşlarına hâkim olamadı. Sarsıntıyla ağlamaya başladı. Söylemek istedikleri henüz bitmediğinden ağlamaya ara verip konuşmaya devam etti:

– Hani bana denizde kaybolan adamla, adada yalnız kalan adamın hikâyesini anlatmıştın. Sen keşke

sen geldiğin yere dair hiçbir şeyi getirmeseydin. Yine o geçmişi olmayan Oen olsaydın. Ah keşke kalbimizin derinliklerinde bu kadar çok çığlık olmasaydı.

Ayzer'in nefes alış verişine bakıyordu bir yandan.

– Ridar'ın seni bana emanet ettiği gün. Bu evi ve kütüphaneyi paylaştığımız ilk gün. Hatırlıyor musun Oen? Dostum haydi konuş.

Dostunun, ter damlaları parlayan yüzüne baktı. Biraz daha yaklaştı. Sanki kulağına fısıldıyor gibi:

– Ama ne olursa olsun kalbimdeki sevgin asla azalmayacak. Sen her zaman benim en değerli dostum olarak kalacaksın. Evet, bu şehirde yaşamak çok güzel bir ayrıcalık. Bu şehrin benim yıllarımı yalnız geçirdiğim bir yer olduğumu anladım belki de sen gelince. Senin hangi gemiden, denize, oradan adama geldiğinle ilgilenmedim. Çünkü ben her zaman senin yüreğine inandım. Biliyorum ki o kalp bütün sevgi denizleri yutmuş bir kuş. Ve ben her ne olursa o kuşun kanatlarının kırılmasına izin vermeyeceğim.

Burnunu çekerek ağlamaya devam etti. Bir yandan dostunun sağ elini bir yandan da dişlerini sıkıyordu.

– Haydi, dostum hayatının en güçlü olman gereken zamanı geldi. Gözlerini aç ve gülümse bize. İnan bu şehir sana geçmişini verdiği gibi mutlu olman için gerekeni de verecektir. Aç artık gözlerini aç artık.

Sesi kısılmıştı. Boğuk boğuk bir şeyler daha söyledi ama kendisi bile anlamadı. Oysa Ayzer'in uyanması için daha birkaç güne ihtiyacı vardı. Böyle söylemişti Ridar. İlaçların da düzenli verilmesi gerekiyordu. Nagun

bunları hatırladı ama içinde olduğu duygulardan kurtulmasına yetmedi. Odadan çıktı. Elinde bir bezle tekrar geldi. Dostunun yüzündeki terleri sildi. Kızaran yüzüne morlaşmış dudaklarına baktı. Bir ölüyü andırıyordu. Bu fikir aklına gelince tekrar ağlamaya başladı.

– Yoksa bırakıp gidecek misin beni? Yoksa seni ırmağın sularına kendi ellerimle mi vereceğim? Hayır, dostum hayır ölüm elbette acı bir gerçeklik değil ama zamansız bırakıp gidersen beni yüreğimdeki sayrılar boğar beni. Hayır, bunu yapamazsın böyle olmamalı.

Ağlamaktan gözlerinde yaş kalmadı. Zehir kuruyup gözlerinde taş oldu. Başını yatağa bıraktı. Gözlerini açmak istemiyordu. Ve ne kadar sıkı yumsa gözlerini Oen ve Uselya ile geçirdiği günler daha canlı ve renkli geliyordu gözlerinin önüne. Tüm resimleri seyretti, tüm kokuları aldı. Tüm kahkahaları işitti. Gözleri yavaş yavaş yorulmaya başladı.

Ayzer ağır ağır nefes alıyordu. Onun göğsünün her yükselip alçalmasında başını koyduğu yastığın çıtırtılı sesleri kulağına akıyordu. Karanlık bir odada dolanan adımların çıtırtısı gibiydi.

Nagun'un gördüğü resim bazen yavaş bazen hızlı akıyordu. Bazı resimlere daha dikkatli bakıyordu. O zamanlarda resimlerin akışkanlığı azalıyordu. Birinden diğerine sıçrayan gözler dünden beri açık olmanın verdiği yanma hissiyle göz kapaklarına gevşeme emrini veriyordu. Yukarıdan bakıldığında örtü altında bir gövdeye ait bir baş görünüyordu. Örtü üstündeki başın göz kapakları yavaş yavaş gevşiyor vücudu kendini bırakıyordu. Yarı açık ağızdan içeri girip çıkan

hava odaya isteksiz yayılıyordu. O kaş uyumaya yakın küçük küçük titremelerle sarsılıyordu. Sanki dostuyla ilgili hatıraların son resimlerine bakıyordu. Belki de bu yüzden titriyordu. Nagun tamamıyla uykuya teslim oldu. Nefesi cılızlaştı.

Yasev geldi. Sönmek üzere olan idareye biraz yağ koyduktan sonra Nagun'un omzuna hafifçe dokunup uyandırdı:

– Haydi, geç yatağında uyu. Böyle yapmakla eline bir şey geçmez ona da bir faydan olmaz. Ağlamaktan ve bölünmüş uykudan şişmiş gözlerine vuran kandil ışığına alışmaya çalışarak eşik ve kapıları yoklayıp odasına geçti. Yasev kalmıştı şimdi Ayzer ya da Oen'in yanında.

Uzun uzun seyretti güzel yüzünü. Bu gerçekten Ayzer miydi? İnanmak istemiyordu. Ama aksini gösterecek hiçbir kanıt yoktu. Kader ezgisiyle okuduğu kader kitabı ona tüm geçmişini vermişti. Şüphenin en küçüğüne bile yer bırakmadan.

– Zavallı yavrum. Gittiğin yerlerden böyle utanç içinde mi dönecektin? Nasıl bir kader nasıl seçenekler çıktı da karşına böyle yalnızca saptın? Doğruyu gösterecek yapman gerekeni fısıldayacak hiç mi ilham gelmedi kalbine? Söyle zavallı çocuğum, emeğim, nasıl bir yangınla döndün bize? Bu öyle bir yangın ki hiçbir pişmanlık, gözyaşı sel olsa bile temizleyemez lekeni.

Yasev sustu. Sarı turuncu renklere bulanana yüzü seyretti. O yüz değişmeye başladı. Yavaşça ve yumuşakça. Yasev gözlerini kendisine oynadığı bu oyunun heyecanı ile gözlerini kanatırcasına dikti bu yüze. Karşısında Ayzer'in yüzü duruyordu şimdi. Kendisine

her zaman sevgi, saygı, hayranlıkla bakan gözleri kapalıydı ama yine de pırlıtsı göz kapaklarını deliyordu. Doyamadı bu yüze bakmaya.

O gece, o gecenin gündüzünde o gündüzün gece-sinde hep uyudu Ayzer. Nagun ve Yasev başında beklediler.

Sabaha karşı gözlerini açtı Ayzer. Yatakta öylece göz bebeklerinin açısını değiştirmeden gözlerinin önünden geçen dünyayı seyretti. Zamanın çok dışındaydı. Geleceği geçmiş, geçmiş geleceğe olmuş gibiydi. Bir zaman böyle kaldı. Sabah tonları bulaşmış geceye karışmak için dışarı çıktı. Hala yorgundu. Eklemleri tam bağlı değilmiş gibiydi.

İşte sabah oluyor.

– Bu sabahlar ne kadar tanıdık.

Kütüphanenin önünden çıkıp sokaklarda yürümeye başladığında böyle düşünüyordu. Bildiği bu sokaklarda bildiği bir yere doğru yürüyordu. Doğduğu büyüdüğü o eve...

Evin önüne geldiğinde sabah alacasında beyaz ren-giyle çizgileri net bir şekilde seçilen bu yuvanın tüm hatıraları pat diye düştü önüne.

– Annem ve babam ben buradayken gitmişlerdi gerçek ülkeye. Şimdi kardeşi Ulsem burada oturuyor olmalıydı. Ulsem kardeşim.

– Evet, benim kardeşim o.

Zaten buraya Oen olarak geldiği günden beri tüm şehir halkı içinde o kendisine herkesten daha yakın

davranırdı. Başka gülerdi gözleri kendisiyle konuşurken. Şimdi evliydi. Karısı Seya ile de tanışmıştı. Çok güzel bir genç kadındı. Güzelliği mutluluk güzelliği idi. Sevdiğinin kıymetini bilip onu mutlu ettiği için kardeşiyle gurur duydular.

Küçüklüğünde ona okulda öğrendiklerini öğrettiği zamanlar geldi aklına. Yüzü gülümsemeyle doldu taşı.

Ortalık iyice aydınlanmak üzereydi. Gündüzün gelecek olması biraz telaşlandırdı onu. Hatıraları arasında hızlı bir geçiş yapıp oradan ayrıldı. Uselya'nın evinin önünden geçti ve evin olduğu tarafa bakmadı. Kütüphanenin misafir evine döndü. Yasev ve Nagun hala uyuyorlardı. Odasına geçti yatağa oturdu. Hep duvar tarafına bakıyordu. Pencereden görülen boşluk tedirgin ediyordu. Dakikalarca öyle bekledi.

Uselya'yı düşündü ve o mutlu günleri. Şehrin tüm kurallarını kimsenin haberi olmadan çiğnedikleri o tatlı anları. Geceleri dışarı çıkmak genç sevgililer için pek hoş karşılanmazdı ama onlar karanlık basıp da herkes uyuyunca buluşurlar ve şehrin yakınındaki tepelerden manzarayı seyrederdiler. O zamanlar da gökyüzünde en parlak ve birbirine en yakın yıldızlar onlarındı. Ve bir hayat püskülüne tutundu.

Ayzer, Uselya'nın evinin önüne yine gece geç saatte geldi. Çok heyecanlıydı. Uselya bir türlü gelmek bilmiyordu. Kuytu bir köşede küçük voltalar atarak beklemeye koyuldu. Uselya gelince de elinden tutup koşmaya başladı. Bir yandan da "acele et, acele et geç kalacağız diyordu". Uselya ne olduğunu soruyor ama o cevap vermiyordu. Karanlık sokaklardan geçip tepelerden

birine çıktıklarında ikisi de nefes nefese kalmıştı. Oen sevgilisine yıldızları seyretmesini söyledi. Kendisi de yakınlardaki bir kayanın dibine daha önceden sakladığı kağıt tomarını almaya gitti. Geri geldiğinde Uselya gözlerini yıldızlardan çevirmeden sordu:

– Daha seyredecek miyim?

– Evet, ama sadece benim söylediklerimi seyret. İlk önce en parlak olana bak. İşte oradakine. Gördün mü?

– Evet, gördüm. Çok güzel.

– Öyleyse sana yolladığı mektubu okumak istersin. Bir kağıt uzattı sevgilisine. Uselya şaşkın bir sevinçle kâğıdı aldı ve okudu. Çok şey söylemek için hazırlanırsa da Ayzer hemen başka bir yıldızı gösterdi ve o yıldızdan gelen mektubu uzattı.

Epey bir zaman Uselya yıldızlara baktı ve mektupları okudu. Konuşacak gücü kendinde bulamadığı için gözlerinde biriken sevinç gözyaşlarını bıraktı yıldızların altında, Ayzer'in parmaklarının ucuna.

– Neden ağlıyorsun sevgilim? Ben gözyaşların akmasını diye yapmadım hiçbir şeyi.

– Seni çok seviyorum! dedi usulca. Ayzer:

– Sen bana sevgilerin en güzelini öğrettin. Aşk ve tutku biraz bencildir ama senin aşkın kalbime öyle bir doluyor ki taşan kısımları istesem de istemesem de baktığım, dokunduğum her yere bulaşıyor. Sen benim için aşkın öz maddesinden, katışıksız bir sevgi kaynağısın. Aşkın kendisi bile bizim geldiğimiz zirveye bakıp gurur duyuyor. Bu öyle büyük bir ateş ki yakmadan

veriyor sıcaklığını ve tüm ateşler suya koşuyorlar. Su-ya koşuyorlar yakıcılıkları gitsin diye. Gitsin de bizim aşkımızın ateşine benzeyebilsinler.

Başı sevgilisinin göğsünde Uselya çok mutluydu. Ayzer incitir miyim diye o kadar yavaş nefes alıyordu ki neredeyse öldü sandı kendini.

Hayat püskülü koptu.

Ayzer şimdi bu odada duvardan yüzünü hiç çevir-meden oturuyordu. Kapı açılrsa ölecekti. Ses duysa ölecekti. Sıkıldı. Derin bir nefes alıp bıraktı. Tekrar Uselya'yla hatıralarına döndü.

Bir gece el ele koşarak bir tepeye çıktılar. Ay gök-üzünde muhteşem görünüyordu. Bir süre seyrettiler onu. Birbirlerine en güzel cümleleri söylediler. Son-ra Ayzer acaba karşıdaki tepeden ay nasıl görünüyor? Haydi bakalım, dedi. Birlikte diğer tepeye doğru hızlı hızlı yürümeye başladılar. Bir yandan da şarkılar söylü-yordu. Uselya ona “Sus lütfen” diyordu ama bu hınzır-lıktan da keyif almaktan geri durmuyordu. Belki de bu yüzden aldırılmıyordu ayak bileklerine saplanan diken-lere. Sesini tuhaflaştırdıkça daha da çoğalıyordu için-deki kıpırtı. Koşuyorlar, koşuyorlardı. Tepeye geldik-lerinde bırakıyorlardı kendilerini. Gövdeleri yük-selip alçalırken seyrediyorlardı yıldızları ve o kadar is-tiyorlardı ki kendilerinin yıldızları da el ele tutuşsunlar. Daha da parlak olsunlar. Sevgilim diyordu Uselya, sen-ce bizim yıldızlarımız da böyle koşuşturuyorlar mı ora-larda? Gündüzleri kimsenin onları görmediği zaman-larda, kimsenin bilmediği yerlerde birbirlerine aşkla-rını anlatıyorlar mı acaba? Bazı zamanlarda Ayzer fazla

konuşmadan hatta hiç sesini çıkarmadan Uselya'nın varlığı ile baş başa kalmak istiyordu. Konuşmak böyle anlarda nefret edilesi bir hal alıyordu Ayzer için. Ama Uselya'nın üzülmesine de gönlü asla el vermiyordu. Bu yüzden Uselya'nın böyle zamanlarda sorduğu sorulara biraz kendini sıkarak cevap veriyordu:

– Elbette sevgilim elbette. Madem onlar bizim yıldızlarımız bizden bir farkları yoktur eminim. Böyle deyip ayağa kalkıyor ve sevgilisinin elinden tutup diğer tepelere doğru koşmaya başlıyorlardı. Zirvelerde soluklanıyorlar bazen Ayzer'in başı Uselya'nın dizlerinde, bazen Uselya'nın başı onun göğsünde sabahı gerçek sabah edene kadar sohbet ediyorlardı. Ve kimse uyanmadan evlerine dönebilmek için aceleyle tepelerden aşağıya iniyorlardı.

Kentteki tüm hatıraları başucunda dönüp duruyordu. Evet, o burada doğmuştu. Buranın gerçek halkındandı. Geldiği yere geri dönmüştü. Uğultularla üstüne üstüne gelen yaşanmışlıklarıyla yüzleşmeye başlamıştı. Şu anda onun için ölmek ya da yaşamayı istemek gibi bir durum söz konusu değildi. Sadece varlık âleminde kendi adını taşıyan hiçbir seçeneğin yaşanmış ya da yaşanacak olmamasıydı tek dileği. Pişmanlık duymaya bile utandığı bu ruh halinden onca tek kurtuluş yolu hiç doğmamış olmanın hayaline kapılmaktı. Bu şehre bu insanlara kendisini doğuran, büyüten, yetiştiren emeğini esirgemeyen herkese karşı duyduğu utanç bir yana, Uselya'nın ta en başından beri hissettiği ve hissettirdiği utanç bir yanaydı. En çok o aklına geldikçe

orkuyla, utançla, pişmanlıkla, koşma arzusıyla yoğrulmuş düşünceler aldığı nefesi katılaştırıyordu.

Oturduğu yataktan kalkıp o haldeki bir insana göre müthiş sayılabilecek cesaretle pencerenin önüne geldi onu görmek istiyordu. Fakat karşısına çıkacak yüzü de yoktu. Ne yapacağına karar verebilmek için biraz beklemeyi tercih etti.

Ayak sesleriyle kendine geldi. Yaves odaya girmişti. Ayzer ona bakınca gözleri, burun direkleri korlar değmiş gibi yandı. Hocasının ellerine atıldı. Sarsıla sarsıla, ağlamaya başladı. Konuşmaya çalışıyor ama o kadar şiddetli kekeliyordu ki söylediği sadece bir inilti olarak duyuluyordu.

Yasev onun sakinleşmesini bekledi. Ne bir söz söyledi ne bir hareket yaptı. Gürültüyü duyan Nagun da odaya geldi. Onların bu halini görünce gözyaşlarını içine akıtarak ve dudaklarını ısırarak ağlamaya başladı. Ayzer'e doğru yaptığı hamle Zahmetçinin el hareketiyle kesildi. Nagun geri çekildi. Üçü böylece bir çeyrek saat kadar beklediler. Hıçkırık ve kekelemeler hepsini adeta dövdü. Ayzer sakinleştiğinde Yaves elini onun ellerinden aldı. Ayağa kalkmasını söyledi. Sonra Nagun'a dönüp:

– Sen onun yanında kal. Ben mabede gidip geri döneneğim dedi ve çıktı. Hocası çıkınca Ayzer aynı hareketle bu sefer de Nagun'un eline atıldı. Dostu da diz çöktü. Birbirlerine sarıldılar ve bir o kadar zaman daha ağladılar. Sakinleştiklerinde Ayzer:

– Ben Uselya'yı görmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Lütfen. Nagun, önce sen gidip onunla konuşmak istediğimi söyler misin? Lütfen Nagun.

– Elbette giderim. Sen hiç merak etme. Ben gidip onunla konuşurum.

Nagun o anda Uselya'nın hasta olduğunu nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Kader kitabının okunduğu gün zavallı Uselya hummaya tutulmuş gibi aniden yatağa düşmüştü.

– Haydi, git hemen git. Nagun söyle ona konuşmak istediğimi. Nagun biraz da içinde bulunduğu açmazdan kurtulabilmek amacıyla:

– Tamam, birazdan giderim. Şimdi sen ilaçlarını iç bakalım. Meraklanma onunla konuşacaksın. Tamam mı? Ben ilaçlarını getireceğim şimdi. Sen burada bekle.

İlaçları içen Ayzer iyice durgunlaştı. Tepkisizleşti. Çünkü Nagun ona güçlü yatıştırıcı etkisi olan karışımın içirmişti.

Nagun sokaklarda öylesine dolaştı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Biraz zaman geçtikten sonra eve dönmeli ve o zamana kadar da Ayzer'e anlatacak bir hikâyeye bulmalıydı. İnsanlar yeni yeni başlıyorlardı günü yaşamaya. Ve hiçbirinin haberi yoktu olanlardan. Uselya'nın evine gitmeyi düşündü. Sonra bundan vazgeçti. Kafası karmakarışık kütüphanenin konuk evini döndü. Ayzer onu görünce:

– Gelecek mi? Konuşacak mı benimle? dedi.

Nagun, yatakta oturmakta olan Ayzer'in yanına ilişti onun şüphelenmemesi için hiç duraksamadan:

– Şimdi seninle konuşmak ona ağır gelecektir eminim. Bu yüzden ona biraz zaman tanınmalısın.

Konuşmak istememesini normal karşılamalısın Oen dedi. Ayzer öylece kaldı. Dakikalardır içinde tuttuğu nefesini bıraktı. Uselya'ya hak verdi.

Ridar, Yasev'den geri dönenin durumunu öğrendikten sonra sağlam durmaya çalışarak:

– Bu işi kimse öğrenmeden olabildiğince çabuk halletmeliyiz. Karşısındakinin sessizliği canını sıksa da görevini yapmak zorunluluğu yüzünden en ufak bir acıma hissine meydan vermemek için sadece gerekli cümleleri kurmaya özen gösteriyordu.

– Biliyorsun ki onun yargılanması ve verilecek karara göre cezalandırılması gerekiyor. Yasev'in başı dönmeye kalbi şişmeye başladı onun bu halini gören Ridar;

– Sakın en ufak bir güçsüzlüğe teslim etme kendini. Her şey Yaratıcı'nın koyduğu yasalara ve atalarımızın teamülüne uygun olmalı bunu biliyorsun ona karşı merhamet hem de gereksiz bir merhamet hem bizim hem onun için asıl felaket olur.

Yasev dumanlı gözlerle Ridar'a baktı.

– Ey büyüğümüz! Biliyorsunuz ki bu şehirde daha önce böyle bir olay meydana gelmedi. Bu yüzden Ayzer hakkında verilecek karar ne kadar doğru olacak bilemiyorum.

– Bunu nasıl söylersin? Ridar öfkelenmişti onun yaptıkları ve dönüşü apaçık ortada ve bununla ilgili yasalar var. Ve her şey o yasalara göre yapılacak. İki omzundan tutup sıkarak söyledi bunları Yasev'e.

Gözlerine gömmeye, çakmaya çalıştığı iradenin kıvılcımı bakışlarından saçılıyordu. Yasev herhangi bir

ısrarın netice vermeyeceğini bildiği için söylemek istediklerini kendi içine emanet etti:

– Haklısınız efendim. Yapılması gereken neyse onu yapacağım.

– Öyleyse Ayzer yarın mahkemede yargılanacak. Kendisini savunmasına izin verilecek. Ben diğer Zahmetçilerle konuşacağım. Sen de bizimle olacaksın. Ve Nagun’a söyle Ayzer’le ilgilen sin ve yarın buraya getirsin.

Sedir ağaçlarındaki kuşlar uçtu. Uzaktan şelalenin sesi duyuluyordu. Mabedin avlusunda tek tük insanlar vardı. Yasev oradan ayrıldı. Gelen tüm sarsıntı nöbetlerini yutmaya çalışıyordu.

Toplantı salonunda oturmuş otuz iki zahmetçi arasında Ayzer ve Nagun’un içeriye girmesiyle hafif bir uğultunun duyulduğu sabah Ador şehrinde bir ilkin yaşandığı sabahtı. Ayzer’e oturması Nagun’a da çıkması söylendi. Ayzer ortada duran mindere oturduğunda tir tir titreyen vücudu bütün gözlerde hüzne sebep oldu. Zahmetçilerden Dolatin:

– Ayzer niçin burada olduğunu biliyor musun? diye sordu. Bu andan itibaren bütün konuşmaların Ador’a has o sevgi makamından uzak, soğuk bir ciddiyete bürünen ses tonuyla yapılacağı belliydi. Ayzer seslenemedi.

– Sen kimsin önce bize onu anlatır mısın?

Vücuduna, sesine, gözüne birden nüfuz eden soğukkanlılıkla:

– Ben; annem Kamin ve babam Serkinte’nin oğlu Ayzer’im. Ador’da doğdum. Mor kayalarda ismimi

aldım. Tanıdığım herkesin sevgi ve şefkatiyle büyüdüm. Büyük öğretmenler elinde yetiştim. Kutsal öğretilerimizi öğrendim. Kalbim temizlendikten sonra Mavi dünyaya kutsal öğretilerimizi yaymak için gönderildim. Otuz iki yıllık Mavi dünya hayatıma kendi elimle son verdim. Bu şehre Ador'a geri gönderildim. Burada kader kitabımı okudum ve şimdi sizin karşınızdayım.

İlk bakışta diğer Zahmetçilere benzeyen yaşlı Dolatin belki de sadece kırmızıya boyanmış bir göz içinde parlayan mavi göz bebeklerinden ayırt edilebilirdi:

– Mavi dünyaya niçin gönderildiğini tekrar söyle misin bize?

– Ben, dedi Ayzer. Ben bu şehrin kutsal öğretilerini Mavi dünyadaki insanlara öğretmek için gönderildim.

Dolatin tekrar sordu:

– Bu görevi bize tam olarak açıklar mısın Ayzer?

– Bu; açlık, sefalet, savaş, haksız ölüm, adaletsizlik, kin ve nefret gibi kötülüklerin dünyaya egemen olmasını önlemek ve insanların kalbine sevgiyi ve hoşgörüyü yerleştirmektir.

– Peki, bu görevi yerine getirmen için burada sana neler verildi? Hangi azıklarla gönderildin?

Ayzer mimiksiz hareketsiz tek noktaya bakarak cevap veriyordu.

– Burada bana temiz bir kalp, gören bir göz, duyan bir kulak ve mavi dünyadaki insanlardan daha açık bir zihin verildi.

– Sen buradan ayrılmadan önce herhangi bir yemin ettin mi?

– Evet, ben buradan ayrılmadan önce bana verilen, emanet edilen her şeye sadık kalacağıma ve görevime ne olursa olsun fütür göstermeyeceğime dair söz verdim.

Bir an sessizlik oldu. Dolatin tekrar bu sessizliği bozdu.

– Sen Kamin ve Serkinte nin oğlu ve Ulsem'in kardeşi Ayzer bu söze dünyadayken sadık kaldın mı?

– Bu sorunun cevabı benim kelimelerimle değil, şu an karşınızda olmamdır Efendim.

Dolatin burnundan derin bir nefes aldı. Bir süre Zahmetçiler arasında fısıldaşmalar oldu.

– Şüphesiz kader kitabın Zahmetçiler tarafından da okundu. Hayatının ve yaptıklarının sonucu olarak bir cezaya çarptırılacaksın.

Dolatin sustu. Herkes verilecek hükmün telaffuz edileceği anın gelip çatmış olduğundan bedenlerinin yere değen kısımlarındaki karıncalanmaları havaya yaslanan kısımlarındaki yanmaları anlık da olsa hissetmenin ızdırabını yaşadı. Dolatin devam etti:

– Bu karar bu şehrin Zahmetçileri tarafından Ata teamülü ve Yaratıcı buyruğu göz önünde tutularak alındı. Verilen karar şudur ki: Ayzer bu acıyla yaşamaya mahkûm olacaksın kıyamete kadar ya da yaşlıların seçmiş olduğu şekilde ödeyeceksin bedelini. Bu bedel ki ya bu şehrin yaşlılarının seçtiği şekilde olacak ya da seninle ilgili hiçbir şey yapılmayacak, ceza tamamen senin vicdanına bırakılacak. Seçimi sana bırakmak Ador'un ruhunun gereği idi bunu bilesin. Bu

sana bir ceza olduğu kadar günahlarından temizlenme fırsatı.

Vazifesini yapamamış, mavi dünyadayken yeteneklerini ve gücünü diğer insanlardan çok kendi için harcamış olan Ayzer verilen hükme boyun eğdi.

– Sizler bu şehrin en ulu kişilerisiniz. Atalarımızın mirası sizin ellerinizle bizden sonrakilere ve mavi dünyadakilere ulaşacak. Sizler bu mirası en güzel şekilde korudunuz ve emanetinize sahip çıktınız. Oysa ben şimdi aciz bir mahkûmum. Benim günahlarımdan hangisinin daha büyük olduğu ben bile bilemem. Beni ben yapan bu şehre layık olmamak mı? Yoksa gurur duyarak ve sevdiği insanla bir aile kurma hayallerini feda eden Uselya'ya karşı utancım mı? Yoksa mavi dünyada bana ihtiyacı olanların ihtiyacına koşamamak mı? Bunlardan hangisi benim alımda daha koyu bir leke bilemiyorum. Ama keşke cezamın seçimini bana bırakmasaydınız da ben tevekkülle azabıma koşsaydım.

O'nun ağlamasından etkilenmiş görünmemeye çalışıyordu herkes. Ridar ayağa kalkarak:

– Ayzer oğlum! Bunun tercihini sana bırakmamızda da muhakkak sebepler var ama şu anda bunlar sana aşikâr değil. Tevekkülünü yitirmeden git ve kararını ver.

Nagun çağrıldı ve Ayzer'i götürmesi söylendi.

Kurumuş bir ağaca dönen Nagun dostunun bu sağlam halini görünce şaşırıldı. Ama bu onun yeşermesine yetmedi. Birlikte mabetten ayrıldılar. Ador şehri en buhranlı ve acı dolu gecelerinden birine hazırlanıyordu. Belki bu gece hiçbir yıldız konuşmayacaktı.

Gecenin içindelerken Ayzer hayatın kendisine söylediği “şah mat”ın doğru olup olmadığını anlamak için yaptığı ve yapılan binlerce hamleyi düşünüyordu. Yenilgiyi kabullenmemişti. İçinde tuhaf bir umut vardı. Belki de bu umut çaresizlikten de öteye geçmiş bir ruh halinin kendini savunma şekliydi.

Ama pencereden içeriye dalan rüzgârın boş bulduğu yere çabucak yerleşmesi gibi kısa süren bir duyuştu bu.

İkisi de yemek yememişti. Bu zorunlu biyolojik eylem akıllarından bile geçmemişti. Ayzer yine odada yatağın üstünde oturuyordu. Ve yine duvardan tarafa bakıyordu. Odanın dışından bir şeylerle meşgul olmaya çalışan Nagun’un tıkrıtları geliyordu. Bazen onun çıkardığı ufacık bir ses Ayzer’in kulağında bir yanardağ gibi patlıyor, patlama sesinin yankıları geçene kadar titriyordu Ayzer. Kımıldayınca titreyen parmakları ve kaybolan dengesi vardı artık.

Başının dönmesine aldırmadan ayağa kalktı. Tüm düşmelere, kaymalara ihtimal dışı olduklarını göstermek için bir o duvara bir bu duvara doğru yürümeye başladı. Başını hiç kaldırmadan gözlerini adım atacağı noktadan hiç ayırmadan gidip geliyordu. Adımları, sanki yol üstündeki düşünceleri topluyormuş gibi sakin. Tavan onu bağına dolaşan bir çiftçiye benzetti. Yer de aynı düşüncedeydi. Yalnız pencere üzgündü. Çünkü Ayzer’in kendine bakmaya utandığını, sıkıldığını hissediyordu. Yine de dışarıdaki havayı en berrak haliyle içeri süzmeye devam etti. Hepsi ne olacağını bilmeden bu zavallının kaderini seçmesi ve kurtuluşuna doğru yürümesini bekledi.

Tam bu sırada geldi birkaç tane kuş, pencereye kondu. Tavan, yer, duvar, yatak, pencere onlara gitmelerini söyledi. Çünkü merak şu anda Ayzer'in kaldırabileceği bir durum değildi. Kuşlar:

– Neler olduğunu öğrenmek istiyoruz biz de. Çünkü o bize hep sevgiyle bakardı. Hepsi birden:

– Hayır, buradan hemen gitmelisiniz. Çünkü soru sormak için alınan bir nefes onun için cehennem aleviden farksızdır. Haydi, uzaklaşın buradan.

– Biz dedi kuşlar, ne yaraları tazelemek ne yakmak için geldik. Ama siz böyle diyorsanız gitmek de bizim payımızdır elbet. Tam uçacakları sırada Ayzer onlara doğru yaklaştı. Kuşlar kımıldayamadılar. Kendilerine doğru uzatılan ele hafif pusarak bıraktılar kendilerini.

– Siz Uselya'nın kuşlarısınız. Tanıdım sizi. Haydi, söyleyin bana o nasıl şimdi? Biliyorum benimle konuşmak istemiyor ama ona söyleyin. Bütün acılarını istiyorum ondan. Söyleyin bir öfkesi varsa içinde gelsin ve sıyrsın kemiklerimden bütün canımı ta ki kalbime ulaşincaya kadar. Orada ona büyüttüğüm bahçelere adım atınca düzelerir her şey. İçimde böyle bir güç ve umut var işte. Söyleyin ona kırgınlığını ve öfkesini versin bana. Söyleyin ona ne kadar sevdiğimi ve özlediğimi.

Ayzer'in içindeki çocuk böyle konuştu.

Eller titremeye başlayınca kuşlar bu dokunuşlardaki acılara dayanamayacaklarını anladılar. Birbirlerine bakıp aynı anda kanat çırpıldılar. Gecenin o yaklaşmakta olan örtüsüne doğru uçuverdiler. Geriye kanat seslerinin yankısı kaldı.

Ayzer Nagun'a seslendi onunla konuşmak istiyordu. Dostu içeri girdiğinde hala pencereden bakıyordu. Duvar, tavan, yer ve yatak gerildiler, birbirlerine baktılar.

– Kalbimizde kötülük olmadığı halde başımıza felaketler geldi. Nagun ne yapmak gerekir bana bunu söyler misin?

O'nun cevap veremeyeceğini bildiği için kendisi yanıtladı:

– İşte bu teslimiyetin başladığı noktadır. Ya acılara ya da yazgıya. Olanlara anlamlar yüklemeye çalışarak neyin neden olduğunu anlamaya çalışmak işte bu acılara teslim olmaktır. Ama her şeyi kabullenip karanlıklarda doğacak aydınlığı aramak işte bu da gerçek teslimiyettir. Birinde olduğun yerde kalırsın. İkincisinde yenmek için nedenlerin olur.

Pencereden yüzünü çevirip dostuna baktı.

– Ağlama vakti üzülme vakti değil. Yaklaştı ve omuzlarından tuttu.

– Şimdi git ve onunla konuşmak istediğimi söyle. Ben mutlaka bir çözüm yolu bulacağım. Birbirimizden kaçmak bizim için asıl felaket olacak. Bunu ona söyle. Ben en güçlü halimle onu bekliyorum. Haydi, dostum yap bunu, konuş onunla. Kendim onun yanına gitmek isterdim ama içimden bir his böyle olması gerektiğini söylüyor.

Karşı koyamayacağını anlayan Nagun kızarmış gözleriyle baktı Ayzer'e.

– Tamam, ben gidip onunla konuşurum ama senin

daha önce düşünmen gereken şeyler var. Cezanı nasıl çekeceğine karar vermelisin.

Ayzer bunu umursamıyormuş gibi baktı. Nagun devam etti:

– Bunu yapman gerekiyor. Ve beni dinlersen birinci cezayı tercih et. Bizim aramızda yaşamaya devam edersin böylece. Zamanla her şey yoluna girer. Çünkü hiçbir acı sonsuza kadar sürmez. Bu cezayı sundular sana çünkü kendi vicdanının seni cezalandırmasını istiyorlar. Bu ceza bu şehirde senin dediğin o karanlıkta aydınlığın doğabileceği bir seçenek. Yoksa diğer türlü yaşayacağın ızdırap çok büyük olacak ve kıyamete kadar öyle yaşayacaksın. Lütfen bana bu konuda bir söz ver. Bir söz ver ki ben de senin dediklerini yapayım. Birinciyi seç ne olur.

– Hayır, bu böyle olmaz. Önce Uselya’yla konuşmak istiyorum. Kararımı ondan sonra vereceğim. Senden bana saygı duymanı istiyorum.

Nagun biraz ümitlenmişti. Şimdi gidip Uselya ile konuşmak istediğine emindi.

– Tamam, senin dediğin gibi olsun. Hemen evden çıktı.

Nagun geri dönüp de kendisiyle konuşmak istemediği haberini verince uğradığı yıkımdan bir mektup yolladığını duyduğunda bir parça kurtuldu. Nagun dışarı çıktı. O da heyecanla mektubu açtı.

Seni Mavi Dünya’ya uğurladıktan sonraki sabahta bulduğum uyanış ne kadar duru bir uyanıştı. Ve şimdi yüzümü aydınlatan gün ışığı karabasanları

gündüzüme de taşıyor. Gidişinde kendime kurduğum o dünya yine gelişinle tuzla buz oldu.

O ilk karşılaştığımız geceyi bir rüya sanmıştım. Öyle ki hayattaki en yakınımı kaybettiğim bir diğerini de bulduğum bir rüya.

Affedilemeyecek kadar günahkâr bir geliş oldu seninki.

İçimden geçenleri bilmeni istemeyecek kadar uzatmış olmanın istiyorum.

Neden bu şehir insanları arasında en bahtsız sevgiliyim ben?

Neden gerçek dünyamı daha buradayken kaybettim?

Ayzer'in kanı dondu. Kımıldayacak hali kalmadı. Uzun bir süre hareketsiz kaldı. Kendisini ve sorumluluklarını biliyordu. Uselya'nın bu kadar kırılması da şaşılacak bir durum değildi ama ondan bu kelimeleri duymak tüm kemiklerini kırmıştı. Beyninde Uselya'nın sesi eşliğinde yazdığı kısa mektubun cümleleri yankılanıyordu.

Ayağa kalktı. Kendi ruhunun sırtını sıvazladı.

– Sonunda işte! Yaratıcı'dan başka güvenebileceğim kimse kalmadı, dedi.

Dışarıya Nagun'un yanına gitti. Nagun elindeki kuru söğüt dalını küçük parçalara ayırmakla meşguldü. Oen:

– Nagun! Mabede gidelim. Cezamı nasıl çekmek istediğime karar verdim.

Kalp Yılanlarının Doğuşu

Sarsılarak uyandı. Gözlerinin önünde çakıl taşları... Hafif bir nem, vücuduna yapışmış bir elbise gibi. Taşlar arasındaki boşluklara doldu bakışları. Yere yapışmıştı galiba. Yoksa bu kadar ağır olmazdı bedeni. Tek tek bütün hücrelerinin uyanmasını bekledi. Nihayet başını kaldırabildi. Ne kadar zamandır burada olduğunu, uyku halinin ne kadar sürdüğünü bilemiyordu. Buraya nasıl geldiğini de.

Yavaş yavaş ayağa kalktı. Yarı aydınlanmış gözleriyle baktı etrafına. İnce bir müzikle sanki manzara açılıverdi önünde. Üzerinde fışkırmış ağaçların olduğu hemen hemen kayadan ibaret dağlarla çevrili bir gölün kenarında duruyordu. Göle yaklaşık yüz adım mesafedeydi. Önündeki bu alan çakıl taşlarıyla örtülüydü. Yer yer sazlıklar vardı.

Olduğu yer bir insanın rahat hareket edebileceği tek yerdi. Çünkü yakınlarda başka düz alan yoktu. Belki Ador'daki yirmi evin bahçesi kadar genişlikteki bu alana şöyle bir göz gezdirdi. Gidecek hiçbir yer yoktu. Anlaşılan cezası için uygun görülen yer burasıydı.

Yavaş adımlarla göle doğru ilerlemeye başladı. Aslında ceza için fena bir yer sayılmazdı. Sazlıklara

yaklaşınca arka tarafta biri olduğu düşüncesine kapıldı. Korkudan kaynaklanan bir cesaretle ve hızlıca sazlıkların arkasına sıçrayıverdi. Ama kimse yoktu. Rahatlayamadı. Gerçekten burada mı çekecekti cezasını? Eğer öyleyse zor olan bir tarafı yoktu bu işin. Bunun üstesinden kolayca gelebilirdi.

Biraz daha göle yaklaştı. Bir taşın üstüne oturdu. Olanları düşünmek istedi. Herhangi bir yol ya da geçit yoktu ortada. O zaman nasıl gelmişti buraya. Demek ki gizli bir çıkışı var buranın belki de sadece girişi. O zaman kendini buraya getirenler nasıl gittiler geriye? Demek ki birkaç kişi de olsa buradan çıkmanın yolunu bilenler vardı. Demek buradan çıkılabiliyordu. Bir an sevindi. Kurtulabilirdi. Kaçabilirdi. Çıkış yolunu bulması yeterliydi. Gözlerini göle dikti bakışlarını adeta gölün her noktasına sıvadı.

– Evet, buradan kaçabilirim belki ama fırsatım olsa dahi bunu kullanma hakkım yok benim. Çünkü burada bulunmamın bir anlamı, bir amacı var. Her şey yerine oturmadan buradan çıkmanın kimseye bir faydası olmaz.

Bunu kendine kabul ettirmekte zorlanmadı. Ödemek zorunda olduğu bedeller vardı. Kendini seven ve kendisinin sevdiği insanlara karşı bir görevi vardı. Ve bu bedeli ödemeye kararlıydı. Ancak böyle huzura kavuşabilirdi.

Etraftaki sessizlik onun bu düşüncelere daldığında kafasının içindeki en derin kuytulardaki kelime ve cümlelerin açığa çıkmasına neden oluyordu. Aklından geçen bir sürü soru şimdilik dikkatini

çekmiyordu ama ilerde neler olacağını kim bilebilirdi ki Yaratıcı'dan başka?

Şu an Uselya'nın ne yaptığını, nasıl olduğunu bilmek isterdi sadece. Aldığı bu karar onu mutlu edecek miydi acaba? Buradan ruhunu temizleyip çıktığında kendisini affedecek miydi? Yaşamak için bir şansları olacak mıydı?

– Ne yani? Bu ceza Uselya'ya kavuşmak için mi sadece? Bunun için mi? Hayır, hayır bu herkese ve her şeye karşı yaptığı hataların bedeliydi ve Uselya olsun olmasın bunu yapacaktı. Buradan çıkabilirse Uselya kendisini bağışlamasa bile çekecek başka acısı kalmayacağı için sevgilisinden gelecek acılara bir teslimiyetle katlanabilirdi. Başka hiçbir şey düşünmesine gerek kalmadan affedilme ümidiyle yaşayabilirdi.

Gözleri yine etrafta dolaşmaya başladı.

– Tanrım bu nasıl bir sessizlik uğultusu böyle?

Çok uzakta bir ağaçtan bir kuş havalandı. Ayzer sanki kırk yıllık bir dostunu görmüş gibi sevindi. Kendinden başka bir canlı vardı.

Susamıştı. Suya doğru yürürken ayağına batan taşlar yüzünden yalın ayak olduğunu fark etti. Neyse burada belki de yürümeye fazla ihtiyacı olmayacaktı.

Ayak bileklerine kadar suyun içine girdi. Serinlik ensesinde bir elektrik çarpmasına neden oldu. Eğildi. Bir avuç su alıp içti. Suyun çok farklı bir tadı vardı. İçmemeyi düşündü ama susuzluk galip geldi.

Arkasından gelen sesler duydu. Hemen geriye döndü. Çeşit çeşit hayvanlar vardı orada ve hepsi de

kendisine doğru yaklaşıyordu. Belli bir yerde biri hariç hepsi durdu.

Kaplumbağa ağır ağır yürümeye devam ediyordu. Ayzer:

– Ceza bu herhalde dedi içinden. Bu hayvanlar benim etimi yiyecekler, benimle beslenecekler.

Teri yüzünden fışkırmaya başladı. Ne korkunç bir işkenceye saldılar beni. Güçsüz kalan dizleri üzerine çökmüş buldu kendini.

Gerçekten aklına gelen şey onu çok korkutmuştu. Yüzünü kapattı. Yere kapaklandı. Kaçmak ya da saklanmak aklına gelmedi.

Kaplumbağanın ayak seslerini yanı başında duyduğunda gözkapakları arasından hayvana baktı. Bu yavaş yürüyen yanından geçip gitti. Gölden biraz su içti. Aynı yavaşlıkta geldiği yöne doğru adımlamaya başladı. Arkasından bir sansar suya yaklaştı. İçip o da geri döndü. Bunları gören diğer hayvanlar da suya yaklaşmaya başladı. Sularını içen hayvanlar biraz geri çekilip durdu. Kimisi rahat edebilecekleri bir yer bulup gövdelerini yere yatırdı. Bazıları güneşin tadını çıkaracaktı. Onları ürkütmemek için o da olduğu yere oturdu.

Karşısında geniş getiren, kendi vücudunu temizleyen, eşelenen, sineklenen, uyuklayan bu hayvanları seyretmeye başladı. Belki de en yakın dostları bunlar olacaktı. Bir ceylan yavrusu annesinin etrafında dönüp duruyordu. Kendi yavrusunun uyumaya hazırlanan bedenini dürtüklemesi başını ikide bir karnının

altına sokmaya çalışması, burnunu burnuna sürmesi anne ceylana, şu an büyük bir haz veriyor olmalıydı.

Ayzer şimdi manzaranın tadını çıkarıyordu. Şu an hayvanlardan yayılan koku da ona rahatsız edici gelmiyordu.

– Demek ceza bu hayvanlarla ilgili değilmiş. Elbette bu masum canlıların ceza gibi ürkütücü bir işle ne ilgileri olabilirdi?

Aptallığından dolayı ayıpladı kendini.

– Bence benim cezam burada yalnız kalmaktan başka bir şey değil. Yoksa burada nasıl bir acı bulunabilir ki? Su desen var yiyecek desen...

Yiyeceğini nasıl bulacaktı. Hemen ayağa fırladı. Hayvanlar ürktü. Ama hiçbiri yerinden kıınıldamadı.

– Ne oldu diye sordu yaşlı kaplumbağa.

Ayzer duyduğu sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken kaplumbağa tekrar aynı soruyu sordu. Ayzer bir kaplumbağaya bir de diğer hayvanlara baktı.

– Sen mi konuştun benimle?

– Evet, ben konuştum seninle.

Gözlerini kaplumbağaya kilitleyip yavaşça yaklaştı ve önünde yere çöktü.

– Sen, dedi. Konuşabiliyorsun.

– Evet, uzun zaman önce öğrendim konuşmayı. Ama uzun zamandır da konuşacak kimse bulamadım.

Şaşkın Ayzer hayal görmediğini anlamış, gözlerini daha da kısmış merakına teslim olmuş bakışlarla bu hayvanla konuşmaya devam etti.

- Diğerleriyle neden konuşmuyorsun?
 - Onlar konuşamaz ki.
 - Pek bir Şey anlamadım söylediklerinden.
 - Anlaşılmayacak bir Şey yok burada. Herkes birbiriyle konuşur ama senin konuştuğun dili yalnızca ben anlayabilirim.
 - Öyle mi? Peki sen nasıl öğrendin konuşmayı?
 - Ben konuşmayı zaten biliyordum.
 - Yani benim konuştuğum kelimeleri nereden öğrendin?
 - Sen buraya nasıl geldin?
 - Bunu söyleyemem.
 - Ben de senin sorduğun sorunun cevabını söyleyemem.
 - Tamam, öyle olsun ilk mutabakata vardık böylece. Sanırım iyi anlaşacağız.
 - Evet, bence de.
 - Etraf olduğu dik yamaçlarla çevrili. Burada hayat sizin için zor olmalı.
 - Hayır, sandığın kadar zor değil bizim hayatımız. Kaplumbağanın sesinde insanlara has bir üzüntü vardı Şimdi.
 - Ama su içmek bizim için olduğu riskli.
- Ayzer yerinden kıvıldamadan:
- Neden su içmek bir problem olsun sizin için. Sonra sorduğu soruya kendisi cevap verdi.
 - Anlıyorum bu dik yamaçlardan su içmek için her gün inip çıkmak epey yoruyor olmalı sizi. Tabi

kayalıkların tehlikelerini de eklersek söylediklerine hak vermemek elde değil.

– Hayır, hayır sen daha buraları tanımıyorsun. On-
dan böyle konuşuyorsun. Gerçekleri bilsen sen de en
az bizim kadar endişelenirdin bence.

– Ne için endişelenecekmişim ki.

– Zamanla anlarsın sözlerimdeki gerçekleri.

Kaplumbağa böyle dedikten sonra geriye dönüp
diğer hayvanların yanına doğru adımlamaya başladı.
Ayzer:

– Bekle biraz, hiçbir şey anlamadım. Ne demek is-
tedin? Neye karşı uyarıyorsun beni?

Kaplumbağa hiç seslenmedi. Yavaş adımlarla yo-
luna devam etti. Ayzer onun peşinden yürüdü. Ama
hayvan onun sorularına hiç cevap vermiyordu. Derin
bir nefes alıp kaplumbağanın önüne geçti.

– Nereye gidiyorsun? Lütfen sorularıma cevap ve-
rir misin?

– O seni anlayamaz, dedi bir ses. Ne soracaksan
bana sor diğer hayvanları korkutuyorsun.

Bu yeni sesin sahibinin kim olduğunu anlamak için
Ayzer etrafına bakındı.

– Tam arkadayım. İki ayaklı.

Arkasına baktığında bir çalı üzerine konmuş bay-
kuşu gördü.

– Sakın şaşırma konuştuğum için. Ve neyi merak
ediyorsan bana sor.

– Sen de mi konuşabiliyorsun.

– Sen de mi ne demek? Burada sen ve benden başka aynı dili konuşabilen başka kimse yok. Anlaşılan yorgunsun ve zihnin bulanmış ya da aklından biraz zorun var.

– Hayır, ben aklımdan eminim. Bu kaplumbağa az önce benimle konuştu.

– Neden anlamamakta ısrar ediyorsun? Burada yalnız ben konuşabilirim senin dilinden.

– Ama, ama dedi Ayzer. Az önce...

– Kusura bakma seninle uğraşacak vaktim yok benim. Hem bizim topraklarımıza geliyorsun hem gereğinden fazla soru soruyorsun. Hem de sana söylenenlere inanmıyorsun. Bence sen buraya göre değilsin. Hemen geldiğin yere geri dön. Yoksa burada ömrün boyunca yalnızlık çekersin. Çünkü burada dilini tek konuşabilen ben, seninle bir daha hiçbir şekilde konuşmayacağım.

O da böyle dedi ve arkasını dönüp gitti.

Ayzer biraz bekledi. Olan bitene anlam vermeye çalıştı. Düşünmeye çalıştı.

– Hayır, bu böyle olmayacaktı. Hemen hayvanların arasına daldı.

– Siz görmediniz mi az önce benimle konuştuğunu?

Bir o hayvana bir bu hayvana doğru atılıyordu. Tilki baykuşa:

– Mecnun olmuş galiba bu. Bizden birilerinin onunla konuştuğunu tekrarlayıp duruyor.

– Evet, evet bence delinin ta kendisi.

– Zavallı, zavallı. Akıl gibi bir nimeti kaybetmek gerçekte insanoğlunu kaderindeki en bed tecrübedir. Tabi aklını geri alabilirse.

– Biriniz konuşsanıza benimle. Neler oluyor burada? Neden bunu yapıyorsunuz. Birkaç soruya cevap vermek bu kadar zor mu?

Bir o hayvanın bir beriki hayvanın önüne atılıyor ama cevap alamıyordu. Bu kısa koşuşların ardından nefes nefese kalmış bir halde durdu.

– Hayır, sizden bir şey beklemek hataydı zaten. Belki de ben konuştuğunuzu sandım. İnsan uzun zaman yalnız kalınca böyle şeylerin olması gayet normal. Ya kendi kendine konuşursun ya da hayali arkadaşlara anlatırsın anlatacaklarını.

Ayzer hayvanların ortasında öylece kaldı. O anda baykuş havalandı. Gökyüzünde bir iki daire çizdikten sonra sanki arkadaşlarına gitme vakti der gibi sesler çıkardı. Tüm hayvanlar hızlı bir şekilde toplandı. Hep birlikte küçük bir kervan oluşturup ilerideki kayalıklara doğru yürümeye başladılar.

– Şimdi neler oluyor? Nereye gidiyorsunuz?

Olduğu yere çöktü.

– Tamam, tamam. Gidin bakalım. Ben aradığım şeyleri kendi başıma da bulurum. Ya da aradığım şey beni bulur.

Hayvanların gözden kaybolmasını seyretti.

– Ben nasılsa bulurum. Size ihtiyacım yok.

Hayvanlar ileride bir kayalığın arkasına dönüp kayboldular. Ayzer ortada yapayalnız kalmıştı. Şimdi

çakıl taşlarının üstünde önünde göl, gölün etrafında dik kayalıklar olduğu halde güneşin, suların üzerine serdiği ışıltıları seyreder gibi yapıyordu.

Şimdi gündüzdü. Her yer aydınlıktı. Gece olunca ne yapacaktı? Aklına gelen bu düşüncelerden bu zamana kadar yaşadıklarından bir şekilde kurtulmayı başardığını hatırlayarak sıyrılmaya çalıştı. Bir süre sakinleşmek için bekledi. Sessizlik iyi hissetmesini sağlamıştı. Olduğu yerin o kadar da kötü olmadığını düşündü.

Burayı sevmeye başlıyordu sanki. Kendini buraya ait hissediyordu. Bir ucu sonsuza açılan bir doğru gibiydi ve ona yaşamaya başlamanın anahtarı buradaymış gibi geliyordu. İki ucu bir noktada biten bir ışın olmaktan burada kurtulabilirdi. Öyleyse burayı daha yakından tanımak için biraz dolaşması en iyisiydi.

– Ama hayır sen burada bir amaç için bulunuyorsun. Burada seni bulacak her şeye hazırlıklı olmalısın. Çünkü yolunu çizecek ve seni kurtuluşuna götürecektir bedel fazla uzakta değildir. Bundan emin olabilirsiniz.

Ayzer bunları düşünürken yanında bir sincap belirdi. Umursamadan baktı hayvana.

– Haydi. Burada daha fazla beklemek senin için hiç iyi olmaz.

– Demek sen de konuşabiliyorsun.

– Gevezeliği bırak da uzaklaş buradan.

– Nedenmiş o? Konuşan sincap söyle bakalım bana.

– Birazdan göreceğlerin seni konuşan bir sincaptan daha çok şaşırtacak eminim.

– Şaşkırmak ve korkmak benim için sıradan bir şey oldu artık. Benim için endişe etme küçük dostum.

– Henüz dost olmuş sayılmayız.

– Nedenmiş o? diye aynı soruyu sordu.

– Tavsiyelerime kulak asmıyorsun da ondan. Haydi, konuşmayı bırak da benimle gel.

– Nedenini söylemezsen hiçbir yere gitmem, seninle hele hiçbir yere gelmem.

– Sen bilirsin dedi sincap. Arkasını döndü ve diğer hayvanların gittikleri yöne doğru yürümeye başladı. Giderken de söyleniyordu.

– Şu insanlar ne kadar da aptal.

– Bir de kendilerine en akıllı canlı demezler mi? Tek kelimeyle aptallık yaptıkları. Ayrıcalıklı zümre işte. Hep yerler yediklerinin yerine koymadan. Olana da yeterince saygı duymazlar.

Dönüp Ayzer'in ne yaptığına baktı. Hala aynı noktada duruyordu. Kendisinin baktığını görünce yakalanmış gibi başını başka tarafa çevirdi.

– Birazdan görürsün zavallı insan, dedi ve yakındaki bir ağaca o görmeden çıkıverdi.

Ayzer yalnız kaldığını düşünerek tedirgin oldu. Hali hareketlerinden anlaşılıyordu. Sincabın kendini ağaçtan izlediğini bilmeden etrafına bakındı. Sincap güldü haline.

– Evet, evet birazdan göreceksin benim ne kadar haklı olduğumu. O zaman ne yapacaksın bakalım. Benden yardım istediğinde hiiç ama hiç aldırmayacağım. Kendi başının çaresine bakarsın. Hani en akıllı

varlıksın ne de olsa sana hiçbir şey olmaz. İşte aptal insan en yanlış yöne doğru gidiyor. Kahretsin. O taraf senin sonun olabilir. Haydi dön. Bakamayacağım. Aman Allah'ım daha fazla bakamayacağım. Susadın mı yoksa aptal insan. O su senin sonun olacak. Haydi, dön artık.

Ayzer bu yakarıları duymadan göle doğru gidiyordu. Gerçekten de çok susamıştı. Ve şu anda onu su içmekten hiçbir şey alıkoyamazdı. Berrak göl suları güneşten aldıkları hediyeleri kendini izleyenlerden esirgemedi ıslık ıslık gövdesini sunuyordu sahile. Tüm susuzlara benim derman, der gibiydi. Ayzer de bu büyüye kapılmış vücudunda başlayan yangını söndürmek için atılacaktı o sulara. Ne olacağını ya da kendisini nasıl bir tehlikenin beklediğini bilmeden.

Gölün kenarına ulaştığında ilkin suların ayağını ıslatmasından kaynaklanan serinliği hissetti. Su seviyesi ayak bileklerini geçinceye kadar yürüdü suyun içinde. Sonra eğildi ve bir avuç su alıp içti. Suyun tadı farklıydı ama fena da sayılmazdı. Bir avuç su daha aldı. Bu ikinci avuç su anki midesine oturdu. "Eee" dedi. "Ne de olsa karnım biraz aç, boş mideye soğuk su gönderirsen biraz ağırlaşması gayet normal bir durum,". Yine içti, yine içti. Ta ki midesi isyan edene kadar. Kendini iyi hissetmiyordu doğrusu.

– Şimdi göreceksin benim sözümü dinlememek ne demekmiş. dedi sincap.

Ayzer olduğu yerden kıvıldaşamıyordu. İşte tam da bu anda suların arasından balığa benzer bir şey yavaş yavaş karaya çıkıyorken görüldü. Ayzer hiç telaşa

kapılmadan biraz geri çekilip henüz kendisini görmeyen bu yaratığı incelemeye başladı. Bir adam boyundan fazlaydı uzunluğu. Eski sikkelerini andıran pulları timsah gibi ayakları geniş ağız ve ağız açılıp kapandığında ortaya çıkan korkunç dişleri ve bu dişlerin arasından bir köpeğinki gibi dışarı sarkan diliyle gerçekten de ürkütücü görünüyordu. Neredeyse bildiği her hayvanın bir parçası bu hayvanda vardı. Baş timsah, köpek, yılan ve daha pek çok yırtıcının parçalarının bir araya gelmiş hali gibiydi. Ayakların perde mi yoksa pençeli mi olduğuna karar vermek zordu çünkü ikisine benziyordu. Dört ayaklı olmasına rağmen iki ayak üzerinde de durabilecek bir yapıya sahipti. Kuyruğu hem karada hem suda yaşayanlarınkine hem de uçanlarınkine benziyordu. Sırtı bir at sırtı kadar sağlam beli bir ceylan beli kadar esnekti.

Anlam veremediği bir hayranlıkla seyrediyordu hayvanı. Bu sırada kendini bir kayanın arkasında buldu. Bu kadar korkunç ve güçlü görünen bir yaratık daha önce görmemişti. Şimdi anlıyordu diğer hayvanların neden bu kadar korktuklarını. Fal taşı gibi açtığı gözleri yanmaya ve uzun süre kapatmayı unuttuğu ağız kurumaya başlayınca kendini toparladı. Yaratık kıyıda biraz yürüdü. Sanki etrafında bir şeyler arıyormuş gibiydi.

Arkasından gelen sincabın sesiyle irkildi. Bir an baliğın arkasından dolaşıp kendisini yutmak için hamle yaptığını zannetti.

– Demek bunu kastediyordunuz. Korktuğunuz şey buydu hepinizin.

– Sen korkmadın mı?

– Hayır. Hem de hiç. Bu hayvanın korkulacak bir tarafı yok bence.

– Öyle mi? Belki onunla konuşup bizi yememesi konusunda ikna edebilirsin.

– Bunu pekâlâ yapabilirim.

– Durma yap haydi. Görelim ne kadar cesursun.

Ayzer böyle dedikten sonra balığın olduğu tarafa döndü. Gerçekten de onunla konuşmaya gidiyordu. Ama sadece balığın suya dalan gövdesinin suda bıraktığı küçük dalgalanmayı gördü.

– Bugün Yaratıcı senden yana bence. Baksana ölmene izin vermedi.

Ayzer derin derin soluyordu.

– Belki bu sefer olmadı ama gelecek sefere onunla mutlaka konuşacağım. Bundan emin olabilirsin.

Sincap onun bu cesaretine gerçekten hayran olmuştu. Fakat bunu belli etmemiyordu.

– Bence de sonra denesen yaşamının daha uzun sürmesi adına doğru bir karar olur, dedi sincap. Neyse haydi benimle gel. Belki de son olacak bu geceni güven içinde geçireceğin bir yere götüreyim seni.

– Tamam, kabul ediyorum ve seninle geleceğim ama korktuğum için yapmıyorum bunu da bilmeni isterim. Tamamen ısrarlarına dayanamadığım için.

İkisi birlikte diğer hayvanların gittikleri yere doğru yola koyuldular.

– Peki, sen neden diğerleriyle gitmedin de burada kaldın.

– Eğer arkadaş olacaksak lütfen bu konuyla ilgili bir daha soru sorma olmaz mı? Kabul mü?

– Tamam, sen bilirsin. Ben zamanı geldiğinde sana bilmen gereken her şeyi anlatırım. İki birlikte diğer hayvanların gittiği yöne doğru yola koyuldular.

Çok güzel bir gecenin tam ortasında yanı başlarından akan zamanı seyrederek konuşuyorlardı. Ayzer sincabın kendisine gösterdiği hurmalardan yemiş, ağaca şükranlarını sunmuştu bile.

– Bugünkü cesaretini hala anlayamadım doğrusu. Bana biraz aptallık gibi geldi.

– Neden burada olduğumu bilmediğin için böyle düşünmen beni şaşırtmadı.

– Burada oluş sebebini sorsam sanırım cevap vermeyeceksin. Ben de o yüzden sormuyorum.

– Hayır sorabilirsin.

– Sordum öyleyse neden buradasın?

– Ödemem gereken bir bedel var ve ben o bedeli ödemek için buradayım.

Sincap hiçbir şey anlamadığını belli etmek ister gibi baktı Ayzer'in yüzüne. Ay ışığında biraz maviye çalan yüzüne. Ayzer daha fazla bir şey anlatmadı. O da sormadı.

– Bence bu davranışın merakından geliyor. Sende gördüğüm ama gerçekten gördüğüm bir korku değil. Korku çoğu zaman en cesur hamlelerin annesidir. Korku ölçüsünde artar cesaret.

– Yani açlıktan ölmek üzere olan bir adamın kralın ambarından buğday çalmaya kalkışma cesaretini kendinde bulması gibi.

– Evet öyle. Ama dediğim gibi sendeki bence bilme arzusundan kaynaklanan hırs.

– Öyle mi dersin?

– Elbette ben laf olsun diye konuşmuyorum. İnsanlar kendi sınırlarını bilmedikleri ve bir sınırları olduğunu bildikleri için bu kadar üstüne düşerler yeni bilgi ve deneyimlerin. Bu duyguyu tatmin etmek içindir yaptıkları her çılgınlık ve bu durum ancak teniniz toprağa karışınca sona erer. Başlangıcın olduğu gibi sonun da kendi seçimlerinizin dışında olması daha da tahrik eder sizi. Bence işte bu yüzden insanların en akıllısı en akıllı yardımları alan insanlardır. Ancak bu şekilde gücünü ve bilgini kendine köle yapabilirsin.

Ayzer hiçbir karşılık vermedi bu sözlere. Uyumak istiyordu. Körpe ağaç dallarından yaptığı yastığa başını koydu ve uykuya teslim oldu.

– Uyan haydi uyan dedim sana. Kalk tembel insan. Kendisini dürtükleyen kaplanın nefesinin kokusu günün aydın olması için pek de hoş bir seçim değildi doğrusu. Haydi, kalk seninle konuşmak istiyoruz. Ayzer kendini topladı. Hemen hemen tüm hayvanların toplandığı ağacın altına gittiler birlikte.

– Sen, dedi yaşlı kurt. Ormanımıza hoş geldin. Burada olduğun sürece bizim konuğumuz olarak her zaman saygı göreceksin.

Ayzer sadece başını sallayarak selam verdi ona.

– Dün bu sincaba bazı şeyler anlatmışsın.

– Neyle ilgili olarak?

– Orga ile ilgili. Gölün dehşetlisi ondan korkmadığını onunla konuşabileceğini söylemişsin.

– Evet, bunu yapabilirim. Madem bütün hayvanlarla konuşabiliyorum Orga dediğiniz şeyle de konuşabilirim. Ama karnının aç olmadığı bir zamanda.

– O her zaman açtır. Doymak nedir bilmez. Bu senin düşündüğün gibi olmaz. Yaşlı kurt durdu. Birden ve kısık bir sesle:

– Gel benimle.

Birlikte diğerlerinden biraz uzaklaştılar. Buldukları yerden gölün bir kısmı görünüyordu.

– Neden burada olduğunu biliyorum Ayzer. Diğerleri bundan habersiz. Ridar’la çok eskiye dayanan bir dostluğumuz vardır bizim. Ve senin buraya geleceğini bana o söyledi.

Sadece dinleyen Ayzer’e daha dikkatli baktı. Buradan hiçbir zaman çıkamayacaksın. Kendi iraden ve çabanla tabi.

– Şimdilik buradan kurtulmak gibi bir derdim yok.

– Öyleyse bize yardım edebilirsin. Orga denen o yaratıktan kurtulmamızı sağlayabilirsin. Sen insansın aklınla onu çok rahat alt edebilirsin.

– Neden ondan kurtulmak istiyorsunuz.

– Çünkü o buradaki bütün türleri yok edecek.

– O da bir canlı hayatta kalmak için böyle şeyler yapması gayet normal. Kimse aç karnının isteklerini yerine getiriyor diye suçlanamaz.

– Anlamıyorsun. O hiçbirimizin çoğalmasına, tohum vermesine izin vermeden bunu yapıyor. Karnı aç değilken de öldürüyor. Bu yüzden o buraya geldiğinden beri göl yavaş yavaş çekiliyor.

– Ya da siz hep kaçtığınız için size öyle geliyor.

– İnan konuşmak şu an için çoktan yapılmış olması gereken bir iş. Burada yeniden hayatı inşa etmek gerekiyor ve bunu da sen yapacaksın.

Ayzer yaşlı kurdun gözlerinde yalvaran ermişin ezilmiş ruhunun parçalarını gördü. Gerçekten isteyen ve isteğinde haklı olan bir ermiş. Başını çevirip uzun uzun seyretti bu büyük su birikintisini.

Kurtuluşunun sebebi olabilir mi acaba? Bu uğraş için emeğini verse İlahi merhamet onu bulur muydu? Bilemiyordu. Yüz ifadesindeki tereddüt kurdun gözünden kaçmamıştı onu sessiz kalarak ikna etmeyi tercih etti.

– Tamam, bu işte sizinle birlikte hareket edeceğim. Gücümün ve aklımın onu alt etmeye yetip yetmeyeceğini kesin bilemem. Ancak bu işte hep beraber olursak bunu kabul edebilirim.

– Elbette hepimiz bu konuda elimizden geleni yapacağız. Zaten senden sadece yardım istiyoruz, bütün işi yapmanı değil.

– Yalnız bir şartım daha var.

– Nedir?

– Önce onunla konuşma ve anlaşma yolunu denemeliyiz.

– Bu bir işe yaramaz ama nasıl istiyorsan öyle olsun.

– Öyleyse bugün onunla konuşacağım. Tekrar gelir mi kıyıya sence?

– Kesinlikle gelecektir. Çünkü bir haftadır aç uyuyor. Sudan her çıkışı daha da öfkeli.

– Öyleyse anlaştık.

- Monse.
- Anlamadım.
- Adım.

Gecenin adımları sabahın kapısında çınlamaya başlayıncaya kadar göl kenarındaki sarp ormanlık alanda yaşayan tüm hayvanlar birbirlerini saygıyla avladılar. Anneler başka yavrulara yem olan yavrularına ağladıktan sonra geriye kalanları doyurmak için avlanmaya gittiler. Böcekler kısık sesle öttüler. Yere yakın olanlar yere daha da yaklaştılar. Sürünenler başlarını toprağın altına soktular. Yerde olanlar ağaçlara çıktılar. Gökyüzünde süzülenler yere indiler. Gündüz kükreyenler hiç konuşmadılar. Ne zaman ki gece yorgun düştü karmaktan. Bıraktı kendini gündüzün ayakları dibine. Gündüz bir kıvılcım gibi göğsüne düşen bu yoldaşının elinden tuttu. Yıldızların arkasındaki yurduna bıraktı. Gece de olsa mutlak ışıksızlık bir varlığın tahammül edebileceği bir şey değildi. Bu yüzden gündüz yıldızların ışığını onun üstüne örtüp yeryüzüne döndü.

Güneş nemli toprağı buğulandırmaya başladığında tüm hayvanlar olacakları görmek için kalkıverdiler. Ama uyandıklarında Ayzer çoktan gitmişti. Hemen hepsi toparlanıp göl kıyısının yolunu tuttular.

Artık korkunun kendi kaderine hükmetmesine bir son vermek gerektiğini düşünüyordu.

- İşte göl kıyısı.
- İşte ben Ayzer. Buradayım ve tüm korkulardan

uzağım. Gel Orga! Gel ki varlığımızın savaşını vere-
lim. Gelişimizi, gidişimizi, yaşayışımızı, ölüşümüzü
anlamalı kılalım.

Kalbi buz gibiydi. Bu haliyle onu ağığa bıraksa belki
de binlerce yıl sapasağlam kalabilirdi.

On beş, yirmi adım ötesinde duran göle bakıyordu.
Bu sabah her şey ne kadar berrak görünüyordu. Su-
yun yüzüne yayılmış beyaz, lacivert, mavi renkler kü-
çük dalgalar arasında ırpınan pırıltılar dağların mor
teni ve ormanın çeşit çeşit yeşili... Evet, işte bütün ev-
ren durgun, huzur dolu. Bu sabahtan bir kötölük nasıl
çıkabilir ki? Muhakkak onunla konuşup bu yaşanan-
lara bir son verebilirim. Zavallı hayvancıklar Orga'dan
epeyce korkmuşlar. Var Eden, elbet yardımını esirge-
mez bizden çünkü o yolda kalmışların ve yardıma ihti-
yacılıkların en büyük yardımcısıdır onun merhameti
karanlıkta kalan herkesin en büyük yoldaşıdır.

Ölçülemez bir cesaret duygusu ile sakin sulara doğ-
ru yürümeye başladı. Keşke hemen çıksa da bu işi he-
men halletsek diye düşünüyordu. Hem diğerlerine iyi
bir haber vererek onları mutlu etmek çok güzel olur.
Hepsi sevinçten deliye döner. Monse ve sincap... En
çok da sincap sevinir bu işe. Eminim her gece o küçük
rüyalarında Orga'yı görüyordur. Dişleriyle onu kav-
radığı anlarda korkuyla uyanıyordur zavallıcık.

– Tamam, küçük sincap seni kurtaracağım bu dert-
ten. Tabi bu yaptığım da beni kurtaracak. Karşılıksız
değil anlayacağın.

Ayzer göl kenarında öylece beklemeye koyuldu. Bir
tarafıdan da kendi kendine konuşuyordu.

– Evet, bunu başaracağım. Herkes için en iyi olanı yapacağım. Bu meseleyi kimsenin canı yanmadan halledeceğim. Herkes bana minnettar kalacak ben de böylece kurtuluşuma erişeceğim.

Bir süre geçtikten sonra göl kıyısına paralel küçük voltalar atmaya başladı. Hem konuşuyor hem yürüyordu. Arada bir başını kaldırıp gölden tarafa bakıyor Orga'nın gelip gelmediğini kontrol ediyordu.

Şimdi Ayzer mutluydu, güçlüydü, kendine sonsuz derecede güveniyordu. Uselya'yı düşünüyordu bir yandan. Alnının akıyla buradan çıktığında mutlaka onu affedecekti. Çok uzaklardan ancak yaşanan mutlulukların yankılarının işitildiği zamanlar geride kalacaktı. Ador'un suları daha coşkun akacak, o güzel çiçekleri daha iştahlı yayacaklardı kokularını. Gerçekten bu gerçek olabilir miydi?

– Tamam, ama geldiği dünyada bıraktığı hayatı ne olacaktı? Orada kalan dostlar sevgiler ve yaşanan her şey, böyle acı vermeyen hatıralar olarak mı kalacaklardı hep?

Ayzer bunları fazla düşünmek istemedi. Hemen kovdu beynine üşüşen soruları. Çünkü şu an ve hatta her şeyi hatırlamaya başladığı andan itibaren onun için tek gerçeklik Ador yani Uselya olmuştu. Hiçbir acı ona karşı duyduğu aşkı ve utancı gölgeleyemezdi. Ne uğruna olursa olsun asla ondan vazgeçmeyecekti. Bir gün mutlaka onun sevgisini yeniden kazanacaktı.

Gözleri neredeyse olduğu boyutun dışına çıkmış dudağında hafif bir gülümseme bir sağa bir sola gidiyordu. Tam bu sırada bir çıtırtı duydu. Etrafına

aceleyle bakındı. Bir şey göremedi. Tekrar bulunduğu yerden çevresine göz attı. Tam da çakıl taşlarıyla dolu bölgenin başladığı yerde bir sincap yavrusu duruyordu. Arada bir başını kaldırıp havayı kokluyor, hızlı birkaç adım attıktan sonra duruyor yine havayı koklayıp etrafı kolaçan ediyordu. Zavallı yavru susamıştı ve su içmenin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi. Kısa kısa ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki Ayzer onu yakalamaya yeltendiğinde ne çok zorlu bir işe girdiğini anlamıştı.

Ayzer yavruya doğru bir iki başarısız hamle yaptı. Yakalayamadı. Durup ona bakmaya ve onunla konuşmaya başladı.

– Haydi, küçük sincap annenin yanına dön, burası çok tehlikeli bir yer. Haydi öbür tarafa doğru git. Şimdi su içmenin zamanı değil. Eğer şimdi içmekte ısrar edersen bir daha hiç su içemeyebilirsin. Ellerini iki yana açmış onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yavrunun susuzluktan gözleri dönmüştü sanki. Susuzluğun o takatten düşürmeye başladığı safhası.

Hırsla suya doğru ilerlemeye çalışıyordu. Annesiyle geldikleri zaman annesinin ve yanlarındaki hayvanların tedirgin olduklarını anımsıyordu. Bazı zamanlar hayvanların bir kısmı daha su içmeden buradan uzaklaşmışlardı. Yavru bu zamana kadar hiçbir şey görmemişti burada ama yine de ürkekliğini üzerinden atamıyordu. Onlar büyüktü ve her zaman kaçıışlarının bir sebebi vardı.

Yavru, Ayzer'in bacakları arasından hızlıca geçip göle doğru koşmaya başladı. Tam suya ulaşmıştı ki

büyük bir gürültü koptu. Suyun içinden olanca hışmıyla Orga fırlayıvermişti.

Ayzer sıçrayıp bu canavarın pençesine düşmek üzere olan hayvanı kurtaracaktı ki sincap ani bir hareketle geriye dönüp annesinin yanındaki güvenli yerine doğru koşmaya başladı. Ancak bu sefer de Ayzer bu korkunç yaratığın eline düşmüştü.

Orga çok öfkeliydi. Sırt üstü yere yatmış olan Ayzer kendisine yukarıdan bakan, dili yarıya kadar dışarı çıkmış ağız yırtıcıyı bu kadar yakından görünce onun pek de dost canlısı olmadığını anladı. Anlamsız gözleri ve şimdi tam olarak açılmış ağzıyla Ayzer'i yemeyi ve günlerdir boş olan midesine bayram ettirmeyi düşünüyordu. Güçlü boynunun ani bir hareketi ile dişlerini Ayzer'e geçirecekti ki Ayzer ellerini uzatıp olanca kuvveti ile Orga'yı çenesinden yakaladı. Parmaklarını çene kemiğindeki boşluklara mengene gibi yapıştırıp kendini korumaya ya da ölümünü biraz geciktirmeye çalışıyordu. Hayvan başını sağa sola çevirip Ayzer'in ellerinden kurtulmaya çalıştı. Bu hareket Ayzer'in bedeninin büyük bölümünün yerden kesilmesine neden oldu. Ayzer bir hamleyle bacaklarını hayvanın sağ ön bacağına doladı. Ancak hala sağa sola hareket eden çene onun sırtını yerlere vuruyor yerdeki çakıl taşları her seferinde daha fazla canını yakıyordu.

Kan ter içinde kalmıştı. Belli bir zaman geçtikten sonra sırtında fazla acı duymamaya başladı. Ancak bu seferde olanca gücüyle sıkıldığı ellerinin acısı beyninin zonklatıyordu. Gerçekten de elleri ateş gibi olmuştu. Özellikle sağ eli kor gibi yanıyordu.

Sanki derisi kasılmaktan yırtılıyordu. O anda bu acıdan başka bir şey düşünemez olmuştu. Ellerini biraz gevşetmek istiyor ama başaramıyordu. Korkunç çarpışma böyle sürüp giderken diğer hayvanlar da her saniye olay yerine daha da yaklaşan adımlar atarak seyrediyorlardı bu kavgayı. Ayzer'in onları gördüğü yoktu. O kadar yorulmuştu ki teslim olup olmama arasında gidip geldiği halde karar verecek gücü kendinde bulamadığı için öylece devam ediyordu kavgaya. Bir süreden beri duymayan kulağı tekrar sesleri algılamaya başladığında Orga'nın hırıltı ve kükrete denemelerini duydu. Kendi nefesini de duyuyordu. Neredeyse yırtılan ciğerlerinden fışkıracak kan ağzından çıkacaktı. Kalbinin her atışında gözlerinde kıvılcımlar çakıyor hoş olmasa da gördüğü manzara sıcak havalarda olduğu gibi gözleri yanılta dalgalanmalarla açılıp kapanıyordu.

Sağ eliyle fazla olmamakla beraber sol eliyle tuttuğu çeneyi kaplayan derinin altından akan kanı sıcaklığını hissediyordu. Aklından tırnaklarıyla onun etini koparmak, parçalamak geçiyordu. Parmaklarına hüküm veremeyen beynindeki bütün koşuşturma Orga'nın pes edip gitmesini umut etme çabaları içindi. Ellerindeki yangın onun bu savaşı bırakmasını engelleyen yegâne şeydi. Bu yüzden ellerindeki güçten cesaret alarak daha da güçlü sıkılmaya çalıştı. Bu sefer olmuştu. Parmaklarındaki enerji akışını hissediyordu. Şu an Orga'nın canı, daha fazla yanıyor olmalıydı. Yoksa sesi ve boynunun hareketleri bu kadar sertleşmezdi. Şimdi iki eli birden müthiş bir yangın yerinin küçük bir parçasıymış gibi yanıyordu. Ellerinin derisi sanki

yırtılacaktı. Zaten öyle de olmaya başladı. Kayaya sür-
tünmüş bir deri nasıl kanarsa öyle kanıyordu eller. Ve
yavaş yavaş şekilleri de değişiyordu. Kıpkırmızı bir et
parçasına dönen parmakları acıyla birbirine yapışı-
yordu. Kırmızı et şimdi sıkılmış bir yumruk gibiydi.
Eller el olmaktan çıkmıştı. Ve aniden bir patlama gibi
ya da bir doğum gibi ya da bir boşalma gibi iki el de
bir yılanbaşına dönüştü. Gözleri açılan yılanlar etraf-
larına bile bakmadan Orga'nın boynuna saldırdılar.
İkisi, iki yandan o boynu en zayıf yerinden, kanın en
fazla geçtiği notadan ısırdılar. Orga bir an durakla-
dı. Duyduğu acının gittikçe çoğaldığı açıkça görülü-
yordu. Ama kocaman gövde bu acıyla yıkılmayacağını
göstermek ister gibi direniyor ve ayakta kalmaya çalı-
şıyordu. Ayzer olan bitene bir anlam veremedi elle-
ri Orga'nın boynunda sadece seyrediyordu. Pes edip
geri çekilen Orga'dan kurtulmuştu. Orga yalpalaya-
rak geri çekildi.

Bu yılanlar da neyin nesiydi. Yoksa Ridar kendisine
böyle bir güç mü vermişti? Ellerini ileri doğru uza-
tıp baktı. Hem yılanları hem de acı içinde suya doğru
sendeleyeni Orga'yı görüyordu. Bu yılanlar Orga'yı alt
etmişti. Bu savaştan yorgun düşen bedeni çakıl taşla-
rının üzerine serildi.

Sarsılarak uyandı. Etrafına göz attı. Her yanda bü-
yük bir düşmandan kurtulmuş hayvanların sevinç se-
si vardı. Gözleri bazen kapanıyor, bazen açılıyordu.
Gözünü her açışında sevinç sesleri ilk anki şiddetini
ve coşkusunu yavaş yavaş kaybediyordu. Sevinmekten

yorulmuş hayvanlar yavrularına sarılarak köşelerine çekildiler.

Başucundaki yaşlı kurdu yeni fark ediyordu onun yüzünde Ridar'ın gözlerindeki benzeyen bir endişe olduğunu fark etti. Eksik olan bir şeyler olmaydı. O an kaskatı kesilmiş vücudunu kımıldatmaya çalıştı. Kollarını kımıldatıp da yılanların hala orada ellerinin yerinde olduğunu görünce bir çıldırma nöbeti ediniverdi ve olanca gücüyle bağırmağa başladı. Ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Bir an önce onlardan kurtulmak istiyordu. Bir gün Nagun ve Ayzer daha birkaç aylık olan bir buzağıyı, çobanın bahçelere zarar vermemesi için bağladığı çalıyı, annesini görünce ona doğru koşup çalıyı sürüklemesini ve çalının sesinden ürküp korkmasını ve korktukça daha da hızlı koşmasını hızlandıkça çalının sesinin artmasını bu korkuyla ne yapacağını şaşırarak yavruyu annesinin yetişip zor bela durdurmasını seyretmişler ve bu korku döngüsüne hayret etmişlerdi. Şimdi Ayzer de ellerinin yerindeki yılanlardan kurtulmak için o buzağı gibi koşuyordu. Gürültüden uykuları bölünen yılanlar öfkelenmişler ve kendisine saldırmaya çalışıyordu. Kollarını gövdesinden uzak tutmaya çalışarak koşan Ayzer'in arkasından yaşlı kurt da koşuyordu. Kurt bir uygun anı yakalayıp Ayzer in üstüne atladı. Yere düşen Ayzer tekrar kendinden geçti. Başucuna gelen yaşlı kurt tedirgindi.

Uselya Orfin Zelor

G ünler ve geceler geçmişti. Uselya boğazına kadar gömülü kaldığı acı çölünden geriye dönmüştü. Aşk ve şefkat onu kumlar arasından çıkarıp getirmişti.

Herkes sevinmişti tekrar hayata dönmesine ama kırık yanlarının olduğu da kimsenin gözünden kaçmıyordu. Başta Ridar olmak üzere onu seven herkes bir yangından, patlamadan çıkmış bir harabe ile karşı karşıya olduklarını biliyordu. Bilmedikleri tek şey harabenin ne zaman yeniden kendine geleceği idi. Hissettirmemeye çalışarak onun attığı her adımı takip ediyorlardı. En ufak bir aksilikte ona yardıma koşacaklardı.

Sadece Nagun ona çok fazla şefkat göstermenin yanlış olduğunu düşünüyordu. Çünkü iyi niyetle de olsa şefkat bazı zamanlar muhatabın kendisini zayıf hissetmesine neden olabilirdi. Nagun'a göre de şu anki durum böyleydi ve Uselya'ya sadece kendisi istediği zamanlarda yardımcı olmaya çalışıyordu. Onunla yakın olan herkese de bunları telkin ediyordu onun yapması gerekenleri yapması için perde arkasından uygun ortamı hazırlamak daha sonrası için planladığı şeydi. Çünkü bu durumda güçlü ve sağduyulu olması gereken birileri vardı. Ama Ador'da olayın

gerçek yüzünü bilip de sağduyusunu koruyabilen pek kimse yoktu ona göre. O da bu vazifeyi kendi üstüne aldı. Ve onun için en büyük sorun yapılması gerekenlerin yöntemini ve referansını belirlemektir. Akıl mı? Kalp mi? Sorumluluk mu? Öfke ve intikam mı yoksa? İşte bu soruların cevabını bulduğunda herkes için en iyi olan seçimler ve sonuçların gerçekleşmesi için tüm enerjisini sonuna kadar kullanacaktı. Bu yüzden sadece bekliyordu. Beklerken de en çok Yaratıcı'dan medet umuyordu. Evet, bu olayda belki en az kendisi acı çekmişti. Ve Nagun bunu, sorumluluğun kendisine verilmesine bir işaret olarak görüyordu. Kendisi de elbet çok üzülmişti ama bu keder, ne Uselya'nın ne Ridar'ın ne bir başkasının hele de Ayzer'in acıları ile kıyaslanamazdı. Kalbin akli ezdiği bu durundan en az yarayla kendisi çıkmıştı. Ve inanıyordu ki başaracaktı.

– Benim sabahlarım vardı. Mutlu gecelerimin armağanı olan sabahlar.

Uselya pencereden dışarıya dışarıdan çok uzaklara bakıyordu. Her an devrilecek ya da kırılacak gibi duruyordu. Nagun sesini çıkarmadı. Bu anda sadece dinlemek gerektiğini sezmişti. Çünkü yaratılmışlar içinde Uselya ile şu anda aynı dili konuşacak olan yoktu.

– İnan çok yoruldum sevgili Nagun. Hayatta en şiddetli tutkuyla bağlandığım uğruna fitratıma ait özlere bile terk ettiğim Ayzer bir dağ gibi yıkılıverdi üstüme gördüğün gibi.

Bu konuşmanın üzerinden birkaç hafta geçmişti. Uselya ve Nagun yine aynı saatte birlikteydi. Güneşin

Uselya'nın penceresinden içeri yolladığı hüzmelere çarpıp onları kırmamak için ikisi de hareket etmiyordu.

– Ona nasıl bir ceza verdiler bunu biliyor musun?

Nagun tedirgin:

– Bunu benim ya da senin bilmen neyi değiştirir ki? Uselya gözlerini uzaklarda baktığı noktadan hiç ayırmadan:

– Bana söyle lütfen. Üzülürüm diye korkma. Çünkü artık kalbimin yaralanacak kadar sağlam bir yeri kalmadı.

– Bence onun cezasını tamamlayıp tamamlamaya-çağı konusu daha önemli şimdi. Bunun için dua etmemiz gerekiyor.

– Bilmiyorum neden ama birkaç gün önce bunları bana söylersen onun için dua etme fikri bile bana öfke verirdi. Ama şimdi onun iyi olmasını gerçekten istiyorum.

– Bize yakışan ve en doğru olanı da bu zaten. Senin doğru yoldan ayrılmayacağına inancım asla sarsılmadı.

Uselya hala uzaklara bakıyordu ve hiç kıılmıydı.

– Gidenlerden başka hata yapanlar da oluyor mu? Yoksa yalnız benim bahtsız sevgilim mi yenik düştü yanlış seçimlere?

– Elbette hata yapanlar oluyordur diye teselli etmek istedi. Uselya:

– Ama daha önce geri dönen hiç olmamış ki Nagun. Neden benden gerçekleri gizlemeye çalışıyorsun?

– Emin olduğum tek şey varsa Uselya o da bunun da geri dönüşün de mutlaka bir sebebi olduğudur.

Güneş ışıkları eğilmeye başlıyordu. Uselya hışımla Nagun'a döndü. Gözleri upuzun ve karanlık bir koridor gibi göründü.

– Benim için onun nerede olduğunu öğren Nagun. Beni anladın mı? Nagun ne diyeceğini bilmeden öylece oturuyordu. Uselya ona yaklaştı. Nagun'un yere eğilen başını saçından hafifçe tutup kaldırdı. Gözlerinin ta içine baktı.

– Bunu eğer sen yapmazsan ben yaparım. Yemin ederim ki ben yaparım.

Nagun iyice afalladı. Bu imkânsız isteği nasıl yerine getireceğini değil mümkün olup olmadığını düşünüyordu. Ve aniden uçurum kenarından kopan bir kaya parçası gibi:

– Ridar beni bekliyor bu akşamki tören için hazırlık yapmamız gerekiyor. Geleceksin değil mi? Güzel bir düğün töreni olacak deyip evden çıkıp gitti. Uselya tekrar pencerenin önüne geçti ve yine uzaklara bakmaya başladı. Bu sefer daha çok şey görüyor olmalıydı ki dudakları kederle büzüldü.

– Sabahlarım vardı. Güneşin bir çocuğun saçlarına dokunduğu gibi dağların uçlarına dokunduğu sabahlar. Mordan maviye, maviden mora, mordan kızıla, kızıldan sarıya, sarıdan berrak bir aydınlığa uzanan sabahlar. İlk gülümsemesini görmeyi beklediğim sabahlar. Gittiğinden beri buz gibi de olsa göğsüme sımsıkı bastırduğım sabahlar...Yeryüzü gün ışığından elbisesini giyip tüm gözler önünde salınmaya başladığında adına düğümlü tüm yaşanmışlıkların kollarının gecedен yüreğime uzandığı sabahlar. Gurur ve acı

duyduğum yokluğunun küçücük yüreğimde milyonlarca şekle ve renge büründüğü sabahlar. Evet, şimdi her şey kısa bir zaman öncesine kadar asla tahmin edemeyeceğimiz bir hale geldi. Ve bir kez daha insan için mümkün olan sonuçların akıllarımızdaki sınırlardan çok daha fazla yer tuttuğu her düşünceli tarafından anlaşıldı. Neredesin nasılsın? Bunu bilmiyorum ama öfkemin ve şefkatimin en muhtaç muhatabı sensin. Tanrım bana yardım et.

Geceye doğru yürüyen Ador'daki hayat Uselya'nın da ellerinden tuttu. Kalplerdeki bütün acıların koyulaştığı saatlere; yorgun, düşünceli bir genç kız, direnerek de olsa teslim olacaktı. Tek dileği gecenin bir yarısında uyanmamaktı. Gelecek günlerin neler getireceğini kimse bilmiyordu.

Uselya yine penceredeydi. Aklından her ne geçiyorsa farkında değildi. Bulanık bir manzarayı sadece tek rengi seçebilen gözlerle seyrediyordu. Ansızın bir aydınlığın ortasında buluverdi kendini.

– Beni dedi Ayzer'e götürecekt tek insan Zelor'dur. O bilir Ayzer'in yerini.

Uselya etrafında uçuşan kıvılcımlara çarparak odanın içinde gezinmeye başladı. Şimdi mi yoksa sabah mı yola çıkayım? Tek başıma onun yerini bulabilir miyim? Aklına Ayzer'le çıktıkları bir gezinti geldi. O zaman ormanın derinliklerinde yollarını kaybetmişlerdi. Ve uzaktan Zelor'un kulübesinden yükselen dumanları görmüşlerdi. Yolu hatırlayabilir miyim? diye düşündü. Bunca şeyden sonra yapılamayacak bir şey değildi. Yatağına oturdu. Hemen bir karar vermesi

gerekiyordu. Şimdi mi sabah mı? Ya daha sağlıklı düşünmek için sabahı beklemek ya da duyguların sıcaklığıyla hemen yola koyulmak. Biraz daha düşündü. Sabah bir engel çıkabilirdi. Yanına bir şeyler aldı ve o gece yola çıktı.

Yüksek sesle düşünmesinin sebebi az önce aklında dolaşan düşüncelerinin yerinde olup olmadığını kontrol etmektir.

Şehirden epey uzaklaşmıştı. Geriye dönüp baktığında açılan mesafenin uzunluğu ona tuhaf bir huzur verdi. Tekrar yola koyuldu. Gecenin karanlığı bir bıçak gibi delerek ilerliyordu. Gözleri yıllar öncesinin izlerini karanlıkta da olsa seçiyordu. Ne karanlıktan ne de vahşi hayvanlardan yana bir korkusu vardı.

Kan ter içinde bir tepede durduğunda uzakta bir ışık gördü. Aradığı şeyi bulmanın sevinciyle tepeden aşağıya koşmaya başladı. Kalbinin çarpması ayaklarının yere değdikçe gövdesinin titremesi onu kan ter içinde bırakmıştı. Yıllardır üzeri küllerle kaplı kor, kalbinde yeniden alevlenmeye başlamıştı. Her aldığı nefeste o kor daha da güçleniyordu. Gözleri Ayzer'in hayalinden başka bir şeyi görmüyordu.

Yokuştan inmeye başladı. İki tepe arasındaki koyağa varacaktı. Aşağılara doğru gittikçe yumuşayan toprak üzerindeki yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Koyağa gelince etrafına bakındı. Karşısındaki tepede duran kulübeye en kestirme patikayı bulmaya çalıştı. Böyle göz gezdirirken bir ayak ses duydu. Arkasına dönüp baktığında kalbi yerinden fırlayacaktı.

Nerdeyse cüce sayılabilecek yaşlı bir adam duruyordu karşısında. Uzun beyaz saçları bile kocaman kulaklarını örtmüyordu. Ay ışığı zayıflamaya başlamıştı. Bu alacalıkta Uselya yaşlı adamı tam olarak göremiyor yaklaştırmaya da cesaret edemiyordu. Adam:

– Benden korkmana gerek yok evladım. Bu yaşlı adamdan sana zarar gelmez.

Uselya'dan hala ses gelmiyordu. Adam biraz daha yaklaştı taş kesilen Uselya'ya. Ağaçların gölgesinden sıyrılan yüzü ortaya çıktı. Aşağı doğru akıyormuş gibi görünen yaşlı bir yüz, kocaman patlak gözler, piramidin yarı kesiti gibi bir burun, kırışmış kocaman bir ağız.

– Görünüşüm seni ürkütmesin. Ben sadece Zelor'u ziyarete geldim. Ve inan çok uzun bir yol teptim. Uselya korkusunu biraz frenledi.

– Ben de onun yanına geldim, diyebildi.

– Öyleyse beraber gidelim. Zaten fazla uzakta değil kulübesi. Uselya kımıldayamadı.

Yaşlı adam yanından geçip kulübeye doğru tırmanmaya başladı. Uselya arkasından biraz temkinli adımlarla yürümeye başladı. Ayağına takılan taşlardan birini eline alıp almama konusunda tereddütler yaşamaya başladı. Yine de cesaret pelerinini birisi onun omzuna koydu sanki. Ağır ağır takip etti yaşlı adamı ve kulübeye geldiler. Seslenmelerine rağmen içeriden bir cevap gelmedi. Yaşlı adam Uselya'nın da onayını aldıktan sonra pencereden içeri girdi. Kapıyı açtı. Uselya sessizce içeri girdi. Kulübe boştu. İkisinin de yüzü asıldı.

– Burada yok, dedi yaşlı adam. Odanın içinde gezinmeye başladı. Masa üstündeki kitabı eline aldı.

– Anlaşılan mücadeleyi hiç bırakmamış. Babasından daha güçlü bir Adorlu, diye mırıldandı.

Uselya ne söylediğini anlayamamıştı ama sormak da istemedi.

– Şu Zelor da nerede diye geçirdi aklından. Bu adam hayli korkutuyor beni.

– Siz onu tanıyorsunuz değil mi?

– Elbette yoksa beni hırsız, ya da katil mi sandın?

– Hayır, asla böyle bir şey geçmedi aklımdan.

– Gözlerindeki korkuyu görüyorum ben. Ama sana istediğin güvenceyi verebilirim.

– Biz Zelor’la çok eskiden beri tanışıyoruz. Hem onu ziyaret etmek için hem de bir konuda yardım istemek için geldim.

– Sen Ador’da mı yaşıyorsun yoksa? diye sordu. Cevabını bildiğini belli eden bir ses tonuyla:

– Evet dedi Uselya. Gözleri kulübenin içinde dolaşıyordu.

– Siz hangi konuda yardım isteyeceksiniz ondan? Sormamda bir sakınca yoksa tabi?

– Ne sakıncası olacak ki? Ben birini arıyorum uzun zamandır. Ve Zelor’un onun yerini bildiğini öğrendim. Bu yüzden de buraya geldim. Uselya’nın başından kaynar sular döküldü.

– Peki, kim bu aradığınız kişi? Bu kadar uzun yoldan geldiğinize göre çok değerli olmalı sizin için.

Yaşlı adam, Zelor'un sandalyesine oturdu. Okuduğu kitaba gizli bir öfkeyle baktı. Ellerini kitabın üzerine koyup parmaklarını vurmaya başladı.

– Evet, benim için çok değerli, hem de çok, dedi. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı.

Uselya dehşete kapılmıştı. Bu adamın aradığı kişinin kim olduğunu merak ediyordu ve sorular sorarak bunu öğreneceğini hissediyordu. Adam:

– Sen ne için buradasın? Ador'la buranın arası çok uzak yanlış hatırlamıyorsam. Ve de hiç korkmadan gelmişsin buralara kadar.

Hızır bir gülümseme yayıldı dudaklarının kenarına. Uselya ne cevap vereceğini şaşırıldı:

– O bana altın bir kolye yapacaktı onu almaya geldim. Kimse uyanmadan da geri dönmeliyim. Bir anda aklına gelen bu sözlerden sonra yaşlı adam:

– Zelor ortalarda yok. Çaresiz beklemek zorundayız. Sen de geç otur şöyle. Yorulmuşsundur. Dinlen biraz. Çok fazla bekleyeceğimizi sanmıyorum. Sabah olmak üzere.

Böyle dedi ve sandalyeye iyice yayıldı. Başını göğsüne indirdi. Gözlerini kapattı. Nefesi uyku ritmine geçti. Uselya da tedirgin bir şekilde ilişti, köşedeki ceylan postunun üstüne. Çok yorgundu. Gözlerini uykuya teslim etmemek için bir bacağına gövdesinin altına kıvırdı. Duyduğu hafif ve tatlı uyuşmanın kendini uyanık tutmasını umuyordu. Gidip gelen uyku, Uselya'nın gözlerinde tutunamayacağını anlayınca uzaklara gitti. Uselya beklemekten başka çare

bulamadığından pencereden havanın aydınlanmasına uzattı bakışlarını.

Sabah güneşinin sıcaklığı havayı ısıttığında yaşlı adam gözlerini açtı. Zelor'un gelip gelmediğini Uselya'ya sorduğunda aldığı olumsuz yanıt suratında pörsümüşlüğü daha da arttırdı. Uselya, yüzü aydınlıkta daha korkunç görünen bu yaşlı adama bakmadan konuşmaya çalışıyordu. Gerçekten de sebzelerin güneş altında beklemiş haline benziyordu yaşlı adam. Yüzündeki çukurluklara değen günışığı kaçmak istercesine eğreti aydınlatıyordu değdiği yeri. Teni iyice kararmış gözenekleri büyümüştü. Boynunda baklava dilimlerini ya da çatlamış toprağı andıran çizgiler vardı. Kulaklarına rağmen omuzda dökülen saçları kırık kıvrıktı. Temiz sayılsa da göze hitap etmiyordu. Tüm yaşlılara özgü o münzevi teslimiyetten doğan ve bakana huzur veren aydınlık bu yüzde yoktu. Ama gizli bir keder kendini bu yüze yaymıştı.

– Bence onu aramalıyız, dedi. Nerede olduğu hakkında bir umudum var. Hatta bundan eminim.

– Öyleyse beklemeyelim, dedi Uselya. Yaşlı adam Zelor'un tünellerine doğru açılan kapıya ilerledi. Dönüp Uselya'ya baktı. Kapıyı açtı. Adamın içeri geçmesiyle Uselya da tünelin ağzına geldi. İçerdeki karanlık sayılabilecek loşluktan tedirgin olan kız:

– Burada olduğundan emin misin? Belki avlanmaya gitmiştir.

– Zelor avda olsaydı şimdiye dek dönerdi. Çünkü O, geceleri çıkar ava. Karnı toksa olacağı yer burası.

Geliyorsan acele et biraz dedi yorgun ve kederli sesiyle.

– Tamam, geliyorum dedi Uselya. Ama daha adını bile bilmiyorum.

– Öyle ya dedi. Benim adım Orfin, Uselya dedi. Uselya'yı kızın duymaması için çok alçak sesle söylemişti.

Yaklaşık on dakikadır bu tünelde ilerliyorlardı. Beşer onar metre aralıklarla yerleştirilmiş büyük idarelerin aydınlattığı bu loş koridorda arkalarından esen hafif rüzgârla tamamen olacaklara teslim olmuş zihinlerle yürürken yüzlerine ara ara çarpan idare isi ya da ciğerlerine dolan dumana aldırış etmiyorlardı. Yıllar yılı büyük bir hırsıyla oyulmuş bu dar kaya külesinde ayakları bazen keskin taşlara takılıyor bazen başlarını eğerek ilerliyorlardı.

Kız önünde giden adamın gölgesinin ve silüetinin şekil değiştirmeleriyle ürperiyordu. Aslında ikisinin de gölgeleri bir uzayıp bir kısalıyor, bazen de bir boşlukta kayboluyormuş gibi oluyordu.

Orfin'in gölgelerle ilgilendiği söylenemezdi. Git-tikçe hızlanan adımlarla ve sıklaşan soluk alıp vermeleriyle kızı adeta görünmez bir elle sürüklüyordu. Tutunduğu umut kaybaldığı anlarda Uselya bu adamın kimi aradığı sorusuyla baş başa kalıyor, aklından geçenlerin başına gelmemesi için dua ediyordu.

– Bu adamın Ayzer'le ne ilgisi olabilir ki? Öyle bile olsa ben tanırdım bu adamı diye geçirdi içinden. Ama Ayzer'in yaşadığı ve kendisinin bilmediği bir dolu zaman da yok muydu?

– Biraz dinlensek çok iyi olacak. Ne de olsa ben genç bir insan değilim. Gövdemin taşı erittiği günler çok gerilerde kaldı, dedi yaşlı adam.

Geriye dönmüş Uselya'ya bakıyordu. Uselya karşı-sındaki ürkütücü yüze, aynadaki yüzüne alışık olduğu gibi bir alışıklık hissetti. Ve teklifini seslenmeden kabul etti.

– Bu yol nereye kadar devam ediyor? Adam cevap vermedi.

İkisi de oturdular. Orfin cebinden çıkardığı kurumuş hevdelden bir parça koparıp kıza uzattı.

– Ye bundan, seni tok tutar. Biraz mahcup uzandı ve aldı Uselya. Kısık sesle teşekkür etti. Bir süre kımıl kımıl azıklarını yediler.

– Sen Ador'dan değilsin yanılıyor muyum?

– Hayır, ben çok uzaklardan geldim buralara. Yaşadığım yeri duymamışsındır bile. Bilmen de sana bir şey kazandırmaz. O yüzden bırakalım bunları.

Orfin sessizce yemeye devam etti. Dönüp kızın mavilikler ve yeşillikler olan gözlerinin içinde yüzüyor gibi:

– Çok mu seviyorsun altınları?

Afallayan Uselya cevap veremedi hemen. Sonra yapmacık bir gülümsemeyle;

– Hangi kadın sevmez ki?

– Haklısın altın rengi her kadının kalbine tesir eder. Ama tüm güzelliklere layıktır kadınlar. Onlar içindir çiçekler ve değerli mücevherler.

– Ve sevgi.

Orfin duraksadı. Sağ gözü seğirdi, hafifçe kısıldı.

– Evet, en önemlisi de bu. Evet, en önemli olan bu demek istedi ama susmayı tercih etti Uselya.

– Sen de söylemedin henüz adını. Aslında pek merak etmiyorum. Bir daha karşılaştığımızı sanmam çünkü.

– Buna üzüldüğümü söyleyemem dedi içinden. Başını öne eğmiş ayaklarına bakıyordu. Uselya da yorgun yaşlı ama bir o kadar dinç görünen adamı izliyordu. O da başını eğdi. Orfin molanın yeterli olduğuna kanaat getirmişti:

– Haydi kalkalım. İçimde geç kalacakmışız gibi bir his var.

Yine kaya parçaları ve nemli toprak kaplı tünelden ilerlemeye başladılar. Aynı rüzgâr aynı koku onları takip ediyordu. İkisi de yanan ayaklarına aldırmandan yolculuğun sonuna bir an önce kavuşmak düşüncesinde olduklarından şimdi hiç konuşmadan ve hızlı yürümekten sıklaşan nefes seslerini birbirlerine duyurmamaya çalışarak gidiyorlardı.

Epey süren yürüyüşten sonra çok büyük ağaçlarla dolu bir ormana çıktılar. Yol ormanın ortasından incecik çizgi halinde uzanıyordu. Koridor gibi duran bu yerin iki yanındaki ağaçların simetrisi onları çok şaşırttı. Bir an yumuşak toprağın üstünde duraklayıp ağaçların şekillerine baktılar.

İşte en uzakta görünen iki ağaç, kurt başlı iki denizati gibi duruyorlardı ve sanki bir konuda anlaşmış gibi el

sıkışmışlardı. Onlardan daha yakında dizlerini bükmüş, kollarını yana salmış iki tombul kadın, topuz yaptıkları saçlarıyla birbirlerine bakıyorlardı. İki kadının biraz arkasındaki karanlıktan hemen sonra kuyruklarıyla uçan iki çocuk silüeti görünüyordu. Birbirlerini öpmek ister gibi öne doğru eğilmişlerdi. En yüksekte birbirlerine taş atan iki dev kertenkele duruyordu. Havada asılı duran karaltılar birbirlerine attıkları taşlardı. Uselya şaşkıncı, Orfin ise hayranlıkla bakıyordu.

Orfin fazla beklemedi. Uselya da onun peşinden ilerlemek zorunda kaldı. Geri dönme fikri, gördüğü bu manzaranın kendisine o uzun loş tünelde bir hayaletler ordusu gibi eşlik edeceği kanısıyla çabucak kaçıverdi aklından. Soluğunu tutmuş bu yaşlı cüceyi takip ediyordu.

Cüce eskisine nazaran daha yavaş yürüyor. Sanki eski hatıraların canlandığı bir aynayı seyrediyor gibi etrafına bakıp iç çekiyordu. Gözlerinin etrafı dolaştığı anlarda ağzı hafifçe açılıyor havayı değil de karanlığın kendisi içine çekiyormuş gibi soluk alıyordu. Açık alan olmasına rağmen buranın karanlığı o kadar koyu idi. Uselya güneşin varlığına hiçbir delil göremedi.

– Ah bu yol neler aldı mühletinden ve bu sefaleti tattırdı bana diye mırıldandı Orfin.

Yaşlı cücenin kendisinden beş on adım önde olmasına rağmen bu kadar ufak görünmesi cücenin arayı açıp açmadığı şüphesini soktu kafasına. Dikkatli baktı. Cüce gerçekten küçülüyordu. Uselya dizlerinin bağının çözüldüğünü, vücudunun hafifleştiğini hissetti. Bayıldı.

Gözünü açtığında cücenin suratını gördü. Korkuyla ellerini yüzüne kapadı.

– Kendine gel! Ne oldu zavallı yavrucak? Korkacak bir şey yok burada, sana zarar verecek hiçbir şey yok inan bana. Elleriyle kızın ellerini tutup yavaşça yüzünden çekti. Uselya belki de bu ürkütücü yerde nefes alan tek varlık olduğu için ona bir kez daha güvenmişti. Eski boyundaydı işte. Demek ki yorgunluktan öyle görüldüğünü sanmıştı.

Cücenin yardımıyla ayağa kalktı. Cüce biraz beklemesini söyleyip yoldan ormana geçti. Ağaçlar arasında asa olarak kullanabileceği bir dal bulup geldi. Kıza da omzuna dayanmasını söyleyerek yola koyuldular. Uselya tüm yorgunluğu, korkusu, şaşkınlığının verdiği bir şey düşünmeme haliyle kimin omzuna tutunarak yola devam ettiğini pek fark etmeden uzaklardan gözleri önüne açılan umutları seyrediyordu.

– Nasıl dedi ihtiyar cüce. İyi misin? İstiyorsan biraz dinlenelim dedi.

– Hayır, hayır diye inledi Uselya. Eminim yaklaştık, eminim, eminim.

Kızıl, kahverengi, gri renklerin kayalar üzerinden toprağa doğru indiği bir doğa salonuna geldiklerinde güneş yumuşak ışıklarını özenle yeryüzüne serpiyordu. O devasa koridorun sonunda açılan bu salonun tam ortasından gölün sularına ince bir hatla bağlanmış bir gölcük, berrak titreşimlerle renkli kayalara ve sütunlara ulaşmak için yorgun toprağın üzerinde bir ileri bir geri dalgalar oluşturuyordu. Ve kendi küçük çocukları olan çakıl taşları bu ışığın altından gökyüzüne

gölümsüyorlardı. Gölcüğün üzerinde gezinen rüzgâr, mavi yeşil gölgelerden aldığı ilhamı suyun kayalara duyduğu özleme saygı göstermek istermiş gibi içinde tutuyordu. Yüzlerine çarpan bütün renkler yorgunluklarını siliverdi bir anda Uselya ve Orfin'in.

– Dur yapma diye haykırdı Orfin. Sesi çınladı. Karşı kıyıda duran Zelor birden geriye dönüp baktı. Havaya kaldırdığı balta öylece kaldı. Sesle Orga'nın vücudu depreşti. Zelor dönüp az önce kafasına balta-yı indirmeye hazırlandığı Orga'ya bir tekme savurdu. Orga yine yere yapıştı. Orfin yalvarırcasına haykırı-yordu.

– Zelor yapmaya çalıştığın şeyi yapma!!!

Bir yandan da gölcüğün kenarından onlara doğru koşuyordu. Uselya olup bitenlere bir anlam verememiş, sadece bakmakla yetiniyordu. Zelor da savunma durumundaki gergin vücuduyla bir Orga'yı bir Orfin'i süzüyordu. Nefes nefese yanına ulaşan Orfin'e:

– Sen kimsin ihtiyar? Ve neden bu canavarı hakla-mama karışıyorsun? Söyle bana yoksa hem seni hem onu öldüreceğim.

Orfin, Zelor'un balta tutan ellerine sarıldı.

– Sana yalvarıyorum Zelor. O bir canavar değil onu öldürmekle eline bir şey geçmez. Bırak alıp gideyim. Zaten gördüğün gibi yaralı ve düşündüğün şekilde kimseye zarar verecek durumda değil.

– Öyle mi dersin yaşlı cüce? Ama sözlerin beni fik-rimden vazgeçirecek kadar tesir etmedi bana. Buralar

bana ait ve ben etrafımda böyle canavar görmek istemiyorum.

Baltayı tekrar havaya kaldırdı. Orfin'in gözlerinden yaşlar boşandı.

– Zelor yapma bu bir babanın isteğidir senden. Sen bilirsin bir babayla oğul arasındaki bağıllığı.

Uselya da onlara doğru geliyordu. Zelor baltayı tekrar indirdi. Bir eliyle Orfin'in yakasını devşirip itti. Yere yuvarlanan ihtiyarın boğazına baltayı dayayıp:

– Bana ne demek istediğini hemen anlatmazsan kanınla bu toprağı ıslatacağım.

Onun bu öfkesi baba-oğul kelimelerinden kaynaklanıyordu.

– Tıpkı seninle baban arasındaki bağ gibi Orga'yla da benim aramda bir bağ var.

– Ne demek bu? Çabuk anlat.

Orfin yutkundu. Zelor gözleriyle Orga'yı kontrol etti. Hayvan yerde hareketsiz yatıyordu. Uselya da geldi:

– Dur Zelor yapma sakın bir kalple düşündükten sonra yap istediğini. Bu adamın ne demek istediğini anlayalım.

– Uselya neler oluyor burada? Burada ne işin var senin? Hem de bu meymenetsiz ihtiyarla.

– O benim yol arkadaşım. Sana gelirken yol gösterdi bana.

Burun kanatları inip kalkan Zelor ilk hengâmede Uselya'yı görememişti.

– Tamam, Şimdi olup bitenleri ikinizden de dinleyeceğim. Kalbim mutmain olana dek.

– Önce Şu baltayı çek boğazımdan. Zelor baltayı çekti. Orfin toprağa bulanmış elbisesiyle ayağa kalktı:

– Önce izin ver Orga'yı iyileŐtireyim. Şu ilacı vereyim ona.

Boynundaki bir keseden çıkardığı Şişeyi gösterdi. Zelor Şişeyi kaptı.

– Hayır, önce anlat. Orfin'in karşısında duran bu iri yarı ve öfkeden deliye dönmüş genç adama karşı koyamayacağını anlayınca yere oturdu.

– O benim oğlum, Zelor. Gözlerini karşısındakinin gözlerine sokmak istercesine bakıyordu. Bir zamanlar o da senin gibi güçlü bir delikanlıydı. Ta ki baban Ridar onu bu hale getirene kadar. Zelor'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Sıçrayıp ihtiyarın yakasını topladı:

– Anlamadım.

Nefesleri karŐıyordu.

Uselya, Orfin'in aradığı ile kendi aradığının ayrı kişiler olmasından dolayı sevinmişti.

Orga ve Orfin

– Baba ben artık gitmeye karar verdim.

– Orga, Orga, Orga! Benim yanımda daha öğrenmen gereken çok şey var. Hem nereye gitmeyi düşünüyorsun ki? Şu karşında duran insanlara bak. Hepsinin kalbinde bizi bekleyen cevherler var. Bunları bırakıp nereye gideceksin?

Orga öfkeliydi. Uzun boylu, heybetli yapısıyla babasına hiç benzemiyordu. Babasının kısa boyu, iğrenç ve sarkmış yüzü yanında kendi gösterişi Orfin'in sözlerine karşı bir isyan doğuruyordu içinde. Babasının biraz korkak, elindekinden daha fazlasını istemeyen birisi olduğu gibi bir düşüncesi olması da az önce duyduklarıyla bir kez daha kesinlik kazanmış oluyordu.

– Haydi, bu şehre girelim ve yerlerimize kurulum. Sen henüz farkında değilsin ama sadece fısıltıyla dünyadaki insanların kaderini değiştirme ve onları cehenneme doldurma gibi bir gücümüz var.

Orga babasına sırtını döndü, gergin yüzündeki öfke ve tiksintiyi onun görmemesi için:

– İstedğin şeyi tam olarak anlatır mısın bana?

Orfin oğlunun önüne geçmişti. Şehrin tam olarak görüldüğü bir tepedeydiler.

– İşte insanlar işte bizim varlığımızın sebebi. Henüz sabah oldu. Hepsi uyanacak işlerine, güçlerine gidecekler. Ve biz onlardan gülümsemeyi, doğruluğu, fedakârlığı ve daha bir sürü güzel şeyi bir nefesimizle uzaklaştıracağız. Bunda sana yetmeyen nedir? Anlat bana. Seni tanımayan biri benim oğlum olmaktan gurur duymadığını düşünür bu halini görse.

Orfin biraz durdu. Konuşmasının oğlunda ne gibi bir etki bıraktığını anlamak için gözlerinin ta içine baktı. Burnundan soluyarak gözlerini kapadı. Bir süre böyle durduktan sonra gözlerini açıp:

– Ne istiyorsun diye bağırdı. Az önce sımsıkı yumduğu göz kapakları sanki göz akını jiletle doğramıştı.

– Baba dedi Orga. Şehre doğru uzattı sol kolunu.

– Biz olmasak bu dediğin şeyleri insanlar zaten yapıyorlar. Birbirlerini öldürüyorlar, hırsızlık, namussuzluk yapıyorlar. Kendi çıkarları için ahlak tanımadan yaşıyorlar.

– Hayır! Sen neler söylüyorsun böyle? Hiçbir şey öğrenememişsin benden anlaşılan. Bahsettiğin şeyler atalarımızın yüzlerce yıllık çalışmalarının ürünüdür. Kendi soyuna karşı bu kadar saygısızlık ve bu kadar hırs Ateşcanlılar için bile tehlikelidir. Bunu unutma.

– Sen ve senden öncekiler biraz korkak!!! diye kükredi Orga. Madem bu kadar emek verilmiş öyleyse neden Ador’a bizim soyumuzdan bir kişi bile gidememiş.

Ağzından saçılan köpükler, gözlerinden fişkırان ateş, Orfin'in dizlerindeki dermanı aldı. Oğlunun niyetini ve hırsını tahmin ediyordu. Ama böyle kelimelere dökülüp neredeyse cisimleşmesi yaşlı bedenine kılıçlar sokulmuş gibi darbeler indirdi. Yine de sakin olmaya çalışarak;

– Orga! O dediğin yer sadece kitaplarda anlatılan bir yer. Evet, bizden kimse oraya gidemedi. Çünkü öyle bir yer yok. Şimdi kes bu zırvaları da benimle gel.

– Yalan söylediğini ikimiz de biliyoruz baba. Tubar'ın yazdığı her şeyin doğru olduğunu sen söylemiştin. Ve ben onun herkesten sakladığın kitabını buldum ve okudum. Yüzünü babasına doğru eğmişti. Dudaklarını sıkılmış kaşlarını çatmıştı.

– Ve ben baba. Kimsenin gidemediği Ador'a gideceğim ve orayı fethedeceğim.

Orfin hafızasındaki bütün ikna yöntemlerini gözden geçiriyor ama neyin oğlunu gitmekten vazgeçirmeye yeteceğini kestiremiyordu. Yalana başvuramazdı. İnanmazdı çünkü. En iyisi gerçeği olduğu gibi anlatmak diye düşündü.

– Oraya gidersen geri dönemezsin. Orada yok olursun. Çünkü aklından geçen bizim başarabileceğimiz türden bir iş değil. Dediğim gibi bu kadar fazla hırs Ateşcanlılar için bile fazla.

Ridar-Orga Savaşı

Ridar, mabedin yalnız kalmak istediği zamanlarda geldiği küçük hücrelerinin en küçüğünde yalnız başına oturuyordu. Oldukça düşünceli bir hali vardı. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Ador yavaş yavaş uykuya bürünüyordu. Yalnız ve düşünceliydi. Bu geceki duyguları bir çağrıya gelen insanlarınki gibiydi.

Taş duvarlarda ve taş zeminde gezdirdiği gözlerinin ara sıra yorgunluğunun verdiği gevşemeyle kapandığı oluyordu. İçinin geçtiği kısa anlarda tüm bedenine yayılan bir boşluk sanki onu varlık dünyasından çekip koparmaya çalışıyordu. Boşluğun elleri onu sımsıkı kavrayıp çizgi ötesine geçirmeye çalışsa da derin bir nefes alarak uyanıyordu ve boşluğun elleri bir anda kayboluyordu. Ridar boşlukla uğraşırken birden odanın tam ortasında mor bir çizgi belirdi. Ridar davet edenin gelmekte olduğunu anlamıştı. Mor ışık genişledi ve kalınlaştı. Ridar gözleri kamaşmış bir halde ışığı seyrediyor ve verdiği huzuru taa içine çekmeye çalışıyordu. Işık ani bir hareketle yayılıp tüm odayı kapladı. Ador tarihinin asil Zahmetçileri göründü birden. Ridar saygıyla başını eğdi ve onları selamladı. Ridar'a

karşılık veren ruhlar Ridar'dan başını kaldırmasını istediler. İçlerinden biri:

– Ey Ador'un koruyucusu büyük emektar. Soyumuzun gururu! Neden burada olduğumuzu ve seni çağırdığımızı biliyor musun?

– Ben ancak öğretilenleri bilebilirim.

– Buraya seni kaderine yollamaya geldik. Çok yakında Ador büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalacak. Bizler sana o tehlikeyi bertaraf edecek emri vermeye geldik. Ancak seçim hakkı senin. Çünkü bu görevi yerine getirmen sana hayatta en çok değer verdiğin insana mal olacak.

– Bizim en doğru şekilde yaşadığımız bu şehir için yapılacak her türlü fedakârlık tüm Adorluların sevecek yapacağı bir fedakârlıktır. Kimse kaderinin dışına çıkamaz. Tek tercihimiz vardır her zaman. Sonundaki pişmanlık ve mutluluk da yalnız birini alabildiğimiz bir sonuçtur.

Ruhlar birbirlerine baktılar. Konuşan ruh Ridar'a yaklaştı. Elini omzuna koydu. Tam bir el gibi hissede-biliyordu Ridar omzuna dokunanı.

– Öyleyse yakında bu şehre kötülüğü yaymak için gelecek olan Orga'yı durdurmalısın. O Orfin'in oğludur. Ancak babasına koyduğumuz sınırları aşabileceğine inanıyor. Bizler de babasına karşı en sevdiklerimizi feda ettik. Şimdi bu görevi kabul ettiğin için sen de hak ettiğini alacaksın.

Ruh diğer eliyle bir şişe uzattı.

– Bu şişede birçok hayvanın özü var. Orga'ya karşı

bunu kullan. Bir damlası bile ona temas ettiğinde Ador ondan kurtulacak.

Ruh böyle dedikten sonra geri çekildi. Diğerleri ile birlikte Ridar'ı selamladı. Sonra da mor bir ışığa dönüşüp yukarı doğru süzülüp kayboldular. Onlarla birlikte ışık da ortadan kayboldu.

Ridar elinde bulunan küçük şişeye baktı. Kendine söylenenler tekrar çınladı kulaklarında. Soğuk ter damlacıkları alnında patlayıverdi. Her an derisi yüzülüyor sonra tekrar giydiriliyordu. Yine hücrenin taşlarında dolaştırdı gözlerini. Alnındaki teri sildi. Şişeyi koltuğunun altına koyup hücreden çıkıp evine doğru yola koyuldu. Orga'ya karşı hazırlanması için çok hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Başucundaki kitap da Zelor'un gözleri de yeni kapanmıştı. Ridar hazırlıklarını bitirip oğlunun yatağının başucuna geldiğinde birkaç gün sonra gireceği imtihanlardan başarıyla çıkacağından emin olduğu oğlunun yüzüne baktığı zaman; göğüs üzerine kenetlenmiş parmakların kendi avuçları içinde hareket eden küçük bir sürü yakuta benzediği günleri düşündü. Büyümesinin her zerresini ayan beyan izlediği yüze baktığında; küçüklüğünde kendi göğsüne yaslanıp ince nefeslerle uyuyan çocuğun nefesini şimdi ne kadar derin ve geniş olduğunu yeni fark ediyormuş gibi izledi. Gözlerinin ıslandığını yüreğinin tuzla dolu bir kaba, kanlar ve sular içinde batırılıp çıkarıldığını hissetti. Ama ne kadar sevse de vazgeçecekti ondan. O hem kendisiydi. Kendisinin farklı bir zaman

diliminde yaşayan görüntüsüydü. Çok uzun bir zincirin kendisinden sonraki halkasıydı. Yaşanacak olan her şeyi beraber omuzlayacaklardı. Birbirine bağlı olan iki zincir halkasından birinde olan bir sarsılmaların diğerleri etkilememesi düşünülemezdi elbet.

Ridar oğlunun alnından öptü. Hafifçe ellerini tuttu. Uzun süre yüzüne baktı. Kanının dolaşmasını hissetti.

Yola çıktı.

Zelor da uyandı.

Büyük geçide geldiğinde Ridar, Yaratıcı'nın kendisine yardımcı olması için kısa bir dua okudu. Geçidin başında biraz bekledi. Ne sarp kayalar ne de kanyondan oluşmuş sıradan bir patikaydı. Ancak Ateşçanlıların Ador'a girmeleri için bundan başka kullanabilecekleri bir yol yoktu.

İplerle sarılmış gibi gergin vücudunu bir sağa bir sola götürdü. Ayaklarının üstünde bedeninden fazla bir ağırlık vardı. Orga ortalarda görünmüyordu. Ridar nerde bekleyeceğini tam olarak bilmediği için kâh açıkta duruyor kâh patikanın iki yanında gelişi güzel fıskırmış fundalıkların ardına gizleniyordu. Zaman macun kıvamında akarken gözüne ilişen ve çalılıklar içinde daha heybetli duran ak meşe ağacına yöneldi. Kuşkusuz burada kendini daha fazla güvende hissetti. Geçidin biraz ilerisindeki ormandan gelen kuş seslerinin kulaklarında çınlamasını hissettiğinde şu anki durumunun o kadar da olağanüstü olmadığı hissine kapıldı. Ağaçlar arasında dolaşan rüzgârın dallarla oynaşmasını izledi. İçinden ağaca sırtını yaslayıp oturmak geldi ama gelen tehlikeye karşı tetikte olma zorunluluğuna itaati gerekli

görüp ayakta beklemeye devam etti. Hızlı olmamasına rağmen kalbinin her atışında göğüs kafesini kaplayan derisi bir davul gönü gibi titriyordu. Hareketsiz kaldığında titremeyen elleri, yerden herhangi bir taş ya da dal parçasını almak için uzandığında zangırdıyordu. Eğildiği sıralarda tüm iç organları ciğerlerine özellikle baskı yapıyormuş gibi nefesi daralıyordu. O da hemen doğrulup derin bir nefes alıyordu.

Havanın bu kadar kuru olması da canını sıkıyordu. Birkaç gün önce yağmış yağmurun sularının yeraltına gitmesi ya da buharlaşmasından dolayı küçük hava odacıkları ile dolmuş toprağa basmak ve ayaklarının izini görmek yine de hoş bir duyguydu.

Ridar ağacın altında kısa voltalar atmaya sürdürürken bazen bir yaprağa dokunuyor bazen çömelip yere birtakım şekiller çiziyordu. Ara ara aklına gelen öğlunun görüntüsünü hemen zihninden uzaklaştırıyor, bunu yapmazsa kalbine yenik düşeceğini düşünüyordu. Havanın tüm kuruluşuna rağmen nefes almanın tüm lezzetini duyarak soluyordu. Tam bu anda kendisini en çok rahatlatan şey bedeninde sönmeye yüz tutan canlılığın bu nefeslerle yeniden alevlenmesiydi. Bazen bedenindeki tüm hayati faaliyetleri görevine karşı göstermesi gereken dikkati artırabilmek uğruna durdurmayı bile geçiriyordu aklından. Rüzgâr ağaçlar arkasında kuşların seslerini dolaştırıyordu.

Uzaktan Orga'yı gördüğünde aklında hiçbir şey kalmadı. Saklanıp aniden üzerine atılıp iksiri suratına boşaltmanın mı yoksa açıkça ortada onu beklemenin mi daha doğru olacağı konusunda kararsız

kaldı. Hemen sonra yandaki ağacın altına sinmiş buldu kendini. Ama bu durum ağrına gitti.

Orga yaklaşıyordu. Ridar elli adım kadar yakınına gelince ortaya çıktı. Şişeyi avucunda karşıdan belli olmayacak şekilde sıkıyordu.

Bakışlar çarpışınca Orga durdu. Karşısındaki- nin ne için burada olduğunu anlamıştı. Orga yavaş- ça yürümeye başladı. Adım atışlarında toprak hafif- ten titriyor geçtiği noktalardan etrafa renkleri birbi- rine karıştıran bir bulanıklık yayılıyordu. Yaklaştıkça artan bu bulanıklığı gören Ridar hareket etmeden bekliyordu. Rakibi gözlerini kısmış gergin bedeniyle kendisine doğru geliyordu. Renkler bulunduğu yer- de tamamen birbirine karıştı. İkisi de saniyeler önce buldukları yerde olmadıklarını anladılar. Orga hiç cesaretini kaybetmeden Ridar'ın üstüne üstüne geli- yordu. Ador'un koruyucusu ayaklarının yerde olma- dığını hissettiği halde dimdik durmaya çalışıyordu. Nefes almak ve yutkunmak, bu anda bunları yapmış mıydı? Bunu kendisi de ileride hatırlayamayacaktı.

Gözler kesinlikle birbirinden ayrılmıyordu. Orga ne- redeyse dibine kadar gelmişti ama Ridar hamle yapmak için uzuvlarına emir veremiyordu. Ne yapacağını şaşır- mışken Orga'nın haykırıp üzerine atılması ve boğazına sarılmasıyla vücudu hareketlendi. Karşı koymaya çalıştı. Orga'nın güçlü elleri nefes almasını tümünden bitirmişti. Ağırlaşan kollarını kaldırıp şişeyi suratına boca etmeye çalışıyordu. Orga öfke, küçümseme ve sevinçle baktığı gözleri patlatmak istercesine sıkıyordu Ridar'ın boğazını. Şişeyi gördüğü yoktu. Kolunun mu yoksa şişenin

mi bu kadar ağır olduğunu anlayamayan Ridar hala nefessizliğe ne kadar dayanabileceğini kestirmeye çalışıyordu. Bir an önce bu işi bitirmesi gerekiyordu. Yoksa her şeyin sonu gelebilirdi. Birden Ridar'ın haykırması duyuldu. Şişeyi olduğu gibi Orga'nın suratına boca etti. Gözleri yanan Orga sığıdığı boğazı bırakıp elleriyle gözlerini tuttu. Bir yandan da öyle bir çığlık attı ki etraftaki tüm renkler bu sesle yok olup gitti. Geride boşluğun ortasında bir Adorlu ve kıvranıp dönen bir Ateşçanlı kaldı. Çığlıkla yere kapanınca ortadan kayboldu. Renkler ve sesler geri geldi. Ridar tekrar geçitte buldu kendini. Boğazı yanıyordu. Derin derin nefes aldı. Daha fazla dayanamadı ve bayıldı.

Zelor babasını yerde yatar gördüğünde telaşla yanına koştu. Diz çöküp babasını kucakladı. Gözyaşları içinde onu uyandırmak için çabaladıysa da fayda etmedi. Ne yapacağını bilemez halde etrafına bakındı. Yardım isteyeceği kimse yoktu. Çaresiz babasını sırtına alıp Ador' a doğru yola koyuldu. Onlar geçitten uzaklaşırken Ador'un açık kalan kapısından Orfin de Ador'a girdi. Ridar'ın Orga'ya yaptığı şeyden dolayı Ador çevresine Orfin'in girmesini engellemek için konmuş kutsal duvarda kısa bir an bir gedik oluşmuştu.

Babasını yatağına yatırdığında Ridar'ı o halde gören halkın sorularına cevap vermek için dışarı çıkmak gerektiğini düşündü. Daha da önemlisi mabede gidip birilerinden yardım istemesi gerekiyordu. Böylece dışarı çıktı. İnsanlara uykusuzluktan dolayı fenalaştığını söyledi. Yalan söylediği duygusu içini kemirdi. Ama tam

yalan da sayılmaz belki de öyle olmuştur diyerek içindeki fareyi öldürdü. Mabede doğru yürürken bir sokak başında zahmetçi Emol ona seslendi:

– Zelor oğlum nedir bu anlatılanlar? Baban nerede ve nasıl?

Zelor ağlamak üzere olan bir çocuğun annesini gördüğü anlardaki boşalması gibi nemli gözlerle:

– Efendim, dedi ihtiyarın ellerine sarılıp. Ben de bir şey anlamadım ama babam baygın bir şekilde yatıyor.

– Oğlum hemen eve gidelim. Babanı görmek istiyorum.

Zelor mabede gitmesine gerek kalmadığını düşünerek Emol’le birlikte eve döndü.

– Onu Ador geçidinde buldum efendim. Yerde öylece yatıyordu. Herhangi bir yara bere yok vücudunda ama gözlerini bir türlü açmıyor.

– Korkacak bir şey yok. Baban perhizi ve inzivayı biraz uzun tuttuğu için böyle bitap düşmüş. Biraz dinlenirse hiçbir şeyi kalmaz genç Zelor’un yüreğine su serpen bu sözlerden sonra:

– Benim şimdi gitmem gerekiyor. Baban uyanınca hafif bir şeyler yedir. Biz daha sonra onu ziyarete geliriz. Boş yere insanları endişelendirmeye gerek yok.

Ridar’ın yatağından uzaklaşıp genç adama doğru yürüdü. Yüzünde bir gülümsemeyle Zelor’un göğsüne, kalbinin tam üstüne birkaç kez dokundu. Benzinin solduğunu gözlerinin kaynamaya başladığını görünce:

– Oğlum dedi sen de dinlen. Ben sonra geleceğim.

Böyle dedi ve evden çıktı. Zelor birden üzerine

Çöken ağırlıkla başına taş değmiş tavuk gibi oldu-
ğu yerde birkaç kez döndü. ırpınmaya teslim olmuş
bedenini güç bela yatağa attı.

Ridar tapınaktan çıktığında evi yerine kırla-
ra doğru yürümeyi tercih etti. Kendisini selamla-
yan insanlara gülümsemeye çalışarak karşılık verdi.
Bazıları kendilerine rahatsızlanmasına dair anlatı-
lanlardan dolayı sağlığına dikkat etmesi için ricada
bile bulundular. O da daha dikkatli olacağına söz
verdi. Şehrin dışına çıkıp güneşin ısıttığı çiçeklerin
sımsıcak kokularının burnuna hücum ettiği kırlara
bıraktı kendini. Biraz yürüdüktan sonra ileride kü-
çük Nagun'u gördü. Yanına gidip:

– Buralarda ne arıyorsun küçük kelebek? dedi ve
bir taşın üzerine oturdu. Nagun biraz ötede duran sı-
ğırları gösterip:

– Bugün sığırlara ben bakacağım. Amcamın oğlu
bugün biraz hasta. Gerçi amcam beni göndermek is-
temedi ama ben ısrar edince kabul etti. Sonra Ridar
a dönüp:

– Ailem benim artık büyüdüğümü ne zaman anla-
yacak Efendi Ridar? Ben de her şeyin üstesinden ge-
lebilirim.

Bu konudan biraz canı sıkılmıştı. Çimenlerin üstü-
ne oturdu. Başını öne eğip elindeki değnekle önün-
de duran küçük bir taşa vurmaya başladı. Çocukları
çok seven Ridar bu çocuğa karşı birden duygularının
değiştiğini, eskiden onu gördüğü zamanlarda kalbin-
den bir sevginin çıktığını apaçık hissederken şimdi

içindeki bu durgunluğun sebebini anlayamadı. Yine de bir çocuğun saçlarını okşamanın tılsımına inandığı elini Nagun'un başına koydu.

– Böyle şeyler düşünme. Gördüğüm kadarıyla işini gerçekten iyi yapıyorsun. Hepsinin karnı sırtına çıkmış. Haydi, asma böyle suratını.

Nagun değneği taşa vurmaya bıraktı gülümseyerek:

– Evet, ben büyüdüm değil mi?

– Elbette büyüdün. Bu kadar hayvana bakmak kolay bir iş değil. Zaten ailen sana güvenmeseydi seni yollamazdı. Torbanda tuz var mı söyle bakalım?

– Evet, var işte burada dedi. Beline bir iple bağlı tuz torbasını gösterdi.

– Öyleyse gidip şu hayvanlara biraz tuz verelim. Baksana taşları yalamaya başladılar. Nagun hemen arkasına dönüp hayvanlara baktı.

– Ben nasıl fark etmedim. Ridar hemen fırlamaya hazır çocuğa:

– Tamam, aceleye gerek yok. Gidip beraber tuz verelim.

Nagun koşmaya başladı. Bayırdan koşan çocuğun arkasından o da yürüdü. Nagun hayvanlara yaklaşınca hayvanlar onun koşmasından ürktü. Nagun da daha fazla ürkütmemek için yerinde kaldı. Ridar'a baktı. Ridar yorgun gövdesiyle, aşağılara doğru hafif sarsılarak inerken kendi oğlunu düşünüyordu. Birkaç gündür kendisiyle hiç konuşmamıştı. Sürekli işi olduğunu söyleyerek bir yerlere gidiyor, nereye gittiğini de kendisi dâhil Ador'da kimse bilmiyordu. Oysa

birkaç gün içinde yolculuk için büyük sınava katılacaktı. Ancak ne o bir şeyler söylüyor, ne de Ridar bir şeyler sormaya cesaret ediyordu. Eve gelişinde veya evden gidişinde hiçbir şey söylememesi o geç saatlerde hemen yatması sabah erkenden kalkıp evden gitmesi... Üstelik bu sabahki duaya da katılmamıştı.

– Bence tuzu bir taşın üstüne koy. Nagun aldığı tuzu avuçlarında danaya yedirmeye çalışırken dananın dilindeki zımpara misali dokunun elini gıdıklamasından dolayı elini sürekli geri çekiyordu.

– Onların dilleri demir tarağa benzer. Sen en iyisi şu geniş taşın üzerine serp tuzu.

– Bence de bu iyi fikir. İkinci hatasını da böyle kapatmaya çalıştı Nagun.

Tuzu kayanın üstüne serpti. Hayvan gelip tuzu yalamaya başladı.

– Böylesi daha kolay olur. Hem hayvan da rahat rahat yiyebilir. Gerçi bunları ben söylemesem de sen akıl edebilirdin. Öyle değil mi? Sanırım ben biraz aceleci davrandım.

– Aslında daha önce hiç tuz vermedim hayvanlara Efendi Ridar. Yardımınız için teşekkür ederim.

– Tamam, ama bana efendi demek yok tamam mı? Bu konuda anlaşalım. Çocuk mahcup bir şekilde başını eğdi. Sonra bir torbadan bir sürü tuz çıkarıp yeşil taşların üzerine sıralanmış beyaz taşların üstüne serpti. Diğer hayvanlara da tuz verdi. Ridar Nagun'a akşam olmadan eve dönmesini söyledikten sonra evine döndü.

Dolaşmak ve gün ışığını hissetmek iyi gelmişti.

Zelor'u bulacağını umarak odasına girdi. Pencerenin önüne duvara oyularak yapılmış raflarda duran kitaplara baktı. Yerde biraz çamur kalıntısı vardı. Süpürgeyi getirip bunları temizledi. Çamurlu bir yerden geçerken elbisesine bulaşmış olmalı.” dedi. Dağınık duran yatak örtüsünü düzeltirken yastığı kaldırınca orada bir altın parçası buldu. Bu tapınağın giriş kapısının eşiğine -Altın ayaklar altında olsun- diye konmuş birkaç parça altından biriydi.

Ridar oğlunu kaybediş şeklini anladığında gözleri doldu. O gece Zelor gelmeden bu yuvarlak altın parçasını yerine koymaya karar verdi. Hem de kimse fark etmeden.

Birkaç gün sonra Zelor istemeye istemeye yolculuk sınavına katıldı. Bu sınavda bakanı kendisine dokunması için şiddetli bir arzuya sevk eden Balappa altınına elini uzatan tek aday oldu. Hızla koşarak salondan çıktı. O günden sonra Ador'a hiç dönmedi. Gepose dağına kulübesini kurdu. Dağı kazarak içindeki altın yangını söndürmeye çalıştı. Ama kalbinde hala teslim olmayan noktalar vardı. Tutkusunun önüne geçmek için mücadeleden hiç vazgeçmedi. Ve şu cümleyi sürekli tekrarladı: “Ne istiyorsun? Kendine karşı bir zafer mi? yoksa Tanrı'ya bir özür mü?”

Olan bitenin gerçek yüzünü daha iyi anlayan Zelor kendinin kurban edilişini, babasının halini, Ador'u, oradaki halini, gitmeye hazırlandığı günleri düşündü. Yere diz üstü çöküp adeta yere aktı.

– İşte, dedi Orfin. Senin kaderinin bir parçası böyle gerçekleşti. Zelor kısık sayılabilecek sesle:

– Ne istiyorsun iyi olan her şeyden? Tanrı'ya karşı bir zafer mi bekliyorsun? Kaybedeceğini bildiğin halde neden bu çırpınış? Bu hırs?

– Kâinatta amacına yürümeyen hiçbir yaratılmış yoktur.

– Amacına asla ulaşamayacaksan neden?

Orfin Orga'nın yanına geldi. Çenesinin iki yanındaki yaraları yokladı. Zehirlendiği belli oluyordu.

Bir avuç toprağı ıslatıp yaralara sürdü.

– Biliyorum, amacıma ulaşamayacağım.

Zelor ona tekrar aynı soruyu soran gözlerle baktı:

– Neden?

Orfin Zelor'a yaklaştı.

– Yalnızlık dedi.

Zelor doğruldu.

Üçü de ormanın kuytu bir yerinde bir kayanın kovuğunda uyuyordu. Ayzer ve ellerindeki yılanlar. Ayzer'in alnından süzülen ter damlaları başının altındaki ot yığınına ıslatmıştı biraz. Göl kıyısı hayvanları kendileri için hayatını ortaya koyan bu âdemoğlu için korunaklı bir yer bulmuşlar, ona dallardan ve otlardan yatak bile yapmışlardı. Uyandığı ve de acılarından fırsat olduğu zamanlarda yemesi için ormandan meyveler getiriyorlardı onunla ilgilenmeyi aralarında sıraya koymuşlardı. Ve sürekli onunla ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. Monse'nin söylediğine bakılırsa bu yılanlar Ayzer'in kaderiymiş.

Ama Göl kıyısı sakinleri bu durumdan kendilerinin sorumlu oldukları düşüncesinden kurtulamıyorlardı.

Vicdan azabı ve minnet duygusu karışmış günler peş peşe eklenmeye başlamıştı.

Kendi aralarındaki dilin bütün işaret ve sesleri daha dar bir çerçeveye sıkışmıştı. Eskiden maymunlar tek bir kelimeyi anlatırken çığirmalar eşliğinde hoplayıp zıplarlardı dakikalarca. Ama şimdi önceden yazılmış her anı önceden belirlenmiş bir kaderi yaşayan bilinçsiz köleler gibiydi hepsi. Sırası gelen Ayzer'in başucu nöbetini devralıyor yiyeceği ve suyu da sırası gelen tarafından getiriliyordu. Tüm bunlar büyük bir sessizlik içinde oluyordu. Monse de bu ritmin en önemli enstrümanıydı. Bütün her şey onun direktifleriyle gerçekleşiyordu.

Bir maymun telaşla Monse'nin yanına geldi ve göl kıyısından kendilerine doğru gelmekte olan iki insan olduğunu söyledi. Monse hemen yanına birkaç kurt alıp gelenlerin kim olduklarını öğrenmek için yola koyuldu.

Zelor ve Uselya Ayzer'i bulmak için Monse'nin yanına geliyorlardı. Zelor yanındakinin anlattıklarından sonra Ayzer'e bir yakınlık duymuş ve kendisi gibi kurtarılmayı bekleyen insana yardım etmeye karar vermişti. Kendisinin yerine dünyaya gönderilen de oydu. Daha önce imtihanları geçemeyen olmadığı için bu alışılmamış durumda Ayzer olması gerekenden erken gönderilmişti. İkisi de konuşmadan yürüyorlardı. Göl kıyısına yakın gittikleri için rüzgârın gölden alıp getirdiği nem yüzlerine çarpıyordu.

– Üzülme yok Uselya. Bu dünyada insanların kaldırabileceği yükler tahminimizden çok daha fazla buna inan.

– O yüklerle yaşamak, yaşamak mıdır sence?

– Evet. Bu gerçekleşmesi muhtemel sonsuz ihtimallerden gerçekleşenler üzerine kurulu bir dünya. Ve bu hayat da böyledir. Her anın sadece bir ihtimali vardır. Yani her şey bir kere ve bir yerde var olur. İşte bu ihtimalin gerçekleşmiş halidir. Çok az insan bu kapının ardına geçebilir.

– Anlayamadım. Nasıl yani?

– Yani çok az insan aynı anda farklı birkaç yerde olabilir, yaşayabilir.

Uselya bu konu üzerinde fazla düşünmek istemedi.

– Daha yolumuz var mı Zelor? Bir an önce onu bulmak istiyorum.

– Az kaldı. Monse ya da buralardaki diğer hayvanlar bizden onu haberdar edecektir.

– Deminki sözlerim eksik kalsın istemiyorum. Çünkü Ayzer için bu geçerli olabilir.

– Aynı anda iki yerde olmak mı?

– Evet. Eğer gerçekten kendi dışına çıktıysa ve kendisi yok ettiyse bunu pekâlâ yapabilir.

– Böyle bir şey beni ürkütür açıkçası. O yanımdayken başka bir yerde olduğu duygusu... Bilemiyorum.

– Gelenler var dedi Zelor.

– İşte orada bir kurt sürüsü diye ekledi.

– Bize saldırmazlar değil mi?

– Bunu bilmem ama yanımdan fazla uzaklaşma.

Zelor baltasını belinden çıkarıp göğsüne doğru kaldırdı. İki eliyle sımsıkı tutuyordu. Burası Ayzer'in

Orga'yla dövüştüğü yerdı. Göl kıyısına tüm ürkütücülüğü ile gelen kurt sürüsü, ikisine on beş yirmi adım kala durdu. İkisi ise içgüdüsel bir şekilde yerlerinde bir süre sabit kaldılar. Uselya da yerden birkaç tane taş aldı. Böyle bir saldırıyı bir kişinin püskürtmesi pek olanaklı görünmüyordu. Her iki taraf da birbirini gergin bir sessizlikle beklerken Zelor arkalarında bir kurt sürüsünün daha olduğunu gördü. Gerçekten fena kıştırılmışlardı. Ancak arkadan gelen grubun içinde Monse de vardı. Zelor'u görünce Monse ağzını havaya dikip ince bir sesle ve kısa süreli uludu. Diğer kurtlar hemen bir araya gelip oradan uzaklaştılar. Monse ikisinin yanına geldi ve:

– Bu ıssız yerde sizin ne işiniz var?

– Selamlar sana Monse. Ben ve Uselya seni görmeye geldik. Dostluğuna güvenerek senden yardım isteyeceğiz. Zira sen babamın da dostuydun.

– Bir insan aramak için geldiğinizi düşünüyorum nedense. Yanılıyor muyum?

– Doğru tahmin ettin Monse. Biz Ayzer'i arıyoruz. Sen nerede olduğunu mutlaka biliyorsundur. Uselya onun için çok üzülüyor.

Yaşlı kurdun gözleri duyduğu hüzünden neredeyse buruşup solacaktı. Sizler de benim gibi Ayzer'in kaderini biliyorsunuz onun burada kalması gerekiyor. Kendi iradesiyle buradan gitmek isteyeceği ana kadar. Buna kimsenin müdahalesi olmamalı. Yarım kalan kader ileriki hayat için çatlaklardan başka bir şey değildir.

– Ayzer'in kaderinin ne olduğunu biz bilemeyiz, diye atıldı Uselya.

– Kim söyledi ya da nerede yazıyor?

– Bunun böyle olması gerekiyor. Ador kuralları ve pek az kimsenin bildiği bazı yasalar var.

Uselya titreyen ellerle ve yaşlı gözlerle olduğu yere çöktü. Zelor, Monse'ye yalvaran gözlerle baktı. Yaşlı kurt Uselya'nın bu haline daha fazla dayanamadı. Yanına yaklaştı:

– Az kaldı güzel Uselya. Yakında o geri dönecek.

– Hayır! diye tekrar ayağa fırladı, Uselya. Beni hemen ona götür.

Bu öfke karşısında iki erkek donakaldılar. Gözleriyle birbirlerine olur işareti verdikten sonra üçü birlikte Ayzer'in yanına gitmek üzere yola çıktılar.

Uselya sevgilisini uyurken gördüğünde sürekli pişmiş et yiyen bir insanın çiğ bir et parçasını midesine yollamaya çalışırken zorla yutkunması gibi yutkundü. Dallarını yere paralel uzanan bir ağaç topluluğunun altında bir kaya oyuğunda altında kuru dallar ve otlar olduğu halde öylece yatıyordu. Günışığı bile onun yüzüne değmemek için ağaç yaprakları arasına zorla saklanabiliyordu. Ama yine de taşan gövdesinden süzülen huzmeler yüzünü aydınlatıyordu. Ne Zelor ne de Monse konuştu. Uselya ağzı yarı açık, gözleri çağlayan koştı yanına. Ayzer'in elleri elbisesinden yırtılan parçalarla bir torba gibi bağlanmıştı. Çıplak kollarında avuç içi büyüklüğünde morluklar vardı. Omuzlara kadar yayılmış olan bu çürükler Uselya'nın içinin cız etmesine yetti.

– Ne olmuş ona böyle? diyerek sevgilisini kucakladı.

Uselya hıçkırıklara boğularak Ayzer'e sıkıca sarıldı ve öylece kaldı. Biraz kendine geldikten sonra Uselya'ya olanları anlattı Monse.

– Onun teklifini kabul etseydim bütün bunlar olmayacaktı.

– Ne teklifi diye sordu Zelor.

– Ador'dan Mavi Dünya'ya kaçış teklifini, dedi Uselya.

Artık herhangi bir şeyi saklamaya gerek duymuyordu. Çünkü işler gerçekten de içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Uselya'nın ve yanındakilerin aklına herhangi bir çözüm yolu da gelmiyordu.

– Evet, onunla gitseydim bunlar olmayacaktı. Birçok insan da üzölmeyecekti.

Hepsinden daha sakin duran Monse:

– Yaşanan kader ve yapılan seçimler asla boşuna olmaz. Bu sizin belirlediğiniz bir çizgi ve çizginin gerisindekiler için artık yapılacak bir şey yoktur. Ama o çizgiye bakarak yolumuzu bulabiliriz. Geçmiş için yapılabilecek en iyi şey pişman olmaktır. Çünkü her geçmişin yarım kalan yanları vardır.

Monse'nin işaretiyle Zelor kurdun yanına geldi. İki sevgiliye göz kulak olmaları konusunda diğer hayvanlara tembihlerde bulunan kurt Zelor'u daha rahat konuşabilecekleri bir yere götürdü.

– Bak, dedi Zelor. Ben kurtulduysam onun da böyle bir şans olabilir. Bu meseleyi çözmek için hemen bir yol bulmalıyız. Monse hiç seslenmedi.

– Ne düşünüyorsun? Sence bunu başarabilir miyiz?

Her sorunun mutlaka bir çözüm yolu vardır. Ancak en iyi çözüm en çok muhatabı memnun eden çözümdür. Ayzer'in suçu yalnız kendine karşı işlediği bir suç değil. O birçok yaratılmışı incitti.

– Yani hep bu halde mi kalacak?

– Orasını ben bilemem. Bilmesini umduğun insanlar da sana aynı cevabı verebilirler. Ama benim küçük bir umudum olduğunu da söylemeliyim. Heyecanlanan Zelor:

– Bunu hemen bizimle paylaş lütfen bilge Monse. Biz Ayzer'le iyi arkadaş olduk. Gepose'de geçirdiğim yalnız gecelerde birçok defa beni ziyarete geldi. Tüm insanlar benden kaçarken yalnız o benimle paylaştı en önemli dünyalık azığını.

– Kimse senden kaçmadı. Sen de kimseden kaçmadın. Bu sadece bir perdeydi. Senin ve sevdiklerinin gözü ve gönlü üzerine örtülmüştü.

– Bunlar şimdi o kadar önemli değil. Ben kendimi bir tüy gibi hafif hissediyorum. Sen bana anlat. Nasıl kurtulacak Ayzer? Yaşlı kurt bir an daldı:

– Henüz tam olarak emin değilim. Yarın sabah, olmadı öbür sabah bu kurtuluş çaresinin kafamda kesin olarak oluşacağını umuyorum. Zelor gerginliğini tam olarak yok edemeyen bir rahatlama hissetti.

– Ayzer'e ne olacak bu zaman zarfında? Halini hepimiz görüyoruz.

– Şimdilik yapacak bir şey yok. Artık acılar tazelenmeyecek. dedi Monse.

Şimdi sen Uselya'nın yanına git. Tek başına Ayzer'in yanında kalması zavallıyı incitebilir.

– Senden iyi haberler bekliyorum babamın sadık dostu.

– Umulur, dedi Monse haydi çabuk ol.

– Tamam, hemen gidiyorum.

Selamlaştılar ve Zelor oradan ayrıldı. Yaşlı kurt terdirgindi.

Tüm buruk tanımlamalara açıldı. Kızarmış gözlerinde bekleyen kıvılcımlar alevlendireceği yerde engelliyordu o krater ağzından fırlamaya hazır lavları. Soğuyup küle dönüşüyordu. Kızıl topraklar üzerine yağın bembeyaz kar. Gözlerini arada bir ovuşturan Uselya'nın elleri böyleydi. Saçları yüzüne düşen karanlığı emmek için iyice yaklaşmıştı. Yüzünü sadece yalnızlıktan değil tüm çaresizlik acılarından korumaya çalışan saçları rüzgâr estikçe dürtüklenmekten rahatsız olmuş çocuklar gibi irkiliyordu. Ve o kar ara sıra o karanlığa da yağıyordu. İnce bir inilti, kısa bir nefes boşalmasını da yanına alarak döküldüğü dudaklardan ardına bakmadan ayrılıyordu. Hafifçe dalgalanan göğsü tüm dünyayı yörüngesinden milyonlarca ışık yılı uzağa itebilecek kadar büyük depremi büyütüyordu. Ve Zelor uyuyan bir depremi uyandırmamak için fazla yaklaşmadı Uselya'ya.

– Kendini nasıl hissediyorsun Uselya. Bakış ekseni uzun bir çizgiye dönüşmüştü sanki.

Gözlerinden ufuklara uzanan o çizgi demirdenmiş gibi bakışlarını ağır ağır kaldırarak:

– Ben iyiyim, dedi ve tekrar uzattı o çizgiyi.

– Her şey yoluna girecek. Çünkü biz buna inanıyoruz. Haydi, sen de dinlen biraz. Ayzer'in şu anda

güçsüz ve üzgün insanlardan çok inanmış ve güçlü insanlara ihtiyacı var bunu biliyorsun değil mi?

Uselya göz kapaklarını yavaşça kapattı ve bir süreye sıkılı ve kapalı tuttu. Bunu bir evet olarak algılayan Zelor onu, elinden tutup uyuyabileceği bir köşeye götürdü. O uykuya dalana kadar bekledi.

Gece son nefeslerini solurken Zelor ve Monse bir arada oturuyorlardı. Hafif ve serin esen rüzgârın içinde iki arkadaş Ayzer'in durumunu konuşmaya başladılar:

– Evet yaşlı bilge bize vereceğin bir müjde yok mu? Monse tedirgin:

– Vereceğim haber ne derece müjde sayılır bilmiyorum ama içinde büyük bir umut taşıdığı için sana söylemekte bir sakınca görmüyorum.

– Yoksa, dedi Zelor. Buldun mu bir çare?

– Hemen heyecanlanma genç dostum. Dedi Monse. Oturduğu yerden kalkıp Zelor'a yaklaştı. Sakin bir ses tonuyla:

– Bak dostum. Ayzer'in kurtuluşu belli bir zaman istiyor. Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Suçu biz işlemedik, yargıyı biz vermedik ve cezayı biz çekmiyoruz. Kurtuluş Ayzer'le hükmü veren irade arasındaki bir pazarlık olacak. Bu yüzden bize sadece beklemek düşüyor. Ama şu kadarını söylemem gerekir ki bu boşuna bir bekleyiş olmayacak.

Zelor içindeki hangi duyguyu açığa vurması gerektiği konusunda kararsız, Monse'nin söylediklerini dinledi:

– Söylediklerin yüreğimi tam anlamıyla ferahlatmasa da içimdeki umuda da biraz can verdi dedi. Sonra tekrar:

– O zaman Monse, ne kadar beklememiz gerektiği konusunda bir tahminin var mı? diye sordu.

– Bize gün olan o iradeye yıl olabilir; ya da bize yıl olan o iradeye kısacık bir an olabilir. O sadece seçimleri Ayzer’in önüne koyacak ve en doğruyu seçmesi için ona ilham verecek. Şu an emin olduğum bir şey varsa o da budur, dedi yaşlı kurt. Zelor fütursuz bir boyun eğiş gösterdi. Monse konuyu biraz dağıtmak için:

– Uselya uyuyor mu?

– Evet, oldukça bitkin düşmüş. Ama yine de Ayzer’in başından ayrılmak istemedi. Dinlenmesi için zor ikna ettim.

– Bu bir doğal kanundur. Bir kadının ilk çocuğu eşidir. Henüz anneliği tatmamış bir kadın tüm annelik duygularını eşine yansıtır. Kendisi anne eşi baba olana kadar da bunun farkına varmaz.

Bu sözler Zelor’un iki sevgiliye dair gördüğü tablonun anlam kazanmasını sağladı.

– Evet, dedi kendi içinden Monse bu konuda gerçekten haklıydı. Monse:

– Gidip dostumuza bir bakalım istersen.

İkisi birlikte kalkıp Ayzer’in yanına geldiler. O zavallı cezakeş kollarını iki yana açmış yatağında günler süren bir uykunun içinde olmasına rağmen her an uyanacakmış gibi tedirgin uyuyordu. Göğsü nefes alıp verdikçe o kadar az kııldıyordu ki ikisi bu manzarayı

görünce içlerine düşen telaşı bertaraf etmek için gayri ihtiyari yaklaşıp nefes alıp vermediğine baktılar.

– Çok fazla terliyor. Az ama sürekli terliyor ona sürekli su içirmemiz gerekiyor bu yüzden. Yoksa bir gün buhar olup uçacak.

– Bu onun için iyi mi yoksa kötü mü?

– Elbette iyiye bir işaret. İçerdeki savaşın bir göstergesi. Yani Ayzer henüz teslim olmadı. Hala bizimle.

– Peki, ellerindeki yılanlar birine hiç zarar verdi mi?

– Hayır, onun elleri kaderi olacak. Onlar da bekliyorlar. Ve ben umut ediyorum ki o eller Ayzer’i kurtuluşuna götürecektir. Kontrol faslı bitince ikisi de kendilerine uygun birer köşeye geçip uzandılar.

Güneş doğmuştu. Serin havanın içinden ılık nefesler gibi yüzlerine vuran gün ışığı altında uykuya daldılar.

– Nerden buldun bunu sevimli şey? Uselya getirdiği böğürtlenleri Ayzer’in yanına bırakan sincap yavrusuna yaklaştı.

– Annemle birlikte topladık. Ben de Ayzer’e getirdim.

– Öyle mi çok nazik bir hareket bu onun adına teşekkür ediyorum sana.

– Annemin söylediğine göre o olmasaymış ben şu an yaşamıyor olacaktım.

– Sevimli yavrucak böyle şeyler düşünmek için daha çok küçüksün. Uselya sincap yavrusunun başını okşadı. Yavru:

– Peki, o neden çok fazla uyuyor? O ne zaman uyanacak biliyor musun?

– İyileşmeye başladı. Yakında ayağa kalkacaktır.

– Bunu merak ediyorum çünkü ona sormak istediklerim var. Uselya gülümseyerek:

– İstersen bana sorabilirsin belki ben cevap verebilirim.

– Tamam o zaman. Söylesene o Orga'yı nasıl yendi? Aslında ben de orada olsaydım ona yardım ederdim. Böylece daha kolay alt edebilirdik Orga'yı. Belki de şimdi böyle sürekli uyuyor olmazdı.

Uselya'nın içi birden kahraman bir ordunun komutanı gibi cesaretin serinliğiyle doldu:

– Sen çok cesursun. Eminim annen seninle gurur duyuyordur. Sincap yavrusu arka ayakları üstünde iyice dikildi.

– Elbette ben ona bir sürü yiyecek götürüyorum. İstersen Ayzer'e yarın palamut getirebilirim. Uselya minik yavruyu kucığına aldı. Bir yandan yavrunun tüylerini okşarken bir yandan da kışkırtan bir cesaretle daha fazla beklemenin yanlış olduğu konusunda kalbinde oluşan cümleleri okuyup tekrar ediyordu.

– Haydi, annen merak eder seni yuvana dön istersen.

Uselya yavruyu yavaşça yere bıraktı.

– Hoşça kal Uselya ben yarın gene gelirim. Yavru uzaktan kendisine seslenen annesine doğru koşmaya başladı.

Gölün biraz uzağındaki bu ormandaydılar. Zelor ve Monse'nin söyledikleri sanki doğru çıkmamıştı Uselya'ya göre. Belki Ayzer eskisine göre daha rahat uyuyor, uyandığı zamanlarda ayağa kalkıp biraz dolaşabiliyor yemeğini eskisine göre daha rahat yiyordu ama bu iyiye giden durum kendini tamamlayacak mıydı? Ya bir aksilik çıkar da eskisinden daha beter bir duruma gelirse? Ya bu işaretler bir felaketin habercisi ise? Bütün bu sorular Uselya'nın aklına nasıl gelmişti? Bunu o da tam olarak bilemiyordu. Bir tek Ayzer'in yanındaydı ona kendisi bakıyordu. Bu yüzden içi rahattı. Ador'dakiler kendisinin nerede olduğu konusunda ne düşünüyorlardı? Buna şimdilik aldırdığı yoktu. Bu da kısmen doğrudu ve bu konuda herhangi bir endişeye gerek yoktu. Hemen Zelor'u bulup konuşmalıyım onunla. Tam bu sırada Zelor çıkıp geldi. Uselya'yı selamladı.

– Ayzer nasıl? Uyandı mı bugün?

– Zelor, ben de tam senin yanına geliyordum. Seninle konuşmak istiyorum. Zelor endişeli idi:

– Kötü bir şey mi oldu? Uselya'ya yaklaştı.

– Hayır, kötü bir şey olmadı. Ama burada böylece beklediğimiz sürece iyi bir şey olacağı da yok. Görüyorsun onun halini. Lütfen onu götürelim Ador'a. Zelor itiraz eden gözlerle ağlamaya hazır Uselya'ya bakıyordu.

– Bu söylediklerin olabilecek şeyler değil biliyorsun değil mi? Ador'a dönmemiz imkânsız. Hem görmüyor musun eskisine göre daha iyi olduğunu.

– İyi mi sence bu hali. Yüzüne ellerine bak. İyice

bak. Sen nasıl bir anda kurtulduysan o da kurtulabilir. Ama Ayzer hala bu durumda.

– Bir şeyi unutuyorsun Uselya ben yıllarca Gepose Dağı'nın karnını deştim cevherleri için. Bu bir anda olan bir şey değil. Uselya bu sözlere karşılık veremedi. Ani bir duygu seline kapılarak Zelor'un omzuna başını dayadı. Sarsıla sarsıla ağlamaya başladı:

– Ne olur götürelim onu buradan.

Zelor hareketsiz kalmayı tercih etti. Uselya yine aynın şeyleri tekrarlayınca ellerini tutup omzundan ayrılan yüze baktı:

– Lütfen biraz daha sabırlı ol.

Uselya adeta Zelor'un ellerini fırlatarak:

– Sen bana yardım etmesen bile ben tek başıma yaparım, deyip Ayzer'in başucuna geldi. Koltuk altlarına kollarını sokmaya ve onu kaldırmaya çalıştı. Zelor koşup Ayzer'i onun elinden kurtardı.

– Uselya! diye haykırdı dişlerini sıkarak. Biraz daha dayan ve bize güven o yakında düzelecek. Ve inan bu başına gelen son kötü olay olacak sadece biraz sabret ve kadere izin ver. O akması gereken vadiyi iyi bilir. O vadileri bizler açarız kader de en uygun olanından akar gider.

Uselya hafif bir sinir krizine tutulmuş gibi derin derin soluyarak ve gözlerine nereye baktığını belli etmeyecek bir anlam yükleyerek “Evet” anlamında başını salladı.

– Biraz daha bekleyeceğim. Ama sana şunu söyleyeyim ki bu fazla uzun sürerse ben kafamdakini her ne

pahasına olursa olsun yapacağım. Ve o gün ki umuyorum gelmez. Geldiğinde bana engel olmaya kalkışmamalısın. Çünkü bunun hiçbir faydası olmayacak.

– Ben, evet ben doğru olduğuna inandığım şeyi yapacağım. Ama şimdi sizin yönteminizi beklemekten başka bir yol yok sanırım.

– En doğrusu da bu zaten Uselya. Monse'nin muhakkak bildiği bir şeyler vardır. O babamın eski dostudur ve yaşından çok da bilgedir.

– Sen bir şeyler yedin mi bakalım diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. Uselya inler gibi bir sesle:

– Hayır, benim yemek yiyecek halim yok.

– Öyle olmaz. Şimdi gel benimle bakalım. Gücsüz insanların kendilerine bile bir faydası dokunmaz. Kaldı ki sen hasta bir insana bakıyorsun. Kendini kesinlikle ihmal etmemelisin.

Uselya'nın ellerinden tutup yemek yiyebilecekleri bir köşeye çekildiler.

Sessiz okunması gereken kitap gibi gece her tarafa yayıldığında Uselya sevdiği adamın biraz yakınında uyuyakalmıştı. İkisinin de uykulu yüzlerini aydınlatan ateş sönmek üzereydi. Gökyüzü koyu olmasına rağmen bulutlar ve yıldızlar gece yol alanlara yardım edecek kadar lütfkârdılar. Yanlarındaki ağaçların yaprakları arasında küçük manevralarla dolaşan rüzgâr bu doyumsuz manzarayı seyretmek için bir o ağaca bir öteki ağaca sıçrayıp duruyordu. Yaprak hışırtıları, çok uzaktan sesi gelen bir yaz eğlencesini anımsatıyordu.

İkisinin de gövdesi hafifçe kabarıyordu. Ancak Ayzer'in vücudunun deprenmesi sükûnet sürahisini hafifçe çalkalayiverdi. Önce gözleri açıldı. Yattığı yerden başının eksenini doğrultusunda gökyüzüne baktı. Yavaşça ayağa kalkan Ayzer etrafına hiç bakmadan hedefi çok önceden kendisine verilmiş bir bilinçsiz gibi karanlığın koyulaştığı tarafa doğru yürümeye başladı onun bu yürüyüşü Uselya dâhil hiçbir canlının dikkatini çekmeyecek kadar sessiz olmuştu.

Ama Uselya uyandı.

– Rogamp'ı bulmam gerekiyor. Gölgem yola çıktı ondan önce bulmalıyım.

Ayzer'in sapsağlam karşısında durduğunu gören Uselya uyku mahmurluğundan şimşek hızıyla sıyrıldı ve sevinçle haykırdı:

– Ayzer artık iyileştin. Uyandın sonunda diyerek boynuna atıldı. Ayzer onu sakındırmak istercesine geri çekildi. Yüzü anlamsızdı.

– Vakit yok. Rogamp'ı bulmam gerekiyor. Hemen gitmeliyim. Yalnız gitmeliyim. Gölgem yola çıktı.

– Gün içindeki kardeşleri de yanında. Gitmeliyim.

Uselya sevgilisinin iyileşmesine sevinirken söylediklerini anlamaya çalışıyordu.

– Herhalde bir rüya gördün. Otur şöyle. Sakinleştikten sonra anlat. Rogamp nedir? Anlat bana.

– Vakit yok; vakit yok dedi, Ayzer.

Yerinde saymaya başladı. Sinirleri bozulan Uselya'nın ısrarlı çekiştirmesi fayda etmedi. Ayzer:

– Vakit yok diye çığlık attı ve koşmaya başladı. Kız

da peşinden seğirtti. Gündüzün ılıkliğini kaybetmiş ağaç yaprakları geçtikleri ağaç aralarında ellerine yüzlerine çarpıyordu. Sevgilisinin aklını kaybetmiş olmasından korkan Uselya durması için ona yalvarıyordu. Konuk oldukları yerden epeyce uzaklaşmışlardı. Ayzer bir an durdu:

– Benimle gelmemelisin. Bu senin için çok tehlikeli olabilir. Lütfen geri dön. Beni orada bekle.

– Hayır, nereye gittiğini söylemezsen asla geri dönmem. Nedir bu Rogamp anlat ne olur. Rüya mı gördün?

– Hayır, rüya görmedim. Sen geri dönmelisin.

– Seninle geliyorum.

Ayzer buna aldırmadı. Yürüyerek yola devam etti. Aradığı yerin neresi olduğunu daha önce görmüş şimdi de hatırlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Arkasından adeta sürüklenerek yürüyen kızın nefesi kesilmişti. Korku ve yorgunluk, merakla birleşince insanüstü güçlerini harekete geçirmişti. Hiçbir şeye aldırmadan Ayzer'in peşinden gidiyordu.

Ayzer arada bir duruyor, ormanlık ya da kayalık alanlarda etrafa bakınıyor, gideceği yönü birisinden duymayı bekliyor gibi etrafa kulak kesiliyordu.

– Bu taraftan gitmeliyim.

O istikamette epey yol aldıktan sonra yine aynı şekilde o meçhul sesi dinliyor ve aynı şeyi söylüyordu;

– Bu taraftan. Bu şekilde on-oniki yol ayrımı geçtikten sonra Ayzer geri dönüp:

– Yanıma gel. Çok yakında olmalılar. Bunu hissedebiliyorum. Sanki sırtımda ellerini hissediyorum.

Rogamp'ı bulmalıyız. Gölgeler bizi bulmadan. Sesler duyuyor musun?

– Ne sesi ben hiç bir şey duymuyorum.

– Bizden uzakta olmalılar. Umuyorum ki önümüzde olmasınlar. Haydi gidelim. Vakit yok.

Tekrar yürümeye başladılar.

– Nereye gidiyoruz biz?

Uselya sorusuna bir cevap alamadı. Konuşmayı bırakıp yürüyüşe başlayınca ayaklarının acısını hissetmeye başladı.

– Sabaha daha çok var, belki hala şansımız vardır. Bilmiyorum belki yarın da devam eder şansımız. Ama acele etmeliyiz.

Sürekli tekrarlanan bu cümleden iyice sıkılmıştı. Ayzer'in ardından yetişmeye çalışmak ve bu tekrarlar ayaklarının acısını daha da artırıyordu. Yürüdükçe aklının koridorları hareketlenmeye başladı. Monse'nin beklmelerini söylediği şey mi gerçekleşiyor acaba diye düşündü. Çünkü Ayzer'in hareketleri aklını kaçırmış ya da uyurgezerlik hastalığına tutulmuş bir insaninkinden çok, ne yaptığını bilen ve bu yüzden telaşlı olan bir yolcununkine benziyordu. Çok kısa zamanda aklından geçen bu düşünceler adımlarını daha güçlendirdi. Şimdi Ayzer'le hemen hemen yan yana yürüyorlardı. Sabah olmak üzereydi. Vücudun yorgunluğu ruhun sıkıntısı büsbütün artırmış ikisi de bir uçurum kenarında biten yolun nereden devam edeceğini düşünüyorlardı. Ayzer buldukları yüksek kayalıktan tam karşıyı işaret ederek:

– İşte biz buradan geldik, dedi. Karşıda ufukla birleşmiş gölden yükselen mavimtırak renkler kendini göğe sıvamaya çalışıyordu. Uselya uçurumdan aşağıya baktı. Yüksekliğin verdiği irkilmeye hemen geri çekildi. Çünkü baktığı ilk anda oradan düştüğünü hayal etti. Uselya az önce çıktıkları yokuştan geri dönmeyi ve başka bir yöne gitmeyi teklif ettiyse de Ayzer olması gereken yerin burası olduğunda ısrar etti.

– Yol buradan devam edecek, biliyorum.

– Görmüyor musun? Önümüz uçurum, uçurumun altı su ve etrafımızda kayalıklardan başka bir şey yok.

Ayzer biraz düşündü. Aradığını bulmuş gibi atılıp:

– Evet, evet buralarda bir Rogamp ağacı olmalı.

– Rogamp ağacı da nedir? Bu benim bildiğim bir ağaç ismi değil.

– Simsiyah bir ağaçtır o simsiyah. Dalları yoktur. Yaprakları da. O sadece gövdedir. Bir kaplumbağa sırtı gibi yuvarlaktır. Sonra sıçradı ve:

– Güneş gölgenin tersindedir. Böyle dediler.

Uselya'nın “Kimler böyle söyledi?” sorusu sorulmadan Ayzer güneşin ışıklarının geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Yerdeki Mikarşen çiçeklerinin üstünden atlayıp geniş yapraklı sık dallarını etrafına sere serpe yaymış olan ağaca yaklaştı. Dallarını aralayınca karşısında hiçbir kavis yapmadan dümdüz uzanan kayalıkta bir kişinin rahat yürüyebileceği bir yol çıktı. Kayalığın doğrultusu yüz seksen derece düz olduğu için ağaç bu yolu tamamen kapatıyordu. Kayalığın aşağı sarkan doğrultusu dik tabanla yaklaşık

yirmi derecelik bir açığı yaptığı için bu yol buraya sı-
ğabilmişti.

– Bu taraftan Uselya, bulduk yolu.

Birlikte bu kayalık yola girdiler. Yer yer uçuruma uzanan küçük arklardan akmış suyun bıraktığı yosunlar, yukarıdan ve aşağıdan yola bir dalını uzatmış kaya sarmaşıkları, bu mor-gri yola yeşil rengi veriyordu. Kayaların yanından arada bir sanki devasa bir ciğer nefes alıyormuş gibi esen rüzgâr ikisinin de sert zemine rağmen güven duygusunu tırtıklıyordu. Üstüne üstlük çok yakınlarından bir ısıklık gibi geçen kuşlar. İki de kuşların adını bilmiyordu.

Bu ıssızlık iki gövdeyi birbirine yaklaştırıyordu. Ayzer yılanlara karşı temkinli bir uzaklığın ikisi arasında olmasına dikkat ediyordu. İleriye atılmış bir adım gibi öne çıkmış olan yolun altındaki uçurum çizgisini takip eden Uselya'nın gözleri hep o düşme heyecanı ile sarsılıyor ve giderek o heyecan merak halini alıyordu. Gözü tekrar tekrar yola döndüğünde beynindeki karanlığa bir kibrit çakılmış gibi apaydınlık Ayzer'in gövdesini görüyordu. Nereye gittiklerini ne aradıklarını bilmese de güvenmiş bir teslimiyet içinde sevgilisinin yanındaydı. Ölüm ya da acı, bildiği diğer sıradan kelimelerden pek farklı gelmiyordu. Korkmadığını fark etmenin verdiği cesaretle kalbi o ana kadar hissetmediği bir tatmin ve ferahlık duygusu ile doldu.

Yolun düz olan kısmı bitmek üzereydi. Ayzer sessizce yürüyordu. Uselya onunla konuşmak istedi. Yanında olduğunu ve hep olacağını, en çok da onu sevdiğini

söylemek istedi ona olan inancını duysun, bilsin istedi. Ama içinden susmasını söyleyen bir ses duymuştu.

Düz yer bitmişti. Sağa doğru kıvrılan ve yokuşa dönüşen yola bir an durup baktılar. Ve aynı anda devam kararı alıp yokuşu tırmanmaya başladılar. Ayzer kendisiyle konuştuklarını iddia ettiği ses sahiplerini dinliyor gibiydi. Yukarı doğru çıkıldıkça yol kenarlarındaki bitkiler de çoğalıyordu. Bunlar daha çok terk edilmiş yerleri saran başıboş bitkilerdi. Bu güzel göl manzarasına karşı otağını kurmayı ihmal etmemiş bu bitkilere hiç bakmadan devam ettiler. Yol sola kıvrıldı ve aşağıya döndü. Sol yanlarındaki doyumsuz manzaraya baktılar. Koca bir gölgelik gibi bir üst tarafı gözlerden gizleyen bu yolun sonunda ne olduğunu bulmak için adımlarını hızlandırdılar.

Epey aşağı indiler. Yol tekrar sağa döndü. Birkaç adım ötede basamaklarını öne doğru uzatmış bir mabedin oldukça yüksek ön cephesini gördüler. On insan boyunda kemerli bir kapı üzerindeki geometrik motiflerle kendisine abanmış kemerin mağrur kavisine aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Hafif aralık kapıdan dışarıya ne bir ışık ne bir ses sızıyordu. İki kişi önce arkalarına baktılar. Etraflarında tanıdık hiçbir şey göremediler. Geldiklerini düşündükleri yer de gözden kaybolmuştu. Birbirlerine baktılar. Baktığı ya da gördüğü şeyleri tam olarak algılayamadığı belli olan Ayzer mabedin etrafını dolaşmaya karar verdi. Yanlardan mabedin duvarları ancak birkaç adam boyundaydı. Duvarların yüksekliği ve kapının büyüklüğü Ayzer'e mabedin kalan kısmının içeride olduğunu düşündürdü.

- Uselya dedi. Uselya ona baktı:
- İçeri girmeliyim çünkü yol buradan devam ediyor. Kapının ardından.
- Öyleyse beklemeyelim. Ayzer tedirgin:
- Senin gelmen beni huzursuz edebilir.
- Bana bu ıssız yerde seni nerede beklemem gerektiğini söylersen ben de gelmem. Daha akli yerinde görünen Ayzer’i dikkatle inceledi bir an.

Bu söze verecek herhangi bir karşılık bulamayan Ayzer basamakları çıkıp elini kapıya doğru uzattı. Kapının bir kanadını içeriye doğru itti. Büyüklüğü oranında gıcirtı çıkarmasını beklediği bu kapı sessizce ardına kadar açıldı. Uselya da onun yanına gelmişti. Diğer kanadı da o itip açtı. Karşılarında beliren karanlılığı görünce Ayzer:

- İşte bu o. Rogamp.

Uselya’ya baktı. Görüyor musun? Ne kadar siyah. Bu inanılmaz.

Şaşırmıştı Uselya.

– Şimdi ne yapacağız? Ağaç dediğin bu siyah kütük yolu kapatmış.

– Üstünden geçeceğiz Uselya, üstünden geçeceğiz. Tabi eğer başarabilirsek.

O an ellerini uzattı. Bezle başlarını sardığı yılanlar aklına gelince vazgeçti. Ağaca yaklaştı. Dev bir kaplumbağanın kabuğu gibiydi gerçekten. Siyahlığı o kadar koyu idi ki bir göz gördüğünün ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Uselya içinden dualar okumaya başlamıştı ki Ayzer ilk adımı attı. Ayağının altında hissettiği

sertlik ikinci adımı atması için cesaretlendirdi. Dönüp Uselya'ya baktı. Biraz beklemesini söyledi. Ancak ileri doğru hamle yapmak için ayağını kaldırdığında topukları ve ayakaltı ağacın karanlık kabuğundan kurtulduğu halde başparmağının altındaki kısmı yapışmıştı. Diğer ayağı ile kabuğa bastı. Herhangi bir acı duymadı. Aynı şey diğer ayağını kaldırdığında oldu. Şimdi iki çıplak tabanla basıyordu kabuğa. Ayağını tekrar kaldırdı. Başparmak yine kurtulamadı. Ayzer'in kuvvetle asılması yüzünden parmak derisi kabuğa yapışık kaldı. İnce bir sızı ayakucundan beynine fırladı. Diğer ayağının da derisi orada kalınca Ayzer geri dönmek istedi. Bu sefer ayakları yerden hiç kalkmadı. Ağaç zorunlu olarak üzerinden geçenleri ileriye sevk ediyordu. Ayzer ayaklarını hiç kurtaramayan olmuş mudur diye düşünürken Uselya ayaklarının başına gelenlerden habersiz Ayzer'e bakıyor ve gelmesi için kendisine işaret vermesini bekliyordu. Durumu Uselya'ya hissettirmemek için Ayzer acı çektiğinden değil de ihtiyatlı davrandığı için yavaş yürüdüğü intibasını vermeye çalışıyordu. Oysa geriye dönmesine izin verilmeyen bu insanın, arzularından geriye doğru nasıl belini kırmak istercesine çekildiğini bir o biliyordu:

– Az kaldı Uselya birazdan ağacın arkasını görebileceğim.

– Artık ben de gelebilir miyim dedi Uselya. Sesi biraz ürkekti.

– Tam tepeye çıktıktan sonra sen gel, dedi. Can yakan adımlardan sonra Ayzer tepeye vardı. Bu ağırlığın ve acısının anlamını düşündü bir an. Sonra başını

kaldırıp ileriye baktı. Şaşırmış bir hali olmadığını gören Uselya:

– İşte geliyorum dedi. Ayzer panikle arkasına döndü. Uselya'nın hiç zorlanmadan ağacın üzerinde yürümesi Ayzer'i şaşırttı. Ama bunu düşünecek durumda değildi. Kafasında sonra yakılmak üzere mumdan bir soru işareti belirdi.

Ağaçtan aşağıya indiklerinde etrafları loş bir ışığa bürünmüş olduğu için fazlaca bir şey göremediler. Kısa, cesaretsiz adımlarla gözlerini bu loşluğa alıştırmaya çalışarak ilerlemeye başladılar. Göze belirgin bir biçimde çarpan herhangi bir karaltı ya da ışık göremiyorlardı. Bu, sabah alacasından çok akşam kızılınlını andıran silik renklerde birbirlerine bakarak cesaretlerini artırdılar.

İlerledikçe görüşleri berraklaşmaya başlıyordu ki ilk anda kendilerini karşılayan, o derin ve sonsuz yankılar vaad eden sessizlik bozuldu.

– Acele edin, herkes bir taşın adını yazsın, çabuk olun büyük duaya başlanacak. Sürekli tekrarlanan bu sesin sahibi çok yakınlarında gibiydi ancak onlar göremiyorlardı. Bu sefer oldukları yerde durmuş halde merakla birbirlerine baktılar. Aynı cümleler tekrar tekrar duyuluyor ve söyleniyordu. Uselya Ayzer'e biraz yaklaştı. Ayzer göz ucuyla kendisine sokulan Uselya'ya bakarken hızla koşan biri Ayzer'e çarptı. Ayzer yanından geçen ve çocuğu andıran cüceye:

– Dur! Sen kimsin? diyebildi heyecanla.

Ancak cüce aldırmadı ve yoluna devam etti. Sonra diğer taraflarından hızla geçen başka bir cüceyi fark

ettiler. Sonra bir ses daha duyduklar. Ortalık aydınlanmaya ve renkler belirginleşmeye başladı. Etraflarına dikkatle baktıklarında sağa sola koşuşturan yüzlerce cüce gördüler. İkisine aldırman olmadığı gün gibi ortadaydı. Ayzer yanlarından geçenlere bir şeyler söylemeye çalışıyor bir yandan da Uselya'ya çarpmalarını için onu kolluyordu. Telaşla sağa sola koşuşturan bu cücelerden umduğunu bulamayınca ne yapacağız şimdi sorusunu gözleriyle soran Uselya'ya döndü:

– Neler olduğunu anlamıyorum. Neden bizimle konuşmuyor bunlar.

– Bize zarar vermelerinden korkuyorum.

– Endişelenme baksana gözleri hiçbir şey görmüyor. Zaten zarar vermek isteseler bunu çoktan kolayca yapabilirlerdi. Bunlar ya da burası bizim yolumuzdaki duraklardan biri. Bu konuda bana güvenebilirsin.

– Siz neden bekliyorsunuz, yerden bir taş alın ve adlarınızı yazın. Buraya kurtulmak için gelmediniz mi yoksa? Haydi, acele edin. Sesin sahibine döndüler. Orta boylu sarışın bir genç gördüklerinde bu kadar cüce içinde sanki bir devle karşılaşmış gibi şaşırdılar.

– Haydi durmayın. Yazın adlarınızı ve büyük duaya katılın. İhtiyacınız olan sadece küçük bir taş.

Karşısındakinin telkin ettiği güven duygusuna kendini kaptıran Ayzer yerden bir taş almak için eğildi. Ama etrafta bir tane bile taş bulamadı. Telaşlanarak sağa sola bakınan Ayzer Uselya'yı olduğu yere bırakıp taş aramaya koyuldu. Genç adam:

– Her yer taş dolu etrafına bir baksana. Yer taş, tavan, duvarlar taş. Haydi, bul bir tane ve çabuk ol.

– Yer, tavan ve duvar mı? Ama ben onları göremiyorum. Gördüğüm tek şey ayağımın altındaki katılaşmış toprak.

– Gerçekten büyük bir yer olmalı diye düşündü.

– Ama taş bulamıyorum. Uselya sen görebiliyor musun? İkisinin bir taş bile gördükleri yoktu.

– Al buna yaz, dedi ve elindeki taşı Ayzer'e verip hemen uzaklaştı bir cüce.

Çocuğu andıran bu cücenin kendisiyle böyle konuşması ona garip gelse de elindeki taşta baktı ve bulunduğu için mutlu oldu ama yazacak kalem de yoktu.

– Kalem, diyebildi Ayzer.

– Bunlardan birini alabilirsin dedi genç adam. Kucağında duran onlarca kalemlerden birini aldı. Önce Uselya'nın adını yazmak istedi ancak genç adam müdahale etti.

– Hayır, sadece kendi adını yazabilirsin. O buraya davet edilmedi.

– Ama o benim en zor günlerimde hep yanımdaydı ve ben onun da adını yazmak istiyorum. Gerekirse kendi adımdan da vazgeçebilirim.

– Bu duayı Bilge Arut yapacak ve herkesin ismi bu duada okunacak. O burada beklediğimiz biri değil. Bir süre bu konu tartışıldı ikisi arasında ve sonunda Uselya ve Ayzer'in isminin yazılı olduğu taş Bilge Arut'a götürülmek üzere genç adam tarafından alındı.

Etrafta koşuşturan cüceler birden sakinleşip buldukları yere çöktüler. Kısa süren bir uğultudan sonra huşu yüklü bir sessizlik başladı. İki de şimdi

birçoğunu görebiliyordu. Anlamadıkları bir dilde konuşan konuşmacının sesi duyulduğunda hepsi yere kapandı. Büyük duanın başlangıç bölümü okundu. Ara ara yükselen uğultular mabedin görünmeyen tavanında ve duvarlarında şaklıyordu. Ayzer ve Uselya da yere diz çöktüler ve bildikleri şekilde duaya katıldılar. İçlerine yayılan serinliğe kendilerini bıraktılar. İlk bölüm bitince cüceler başlarını yerden kaldırdılar. Oturuşlarına rahatlık verdiler. Duayı okuyan ses kesilmişti.

Uzun süren bir bekleyişten sonra ilk başta kendilerine kalem veren genç yanlarına geldi.

– Ayzer ve Uselya duamıza içtenlikle katıldığınız için sizlere teşekkür ediyorum. Kalbinizdeki iyiliklerle duamızın gücü arttı. Hoş geldiniz! dedi.

– Biz de aranızda olmaktan mutluyuz. Ancak biz sizi sizin bizi tanıdığınız kadar tanımıyoruz.

– Haklısın benim adım Hirb. Bu yaşlı Gölgecanlılar mabedinin hizmetkârıyım.

– Yaşlı Gölgecanlılar mabedi mi? Burada Gölgecanlılar mı yaşıyor?

– Elbette etrafınızda gördüğünüz herkes ve ben Gölgecanlılar topluluğunun üyeleriyiz. Uselya hayretle:

– Ben Gölgecanlıların bu kadar kısa olduğunu bilmiyordum. Bir tek sen farklısın. Hirb gülümseyerek:

– Bu Gölgecanlıların tabiatının bir gereğidir. Bizler yaşlandıkça boylarımız kısalmır. Benim buradaki görevim de yaşlılarımızın son günlerini huzur içinde geçirmelerini sağlamak.

– Geleceğimizi nereden biliyordun sevgili Hirb? Bize anlat lütfen.

– Merak etmeyin dostlar tüm sorularınızın cevabını bulacağınız yerdesiniz. Ama lütfen acele etmeyin.

Zamanı geldikçe talep ettiğiniz kurtuluşa sizi götürecek tüm yanıtları birer birer alacaksınız. Gelin şimdi yorgunluğunuzu atmanız için sizi misafir bölümüne almama izin verin.

Konukevine geçtiler geçmesine ama mabedin duvarları hala görünmüyordu. Ayzer ve Uselya bir süre bu odada dinlendiler.

Midelerine baskısı artan açlığın verdiği işkenceyi sonlandırmak için küçük misafir kulübesinden çıkıp kendilerine yiyecek bulmaları için tarif edilen yere doğru yola koyuldular.

Sözü edilen yer fazla uzak değildi. Pembe, mavi çiçeklerin çevrelediği küçük bir dere kenarına geldiler. Dere sol yanlarından sağ yanlarına doğru akıyordu. Bir tarafta çiçeklerin sıklaştığı ve suyun yavaşlayıp oluşturduğu küçük göleti gördüler. Önünde blok kayalardan setle usulca aşan suların üstüne düşen rengârenk yansımalar karşısında Uselya hayranlığını gizleyemedi. Ama diğer taraftaki manzara ikisini de hayrete düşürdü. Beş adam boyu yükseklikteki düz kayalardan sanki hareketsizmiş gibi akan suyun içinde açıkça görülen balıklar, bildikleri tüm doğa kanunlarına aykırı olarak şelalenin tam orta yerinde yere paralel duruyorlardı. Duvara çakılmış kazıkları andıran balıkları gören Ayzer:

– Şunlara bak! Nasıl duruyorlar orada öyle? Ne dersin birkaç tane alalım mı bunlardan?

Bir an şelaleye dik uzanan duvar kayalar üzerindeki deliklerden aslanlar peyda oldu. Uselya ürperip Ayzer'e sokuldu.

– Hayır, bence bu taraftaki meyvelerden toplayalım. O taraf bana hiç de tekin gözüküyor. Baksana balıkları avlayacak olanlar zaten varmış, Gel en iyisi biz yiyeceğimizi bu taraftan toplayalım.

Ayzer bir an kararsız kaldı. Uselya onun bu durumuna aldirmeden çiçekli havuzun olduğu tarafa yöneldi. Dişlerine kadar olan suda yavaş adımlarla ilerliyordu. Kenara doğru yaklaşıp elmaya benzeyen lendelerden birkaç tane aldı.

– Bence bunlar bize yeter. Zavallı mideler için fazla zahmete girmeyelim. İşte bak gayet de güzel görünüyorlar.

– Hayır, dedi Ayzer onlar bizim payımız değil. Hemen yanıma gel. Çık o sudan ve elindekileri de bırak.

– Neden bunu yapacaktım. Gayet güzeller görmüyor musun? Sadece biraz tozlanmışlar. Yıkayınca bir şey kalmaz.

– Öyleyse yıka onları.

Uselya elindeki lendeleri suya batırdı. Lendeler suya değer değmez siyah tüylü ve yumuşak birer cisme dönüştüler. Uselya ellerinde sanki kirpi tutuyormuş gibi çığlık attı. Ayzer kıınıldamadan ona bakıyordu:

– Su gerçek yüzleri ortaya çıkardı işte.

Uselya hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Ağlaması Ayzer için bir insanın kendisine en yoğun biçimde ihtiyacı olduğunu haykıran bir davet oldu. Hemen

Uselya'nın yanına koştı onun ellerinden, dönüşmüş meyveleri aldı ve suya bıraktı. Akan suyla birlikte eriyip gitti hepsi.

– Haydi, gel diğer taraftan alalım yiyeceğimizi.

Uselya sevgilisinin kolunun altına sığınmış hıçkırıklarıyla yaslandığı yeri dövüyordu. Diğer havuza geçtiler. Ayzer ilerlemeye başladı. Uselya korktuğu için kenarda kalmayı tercih etti. Ayzer göğüs hizasına kadar suyun içindeydi. İleriye doğru kulaç atmaya başladı. Şelalenin boynunda asılı duranların aksine gayet hareketli balıklar etrafını sarmaya başladı. Git-tikçe daha büyük balıklar etrafını sarıyordu.

– Bu inanılmaz, her taraf balık dolu. Birçok kişiye yeter. Sen de gel istiyorsan. Uselya'nın gözleri aslanlardaydı.

– Aslanları unutuyorsun kımıldanmaya başladılar. Lütfen temkinli ol. Fazla yaklaşma.

– Onlar bir zarar vermezler merak etme.

Ancak aslanlardan biri kükreyip gerildi. O sırada Ayzer şelalenin sıvanmış gibi aktığı kayanın dibine gelmişti. Aslan müthiş bir hızla asılı duran balıklara doğru atıldı. Ayzer başının üzerinden geçen gölgeyi fark ettiğinde Uselya çığlık atıp elleriyle yüzünü kapattı. Aslan suya değer değmez beyaz köpükler halinde suya dökülüyordu.

– Gördün mü? Onlar tamamen zararsız, diyen Ayzer'in sesini duyduğunda Uselya gözlerini açtı. Hala hayatta olan sevgilisinin balıklardan birine uzanmasını ve almasını derin derin nefes alarak

izledi. Ayzer balığı alınca kıza doğru yüzmeye başladı. Etrafındaki gri balıklar o kulaç attıkça daha da çoğalıyordu. Biraz ürkmüştü. Yanına gelip balığı kıza uzattı.

– Kulübenin dışında küçük bir ocak var. Orada pişirebiliriz.

– Ben de yakaladım bir tane.

– Burası zaten bizim fazla almaya gerek yok.

Birlikte havuzdan çıktılar. Yüz adım ilerideki kulübeye geldiklerinde ikisinin de aklındaki tek şey birazdan birlikte yiyecekleri yemekti.

Hirb misafir kulübesine geldiğinde Ayzer ve Uselya'yı sohbet ederken buldu. Onlara selam verdikten sonra:

– Güneş batmadan önce Efendi Arut sizi görmek istiyor. Oturdukları ranzadan kalktılar.

– Acele etmemiz için bir sebep mi var yoksa?

– Evet, Ayzer bu konuda haklısın. Gölgen serbest kalmadan önce yapmamız gereken şeyler var. Bunu birazdan öğreneceksin. Haydi, şimdi gidelim.

– Tamam, öyleyse hemen.

Uselya sessiz kalmayı yeğledi. Kulübeden çıktıklarında birkaç saat önce geldikleri yerde olmadıklarını fark ettiler. Etraflarındaki her şey değişmişti. Ne mabed ne yol ne çiçeklerle balıkların olduğu havuz vardı. İkisini de şaşırması gören Hirb:

– Gördükleriniz sizi hayrete düşürmüştü gibi. Kırmızı, beyaz sütunlara tırmanmış sarmaşıklar minicik malikâneleri andıran evlerden oluşmuş bu köyün ilk göze çarpan şekilleriydi. Evler arasındaki toprak

yollar çimenlerde çevrenmiş olduğundan gözlerine yeni sulanmış çimler üzerindeki su damlalarından patlayan ışıkçıklar vuruyordu.

Yürürken etrafındaki güzellikleri hayranlıkla seyreden misafirlerden Ayzer'e:

– Bu tür değişikliklere daha önce de şahit olmuşsundur Ayzer, yanılıyor muyum? Buraya çok uzun bir yoldan geldiğini sanıyorum.

– Hangi uzun yolu kastettiğini anlamadım doğrusu. Ben buraya Ador'dan geldim.

– Ben daha öncesinden bahsediyorum. Ama neyse zaten tüm cevaplara az kaldı. Yersiz bir merakla sizi sızdırmak istemem.

Dönüş yoluyla buradaki canlıların bir ilgisi olabilir miydi acaba? Üçü birlikte köyün sonundaki bir eve geldiler. Çatısında küçük bir kulübesi olan kapı ve pencere kenarları işlenmiş taşlarla çevrenmiş bir evdi burası.

Kibir Kitabı

– Evet, Aşa en güzel sensin.

Genç prenses aynadaki yeşil gözlere bakıp bunları söylüyordu.

– Senin bir benzerin daha gelmeyecek bu dünyaya. Aslında bu yüzden çok şanssız sayılabilirsin. Çevrende olmaya, seninle aynı havayı solumaya, hele kalbine girmeye layık biri de bulunamaz büyük ihtimalle.

Prensese Aşa ayna karşısında vücudunu değişik pozlarda doyasıya seyretti. Yüzünü, gözlerini, saçlarını, dudaklarını inceledi, Gözleri mavi elbisesinin sardığı endamın bütün kıvrımlarını tekrar tekrar dolaştı. Kapının çalmasıyla keyfi biraz kaçtı:

– Gelebilirsin Eşni, dedi.

– Bu sabah yine bütün güzellikler sizinle Prensese. Tüm soylular sizin için, sahip oldukları her şeyi bırakmaya hazır bekliyorlar. Aşa yüzünü astı:

– Bunları çok duydum Eşni. Aynı saçmalıkları tekrarlayıp durma.

Eşni yüzü kıpkırmızı kara gözleri dolu dolu halde:

– Ben sadece gördüğümü söylüyorum efendim. Hatamı ve cüretimi mazur görün lütfen dedi ve başını öne eğdi.

– Babanız sizi yemek salonunda bekliyor.

Aşa bir taşın yanından geçer gibi Eşni'nin yanından geçip yemek salonuna gitti. Saray kurallarına göre onun Aşa'yla gitmesi gerekiyordu. Fakat Aşa bunu yasak etmişti. Babası da bu konuda kızına herhangi bir telkinde bulunmamıştı.

Eşni prensesin geride bıraktığı koku bulutunun içinde ilerleyip yatağın yanına geldi. Rengi, deseni Prenses'e zorla beğendirilmiş olan ve hiçbir faninin asla sahip olamayacağı yatağa baktı. Örtünün üzerinde dolaşan elleri bir yılan gibi kıvrılıyordu. Kara gözleri uzun kirpiklerinin arkasından, parmaklıklara mahkûm bir savaşıncının gururuyla gardiyana hücum etmesi gibi hışımla yatağın, örtünün, yastığın ve örtü üzerindeki tavus kuşu deseninin üzerine boşaldı. Sonra topuz yapılmış dalgalı siyah saçlarının ensesinde duran perçemini zarif bir baş hareketiyle boynundan göğsüne doğru akıtıp yavaşça aynanın karşısına geçti. Pembe beyaz parmaklarıyla saçlarını düzeltilti.

– Kibirli kertenkele, dedi usulca.

Sanki aynanın kendisini efendisine ihbar edeceğinden korkuyor gibiydi. Ne de olsa onun aynasıydı. Güvenilmezdi. Tekrar boy aynasına yoğunlaştı. Uzun boyunu inceledi. Teninin her gün türlü esanslar ve yağlarla beslendiğini, saçlarının özenle tarandığını, her sabah bu rahat yatakta uyandığını hayal etti. Temizlikçinin oda kapısını açmasıyla kendine geldi. Geriye dönüp sarayda prensese en yakın çalışan olarak kısa emirler yağdırdı ve odadan çıktı.

Temizlikçi, yaşlı sayılabilecek bir kadındı. Alışkın

yüz ifadesiyle emirleri dinledikten sonra yine alışkın hareketlerle işine başladı.

– Bir oğul ve bir kız evlat sahibi olmama rağmen hala bir torun sahibi olmamak yaşlı kalbimi pek yoruyor doğrusu. Kral Sodu'nun bu sözlerine:

– Bizler senin kadar şanslı değiliz ki babacığım, diye karşılık verdi Aşa. Sen kendine uygun bir eşi yani tüm kadınlar içinde en güzel olanı bulmuşsun. Biz de şu an kalbimizi teslim edebileceğimiz uygun birini beklemekten başka ne yapabiliriz? Hem eşsiz olmamız sizin ve soyumuzun suçu değil mi?

Kendisine baba diye hitap eden kızın sözleri karşısında suskun kalmayı tercih etti.

– Hem kardeşim Sorve'yi bilmem ama ben sana ya da kardeşime benzeyen birini bulmadan asla evlenmeye niyetli değilim.

Sodu kızının çocukken söylediğinde hoşuna giden bu sözlerini son zamanlarda duydukça ne kadar çok canının sıkıldığını hatırlayıp iştahını kaybetti.

– Fazla bekleyemeyeceğimi söylemek zorundayım Prenses Aşa.

Bu resmi uyarı Aşa'nın yeşil gözlerindeki ışıltıyı etkilemedi. Kral Sodu yardımcısına seslendi:

– Her şey hazır mı?

– Evet, efendim emrettiğiniz gibi tüm hazırlıklar tamamlandı.

– Yola koyulalım öyleyse.

Çocuklarına döndü. Meşe ağacından yapılmış

masanın kenarına ilişmiş bu iki renk yumağını süzdü bir an. Yorgun bir sesle:

– Benim yakında bir köye gitmem gerekiyor. Küçük bir mesele çıkmış sanırım. Neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyor. Sizler burada uslu uslu babanızı bekleyin.

Çocuklar yerlerinden pek kıvıldamadılar. Aşa:

– Efendim lütfen köylülere fazla yaklaşmayın. Saraya köy kokusunun gelmesini istemiyorum.

Bu sözleri duyunca Sodu'nun karlaşmış saçları birer kaya gibi başına baskı yaptı. Boynunun omzuna saplanmaya başladığını hisseden Kral, karısının böyle durumlarda kendini yolcu etmesini, kendisiyle beraber geldiği zamanlarda halka karşı ne kadar müşfik davrandığını anımsadı. Derinden iç geçirerek kapıya yöneldi. Hazır bekleyen atına binip yanında kırk süvari olduğu halde köyün yolunu tuttu.

Kahvaltıdan sonra sarayda günlük işlerin koşuşturması yoğunlaştı. Eşni de bahçeye çıkararak çiçeklerin Prenses'in arzusuna göre düzenlenmesi konusunda bahçıvanlara talimatlar veriyordu.

– Hayır, bu güller fazlaca açmış. Prenses goncaları sever. Lütfen onları kesin. Birde çimler arasındaki şu sarı çiçekleri kopartın. Yoksa büyük bir kıyamet kopar belki de zindanı boylarsınız. Haydi acele edin.

Bahçıvanlar da tıpkı temizlikçi gibi her yıl aynı mevsimde gelen bu emirlere alışık olduklarından başlarını yerden hiç kaldırmadan ve hiç konuşmadan işlerini yapmaya başladılar.

Hava gerçekten çok güzeldi. Yakındaki ormandan gelen cırcır böceği sesleri kuş seslerine, yaprak hışırtıları, bahçenin ortasında fıskıran fiskiyenin sesine karışmıştı. Gökyüzünde küçük beyaz bulutlar, alışılandan daha koyu olan gölgelerini ormanda dolaştırıyorlardı. Eşni bir an yaşadığı yerden sıyrılıp bu güzelliğin tam merkezine kendini bıraktı. Bahar kokusunu ciğerlerine doldurdu. Hayalinde kırlarda şarkılar söyleyerek ve dans ederek dolaştı. Gözlerini kapayıp en derine en uzağa doğru ruhunu seğirtti.

– Eşni! Senin Prenses’in yanında olman gerekmiyor mu? Neden buradasın?

Birden gelen annesinin sesiyle tatlı rüya sona erdi. Burnundan bir nefes verdi:

– Hayır anne, bu sabah kendini kitaplara vermek istiyormuş. Bana ihtiyacı yok anlayacağın. Zaten o gönderdi beni bahçeyle ilgilenmem için.

Kraliçeye hizmet etmiş onunla yaşlanmış ama onunla ölmemiş olan annesi saray müstemilatından birine doğru yürümeye başladığında genç kızın canı oldukça sıkılmıştı.

– Aşa, Aşa hep Aşa deyip ayağını yere vurdu. Önünde duran gülfidanından bir goncayı hışımla koparıp yere fırlattı. Ezmek üzere ayağını kaldırmıştı ki vazgeçti. Ne olup bittiğini anlayamayan bahçıvanların bakışları arasında goncayı yerden aldı. Saray bahçesinin kapısına yöneldi. Tüm can sıkıntısına rağmen kucağına bastıracağı neşesini bahçe kapısından bir bohça gibi dışarı attı, arkasından kendisi çıktı. Ve tüm ışığı görme arzusuyla doluydu kalbi.

Yemyeşil bahçelerle süslü bir ovanın kenarındaki bir yamaçta yükselen saraydan çıkmış, bayırlara doğru yol alıyordu. Yanı başından bir pınar akan çınar ağacının gölgesine geldiğinde etrafına bakındı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Ayakkabılarını çıkarıp suya soktu ayaklarını. Tenine yayılan serinlikle ürperdi. Berrak suyun içinde oynaşan ayaklarını seyretti. İçi kıpır kıpırdı. Kalkıp yalın ayak çimenler üzerinde bir oraya bir buraya koşmaya başladı. Körpe bir meşe fidanını gördü. Karşısına geçip:

– Sorve Sorve. Biricik sevgilim. Uzat bana ellerini. Ben seni bu dünyada en çok mutlu edebilecek olanım.

İleri uzattığı elleri bir süre havada asılı durduktan sonra iki yana düştü.

– Senin de kardeşinden bir farkın yok. İkiniz de kendini beğenmiş zavallıolarsınız. Güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyorsunuz. Başımı yere eğdi. Yumruklarını sıktı.

– Oysa ne varmış benim durumumda. Aşa'dan daha güzel olduğumun herkes farkında ama kimse söylemeye cesaret edemiyor. Cesaret edemiyor.

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Diz çöküp yere kapandı. Hıçkırıkları oldukça uzaktan duyulabilecek kadar gürültülüydü. Elleriyle çimenleri dövmeye başladı. Zavallı otları müthiş bir hırsıyla kavırıyor yere saplanan tırnaklarının arasına topraklar doluyordu. Elbisesine çimen lekesi bulaşmasın diye hemen kalktı. Elleriyle gözyaşlarını sildi. Dönüp pınarın başına oturdu. Elini, yüzünü yıkadıktan sonra suyun akışını izledi. Kulağına gelen sesin sahibi olan kuşun yerini tahmin etmeye çalıştı. Ansızın suyun dibinden kaygan

bir çakıl taşı kaptı. Ayağa kalkıp kuşun olduğunu düşündüğü tarafa doğru fırlattı. Bir süre o tarafa dalgın dalgın baktı. Ağaçların arasındaki ihtiyarı fark edince biraz irkildi. Yavaş yavaş yaklaşan bu cüce ihtiyarın görünüşü tedirgin etti onu.

– Güzel prensesimizi öfkeliendiren neyse hemen yok edilmeli bence, dedi kısa boylu bir ihtiyar.

Prenses kelimesini duyunca bütün vücuduna tatlı bir rüzgâr yayıldı. Karşısındaki sevimsiz cüce birden sevimli bir ihtiyar gibi göründü gözüne.

– Yanılıyorsun ihtiyar! Ne bir kraliçe ne de bir prensesim ben, dedi hafif bir gülümsemeyle. İhtiyar suyun başına oturdu. Bir avuç suyu yüzüne çarptıktan sonra kıza döndü:

– Bazı prenseslerin taç giymelerine gerek yoktur. Hatta bazı taçsız prensesler taçlılardan daha etkileyicidir.

– Öyle mi dersin ihtiyar?

– Elbette, bu yaşlı adamın sözlerinde yalan olabilir mi sence? Genç olsam belki kalbini çalmak için söyleyebilirdim bunları ki o zaman bile söylediğim doğrudan başka bir şey olmazdı.

Eşni ister istemez adamın genç halini kafasında canlandırmaya çalıştı. Karşısında kendisine diller döktüğünü düşündü. İçi sıkıldı. Tekrar yaşlı haline baktı ve:

– Sen hiç prenses gördün mü ki beni bir prensese benzetiyorsun?

– Nice prensesler benim ipeklerime büründü, benim aynalarımda seyrettiler kendi güzelliklerini. Ben çok

önceden zengin bir tüccar idim. Oysa şimdi zavallı kartırımla köylü kızlarına kolye, bilezik satıyorum.”Tüccar Orfin geldi.” dendiği zaman tüm saraylarda bir telaş başlardı. En güzeli satın alma telaşı.

– Demek adın Orfin.

– Evet, herkes beni böyle çağırır. Adımın uzun ya da kısa hali yok sadece Orfin.

– Ben de Eşni dedi kız. İhtiyara bakan gözlerinde kara bulutlar dolaşıyordu.

– Sohbetin güzel ama yaşlı Orfin, benim saraya dönmem gerekiyor deyip arkasına bile bakmadan sarayın yolunu tuttu.

Eşni saraya geldiğinde uşaklar Aşa'nın sinirli olduğunu söylediler. Kızcağız aceleyle Aşa'nın odasına çıktı:

– Görevini ihmal ediyorsun Eşni. Sakın bir daha seni aramak zorunda bırakma beni.

Gözleri kısılmıştı ve içinde damarların kıvrınması karşıdan bile hissediliyordu.

– Affedin efendim. Bahçedeki yabancı otların artıklarını kıra götürdüm yoksa tekrar yetişip bahçeyi sararlar. Tohumları dökülüyor çünkü.

– Bunu yapacak bir sürü bahçıvan yok mu sarayda?

Eşni iyice ezilip büzüldü. Elleri buz gibi olmuştu. Yüzüye yanıyordu.

– Affedin efendim, tekrarı olmayacağından emin olabilirsiniz..

– Neyse, yeterli.

Aşa yeni elbise istemişti terziden ve şimdi de elbise provasında. Yaşlı terzi kadın da saraydaki diğer çalışanlar gibi fazla konuşmuyordu. Sorulara cevap

veriyor ve açıklaması gerekeni söylüyordu o kadar. Aşa saçları ağarmış bir ekin demeti gibi topuz yapılmış kadına baktı. Bir de Eşni'ye kaçamak bir bakış attı. Zaten bu sarayda dili en uzun olan da bu kız diye geçirdi içinden.

– Akşam yemeğine misafirlerimiz gelecek biliyor-sun değil mi?

– Evet, biliyorum. Zaten hazırlıklar başladı.

– Umarım beni utandırmazsınız. Şimdi sen git banyomu hazırla.

– Emredersiniz efendim. Aşa iyice daralmıştı. Terziye dönüp:

– Daha bitmeyecek mi? Çok yorulduğum böyle durmaktan.

– Çok az kaldı efendim, diye kestirip attı terzi. Kadının mazeret bildirmeyen açık tavrı büsbütün canını sıktı.

– Eşni bir sürü mazeret buluyor. Bu kadın hiç konuşmuyor. İki de can sıkıcı, dedi içinden. Kız odanın içindeki bir ceviz kapıyı açtı. Burası Aşa'nın banyosuydu. O zamana kadar tüm prenses ve kraliçeler sarayın büyük banyosunu kullanırken Aşa kendi odasına özel, büyük bir banyo yapılmasını istemişti.

İçerde olmayanları temin etmek için gitti ve bir yarım saat sonra sıcak su, parfümler, kurutulmuş çiçekler, türlü sabunlarla geldi. Banyoyu hazırladı. Prova bittikten sonra Aşa terziye yol verdi.

– Güzel bir banyo tüm sıkıntımı alır umarım.

Vakit akşama yaklaşıyordu.

– Saçınız da tamam efendim.

– Evet, artık hazırım. Konukların hepsi geldi mi?

– Gelmişler kardeşinizi ve sizi görmek için sabırsızlanıyorlar. Herkesi güzelliğinizle büyüleyeceksiniz. Prens, Eşni'ye bir yan bakış attı:

– Gene aynı lafları söyleyip durma. Konukların karşısına asık suratla çıkmak istemiyorum. Anladın mı beni? Kız bir şey söylemedi. Sadece başını eğdi.

– Şimdi git Sorve'ye haber ver. İnelim artık.

– Emredersiniz efendim, dedi Eşni. Ağzından çıkan Z harfinin ızdırabı dudaklarını yaktı. Aşa aynada son kez kendine baktı. Mavi bir elbise seçmişti bu akşam için. Asaletini ortaya çıkarmaktı amacı. Sağa sola döndü. Elbisenin açığa bıraktığı omuzlarının üstünden de bakıp kendini inceledi. Bir kusur göremedi.

Kapı çaldı. Gelen Sorve'ydi.

– Hazır mısın kardeşim?

– Eşni'nin boşboğazlığına rağmen hazırım.

– Ne suçu var zavallı kızın? Bak senin için fır dönüyor. Aşa dudak büktü:

– Boş verelim şimdi ona.

Sorve kız kardeşini koluna davet etti.

– Buyurun prenses.

Prens ve prensesin geldiğini duyan konuklar salonun değişik köşelerindeyken toplan emri duymuş askerler gibi ayağa kalkıp bir araya toplandılar. Hepsinin gözü kamaşmıştı. Krallığın varisleri tarafından

kendilerine lütfedilen nazik selamı birkaç kat nezaketle iade ettiler. Prensesin hemen yemeğe geçme teklifi oy birliğinden fazla bir tevekkülle kabul edildi.

Eşni yemek salonunun kapısına yakın bir köşeye ilişmiş masa başındakileri seyrediyordu. Gözlerindeki derin boşluğa doğru akan davetlilerin silüetlerini büyük bir hırsla buruşturup atıyordu gözbebeklerinden. Arada bir iç geçiriyor, yanından gelip geçen uşakların ve aşçı yamaklarının ayak seslerinden; sessiz bir odada uzanmış yatarken çıplak ayağına konan bir karasinekten rahatsız olan biri gibi bulanıyordu. Arada bir kendisine seslenildiğinde o tarafa dönüyor ve bir bahaneyle yapması istenilen işten kaytarıyordu. Acı çekerek izlediği bu manzaradan kendisini uzaklaştıracak her sözü ve fikri pat diye durduruyordu.

Konukların yemek yemelerini seyretti. Arki beyinin kızı Saya ve yanında oturan kuzeni Osli'ye baktı. İki de ailelerinin tüm genetik miraslarını taşıyorlardı. Çelimsiz, solgun, yüzlü ve uzundular. Hele kızın gözleri kırmızı bir ışık yayardı ki çoğu insan onunla göz göze gelmek istemezdi. Hemen yanlarında kralın sağ kolu Humer'in oğlu Fisman ve kızı Ucze vardı. Humer'in krala ve ailesine sadakat ilkeleriyle yetişmiş çocuklarında doğuştan gelen bir asalet vardı ki oldukları her yerde saygı görürlerdi. Ucze pudra şekeri gibi yüzünde mahcup olduğu zamanlar için hep bir parça kırmızı renk bulundururdu. Fisman ise düzgün yüz hatları ve heybetli gövdesiyle kardeşinin yanında biraz da babaç görünürdü.

Eşni bu konukları inceliyordu. Duyduğu bir kahkaha

ile gözlerini masanın en sonuna çevirdi. Zengin tüccar Tsol'un kızı Murse, prensesi deli ettiği gün gibi ortada olan bu kahkahayı olacakların tamamen farkında olarak ortaya bırakıvermişti. Eşni Aşa'ya baktı. Aşa'nın yüzünde hizmetçileri çağırıp bu kahkahayı bulaştığı her yerden çabucak temizlemeleri için emir vermeye hazırlanır bir ifade vardı.

Aşa ve Murse birbirlerini hiç sevmezlerdi. Bunda Sorve'nin bazı geceler Tsol malikânesine gece yaptığı ziyaretlerin Aşa tarafından bilinmesinin büyük etkisi vardı. Murse ilk başlarda herkes gibi Aşa'ya hayrandı. Ama prensesin nefreti ortaya çıktıkça o da Aşa'dan nefret etme gereği duydu. Murse'nin yanında her zaman sakın duran kıvrıcık saçlı yanık yenli bir kız vardı. Uzun parmaklarıyla yemeğini yiyor arada bir başını kaldırıp sorulan sorulara yanıt veriyordu. Esten beyi Paos'un kızı Sossa'ydı bu. Kahkaha gerginliği ortaya çıkınca bile sükûnetini kaybetmedi. Karşısındaki Alko'ya, başını ileriye uzatıp bir şeyler söyledi. Alko, ordu komutanının oğluydu ve hep kısa cümleler kurardı. Kendisine verilmeyen şeyleri kılıcının gücüyle alabileceğini düşündüğü ve genç yaşına rağmen bazı ayaklanmalarda büyük kahramanlıklar gösterdiği için bu toplantıdan sıkılıyordu. Saraydaki güngörmüşler kendi aralarında Alko ile Aşa'nın evlenmeleri hakkında uzun konuşmalar yapıyorlardı ama Aşa, Alko için bir çocuktan farksızdı ona göre Aşa kendisine kahraman oğullar verebilecek biri değildi. Babasına dört oğul vermiş annesi gibi biri olmalıydı hayat arkadaşı. Eşni, Silis'in ayağa kalktığını gördü. O zamana kadar küçük bir uğultu yumağı olan sesler birden kayboldu.

Kadehini konukluğun sahipleri için kaldırdığını beyan etti. Diğerleri de Urkon beyliğinin genç varisinin bu davetine sessiz bir çılgınlıkla katıldılar.

Gece ilerliyordu ve Eşni hala aynı yerde kimsenin fark etmediği bir hayalet olarak bekliyordu. Şimdi şaraptan buğulanmış gözlerin ve ağırlaşmış beyinlerin orkestrayı çağıracaklarını tahmin ediyordu. Az sonra tahmini gerçekleşti ve orkestra elemanları salonunda yerlerini aldılar. Başlarda masada tutulan küçük ritmik hareketler daha sonra belirgin dalgalanmalara dönüştü. Normal zamanlarda keskin olan hareketler şimdi mutedil bire yaprak kıpırtısı gibiydi. Orkestra bir ritmin üzerinde notalarla yürümeye başlayınca konuklar daha fazla dayanamadılar ve kalkıp dans etmeye başladılar. Eşni'nin gözleri Sorve'deydi. Masada birkaç kişi kalmıştı. Sorve kardeşini dansa kaldırdı. Prenses tüm evrene büyük bir lütufta bulunuyormuş edasıyla dansına başladı.

Yorgun Eşni bu kırmızı, mavi, sarı, mor renk cümbüşü içinde yüzen silüetlere daha fazla bakmadı. Odasına çıkıp kendini yatağa bıraktı. Ayakları şişmiş gözleri kıpkırmızı olmuştu. Kalbi göğüs kafesine ağır darbeler indirdiği halde hemen uyanmadı. Gece yarısı prensese yardım etmesi için çağırıldı. Yalapçap yaptığı bu işten sonra nefretle dolmuş odasına tekrar döndü.

Konukların geldiği akşamdan beri birkaç hafta geçmişti. Eşni ve Orfin bu zaman zarfında birkaç kez daha görüşmüşlerdi.

– Demek sen burada yaşıyorsun? Eşni Orfin'in

evim dediği hemen hemen boş olan kulübenin içini inceliyordu.

– Eskiden çok zengin bir tüccar olduğuna inanmak zor doğrusu.

– Görünüş seni aldatmasın Prenses dedi Orfin, sırtı dönük önünde duran sandıktan bir şeyler çıkarmaya hazırlanıyordu.

– Ben altına ve ipeğe ilk değerini verdim. Görünüş seni aldatmasın diye tekrarladı.

Eşni yerde göz gezdirmeye bırakıp Orfin’e yaklaştı.

– Bırak şimdi bunları, bana söz ettiklerin nerede? Orfin döndü.

– İşte burada Prenses. Elinde tuttuğu ipek kumaşları uzattı Eşni’ye.

– Al bunların hepsi senin. Hak ediyorsun çünkü bunlarla giyinmeyi. Gözleri fal taşı gibi açılan kız kumaşlardan birini kaptığı gibi omzuna koyup aşağı sarkıttı. Sarkan kısmı beline yapıştırdı. Heyecandan neredeyse bayılacaktı.

– Bunlar çok güzel diyebildi. Sevinçten akma-ya hazırlanan gözyaşlarını tutmaya çalışan kızın hali Orfin’i memnun etmişti.

– Bunlar bir şey değil dahası da var. Kıza altın, gümüş, elmas, yakut süslemeli bir sürü mücevher uzattı. Eşni gözlerine inanamıyordu. Ağzı bir karış açık olduğu halde kapıverdi mücevherleri. Nefesi kesilmek üzereydi.

– Şimdi inandın mı benim ne kadar zengin biri olduğuma.

Eşni cevap veremedi.

– Hepsi benim değil mi? Söz vermiştin bana. İhtiyar tahta sandalyeye oturup arkasına yaslandı.

– Bu yaştan sonra bunları ben ne yapacağım ki. Ne bunları hediye edecek bir eşim ne de miras bırakabileceğim çocuğum var. Al hepsi senin olsun.

Eşni iyice kendinden geçmişti. Sallanan sandalyede ağır ağır gelip giden ihtiyarı unutmuştu. Bir altın küpeleri, bir elmaslarla süslü gerdanlığı takıyor, yakışıp yakışmadığını anlamak için aynada uzun uzun süzüyordu kendini. Tüm bu coşku içinde Orfin:

– Ama nedense bunların seni gerçekten mutlu edebileceğine pek ihtimal vermiyorum.

Kız bir an duraksadı. Kendinden başka kimsenin bilmediği sandığı bir sırrı ansızın ortaya çıkmış gibi hırslı baktı ihtiyara:

– Bunlar beni çok mutlu etti. Hem de çok... Ama bir de Aşa'nın burnunun sürtüldüğünü görsem benden daha mutlu kimse olamaz. Sonra durdu. Gözlerini kısıp:

– Keşke o kibirli prenses bozuntusu bir at bakıcısına âşık olsa. Evet, evet mesele sarayın seyisi Arusan'a. O çelimsiz, kartal burunlu, kara seyise âşık olsa.

Orfin aradığını bulmuş gibiydi.

– Sence böyle bir ihtimal var mı? Prensese o adama âşık olabilir mi?

– Elbette yok böyle bir ihtimal dedi kız. Umutsuzluk kapladı yüzünü.

– İnan seni anlıyorum, hem de çok iyi anlıyorum

onun sahip olduđu hiçbir Őeyi hak etmediđini dűŐűnűyorsun.

– Evet, hiçbir Şeyi hak etmiyor. Kız dişlerini sıktı.

İhtiyar tekrar sandığın başına geÇti.

– Biliyor musun? Zengin olduđum zamanlarda benim çok fazla dostum vardı. Talih dűnűp iŐlerim bozulunca yapayalnız kaldım. Ama ben tedbirsiz biri deđilim. Bűyle ihtimalleri dűŐűnerek yaŐlılıđım için bir Őeyler koymuŐtum kenara. Sandıktaki aramasına ara verip kıza baktı.

– Ama sen bu ihtiyardan yakınlığını esirgemedin ve benim en iyi dostum oldun. Dostuz değil mi? Belki de baba kız ne dersin?

– Evet, Orfin biz dostuz. Belki de baba kız.

– Oyleyse artık senin derdin benim derdim.

Tekrar sandıđa dűndű. Bir ayna çıkardı.

– Bu aynayı gűrűyorsun deđil mi? Kız hayretle.

– Olamaz bunun aynısından AŞa’da da var.

– Dođrudur. Annesi vermiŐ olmalı. Ona da ben sattım kâr ettiđim gűnlerde.

– Neler oluyor anlayamıyorum doğrusu.

– Gel oturalım Őűyle. Sana anlatacaklarımı iyi dinlersen kalbindeki hırs yangını dinedebilir.

Oturdular ve Orfin anlatmaya başladı.

– Bu ayna dedi, elinde tuttuđu kenarları kűűk zűmrűtlerle sűslű on yedi kűŐeli aynaya bakarak:

– Bildiğimiz aynalara benzemez.

EŞni’nin ađđı kuruyordu. Kalbi neredeyse elindeymiŐ gibi anlatıyordu.

– Aşa'nın annesi bu aynanın aynısını gözlerinin rengine uyduğu için almıştı. O gerçekten asil bir kadındı.

– Tamam, ne söyleyeceksen hemen söyle.

– Neyse bu ayna aşk aynasıdır.

– Nasıl yani?

– Yani biri bu aynaya baksa kendinden sonra aynaya bakacak kişiye aşık olur. Sanırım bu da seni amacına ulaştırır.Yani hem Sorve'yi kazanırsın ve prenses olursun.Hem de Aşa'dan kurtulabilirsin.

– Buna inanmak çok zor Orfin. Böyle bir şey olabilir mi?

– Zavallı yavrucak. Neden kalbinde hala bana karşı şüpheler var? Sana söylediğim inanmadığın şeyler doğru çıkmadı mı işte?

Eşni ansızın kapıda beliren zaferin sarhoşluğu ile aynayı iki eli arasına aldı.

– Dikkat et, dedi Orfin. O tül örtüyü henüz açma.

– Bu sabah hasta mısın yoksa Eşni? Aşa bu soruyu kızın sağlığını merak ettiği için değil sessizliği ile alay etmek için sormuştu. Kız hiç sesini çıkarmadı.

– Gerçekten her zamanki gibi can sıkıcı değilsin. İyi misin arkadaşım?

– Ben çok iyiyim efendim. Hizmetkarınızı bu denli umursadığınız için teşekkür ederim.

Sözlerinde yenilgi gibi görünen zaferin tadını yavaş yavaş çıkararak birinin edası vardı. Odanın içinde

gezinirken her zamankinden daha dikkatli adımlar atıyordu. Ayak bileğine bağladığı ve uzun eteğiyle kapattığı ayna yüzünden bu denli yavaş hareket ettiğini Aşa'nın anlamasına imkân yoktu. Aşa yüzünü yıkamak için banyoya geçtiğinde aynaları değiştirecekti. Sonrasını henüz düşünmemişti. Şimdi tek odaklandığı nokta prensesin aynaya bakmasıydı.

– Eşni! Sabunları banyoya bıraktın mı? Eşni evet cevabı verince prenses banyoya geçti. Eşni hemen ayak bileğine bağlı aynayı çözdü. Prensесin aynasını yatağın başucundaki küçük sehpanın üzerinde buldu. Aşa'nın aynasını alıp ayak bileğine bağladı. Orfin'in aynasını aynı şekilde sehpanın üzerine bıraktı. Yüzüne soğuk terler hücum etti. Nefesi kesilecek gibi oldu. Bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. Sağa sola adımlar attı. Devinimi arttıkça panik büsbütün teslim aldı tüm vücudunu. Aşa onu böyle görürse kesin bir şeylerden şüphelenirdi. Belki birkaç yalan bulup söyleyebilirdi. Aynadaki gizemi anlamayacak olsa da Aşa işin peşini bırakmazdı. Sorgusuyla günlerce başının etini yiyebilirdi. Ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Birden:

– Efendim yeni havlularınızı getirmeyi unutmuşum. Siz çıkmadan ben hemen alıp gelirim.

Banyodaki:

– Biraz acele eder misin? Bütün bir gün seni bekleyemem.

– Hemen efendim deyip kendini odadan dışarı attı. Kapıyı kapattığında kalbi ağzında çarpıyordu. Sakin olmaya çalışarak aşağı indi. Saraydakilerin ona pek

aldırmadığını görünce biraz rahatladı. Yine de mutfağa geçip bir su içme gereği duydu. Aşçıbaşı onu mutfakta görünce:

– Burada ne yapıyorsun? diye sordu.

– Sadece su içeceğim.

– Al bakalım dedi bir bardak suyu uzatarak. Titreyen ellerine durmaları için bildiği tüm emirleri yağdıran Eşni suyu bir solukta içti. Derin bir nefes alıp teşekkür etti.

– Çok susamışsın sen.

Eşni cevap vermedi. Birkaç havlu alarak yukarı çıktı. Koridorun başına geldiğinde Sorve prensesin odasından çıkıyordu. Koridorun ortasında karşılaştılar. Eşni selam vermeden hızlıca geçti yanından. Sorve kızın arkasından biraz baktı sonra yoluna devam etti. Eşni içeri girdiğinde prenses:

– Havlular buradaymış işte. Görme yeteneğini kaybettiğinden artık emin gibiyim Eşni.

Eşni seslenmedi. Mahcup bir tavır takınma gereği duydu. Aşa da buna pek aldırmadı. Elbiselerini giydikten sonra anne yadigârı aynasından yüzüne gözüne baktı.

– Ben aşağıya iniyorum. Kahvaltı hazır mı? diye sordu.

– Evet, efendim hazır.

Aşa odadan çıkınca Eşni aynaları değiştirebilmiş olmanın verdiği rahatlamayla bir fırsatını bulup Arusan'ın aynaya bakmasını sağlamak için planlar yapmaya başladı. Ancak o gün içinde prensesin emirlerinden ve beklenmedik yakınlığından dolayı buna bir türlü fırsat

bulamadı. Fakat ertesi gün bir bahaneyle seyisin yanına geldi. İkisi biraz sohbet etti. Eşni'nin elinde tuttuğu örtülü ayna Arusan'ın dikkatini çekti:

– Bunu nereden buldun? Çok güzel bir ayna. Yoksa çaldın mı?

– Hayır, dedi. Bu benim annemin hediyesi, ona da şimdi aramızda olmayan kraliçemiz hediye etmiş.

– Bakmama izin verir misin?

– Hayır, bu benim için değerli bir ayna. Hem senin pis suratın bu aynaya yakışmaz. Arusan iri kemikli ellerini uzatıp:

– Ver şunu bana. Kızın elinden aynayı zorla aldı. Hem aynayı hem de aynadaki yüzü incelerken:

– Gerçekten de güzel bir aynaymış. Ama şimdi benim oldu. Kız bir anda atıldı.

– Senin olamaz. Bunu da nereden çıkarıyorsun?

Ayna ikisinin elleri arasında bir o tarafa bir bu tarafa çekiştirilirken yere düştü ve tuzla buz oldu.

– Tüm lanetler sana olsun Arusan, gördün mü yaptığını. Benim en değerli aynamı kırdın.

Eşni oynadığı rolün tadını biraz daha çıkarmak için Arusan'a epey süre verdi veriştirdi. Küçük bir şok yaşayan Arusan'a baktıkça aynanın vazifesini yaptığını düşünerek içten içe kahkahalar atıyordu:

– Ben gidiyorum şapşal, ama bu yaptığın yanına kalmayacak.

Arusan kızın ardından bakarken garip bir sıkıntı içini kemirmeye başlamıştı.

Prens Sorve, o sabah erkenden uyanmış av giysilerini kuşanmıştı. Odanın içinde kâh kılıcıyla kâh yay ve

okla egzersiz yapıyordu. Yüzünde heyecan ve sevinçle yağrulmuş bir vahşet duygusunun izleri vardı. Odanın içinde dolanıp dururken arada bir tüm hareketlerine son veriyor, bugün içine akıtacağı kan ve alacağı canların ılıkılığı ile hayatla ölüm arasında tercih yapan olma ihtimalinin gerçekleştiği anları tüm benliği ile yaşıyordu. Bu sıcak sarsıntılardan bir kılıç hamlesi için sıçradığında uzaklaşıyordu ancak. Kapı çalındı:

– İçeri gel Uğulte. Seslenen içeri girdi.

– Benim sadık dostum. Hoş geldin. Nasıl olmuştum? dedi. Ekseni etrafında döndü.

– Her zamanki gibi bir yay kadar gergin, bir ok gibi çevik görünüyorsunuz.

– Bugün çok iyi bir avın ilk günü olacak gibi ne dersin?

– Elbette efendim krallığın en ünlü avcıları ve en önemlisi siz. Bereketli topraklarımızın bize armağanlarını fazlasıyla alacağız.

Uğulte prensten yaşça çok büyüktü. Geniş omuzlu, orta boylu bu adamın hafif tombul yüzünde gözleri hep, kendinden emin parlardı. Fazla hırslı olmayan bu adam çok iyi bir savaşçı iken ordudaki görevinden feragatini istemiş ve kendini prensin yetiştirilmesine adanmıştı.

– Bir an önce yola çıkmak istiyorum dostum.

– Gitmeden önce uğurlama töreni yapılacağını hatırlatmak isterim prensimize. Bildiğiniz gibi atalarımızdan bize kalan bir yadigâr. Her zamankinden daha sabırsız görünen kalbiniz umuyorum ki birkaç gün içinde aradığını bulacak.

Sorve seyisin getirdiği atın dizginlerini tuttu. Cebinden bir şeker çıkarıp ata yedirdi. Siyah yelelerini okşadı. Neredeyse bu atla beraber büyümüştü. Atına duyduğu sevgiyi onunla uzak seferlere çıkanlardan iyi kimse bilemezdi.

– Arusan, Tirfi'ye bu kadar iyi baktığın için sana bir ödül vermek geçiyor aklımdan.

– Lütuf efendimizindir dedi Arusan. Birden hızlanan kalp atışlarını normal ritmine sokmak için solugunu tutarken ödül olarak ne istediğini söylemek geçti aklımdan. Arusan'ın bu mahcup daralmış hali Sorve'nin hiç dikkatini çekmedi. Dostuna dönüp:

– Uğulte ikimizin atı da aynı anne babadan doğduğu halde neden seninki sanki bilerek hep bir adım geriden takip ediyor Tirfi'yi.

– Efendim çünkü Kavi yaşça ondan büyük kardeşini şımartıyor biraz. Bir de Tirfi sizin atınız Kavi benim. İkisi de olması gereken yeri çok iyi biliyor.

Sorve bu sözler üzerine bir an durup düşündü. Biraz da içermiş gibiydi. Uğulte de onun bu haline pek aldırmadı. Atların koşumları bağlandıktan sonra yaklaşık otuz kişilik grup tören için at bindi.

Saray bahçesinin dışında büyük bir ateş yakılmıştı. Sarayda bulunan tüm kadınlar ateşin yakınlarında toplanmışlar içlerinden dualar okuyorlardı. Mat elbise renkleri yeşil çayırlar üzerinde kaplumbağa kabuğu deseni gibi duruyordu. Atlılar, en önde Sorve olduğu halde ateşe doğru ilerliyorlardı. Bu uğurlamada avcılarının en sevdiklerine kendileri için çok değerli bir şeyi emanet etmeleri gerekiyordu. Bu emanetlerin onları

sağ salim geri getirdiğine inanan insanlar törene en kavi yakınle katılmayı adeta bir zorunluluk sayıyordu. Sorve, Tirfi'nin rahat adımlarıyla ateşe doğru ilerliyor arada Uğulte'yle bir şeyler konuşuyordu.

– Babamın neden bu kadar uzun kaldığını anlayamıyorum dostum. Sorun bu kadar büyük olabilir mi?

– Siz hiç merak etmeyin efendim. Bu sabah babanızın habercisi geldi. Birkaç güne kadar dönecekmiş Gecikmesinin nedeni de oraya kadar gitmişken çevre bölgelerin sorunlarını da çözmeye çalışmaktan başka bir şey değilmiş. Müsterih olun.

– Benim herhangi bir merakım yok Uğulte. Bu topraklar babam gibi bir kral daha görmeyecek onun oğlu değil en düşük rütbeli bir askeri olsaydım yine de aynı derecede severdim babamı.

Tirfi ve Kavi kalabalığa yaklaşıncaya yavaşladılar. Kürek kemiklerinin hareketleri daha belirgin hale geldi. Ateş etrafında bekleyen gözler gelen avcılara çevrildi. Oluşturdukları daire kendiliğinden yarıldı. Ateşe otuz kırk adım kala atlılar durdu. Saraydaki en yaşlı bilge olan Narune, atlıları karşıladı. Aklaşmış saçlarından ve şakaklarından ziyade gözlerindeki pırıltıdan kaynaklanan bir heybetle:

– Sefar'ın atlıları, Sefar ülkesinin kanatları, Sefar ülkesinin toz bulutlu kartalları, yolunuz ve kalbiniz açık olsun.

Atlılar kılıçlarını çekip onu ve kalabalığı selamladılar. Narune halkın unuttuğu eski dilde kısa bir dua okudu:

– Şimdi, dedi emanetlerinizi verin Sefar'ın atlıları.

Sorve yanındakine dönüp:

– Aşa ortalarda yok. Neden burada olmadığını biliyor musun Uğulte? Uğulte kadınlarla ilgili konularda oldukça soğukkanlı hareket ederdi.

– Adam yolladım efendim, birazdan burada olurlar. İşte bakın geliyor.

Atlılar atlarından indiler. Herkes emanetlerini bırakmak ve vedalaşmak için sevdiklerinin yanına koştu.

Aşa'nın gözlerindeki bulut Sorve'nin iyice yakınına gelince daha net görüldü.

– Neyin var Aşa? dedi Sorve.

– Bilmiyorum, inan bilmiyorum yalnız içimde büyük bir hüznün sürekli yer değiştirip duruyor. Senin bu ava katılmanı istemiyorum.

Sorve atının yularını bırakıp Aşa'nın ellerinden tuttu.

– Bu zümrüt gözlere gereksiz hüznünler hiç yakışmıyor. Endişelerin yersiz. Bu bir savaş değil sadece bir av. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Birkaç gün sonra sana geri döneceğim.

– Sözlerin kalbimi yatıştırmıyor inan. Gözleri doldu. Kardeşinin ellerini sıktı. Başını öne eğildi. Yüzü saçlarının arasında kayboldu. Sorve kardeşinin bir elini bırakıp cebinden bir kumaşa sarılı veliahtlık sembolü yüzüğü çıkardı. Yavaşça Aşa'nın boş kalan ellerine tutuşturdu. Aşa'dan kendisine geçen hüznün sesini boğuklaştırdı.

– Sana döneceğim dedi. Biz her zaman beraber olacağız ve birbirimizi çok seveceğiz dedikten sonra

atına atladı. Simsiyah atın üzerinde geceyi üzerine giymiş bir bulut gibi görünüyordu.

Kendisini bekleyen atlılara:

– Bize verilenlere almak için ileri! diye haykırdı ve atını sürdü. Diğerleri de onu takip ettiler. Kalanlar atluların geride bıraktıkları toz bulutuna uzun süre baktılar. Her giden için endişelenmekten geri kalmayan kadın kalpleri ve yüzlerce gidene soğukkanlılıkla uğurlamış yaşlı adamların sisli gözleri derin bir iç geçirme fırtınasından sonra saraya yöneldi.

Aşa kalabalık çekildikten sonra bir süre kımıldayamadı. Ayakları söz dinlemiyor, gözlerinin yaşı durmak bilmiyordu. Yanında duran Eşni onu sakinleştirmeye çalışmıyor sadece bir şeyler söylemesini bekliyordu.

– Haydi Eşni gidelim, kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

Sorve gideli on bir gün olmuştu. Aşa o gittiğinden beri odasından çıkmıyor, doğru dürüst yemek yemiyordu. Yalnız kalabilmek için çok acil durumlar dışında odasına kimseyi kabul etmiyordu. Arada bir öğleden sonraları saraydakilerin tedirgin bakışları altından geçerek orada burada gezintiye çıkıyor gün batmadan geri dönmüyordu. Eskiden yılın bu zamanlarında annesinin mezarını ziyaret ederdi. Oysa bu yıl aklına bile gelmemişti. Umutsuz seyrettiği gün batımlarının kendisine sabah iyi haberler getirmesini umarak gözyaşlarını bazen içine bazen de yanaklarına bırakıyordu. Odasındaki zamanları ise pencere önünde yıldızları seyretmek ya da yatağa uzanıp ağlamakla

geçiyordu. İçindeki sıkıntıyı geçirecek hiçbir çare aklına gelmediğinden çıldırarak gibi oluyordu. Zaman bir bulamaç gibi akıyor ve yürüdüğü zamanlarda etrafındaki her şeyin üzerine yıkıldığını hissediyordu.

Yine odasındaydı. Oda hizmetçisine:

– Eşni gelsin hemen. Annemin mezarına gitmek istiyorum, hemen haber ver.

– Emredersiniz efendim.

Saraydan çok uzakta bir tepe üzerinde bulunan ve eskiden yaşamış tüm kral ve kraliçelerin prens ve prenseslerin yattığı mezarlığa geldiklerinde Eşni'ye mezarlığın girişinde beklemesini emretti Aşa:

– Bundan sonrasında yalnız olmak istiyorum. İki büyük sütunun büyük bir üçgen taşla bağlamasıyla yapılmış kapıdan içeri girerken Aşa ne sütunlar üzerindeki geometrik süslemelere ne de üçgen taş kazınmış tasvirler baktı. Basitten gösterişliye her türlü mezarın ve mezar taşının bulunduğu bir hüznün bahçesinde etrafına hiçbir şeyle ilgilenmeden kısa bir duayı kendisinin bile zor duyduğu bile ses tonuyla okuduktan sonra annesinin mezarına doğru yürüdü. Babasının saraydan da görülebilecek şekilde yaptırdığı dört sütun üzerinde duran devasa taç bulunan bu mezarın önünde durdu. Sütunlar üzerindeki mermer tacın ortasında yıldız şeklinde büyük bir delik vardı. Etrafında irili ufaklı bir sürü yıldız şeklinde delik daha. Annesi Ayülke gökyüzü ile ilgili her şeyi çok sevdi. Kral Sodu da onun her zaman yıldızları seyredebilmesi için bu tacı yaptırmıştı. Aşa gözleri dolmuş bir halde mezarın üzerindeki mor menekşelere parmak

ucuyla dokundu. Mezar taşına baktı. Sanki annesinin gözü o taşa aksetmişti. Uzun uzun dua etti diz çöküp. Gözlerinden süzülen sıcak damlalar toprağa karıştı.

– Anne beni duyuyorsun değil mi? Ben biricik kızın Aşa. Ölüm seni aldığından beri dünyanın belki de en yalnız genç kızı olan Aşa. Hıçkırıklara boğuldu. Kendisine gelmesi biraz zaman aldı.

– Anne sen hayattayken bana dünyanın en güzel annesinin kızı olma gururunu yaşattın. Gururluydum çünkü senin nefes alışında bile tüm soyumuzunkine bedel bir asalet vardı. Sonra gözlerini yumdu.

– Anne hatırlar mısın? Küçük kızın seni saçlarını tararken seyretmeye doyamazdı. Yan yana yürürken hep seninle aynı anda nefes alırdı. Sen gülümsediğinde küçük kızının da dudaklarında bir tebessüm doğardı. Küçük kızın anne, sen hayattayken de gittikten sonra da asla senden daha yüksek sesle konuşmadı. Bildiği her şeyi senden öğrendi ve öğrendiklerinin üzerine yeni bir şeyler ekleme gereği duymadı. Sen anne, o kızın gideceği yoldan daha önce geçmiş ve o yolda yürürken o kızına kılavuzluk edecek tüm ışıkları yakmıştın. Kızın senin adım atmadığın hiçbir yere adım atmadı bu yolda. Senden ne gördüyse onu yaptı. Aşa'nın gözleri kurumuştı. İç sesindeki burukluk yerini sükûnete bırakmıştı.

– Ama anne, bu gelişinde kızının kalbi aşk ateşiyle kavrulmuş bir halde. Gün batımlarına umutsuz bakıyor. Soluğu göğsünü dolduramıyor. Ben biliyorum anne senin her şeyi gördüğünü. Belki de beni bu yüzden ötelerden lanetlediğini. Güzeller güzeli soylu annem! Kalbe düşen böylesine şiddetli bir ateşe karşı

koymakta da ne kadar güçsüz olduğumu görüyor musun peki? Aşkım soyumuzu utanca sürükleyecek bir aşk. Ama bundan vazgeçebilme gücüm yok. Ve yangının şiddeti de beni canıma kıymaktan alıkoyuyor. Bağışlanmak gibi bir dileğim de yok. Çünkü bunun mümkün olmadığını biliyorum. Ve ben aşkı seçiyorum anne, aşkı.

Kendi duyabileceği kadar hafif bir sesle söylediği sözleri bitince Aşanın yüzünde donuk bir kararlılık vardı. Ayağa kalktı mezarlığın kapısına geldi.

– Eşni gidiyoruz acele edelim, dedi. Saraya döndüler.

Gün ışığının sarıdan kıızıla doğru dönmeye başladığı saatlerdi. Eşni koşarak odaya geldi.

– Efendim atlılar görüldü, geliyorlar dedi. Gerçekten de Aşa pencereden baktığında saraya bir hayli yaklaşmış olan atlıları gördü. Sarayda bir heyecan başlamıştı. Bazıları onları karşılamak için sarayın kapısına doğru yollanmışlardı bile. Bunlar elbette çoğunlukla emanet bırakılan kimselerdi. Prenses de soluğu saray kapısında aldı. Bu arada atlılar yaklaşmıştı.

– Şükürler olsun geri döndün Sorve. Seni ne kadar özledim bir bilsen. Toz bulutunun önünde koşan atların süvarilerine bakıyordu. Henüz Sorve’yi görmemişti.

– Neden en önde değil? Sorve nerdesin? İşte Uğul-te orada ama Sorve yok.

Atlılar saraya doksan yüz metre kadar yaklaştılar. Sanki yolu mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyorlar

gibi bir halleri vardı. Aşa hala Sorve'yi görememişti. Bir solukta atlıların yanına geldi. Prensesin gelmesiyle oldukları yerde kalan atlıların en önündeki Uğulte hemen atından indi. Prenses'e yaklaştı. Başını öne eğdi.

– Sorve nerede? Niçin aranızda değil? Başını kaldırmayan Uğulte'ye tekrar sordu.

– Sana Sorve nerede diye sordum!

Dizlerinin bağı çözülmüştü ikisinin de. Biri konuşmak diğeri söylenecekleri duymak istemiyordu. Ağır-lığını sol bacaklarına vermiş olan Uğulte birden sıçrayıp atına atladı. Geldikleri yerin sağ tarafına doğru bir daha dönmeyecekmiş gibi sürdü atını. Diğerleri neden böyle davrandığını bildikleri için onu takip etmediler. Genç bir atlı tüm olacakları göğüsleyebilme kudretini kendinde bulmuş olmalıydı ki atından inip prensesin önüne diz çöktü.

– Efendim Prens Sorve'yi Tuda ormanlarında kaybettik. Kaybolmasından iki gün sonra atı geri döndü.

– Ve o yoktu öyle mi? Aşa bu son sözleri derin bir uzaklığa bakar gibi söylemişti. Olduğu yere yığıldı. Kalabalık korkuyla etrafına üşüştü. Sorve'nin emneti elinde sınımsız duruyorken onu odasına götürdüler. Saray hekimi çağrıldı. İlaçlar hazırlandı. Ara ara uyanmalar sayıklamalar, kısık sesli ağlama nöbetleriyle geçen bir gecenin sabahında "Sorve" diye inleyerek uyandı. Başucunda bekleyen hekim Rutu hemen ayağa fırladı. Anlaşılmayan kelimelerle konuşan ve ağlayan Aşa'ya:

– Lütfen kendinizi yormayın, bedeniniz oldukça bitap düştü.

– Babam nerede hala dönmedi mi? Neden Sorve’yi aramak için gitmiyorlar? Bu insanların prenslerine sadakati bu kadar mı? Ah Sorve.

– Lütfen şundan biraz için.

Aşa uzatılan kadehteki ilacı reddedecek kadar kendinde değildi. Birkaç yudum aldıktan sonra tekrar uykuya daldı.

Rutu, içeri giren Eşni’yi gördüğünde kısa kırçıl sakalının büyük bölümünü kapattığı yüzünü astı. Çocukluğundan beri bu kıza karşı tedbirli olunması gerektiği konusunda düşüncelere kapılırdı. Neden olduğunu az çok tahmin ediyordu.

Sevdiği adamın geri dönülmesi zor bir ormana atını sebepsiz yere niye sürdüğünü düşünüyordu Eşni. Bu sefer bu odaya gelişi görev icabı değil kaderin aynı acıda buluşturduğu hemcinsinin yanında olma arzusu-uydu. İlk defa iki yürek aynı acıyla sarsılıyordu. İlk defa ikisinin gözleri ufkun aynı tarafına aynı insanın karaltısını görmek için bakıyordu. Rutu elinden geleni yapmış bir hekimin hastanın başından ayrılırkenki sükûnetini koruyarak:

– Öğleye doğru uyanır. Benim ilaç hazırlamak için gitmem gerekli. İşim akşama kadar sürebilir. Biliyorum sen de çok üzgünsün. Onun kendini fazla yormasına izin verme onunla konuşmamaya çalış. Gerçekten büyük bir sabır göstermemiz gereken zaman-dayız. Ve sonra içinden “O ormandan kimse geriye dönemez, dönemez”. diyordu. Gözleri dolmak üzereydi. Malzemelerini çantasına koyup odadan çıktı. Koridorda ilerlerken bir daha geriye dönemeyecek

olan prensi ve yakında burada olacak olan kralı düşünüyordu. Tüm olup bitenlerin saray ve ülke üzerine kara bir bulut gibi çökeceği belliydi. Hekim soğukkanlılığını yitirmek üzereydi. Kendi odasına zor attı yorgun bedenini. İlaç yapımında kullanacağı malzemeler için yardımcılarını farklı farklı yerlere yolladı.

Aradan iki gün geçtiği halde Aşa hala kendine gelmemişti. Saray halkı başlarına gelen bu felaketi krala nasıl anlatacaklarını kara kara düşünmeye başlamıştı. Eşni ise aynanın etkisinin neden hala ortaya çıkmadığını düşünemeyecek durumdaydı. Yaşanan bu acı olay büyü gücüyle de olsa bir aşkın ortaya çıkmasına engel teşkil ediyordu ona göre.

Gece yarısına doğru yalnız kalmaktan ya da uymaktan korkan saray halkı küçük gruplar halinde odalara dağılmış aralarında geniş zaman aralıkları uzanan kısa cümlelerle birbirlerini teskin etmeye çalışıyordu. İlk kez inançlarının tersine emanet sahibi bir avcı geriye dönmemişti. Bunun Sefar ülkesi için bir felaketin başlangıcı olduğu konusunda kafalarında şüpheler oluşmaya başlamıştı. Yaşlıların yalnızca kendi aralarında konuşmaları herkesin içine yerleşen ümitsizliği körüklüyordu. İnsanlara sinen ümitsizlik hali şimdiden sarayın duvarlarına örümcek ağı gibi doluşmaya başlamıştı. Arada bir pencerelerden uzanan başlar görülmemiş bir cesedin bir at üzerinde geri dönmelerini bekler gibi bakıyordu gecenin karanlığına. Sanki dikkatli bakılsa ve dikkatle dinlense

arar böceklerinin sesinin arasından o atın nal sesleri duyulabilirdi. Oysa Tirfi dönmüştü ama prens dönemiymişti.

Vakit ilerleyip ışıklar tamamen söndükten sonra saray yakınlarında bir karartı belirdi. Prenslerinin kayboluşuyla gözlerine mat bir perde çekilmiş olan nöbetçileri kontrol ettikten sonra bahçe duvarından atlayıp içeri girdi. Ağaçlar ve çiçek öbekleri arasından hızlıca geçerek açık bırakılmış bir pencereden içeri girdi. Saraydan fazla uzakta olmayan Uğulte dışında bu karaltıyı kimse fark etmedi. O da hiç ses çıkarmadan bu karanlık gölgeyi takip etti. Ancak sarayın içine girdiğinde sürdüğü izi kaybetti. Soluk soluğa kalmıştı. Alt kattaki yemek salonunun köşesinde bir süre etrafı dinledi. Gecenin en küçük sesi bile ele verdiği bu anlarda tek bir çıtırtı bile duymadı. Alt kattaki bütün odaların kapılarını dinledi. Aradığını bulamayınca üst kata yöneldi. Prens odasının önüne gelince kalbine yayılan burkulmanın verdiği devinimle daha hızlı attı adımları. Birden kulağına gelen insan sesleriyle olduğu yere çivilendi. Sesler Aşa'nın odasından geliyordu. Yavaşça odanın kapısına yanaştı. İçerden gelen sesler o anda susuverdi. Hareket ve ses yoksunluğu yüzünden daha belirgin duymaya başladığı kalp atışları sinirlerini bozdu. Kulağını kapıya dayamıştı ki kapı aniden açılıverdi. Aşa'nın ellerinden tutmuş Sorve'nin yüzünü görünce donup kaldı.

– Efendim, dedi ağzı bir karış açık. Siz buradasınız. Sevinmeye hazırlanan yüzüne Sorve'nin yumruğu geldiğinde yere yuvarlandı.

– Önümüzden çekil Uğulte! Biz gidiyoruz. Uğulte yattığı yerden şaşkınlığı bir kat daha artmış:

– Nereye gidiyorsunuz? Neler olduğunu anlatırmısınız? İyi misiniz? dedi. Aşa'nın donuk gözlerine baktı. Cevap bu sefer de tekme şeklinde oldu. Sorve:

– Aşa ve ben birbirimizi seviyoruz. Buradan kaçıyoruz dostum. Bize kimse engel olamayacak. Buradan gidip evleneceğiz. Biz ancak birbirimiz için yaratılmışız.

Yerde kıvranan eğitmenin başına kınından çıkardığı kılıcın kabzasıyla pek şiddetli bir darbe indirdi. Uğulte bayıldı.

Zamanın yüzünde oluşturduğu çizgiler duyduklarıyla bir kat daha derinleşmiş, gözlerinin ışığı sönmeye yüz tutmuştu. Kral Sodu taht odasında yardımcılarını dinliyordu.

– Markun bana oğlumun ve kızımın saraydan ayrıldıklarını söylüyorsun. Ama nedeni konusunda bir açıklama yapmıyorsun.

Yorgun görünüşünde titreyen sesinde kudurmayaya hazır bir canavar gizliyor gibiydi. Başını öne eğilmiş Markun yanında ayakta duran diğer mevkidaşlarından yardım uman bir ses tonuyla:

– Efendim bu konuda bir bilgim olsaydı eğer emrinize gerek kalmadan size sunardım. Ama cehaletimi bağışlayın.

Sodu birden oturduğu ipek minderli altın lale motifleriyle süslü tahttan kalktı. Tüm yardımcılarını hafif bir titreme aldı.

– Bana hemen bunun nedenini açıklayın. Kızım, oğlum nerede? diye haykırdı. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle odadakileri süzdü. Yanakları sinirden patlayacak gibi duran mavi gözlü Purila:

– Bu sorunun cevabını sadece Uğulte biliyor.

– O yaralı dememiş miydiniz?

– Evet ama kendine gelmiş. Sorulara cevap verebilecek durumda.

Sodu saray hekiminin odasının yolunu tuttu.

Kral içeri girdiğinde yaralı doğrulmaya çalıştı. Ama bu saygı hareketi kral tarafından hiç umursanmadı. Kral, Uğulte’yi olduğu yerden dudakları büzüşmüş bir şekilde süzdü. Yavaşça yanına yaklaştı. Öfkenin tesirsiz kalacağı belli olan bu yüze baktı.

– Oğlum sana emanet etmiştim. Bu zamana kadar da asla gözümü arkada bırakacak bir kusurunu görmedim. Yıllardır gösterdiğiniz bu itina böyle bir felaket için miydi? Hem oğlum hem kızım ortada yok. Sen Uğulte söyle bana, neredeler ve neden oldukları yerdeler? Eğer bana hemen doğruyu söylemezsen seni şimdi öldüreceğim. Uğulte kendine yönelmiş yıldırım dolu bakışlara hüzün ezgileri dolu bir bakışla cevap verdi.

– Onlar gittiler dedi başını öbür tarafa çevirip yüzünü gizlemeye çalıştı.

– Bunu biliyorum diye kükredi Sodu. Her şeyi anlat hemen. Bir an önce her şeyi anlatmanın en doğru olacağını kestiren yaralı:

– Onlar birbirlerini sevmişler. Kardeş gibi değil, bir kadın ve bir erkek gibi. Buradan kaçıp evlenecekler

onların yaptığı bu. Sodu'nun gözleri yuvalarından fırladı. Karşısındakinin gırtlığına sarılıp:

– Sen ne söylediğinin farkında mısın sefil! Böyle bir şeyin olması mümkün mü? Onlar kardeş, onlar benim çocuklarım, onlar varislerim, onlar halkımın umudu, krallık soyunun devamı.

Bir an sustu. Gırtlığa kenetlenmiş elleri gevşedi. Hareketsiz, mat bir ifade yüzüne yerleşti. Öksüren ağlayan Uğulte'ye baktı.

– Doğru söylüyorum efendim, bunları bizzat Sorve'den duydum kendi kulaklarımla. Onlara engel olamadım. Beni yaralayıp kaçtılar.

– O sırada yardımcılar da odaya girmişlerdi. Sodu diz üstü yere çöktü.

– Bu nasıl olur? Tanrım bu nasıl felaket? Ey göklerin sonsuz merhameti bize yardım et!

Dehşete kapılmış halde kendi dizlerine kapandı. Yardımcılar yaşlı kralı yerden kaldırdılar. Hemen hekimi çağırdılar. Kral da kendi odasında tedaviye alındı. O güne kadar bir sürü salgın hastalıkla mücadele eden hekim hiç bu kadar yorulmamıştı.

Konuşmayan ve hareket etmeyen Sodu, askerin önüne sürdü atını. Yanına iz sürmekte usta olan iki asker geldi.

– Lumen yolunda olduklarını haber aldık efendim dedi zayıf ve açık tenli olanı.

– Askerler burada kalsın, dedi yorgun kral. Hafif esen rüzgâra karşı gözlerini kısmıştı.

– Diğlereri burada kalsın. İki birbirlerine bak-
tılar. Yine zayıf olan ordu komutanının yanına gidip
durumu anlattı. Verilen emirle atlar kişneyerek saraya
çevirdiler yönlerini.

– Riga! oraya iki günlük yol var. Bunca gün geçme-
sine rağmen neden o kadar yakındalar sence?

– Bunu hizmetkârlarınız bilemez efendim. Ama
acele edersek onlara Lumen’e varmadan yetişebiliriz.

– Oraya mı gidiyorlar dersin? Riga cevap vermedi.

– Riga, Parkut sürelim atlarımızı Lumen’e gidiyo-
ruz. Bu kadar adam bize yeter.

Lumen, Sefar ülkesinin hâkimiyetini kabul etmeyen
ve tehdit teşkil eden bir şehirdi. Kayalık bir dağ üze-
rine kurulmuş olmasından dolayı Sefar akınlarına her
zaman direnmiş olan bu şehir Aşa ve Sorve’yi bir koz
olarak Sodu’ya karşı kullanmakta kesinlikle tereddüt
etmeyecekti. Kötü niyetli rahipler ikisinin lanetli aş-
kını kutsamak için sıraya girecekti. Şimdi onları şeh-
re ulaşmadan bulmak zorundaydı. Güneş yükselmeye
başlamış. Kuş, böcek ve başka canlılar ya sıcaktan ko-
runmak ya da kendi çocuklarının kanını akıtmaya gi-
den kralın öfkesinden kaçmak için kuytulara dolmuş-
lardı. Ve hepsi Sodu’nun şu anda onları yok etmekten
başka bir şey düşünmediğini biliyor gibiydi.

Eşni Arusan’ın kırdığı aynanın parçalarını masa
üzerinde birleştirmeye çalışıyordu. Yanlış kişiler üze-
rinde etkisini gösteren ve bir felakete neden olan ay-
nayı eski haline getirmenin imkânı olmadığını bildiği

halde saatlerini bu iş için harcıyordu. Soda yola çıktığından beri saray bir matemhaneyi andırıyordu. Eşni, hırsı yüzünden meydana gelen olaya bir çözüm bulmak ve çektiği vicdan azabından kurtulmak için kafası sürekli karışık yaşıyordu son günlerde. Bazı insanlar da Eşni'nin halinden şüpheleniyordu. Eşni üstü kapalı sorulara kaçamak cevaplar vermek yerine sessiz kalmayı tercih ediyordu ancak kimsenin bu felakete Eşni arasında bir bağlantı kurduğu yoktu.

Kendisinin bu işin üstesinden tek başına gelemeyeceğini anladığı bir anda Orfin'i bulmaya karar verdi. Herkesin öğle yemeğinde olduğu bir günde gizlice yaşlı cücenin evine gitti. Hırsıyla kapıyı açtığına gördüğü manzara karşısında koca bir dağ üzerine yıkılmış gibi oldu. Bomboş kulübenin içine şöyle bir baktı. Olduğu yere çöküp ağlamaya başladı. Şimdi ne yapacaktı? Tüm olanlardan sorumlu olmanın azabıyla nasıl yaşayacaktı? Sefar ülkesinin sonu böyle bir anlık hata yüzünden mi olacaktı? Bu intikam ateşi tüm kalpleri mi yakacaktı? Uzanmaya çalıştığı her şey böyle toza toprağa mı bulanacaktı?

Kendisine yangının anahtarını veren Orfin de gördüğü kadarıyla ortadan kaybolmuştu. Olduğu yerde pişmanlık nöbetleriyle sarsılıyordu. Durup durup yaptığı hatanın en başına dönüp süreçten bir parçayı çıkarıyor ve olaylar sanki o sırayla gelişmiş gibi kısaca rahatlama huzur anları arasında gidip geliyordu. Orfin'le hiç karşılaşmadığını düşünüyor ve böylece bu felaketin hiç meydana gelmediği bir zaman dilimi yaşıyordu. Ya da Orfin'e içindekileri hiç açmadan ona

sıradan bir ihtiyar gibi muamele ettiğinin hayalini kuruyordu. Ya da prensesin odasındaiken son anda aynayı kırıyor ve felaketi yine önlüyordu. O kısacık anda Aşa'dan önce ya da sonra Sorve'nin aynaya bakmış olması fikri, sevdiği adamı en sevmediği insana teslim etmenin acısından çok en lanetli aşk sayılan kardeş aşkını ateşlemekten doğan vicdan azabını tüm ruhuna pompalıyordu. O an belki biraz daha soğukkanlı olsaydı yine bunlar olmayacaktı. Aslında Aşa, Arusan'a aşık olacaktı. Arusan'la Aşa belki evlenecekler ve aşık oldukları için mutlu olacaklardı. Almaya çalıştığı intikamın aslında o kadar da masum olmadığını ancak bu kötü sonucu görünce anlayabildi.

Kral Sodu ve askerleri Lumen ülkesine doğru yol alırken köylülerden Aşa ve Sorve'nin Lumen'e değil de günbatısına doğru gittiklerini öğrendiler. Hepsinin şaşkınlığına neden olan bir durum daha vardı. O da yanlarında kimsenin tanımadığı yaşlı bir cücenin olduğu haberi idi. Sodu adamlarına daha hızlı yol almalarını emrederek gün batısına doğru yöneldi. Kral yaralı olduğu halde kendilerine katılan Uğulte'ye:

– Sence Ador'a mı geçmek istiyorlar? Yorgun ve kederli olan Uğulte:

– Sanmıyorum, Ador'a halkımızdan birinin geçmesi mümkün değil. Tabi eğer yaşlı Gölgecanlılar onlara yardım etmezse.

– Gölgecanlılar yemine bağlıdır. Ama yine de onlara güvenmek hata olur. Biz Lumen'den çekinirken karşımıza daha büyük bir sorun çıktı.

Havanın sıcaklığı ve atların ter kokusuna alışmış burun hücreleri, içinden geçtikleri doğal çiçek tarlalarından yükselen güzel kokuları hissetmiyordu. Felaketi kabullenmiş ve buna bir son vermeye yoğunlaşmış Sodu'nun aklından neler geçtiğini tam olarak anlayamayan Uğulte, içinde yanan küçük bir umut ışığının önlerinde gittiğine inanıyordu. Sadece onları daha büyük bir hata yapmadan önce bulmaları yeterliydi ona göre. Kralın onların canına kıyacağını ve bunu yaparken ne soyunun kurumasının, ne de ülkeyi yönetecek hanedanın ortadan kalkmasının umurunda olmayacağını herkes biliyordu.

– Bizi nereye götüreceğini hala söylemedin Orfin?

Sorve'nin yorgunluktan yüzündeki kan çekilmişti. Önlerinden gitmekte olan Orfin geriye dönüp:

– Siz kurtulmak ve birlikte mutlu olmak istemiyor musunuz?

Suskun kalacaklarını bile bile bir cevap bekledi. Bakışlarında ikisinin de zavallı hallerine karşı bir tiksinti barındırıyordu.

– Ben, dedi sizi o istediğiniz yere götürüyorum ve karşılığında sizden de bir şey istemiyorum. Şimdi ister benimle gelin ister burada babanızı bekleyin. Karar sizin. Sorve Aşa'nın elini tutup çekti.

– Gidelim Orfin tamamen sana tabiiyiz.

Aşa'nın yüzündeki korku ve endişe orman içindeki bu patikanın iki yanına dizilmiş ağaçların dallarını bile titretiyordu. Ahalisi öğlen sıcağında rehavetle

gölgelere sığınmış ormanın içinde yol alan üç kişi yorgunluklarına aldırmadan yürüyorlardı.

– Aslında yaptığınız tüm ahlak yasalarına aykırı. İki kardeşin birbirine âşık olması gerçekten tüm kılıçları hışımla kınından çıkaracak kadar tahrik eder elle-ri. Ama siz birbiriniz için en uygun kişilersiniz. Kardeş olarak doğmanız sizin suçunuz değil. Bu yüzden ben aşkınıza saygı duyuyorum. Size yardım ediyorum çünkü ben sizin için dünyadaki en değerli kişiyim. Çünkü size benden başka yardım edecek kimse yok. İki kral çocuğunun bana bu kadar muhtaç olması gururumu okşamıyor değil. Tabi sırf bu yüzden size yardım ediyorum da denemez. Ben de göğsümde atan bir kalbe sahibim. Ve benim kalbimde herkese karşı iyi duygular var, herkese karşı.

Orfin'in konuşması ikisine de azap gibi geliyordu. Yolun sonuna kadar dayanmaları gerektiğine inandıkları için çaresiz birbirine dayanmaktan başka bir şey de yapamıyorlardı.

– Susadım dedi Aşa. Sorve ben de çok susadım. Kurumuş bir yaprak gibi dokunulsa çıtır çıtır edecek hale gelmiş dudaklarını güçlükle hareket ettiriyordu. Sorve artık koluna yapışmış olan Aşa'nın bu sızlanışını duyunca kardeşten çok sevgili içgüdüleriyle:

– Orfin hemen su bulmamız gerekiyor. Hem de biraz dinlenmiş oluruz.

Orfin yürüyüşünü kesmeden:

– Su içip biraz daha yürümemiz gerekiyor. Yolun zorlu geçeceğini söylemiştim. Fazla konuşup kendinizi yormayın ayrıca. Suyun olduğu yer aynı zamanda

yolun sonu olacak. Oraya varana kadar bana soru sormayın.

– Hayır, diye haykırdı Aşa. Ben daha fazla yürüyemem artık. Hemen burada dinleneceğiz ihtiyar. Bizim söyleyeceğimiz budur sana. Buradan sonra rehberimiz olup olmaman da senin tercihin. Sorve ister istemez kardeşinin yanında oldu.

– O halde hepimiz yorgunuzdur. Dinlenelim burada, ben biraz su bulabilirim. Ve devam etti:

– Hemen böyle öfkenize esir olmayın prensesim. Ben sadece sizin bir an önce özgürlüğünüze ve mutluluğunuza kavuşmanız için acele ediyorum. Mademki yorgunsunuz, dinlenelim o zaman. Şu büyük sedir ağaçlarının altı en uygun yer bence. Üçü birlikte ağaçların altına gidip oturdular. Vücutlarının ağırlığından kurtulan ayaklarında yanmalar başladı. Aşa sırtını sedir ağacına yaslayıp başını arkaya attı.

– Sorve hemen su içmek istiyorum. Ne olur bana biraz su bul ne olur. İnler gibi çıkan sesi Sorve'yi hemen ayağa dikti.

– Siz burada kalın bir ateş yakın. Ben gidip su ve biraz yiyecek bulmaya çalışacağım. Hemen dönerim deyip ormanın sık ağaçları arasında kayboldu.

Yüzünde kurumaya başlayan ter damlaları başı arkada gözlerini kapatmış olan Aşa'yı hafiften rahatsız ediyordu. Özellikle yeşil gözlerinin etrafı ve kirpiklerinin yapış yapış olduğunu hissediyor ancak oralara dokunmaya cesaret edemiyordu. O gece saraydan ayrıldıklarından beri yanlarında olan ihtiyar cücenin hareketlerine baktı. Etraftan kuru dallar toplayan ve

oldukça yavaş hareket eden bu adamın yaptığı her şey Sorve'nin de yanında olmamasından kaynaklanan sınırlılıkla ciğerlerine bir diken gibi batıyordu.

– Siz dinlenin prenses, ben şimdi ateşi yakarım. Bildiğim kadarıyla Sorve de iyi bir avcı. Eminim eli boş dönmeyecektir.

Aşa hiç aldırmadı duyduklarına. Zihni yorgunluktan iyice bulanmıştı. Son birkaç gün içinde olanlar kapalı gözlerinin önünde parça parça canlanıyordu. Belki diğer insanlar onlar için kötü şeyler düşüneceklerdi. Bir kalpte kardeşe karşı aşk asla olmamalıydı. Ama kendi içinde buna karşı koyan hiçbir ses duyulmuyordu. Sorve hep yanında olsun ve onu sevsin istiyordu. Bir erkeğin bir kadını sınır tanımaz bir duyguyla sevmesi gibi. Kardeş olmaları onların suçu değildi elbette.

– Uyudunuz mu prenses? diyen bir ses çınladı kulaklarında. Daha fazlasını duymadı. Tekrar o görüntüler canlandı gözlerinde. Aynı sesle konuştu kendi içinde. Gerekirse bu uğurda canını bile verebilirdi. Sorve dünyada kendisine verilen en değerli hediyeydi. Ve bu en değerli hediyeyi hak edecek değerde olan tek kişi de yine kendisiydi.

– Aşa hadi biraz su iç diyen bir ses duyar gibi oldu. Kendini birden mutlu ve güvende hissetti. Sonra ağzına yayılan yaban çileği tadı duydu.

Sorve ağacın dulda tarafına Aşa'yı yatırdı. Orfin:

– Sanırım sabaha kadar uyanmaz artık.

– Zaten akşam olmak üzere. Bu geceyi burada geçirelim. Yarın sabah yola devam ederiz.

– Yaşlı insanların tecrübeleri kadar genç insanların cesaretine de saygı duymak gerekir. Bana kalırsa da dinlenmek en iyisi prens hazretleri.

– Öyleyse biraz daha odun toplasan iyi olur Orfin. Çünkü ateş sönmeğe üzere ve pişirmemiz gereken bir tavşan var. Orfin yaltaklanır gibi görünmeye özen göstererek:

– Emredersiniz efendim, dedi ve kalkıp odun toplamaya koyuldu. Göz ucuyla Aşa'yı kontrol eden Sorve uzamış sakalı ve kirlenmiş vücuduna artık alışmıştı. İçinde volkan gibi parlayan aşkını en son çıktığı avı düşündü bir an. Ama hayatının son birkaç gününü hatırladığında her şeyi bulmuş aynı zamanda da kaybetmiş insanlar gibi tüm düşünceleri sarsılıyordu. Birden topladığı odunları ateşe atmakta olan Orfin'e döndü.

– Neden hiçbir karşılık beklemeden bize yardım ediyorsun? Orfin pek umursamaz bir tavırla:

– Bunu size açıklamıştım prensim. Benimki sadece bu dünyada size yardım edebilecek tek kişi olmamdan kaynaklanan bir sorumluluk duygusu. Lütfen artık sözlerim hakkında gereksiz şüphelere kapılmayın. Sorve içinden 'Bunu söylemesi sana göre kolay ama gözüm hep üstünde olacak ihtiyar, dedi.

– Neler bildiğini bilmemek beni tedirgin ediyor sadece.

Ateşi büyük bir iştahla karıştıran yaşlı adamsa onun bu sorularına karşı sadece hafifçe gülümsüyordu.

– Sözleriniz hizmetkârlarınızı derinden yaralıyor efendim. İsterseniz şimdi boş midelerimizin sesine

kulak verelim. Eminim Şu an onun söyleyecekleri daha önemlidir. Haksız mıyım sizce?

Sorve derisini yüzdüğü tavşanı Orfin'e uzattı.

– Sen piŐir, dedi. Orfin bu tavırdan hiÇ gocunmadan söyleneni yapmak için ayağa kalktı. Sorve'nin gözlerinin içine baktı. BuruŐuk bir yüz üst tarafında duvara atılmış bir çamurdan geriye kalanlar gibi çizgileri ve renkleri belli olmaksızın yerleşmiş gözlerin kendisine bakmasından tedirgin olan prens yavaŐa geriye döndü ve bir ağacın altına oturdu. Sağda solda dolaşan böceklerin elbisesinden girme ihtimaline aldırmandan sırtını ağaca yasladı. Orfin ateş üzerinde tavşanı çeviriyordu. Gün batmıştı ve ormanın kuytu yerlerine koyu bir karanlık sinmiŐtı. Geceleri ten kuşlar, geceleri avlanan hayvanlar yavaş yavaş yuvalarında kımıldamaya başlamıştı.

– yle sanıyorum ki durumunuzun ne olacağına dair hiÇbir Şey düşünmemeye çalıŐıyorsunuz. Ama madem kendinize her ne kadar kimse tasvip etmese de bir yol izmiŐsiniz. Size benim Şöyle bir yardımım olabilir.

Sorve dikkat kesilip ihtiyarı dinlemeye koyuldu. Orfin bu durumdan aldığı keyifle konuşmasına devam etti.

– Yarın önümüze eğer bir engel çıkmazsa sizi Sefer ülkesinin sonuna götüreceğim. Orada yaşlı Gölgecanlıların yaşadığı bir mabed var. Sizin istediğiniz hayatı yaŐayabileceĖiniz tek yer orası. Orada sizin kardeş olduğunuzu kimse bilmeyecek. Kendi halkınızdan kimse o sınırı geçemez zaten. Bu yüzden de

orada tamamen emniyette olacaksınız. Yapacağınız tek iş orada yaşlı Gölgecanlıların hizmetini görmektir. Sorve duyduklarına bir anlam vermeye çalışıyordu.

– Madem bizim halkımızdan kimse o sınırı geçemiyor, biz nasıl geçeceğiz o zaman?

Orfin hala tavşanı köz üzerinde döndürmeye devam ediyordu.

– Orasını sen bana bırak korkmana hiç gerek yok. Bu sandığın kadar zor bir iş değil benim için. Sizi oraya bıraktıktan sonrada ben rahat bir vicdanla yoluma devam ederim. Karnı iyice acıkmış olan Sorve parmaklarını birbirine sürtüyordu. Yolculuğun kalıntıları avladığı tavşanın kokusu topladığı çileklerin sırası eline yapışmıştı.

– Peki, sen nereye gidiyorsun Orfin? dedi. Gözleri parmakları arasındaki kalıntıları inceliyordu.

– Fazla soru sormasanız iyi olur. Ayrıca nereye gittiğimi bilmek size bir şey kazandırmaz. Aklımdakilerden bir parçasını duymak istersen eğer, sana sadece kendime can yoldaşı olabilecek birini arıyorum diyebilirim.

– Can yoldaşı mı? Sorve bu soruyu ansızın aklına gelenlerin ilki olarak soruvermişti.

– Senin bir ailen olmadı mı hiç?

Küçücük bir noktaya küçücük bir an dalıp giden Orfin burun direğinin sızısını ele vermemek için ciddi bir ses tonuyla:

– Yatışmamış bir mide kulaklara gözlere ve akla perde çeker. Biz karnımızı doyurmaya bakalım. Bunlar bizim konuşabileceğimiz türden konular değil.

Onun bu kaçmak isteyen hali Sorve'nin dikkatini çekti ama ileri gitmek içinden gelmedi. İyice karar-
mıştı bu taraf. Uzaktaki bir ardıç ağacının üzerine
tünemiş baykuşun sesi yayıldı etrafa. Sessizliği tit-
retti. Birkaç kuru dal birkaç kemirgenin ayağı altın-
da çıtırdadı. Rüzgâr kendi çocuklarını kuytulara ya
da vadilere doğru kovaladı. Yıldızlar daha da uzat-
tılar gökyüzü denizinin koyu mavi sularına ayakla-
rını. Açık alanlar tozlu bir aydınlık, izbe yerler kesif
bir karanlıkla doldu. Gece adeta saklanmak isteye-
ne ve kaçana eşit şans tanımaya çalışıyor gibiydi. İşte
bu ateşin yanı başında dinlenen gövdeleriyle ülkenin
gördüğü en bahtsız firariler ve onların peşinde tozlu
aydınlığın içinde çamurda oluşmuş devasa hayvanla-
rın ayak izlerini andıran karanlıkları eşleyen bir ba-
ba, bir kral.

Karınları iyice doyunca ister istemez bedenlerine
yayılan rehavete teslim oldular. İlk gevşeme bulutla-
rı dağılınca Sorve Aşa'yı yokladı. İyi olduğuna kanaat
getirince sırt üstü uzanmış yıldızları seyreden Orfin'e
doğru yöneldi.

– Ateşi söndürmemiz gerekiyor. Yoksa bizi elleriyle
koymuş gibi bulacaklar.

– Sen en doğrusunu bilirsin, dedi Orfin. Yüzünde
mutlu bir gülümsemeyle.

– Bu rahatlığının sonunun bir hüsrana olmayacağına
kalbim inanmıyor yaşlı adam. Sana güvenimizin boşa
çıkmayacağını kanıtlaman gerekiyor.

Orfin kendinden emin doğruldu. Prens'in gözleri-
nin içine bakarak:

– Bildiğin, emin olduğun her şeyi ispatlayabilir misin Sorve?

Sözlerin etkisini seyretmek için gözünü prensten ayırmadı. Prens gerilmiş, az önce yediği yemeğin yüzüne kattığı cılız fer olmasa, neredeyse kurumuş sayılacak yüzünü Aşa'dan yana çevirdi.

– Şimdi biraz dinlen az kaldı.

Prens çaresiz Aşa'ya yakın bir yere vardı. Gökyüzünde dolaştırdı bakışlarını. Uğulte'nin sözleri geldi aklına;

– Daraldığın zamanlarda görebildiğin en uzak noktalara bak. Uzak dağlar uzak ormanlar ve geceleri gökyüzü. Hepsi düşüncelerini sıkışmışlıktan kurtarır. Ama ne zaman ki kendi içini dinlemen gerektiğine kanaat getirirsin işte o zaman da kurgana en çok benzeyen bir yere kapat kendini.

Ay ışığından yorulan gözlerini yavaşça kapattı. Işıksızlığa alışana kadar bekledi. Göz kapaklarını kapalı tutmak için harcadığı güç yavaşça azaldı. Onlar artık kendiliğinden ağırlaşıyordu. Tam içime bakma vakti deyip yan döndü. Kıvrılan bedeni içini dinlemesine fırsat vermeden uykuya teslim oldu.

– Bağlayın bunları! diyen Sodu'nun sesi etrafta yankılandı. Kralın askerleri tarafından sürüklenerek iki ayrı ağaca bağlanan Aşa ve Sorve uykudan, ölümün sınırları ardına geçmiş gibi dermansız şaşkın etraflarına bakınıyorlardı. Onların yakalandığına ancak şimdi ikna olan Sodu kendisini boğmak için

ırmağa atan kişiyi ele geçiren birinin öfkesiyle Aşa'ya yaklaştı. Yorgunluktan iyice zayıflamış kızının yüzüne baktığında kalbinde evlat sevgisine ayrılan yerde en ufak bir kıpırtı bile olmadı. Duyduğu utanç yüzünden midesi bulandı. Eli ayağı birbirine dolaştı. Durduğu yerden Sorve'ye baktı. Yıkılan ülkesi, kuruyan soyu işte tam burada karşısında duruyordu. Kendi canından kendi kanından iki yüzün çizgileri arasına saklanmış harabeleri seyretmeye daha fazla dayanamadı. Adamlarına uzaklaşmalarını işaret etti. Dizleri kırıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Aşa ve Sorve babalarının halini aklı alınmışlar gibi izliyorlardı. Bu anda ne onlar birer evlat ne de Sodu babaydı. Kendi sevgilerinin önündeki en büyük engel şu an gördükleri en zayıf yaratık olarak karşılarında diz çökmüştü. Sodu canlarına kıyacaktı. Bir mucize olmazsa ki bu pek de umdukları bir durum değildi. Kaybetmeye mahkûm edilmiş kral en son varlıklarını da kendi eliyle ortadan kaldıracaktı.

Sodu hışımla ayağa kalktı:

– Siz, dedi oğlunun boğazını sıkarak. Nasıl böyle sefil bir duruma düşürdünüz kendinizi? Siz ikiniz aileniz ve halkınızın size verdiği değeri ve hükmü hiçe saydınız.

Tekrar hıçkırmaya başladı. Hıçkırdıkça oğlunun boğazını daha çok sıkıyor ve başını ağacın gövdesine vuruyordu. Sorve iyice sersemlemişti.

İkisinin de konuşmaması Sodu'yu bir an olan biten her şeyin yalan ya da bir rüya olduğu fikrine sürükledi. Çocuklarına bakar gibi baktı ikisinin yüzüne:

– Bana bunların doğru olmadığını söyleyin. Bu mümkün değil. Böyle bir şey olamaz. Siz birbirinize bu gözle bakamazsınız.

Biraz durdu. Karşısındakilerden bir cevap bekledi. Ama zamanın akışı ve konuşmalar canını çok fazla yakıyordu.

– Uğulte! diye haykırdı. Sorve'nin eğitmeni heyecanla yanlarına geldi. Kral ondan tarafa bakmadan:

– Bu iki ağacı yakın. Yakmadan önce bu iki günahkârın bağlı oldukları ipi zincirle berkitin.

– Efendim, dedi Uğulte. Çok acele karar veriyorsunuz. Size anlatmam gerekenler var. Beni dinledikten sonra bir hükme varmanız en doğrusu olacaktır ben-
ce. Sodu'nun yüzüne bir an can gelir gibi oldu.

– Sen neden söz ediyorsun?

Kral Sodu gecenin minik homurtularına aldırma-
dan çadırının biraz uzağında oturuyordu. Karanlığın her noktasından daha da koyu olan yüzünü şu an kar-
sısında duruyor saydığı atalarından, karısından giz-
lemeye çalışıyor gibiydi. İzin isteyen Uğulte'nin sesini
duyunca kendini toparlamaya çalıştı

– Yaklaş yanıma Uğulte. Bu gecenin bitmesini isteyip istemediğimden emin olmaya çalışıyordum ben de.

Kral bir kütüğün üzerinde oturuyordu ve yanı-
na oturması için ona işaret etti. Fakat Uğulte ayakta
kalmayı tercih etti. Sodu'nun konuşmaya ihtiyacı ol-
duğunu bilen eski asker beklemeye karar verdi. Fa-
kat ikisi de sessizliğin nasıl bir kelimeyle yırtılacağını

kestiremediklerinden uzun süre gökyüzüne baktılar. En zor zamanların en uzak sığınak yerine. Kral Содu:

– Neredeler şimdi?

– Ayrı ayrı çadırlara yerleştirdik. Yolculuk onları epey yormuş. Ama yarın sabah yola çıkabiliriz.

– Yanlarındaki cüceden bir haber var mı?

– Kim olduğunu onlar da bilmiyor. Sadece yardım etmek istediğini söylemiş. Belki de bizim geldiğimizi görünce kaçmıştır. Çünkü Sorve'nin dediğine göre yaşlı adam onların kim olduğunu biliyormuş. İki kaçağa yardım ettiğini de. Aramaları için gönderdiğim adamlar az önce döndü. Maalesef hiçbir iz yok.

Bu kısa bilgi arzından sonra Uğulte kralın sükûnetine göre akort etti pozisyonunu. Sakin bir dinleyici, anlayışlı bir dost, fedakâr bir yardımcı. Ağaçların arasından askerlerin uyumak için yaptıkları hazırlıklar, kimseyi rahatsız etmemeye çalışan tıprıtları, gece kuşlarının küçük iplikler halinde daldan dala çarpan çığlıkları duyuluyordu. Gelebilecek bir Lumen saldırısına karşı oluşturulan nöbet düzeninin tıkr tıkr işlediği az önce haber verilmişti Uğulte'ye. O da gecenin ilerleyen saatlerinde ve özellikle sabaha karşı nöbetçilerin iyi dinlenmiş askerlerden seçilmesi ve sayının artırılması konusunda gerekli emri vermişti.

Tüm bu her şeyi yerli yerine koyma hengâmesinde şimdi kralın yanındaydı. Содu:

– Ayülke... Hayatta sevdiğim tek kadın. Bana bir kral olma onurunu duyumsatan, bir baba olma mutluluğunu tattıran kadın... Tüm zamanlarımın efendisi,

yokluğu ile bana attığım her adımda kendini hissettiren kadın... Önceleri hayatımdaydın. Ülken, ben ve çocuklarımız varlığıyla aydınlanıyordu. Ve sen bütün eksik yanlarımızı tamamlıyor, bizi sürekli uyanık tutuyordun her kötülüğe karşı. Gidişinde de her şeyin anlamı yine seninle var oldu. Ülkem ve çocuklarım senin birer emanetin olarak kaldı bana. Asla onları senden ayrı sevmedim. Bu yaptığının yanlış olduğunun farkındayım ama onlar senden başka birinden doğmuş olsalardı bu kadar sever miydim bilemiyorum. Ve onları cezalandırmakta bu kadar hırslı oluşum en çok senin hatıranı koyu bir leke sürmüş olmalarındandır.

Yanımdakine döndü. Uğulte kralın yüzüne bakamıyordu. Söyleyecek bir şeyi olmadığından değildi bu durum. O biliyordu ki böyle zamanlarda kralın belki az, belki çok konuşması gerekiyordu. Bu, onun vereceği kararlarda nelere göre hareket ettiğini tereddütlerini izhar etmesiydi.

– Ama şu durumda görülüyor ki onlar öfkemizden çok sevgimize ihtiyaç duyuyorlar. Kral gözlerini kapattı. Gözleri yaşla doluverdi.

– Ben neredeyse iki evladımın canına kıyıyordum Uğulte. Ben nasıl bir babayım. Bunca yıldır onları sevmem gerektiği gibi sevemedim belki. Belki bu yüzden tüm bu lanet başıma geldi. Ben cezalandırılıyor muyum yoksa? Uğulte, Sodu'nun henüz duyamayacağına bildiğinden bu sorulara karşılık vermedi. Kral bir süre hıçkırdı ve sessizce ağladı.

– Bunlar Lumen'deki bozguncuların oyunu. Sence de öyle değil mi? Ülkemizin üzerine çullanmak için

yüzlerce yıl insanlarımızı kaçırdılar. Ürünlerimizi, sü-
rülerimizi talan ettiler. Ne bizimle yaşamayı kabul ettiler
ne de yaptıklarından vazgeçtiler. İstedikleri sadece kan
ve acıydı. Barış onlar için hep uzak durulması gereken
bir canavardı. Bizim yıkılışımızı görmek de sadece bir
eğlence. Evet, bunda şüphe yok, bu onların oyunu.

– Ben böyle düşünmemenizi tavsiye ederim efen-
dim. Her ne kadar Lumen bizim topraklarımız için
bir tehditse de onların bizim sonumuzu görmek iste-
yeceğini sanmıyorum. Bunun başka bir sorun olduğu
çok açık.

– Ne yani sence o cüce bunu kendi başına mı yaptı?
Ona mutlaka o uğursuzlar güruhu yol göstermiştir.

– Lumen'in bizim düşmanımız olduğu konusunda
herkes hemfikir. Ancak onlar bizim yok olmamızı is-
teyecek kadar cesur değiller. Eğer biz olmazsak onla-
rın da yağma edecek yerleri olmayacak. Onlar kendi
başlarına bir ülke idare etme yeteneğinden yoksunlar.
O yüzden bence şu an karşımızda duran sorun çok
daha başka bir yerden geliyor üzerimize.

– Söylediklerinin doğruluğunun kesin olduğunu
kabul edersek kim ya da kimler bize böyle bir felaketi
layık gördü?

– Bence bunu çocuklarımız üzerindeki o uğursuz-
luğu kaldırdıktan sonra düşünmemiz gerekiyor.

– Sorunun kaynağını bilmeden çözmemizin kolay
olacağını sanmıyorum.

Uğulte kralın kendisini anlamasının verdiği rahat-
lıkla karşılık verdi.

– Şimdilik aklımda bir çözüm yolu var efendim. Sefar’a dönünce yapacağımız ilk iş Sennemur’u sara-ya çağırmak olmalı. Kral Sodu’nun gözleri birden fal taşı gibi açıldı.

– O yaşlı büyücüden mi medet umacağız? Bu asla mümkün değil, diye haykırdı. Ayağa fırlayan krala yaklaştı Uğulte onu omzundan hafifçe tuttu.

– Öfkeyle yeterince hareket ettik efendim. Biraz daha sağduyulu olursak bu lanetten kurtulabiliriz. Kral biraz düşündükten sonra:

– Dediğin gibi olsa bile o yaşlı büyücüyü nasıl ikna etme konusunda bir fikrin var mı?

– Bu konuşmanın devamını divan meclisinde yapmamız en doğrusu olacaktır efendim. Kral ne diyeceğini kestiremedi.

– En çok sana güveniyorum Uğulte.

– Bu işin en büyük sorumluluğu bana aittir efendim. Ben mutlaka bir yolunu bulacağım. Siz sadece içinde bulunduğunuz hassas durumun sağduyunuzu etkilemesine izin vermeyin. Şimdi yapılacak bir hata Sefar ülkesinin sonu olabilir.

Sodu en sadık adamının yüzüne baktı. Omuzlarından tutup:

– Sen gerçekten Sefar’a layık bir evlatsın. Sen ve senin çocukların her zaman ülkenin en çok güvendiği insanlar olacaksınız.

Sodu boynunda dünyanın en ağır yükünü taşımaya çalışan bir güvercin gibi bitkin hissediyordu kendini.

– Bu gecenin hakkı yeterince yerini buldu bence. Sen de git biraz dinlen Uğulte.

– Size iyi geceler dilerim efendim, dedi. Uğulte'nin yanından ayrılmasından sonra Sodu yine o gelmeden önceki düşünceli haline geri döndü.

– Acaba düşündükleri doğru olabilir miydi? Çocuklarını gerçek bir babanın sevmesi gerektiği gibi sevememiş miydi bunca yıldır? Hayır, hayır bu doğru olamaz, dedi kendi içinden. Bu tabiatın tüm kanunlarına aykırı. Onlar benim çocuklarım ve ben onları benim çocuklarım oldukları için seviyorum. Tıpkı en hassas babaların yaptığı gibi. Ama gözleri bir an boşlukta uzunlamasına yol aldı. Anne nedir? Baba nedir? Evlat nedir? diye düşündü.

Evlat sevgisinin temelinde nasıl bir dürtü vardı? Her baba nasıl sever ki kendi çocuklarını? Sadece kendinden sonra gelecek kuşakları en güzel şekilde yetiştirmek için mi? Ya da ruhun bir yerlerine gizlenen gizli bir kaynağı mı açığa çıkarıyor bu? Günün birinde ölüp gideceğinin farkında olan bir insan için çocuk yetiştirmek bir ölçüde kendi hayatının devamını sağlamaktır. Aldatıcı bir sonsuzluk duygusu... Kendi adı belki huyu suyu kendinden sonrakilerle devam edip gidecek ama insan gelecek hakkında hiçbir şeyi tam olarak kestiremezken neslinin devamı ve o aldatıcı sonsuzluk ödülü için bu kadar kesin adımları nasıl da büyük bir güvenle atabiliyor? Daha havada olan bir zara göre nasıl hamlesini yapabiliyor?

Gece gerçekten hakkını almıştı. Gerilimden doğan yorgunluk belki uyku vaad etmiyordu ama yine de gidip biraz dinlenmesi iyi olacaktı.

Bunları düşünürken ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordu. Yorgunluk ve daralma onu uyuyabilme ihtimalinin ne kadar az olduğu konusunda telkinlere boğuyordu. Neredeyse akışkan hale gelmiş zamanın kendisini sabaha nasıl ulaştıracağını düşünürken duyduğu bir çıtırtıyla tüm bedeni gerildi.

– Kim var orada? diye seslendi merak ve ürperti dolu bakışlarını etrafta gezdirerek. Sorusuna yanıt almayınca bunun bir yanılsama olabileceğini düşünerek kendini teskin etmeye çalıştıysa da tekrar aynı sesi duyunca etrafta bir şeylerin varlığından iyice emin oldu.

– Kimsen derhal ortaya çık. Yoksa Sefar kralının hışmına uğrayacaksın. Bir kahkaha ortalığı çınlattı.

– Sefar’ın aciz kralının mı? Ses kesildi.

– Kimsin? Ortaya çıkamayacak kadar korkak bir sefil mi?

Bir süre yine ses duyulmadı. Kral kendi eksenini etrafında dönerek sesin sahibinin olduğu yeri bulmaya çalışıyordu.

– Güçlü askerlerini neden yardıma çağırılmıyorsun Sefar kralı cesur Sodu?

– Seni askerlerim olmadan da öfkemle tanıştırebilirim korkak. Az ilerde ağaçların arasından gözüne çarpan kımıldamaya doğru yalın kılıç yürümeye başladı. Elleri kılıcın kabzasını sımsıkı kavramış dişlerini sıkmış halde ilerlerken:

– Hep yanlış yerlere baktın hayatın boyunca. Ve hala da öylesin zavallı Sodu. Ses arkadan gelmişti. Kral hemen arkasına döndü. Gördüğü şeyden dolayı ağzı bir karış açık:

– Sennemur.

Gece karanlığında rengi pek seçilmeyen mor saçları, yerlere kadar uzanan beyaz elbisesiyle genç ve güzel bir kadın duruyordu kralın karşısında. Yüzünde gayet ciddi bir hava vardı ve bir süre belki de Sodu'nun şaşkınlığı geçsin diye hiç konuşmadan kralın yüzüne baktı öylece.

– Etrafına belli etmesen de ben gerçeği gayet iyi biliyorum. Benimle konuşmak istemiyor muydun Sodu? İşte geldim. Hakkımdaki saygısız konuşmalarınla ilgil şimdilik bir şey söylemeyeceğim. Sodu:

– Bunun nasıl olduğunu aklım almıyor doğrusu. Sen beni nasıl buldun? Seninle konuşmak istediğimi nereden biliyorsun?

– Zaman senden hafıza denen şeyin epey bir kısmını alıp götürmüş olmalı. Benim bunları pekâlâ yapabildiğimi biliyorsun.

Sodu dizleri üstüne yığılıverdi.

– Senden yardımını istiyorum Sennemur. Ülkem tahtım çocuklarım yok olmak üzere. Buraya geldiğine göre bize yardım edeceksin değil mi?

– Çocuklarının durumu yürekleri parçalıyor asil kral. Sen, Uğulte ve tüm Sefar halkı koyu bir mateme bürünmüşsünüz. En sert kalpler bile durumunuz için burkular, parça parça olur belki.

Kralın elinden kılıcı düştü. Acizliğini daha da ortaya çıkardı bu durum.

– Bize yardım et lütfen Sennemur. Eğer bunu yaparsan ne dilersem vereceğime yemin ediyorum.

– Bir kral böyle yerlere kapanmamalı Sodu. En ağır şartlarda bile asaletinden taviz vermemeli. Ama sen bunu yapabilecek kadar geniş bir yüreğe sahip değilsin.

– Bir baba olarak sana yalvarıyorum. Çocuklarımı kurtar. Bunun için senin ayaklarına kapanmaya hazırım. Yeter ki yeter ki...

– Belki bunu yapabilirim, belki yapamam, belki yaparım, belki yapmam.

– Bunun için ne istiyorsun? Onu söyle. Sodu'nun gözleri dolmuştu. Sesini ezen gözyaşlarını gizlemeye çalıştı.

– Bana borçlusun Sennemur. Şimdi senden borcuna karşılık çocuklarımı kurtarmanı istiyorum.

– Ooo öyle mi? Demek sana borçluyum?

– Evet, dedi kral. Uğulte'yi ben yetiştirdim. Ben senin oğluna kendi çocuğummuş gibi yakınlık gösterdim. O şimdi benim en sadık yardımcım ve Sefar'ın gururu. Ben oğlumunu ona emanet ettim. Bütün bunlar senin kalbini biraz olsun yumuşatmıyor mu?

– Sözlerin gerçekten gecenin ta derinlerine kadar hüznü salıyor. Ancak ben geçmişten daha acı şeyler hatırlıyorum. Lumen sapkınlarına karşı yardım etmedi diye Uğulte'nin babasını sürgüne yolladın ve tabi beni de onun yanında. Ve oğlumunu uzak bir köyde bulunmuş yetenekli bir asker adayı olarak sarayına aldın. Annesiz ve babasız büyümesini izledin. Bu sana kaderin verdiği bir bedel. Bunu ödemen gerekiyor. Üzgün olduğumu bildiririm yüce hükümdar...

Sodu afallamıştı. Çaresizlik içinde kendini savunmaya çalıştı.

– Olanlar benim suçum değildi. Bunu sen de gayet iyi bildiğin halde beni suçluyorsun. O karar divan tarafından alınmış bir karardı. Onların kararını onaylamamam mümkün değildi. Bunu sen de biliyorsun. Siz Lumen’i yok edebilmemiz için gerekli bilgiye sahiptiniz. Ama bunu bize vermekten kaçındınız. Zor zamanında halkınızın yanında olmadınız.

– Hala bunu anlayamıyorsun değil mi? Sennemur Sodu’ya doğru eğildi. Uğulte senden çok daha iyi bir kral olurdu bence. Sennemur biraz uzaklaştı. Sodu onun gittiğini sanarak paniğe kapıldı. Ayağa fırladı. Tam peşinden koşmak üzere iken Sennemur arkasına döndü. Kral olduğu yerde kaldı.

– Sefar güneşin doğduğu tarafta Lumen güneşin battığı tarafta kalır. Bu Yaratıcı’nın belirlediği bir kadedir. Lumen, Sefar’ı hep kıskandı çünkü güneş önce Sefar’da doğar, orada batar. Sizin her zaman bir adım önde olmanız onlar tarafından Yaratıcı’nın size bir ayrıcalığı gibi görüldü ki bu doğru değildi. Zavalı yöneticiler, Lumen’i kendi açgözlülüklerini tatmin etmek için sizin haksızca bu üstünlüğü onların elinden aldığınıza inandırdılar. Bu çok uzun zaman önce oldu. Onlar da kendilerince bu ayrıma son vermek için sizi yağmalamayı gelenek haline getirdiler.

Sodu sessizce Sennemur’u dinliyordu.

– Böylece dedi Sennemur, kolay yaşamının da yolunu bulmuşlardı. Sadece kılıçları ve baskınlarıyla kolaylıkla hayatta kalabiliyorlardı. Ne ürün yetiştirme

tasası ne yağmur bekleme. Ama sevinmen gereken bir şey varsa o da onların asla daha fazlasına tamah etmemeleridir. Kendilerine seçtikleri hayvanlara yakın yol, biraz olsun onları insanlara özgü o doymazlıktan uzaklaştırdı. Onların senin şu anki sorununla bir ilgileri yok. Çocuklarının yürüdüğü kadere senin müdahale etme gücün çok az. Her şey sen olmadan gelişti ve öyle de sonlanacak. Sen sadece yol tarif edicisin Kral Sodu. Çoğunlukla da sessizliğinle. Sessizliğinle ...

– Sessizliğinle ...

Kral kendisinin bu aciz durumunu Sennemur'un ağzından duyduğunda öfkeyle ayağa fırladı:

– Asla! dedi. Asla bu kadar aciz olmayacağım. Sen olsan da olmasan da ben ülkemi ve çocuklarımı kurtaracağım.

Sennemur birden ortadan kayboldu. Kral hem şaşırды hem de iyice öfkelendi. Beni duydun mu Sennemur? Beni duydun mu? Kralın bu haykırmasını duyan askerlerden birkaç tanesi yanına gelip:

– İyi misiniz efendim diye sordular korku ve telaşla.

Kral onlara döndü:

– Bir şey yok. Görevinizin başına dönün hemen.

Askerle ne diyeceklerini bilemediler. Birbirlerine baktıktan sonra:

– Emredersiniz efendim deyip görev yerlerine döndüler.

– Acele etmeliyiz, fazla vaktimiz yok. Orfin, Rtambuse'un kararsız tavrından dolayı iyice sinirlendi.

– Daha neyi bekliyorsun? Şu an sınıra çok yakınlar. Saraya dönerlerse onları almamız mümkün olmaya-bilir. Eğer onlar buraya gelmezse benim de sana ver-diğim sözlerin bir geçerliliği kalmaz.

– Sen benim burada sürgün olduğumu unutupor-sun galiba. Eğer onları Arut’un asası olmadan sınırın bu tarafına geçirirsem ölürüm. Asayı henüz almış de-ğilim. Zaten anlaşmamıza göre bu iş yarın olacaktı.

– Rtambuse! diye bağırdı önünde siyah bir elbi-senin içinde duran sürgün gölgecanlıya. Sen kendi halkını kandırabilirsin. Kendi kralını kandırabilir-sin. Kralın yerine geçmek için belki herkesi kan-dırabilirsin. Ama şunu iyi bil ki ben senin oynadı-ğın oyunların her türlüsünü gayet iyi biliyorum. Bu sürgünden kurtulmak istiyorsan Gelpagoren tahtını istiyorsan benim amacıma ulaşmam için bana yar-dım edeceksin. Bir kez daha söylüyorum. Eğer on-lar geri dönmeden yetişemezsek hem sen tahttan olursun hem de ben durumunun şimdikinden daha kötü olması için elimden geleni yaparım. Beni iyice anladın mı?

Rtambuse başını salladı. Orfin biraz rahatlamıştı.

– Ben onları sınıra biraz daha yaklaştırmak için tekrar Sefar’a dönüyorum. O zamana kadar sen de asayı almanın bir yolunu bul.

Rtambuse sükûnetini hiç bozmadan:

– Ancak büyük dua başladığı zaman asayı almak için bir fırsatım olabilir. Bunun için de biraz bekle-memiz gerekiyor.

– Şimdi Sefar’da gece vakti. Ben sabaha ikisini de Tuda ormanına getirmiş olurum. Haydi, elini çabuk tut. Gölgecanlı itaatkâr gözlerle baktı Orfin’e. Hafif esen rüzgâr elbisesinin etek kısmını dalgalandırıyordu.

– Bu iki zavallı aciz insanın senin için neden bu kadar değerli olduğunu sorabilir miyim?

– Belki dedi Orfin. Şu anda yardımına ihtiyaç duyuyor olmam seni hoş olmayan yanılgılara sürükleyebilir. Bu senin ırkıdan herhangi birinin anlayabileceği bir durum değil. Orfin’in bu küçümser tavrı Rtambuse’u öfkelenirse de soğukkanlılığını korumaya çalışarak:

– Benim ırkımla senin ırkın arasında fazlaca bir fark olduğunu sanmıyorum. Çünkü ikisinin de özü ateştir. Sizde fazla olan kibir ve kötülük.

Orfin vücudunu gerip Rtambuse’a doğru uzandı:

– Evet, bizler ateşten yaratıldık ve farkımız senin zannettiğinden daha fazla. Siz ateşin alevinden biz ise özünden doğduk. İkisi de o an sustu. Rtambuse söyleyecek bir şey aramamaya karar verdi ondaki sessizliği ikna olmuşluğa ya da teslimiyete yoran Orfin arkasına döndü:

– Ben gidiyorum. Boş sözler için vakit yok Rtambuse. Ve sakın beni hayal kırıklığına uğratma.

Gelpagoren’de yaşlı cinlerin son günlerini huzur içinde geçirmeleri için inşa edilmiş mabedin zemin katında yer alan bu odadaki konuşma bir ülke kaderini değiştirecek türdendi. Ancak onların kaderlerini etkileyecek olanlar tüm adımlarını kendi hayatlarındaki birtakım

eksiklikleri gidermek üzere atıyorlardı. Rtambuse taş duvarlarla çevrilmiş odada bulunan eski bir sandığın üstüne oturdu. Mabedin temelinin nemden etkilenmesi için duvar diplerine istiflenmiş olan Bargis yapraklarının kokusu onu bir tiksinsenmeden çok bir hırs duygusuna sürükledi. Var olduğunu bildiği ve yaşadığı tüm âlemlerde konuşabileceği tek kişinin kendi ırkı tarafından reddedilmiş bir şeytan olduğu düşüncesi aklına geldiğinde hâlihazırdaki ortak noktanın kendisi için önüne geçilmez bir yazgı olmasından ürktü. Kızılığın alınmış teni zamanla kararmıştı. Bunu ellerine baktığında bir kez daha müşahede etmek ileriye doğru uzattığı ellerini titretti. O anda bunu bir zayıflık olarak algıladı. Kendisinden tiksinememek için ellerini yumruk yapıp iyice titreyene kadar sıktı. Şimdi elleri zayıflıktan değil güçten titriyordu. Derin bir nefes aldı ve bir süre havayı içinde tuttu. Çünkü dışarıdan sesler gelmeye başlamıştı.

– Büyük dua başlıyor. Büyük dua başlıyor. Efendi Arut katılmanız için hepinizi davet ediyor. Rtambuse yerinden kalktı.

– Hiçbir zayıfın yaşamaya hakkının olmayacağı güne kadar tüm dualarınızı edin saygıdeğer Gelpagoren yaşlıları. O gün geldiğinde artık dua etmesi gereken hiçbir yaşlı olmayacak bu halk içinde.

Hafif kısık siyah gözlerini sağa sola hareket ettirmeden odadan çıktı. Kendisini kimsenin görmesini istemediğinden zemin katın dehlizlerinden oldukça ihtiyatlı geçti. Kimsenin uğramadığı mabedin dağ tarafında bulunan bir kapısından dışarı çıktı. Yaşlı cinlerin yorgun sesleri geliyordu kulağına. Herkesin

mabede geçmesini bekledi. Bundan tam emin olabilmek için mabedin kapısını görebileceği bir yerdeki ağacın arkasına sığırdı. Yaşlı Ozak'ın da içeriye girdiğini görünce mabedin kapısına doğru yöneldi. Çünkü Ozak her zaman en son gelirdi.

Gölgecanlıların gördüğü haliyle bu mabed üst üste dizilmiş büyük karpuz kabuklarını andıran birbirine geçmeli bir kubbe ve ona destek veren dört dev sütundan oluşuyordu. Sarıya çalan yekpare taş dilimlerin üzerlerinde Gelpa dilinde tarihi hikâyeler ve atalar nasihatleri yazılıydı. Mabedin ön tarafında sağlı sollu kulübeler vardı ki yaşlılar burada kalıyorlardı. Mabedin uzak solunda ise Gasra şelalesi ve havuz bulunuyordu. Küçük bir köyü andıran bu yere yayılan tüm güzel kokular havuz etrafında yaşlılar tarafından yetiştirilen çiçeklerden yayılıyordu.

Rtambuse, Arut'un kendisini bekliyor olduğunu bildiğinden daha fazla beklemeden kapıdan içeri girdi ona yardım etmek buradaki görevlerinin en başında geliyordu. İçeri girdiğinde sayıları iki yüzü bulan yaşlı gölgecanlılar ayakta Arut'un olduğu tarafa dönmüş halde bekliyorlardı. Tüm mabetlere has o hafif uğultu bu devasa mekânı da sarmıştı.

Uzaktan Rtambuse'un içeri girdiği fark eden Arut geç kaldığını ima eden bir bakış attı. Rtambuse onunla göz göze gelmemeye çalışarak Arut'a doğru yürüdü. Yanına geldiğinde Arut:

– Ruhunun ıslah olmayı bir türlü kabul edemiyor olması o kadar ayan beyan ortada ki en dikkatsiz yaşlılar bile durumun farkında. Zamanında burada

olman gerektiğini bir daha hatırlatmak zorunda kalmayacağımı umuyorum. Rtambuse olabildiğince ezik görünmeye çalışarak:

– Ozak’a yardım ediyordum efendim. Arut biraz umursamaz bir tavırla:

– Son günlerini yaşayan bu yaşlılar için zamanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuzdur.

– Affınıza sığınıyorum. Bir daha tekrarlanmayacağından emin olabilirsiniz.

Arut artık ona bakmıyordu. Duaya başlamak için diğer yaşlıların hazır olup olmadıklarına baktı. Herkesin kendisini beklediğini görünce:

– Sen artık gidebilirsin, dedi Rtambuse’a. Gerekenler sen gelene kadar yapıldı zaten.

– Emredersiniz efendim, deyip mabedin kapısına doğru yöneldi Rtambuse.

Duaya hazırlananların arasından geçmemek için mabedin duvarlarına yakın yürüyerek kapıya geldi. Arut’un duaya başladığını duyunca kapının yanına iyice sinerek duayı izlemeye ve uygun vaktin gelmesini beklemeye koyuldu.

Arut: “En değerli elçiden öğrendikleri değerli öğütlerle atalarımızdan birkaçı ülkelerine döndüğünde şeytan halkımıza getirilenlerin bir mecnunun sözlerinden başka bir şey olmadığını fısıldadı.” diyerek başladığı duanın kalan kısmını Rtambuse duymadı.

Sözler mabedin duvarlarında yankılandıkça yaşlılar hafif bir uğultuyla birbirlerine yaklaşıyorlardı. Arut’un güçlü sesiyle iyice kalplerine işleyen duayla bir süre sonra büsbütün kendilerinden geçtiler ve

hepsi yanındakinin elini tuttu. Bu boyları bir çoğunun boyu kadar olan topluluk sanki yekpare bir hale gelmişti. Bedenlerine can veren ateşin sıcaklığı daha da yükselmiş bu da mabedin içinde zayıf bir rüzgâr oluşturmuştu. Arut'un sesi yükseldikçe yaşlılar birbirlerinin elinden daha sıkı tutuyorlardı. Tüm ruhların ateşi iyice ortaya çıkınca rüzgâr kızılımsı bir renge bürünmüştü. Yaşlıların başları üzerinde dönen bu kızıl helezon yavaşça yukarı doğru hareket etmeye başladı. Tavanda orada yaşayan herkesin adlarının yazıldığı taşlara doğru yöneldi. Bu isimleri de buraya Rtambuse yazmıştı. Kızıl helezon o isimlerin üzerine gelince isimler tek tek aydınlandı. İşte bu an herkesin tamamen kendinden geçtiği andı.

Rtambuse vaktin geldiğini anlayınca hemen yakınında bulunan Ozak'a doğru ilerledi. Hareketleri kimseyi uyandırmamak için sinsice dolaşan bir hırslı-zınkine benziyordu. Hiçbir şey hissedemeyecek kadar kendinden geçmiş olan yaşlı gölgecanlının parmağındaki yüzüğü çıkardı. İşi bitince Rtambuse aceleyle mabedi terk etti. Şimdi yapması gereken asanın bulunduğu odaya gitmekti.

Dışarı çıktığında gerçekten çok mutlu ve heyecanlıydı. Çünkü kendisine o odayı bulmak için Kalsor labirentinde yol gösterecek yüzüğü ele geçirmiş bulunuyordu. Doğruca Gasra şelalesine yöneldi.

Akmayan suyu, suda yerçekiminden bağımsız hareket edebilen balıkları ve yanındaki oyuklarda bekleyen aslanlarıyla mabedin uzak solundaki bu şelalenin

önüne geldiğinde Rtambuse etrafa bir göz attı. Şelalenin dökülür gibi görüldüğü gölete yaklaştı. Göletin tam ortasında birbirlerine doğru uzanmış ancak birleşmemiş iki yarım köprüden, geldiği tarafta olanının üzerinde bulunuyordu şu an. Sudaki siyah balıklar onun görüntüsünü fark edince kuytu köşelere saklandılar. Yardaki oyuklarda bekleyen aslanlar kımıldanmaya başladı. Rtambuse bunların hiçbirine aldırmadı. Uzantının tam ucuna geldi. Yüzüğü parmağına geçirip bir süre suya baktı. Sağ tarafından gelen çiçek kokularını hissettiği yoktu.

– Nihayet zamanı geldi. dedi ve yüzüğü takılı olduğu elini suya soktu. Daha öncesinde böyle bir tecrübe yaşamamış olmasına rağmen az önceki durumuna göre daha soğukkanlıydı. Neler olacağını görmek için beklemeye koyuldu. Serin suyun içine daldırdığı eli yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı. Bunu anladığında vaad edilen şeylere kavuşmuşçasına sevindi.

Eli daha da ısınmaya başladı. Su da yavaş yavaş o durgunluğunu kaybediyordu. Ta dipten gelen bir hareket, hareketsiz yüzeyin dalgalanmasına neden oluyordu. Rtambuse boşta kalan elini yere dayadı ve bütün gücünü diğer eline odakladı. Derinlerden gelen hareket artık kendini iyice belli etmeye başladı. Baştaki küçük dalgalar yerini daha düzensiz ve güçlü titreşimlere bıraktı. Gelecek şeyi biliyordu ama daha önce hiç görmemişti. Dalgalanmalar bir köpürmeye dönüştü. O bir süre bu durumu seyretti. Çünkü şu an bundan başka yapabileceği bir şey yoktu. Gözlerini su üzerindeki beyazlıktan ayırmadan derinlere bakıyordu.

Birden suyun hareketi kesiliverdi. Suyun altından gelen şeyin az çok şekli dışarıdan fark edilmeye başladığında Rtambuse heyecanlandı. Kendisine kapının açılmasını sağlayacak son şey de işte burada tam karşısındaydı. Kalsor labirentine açılan kapının ilk kilidi. Mavi ağaç...

Çok eskiden uygulanan bir yöntemdi bu gölgecanlılar arasında. Herhangi bir şeyi saklamak isteyen gölgecanlılar saklanacak şeyin bulunduğu yapıyı mavi ağaçla mühürlerlerdi. O bir nevi anahtardı.

Çok eski zamanlarda Gelpagoren'de bu ağaçlardan yetiştirilirdi. Krallığa ait bazı özel mirasların korunması için bu işle görevlendirilmiş bir topluluk vardı.

Bu gücü ilk keşfeden Atarcat adlı bir bilge idi. Yüzlerce yıl önce Atarcat bu ağaçlarla kuşlar arasındaki bağı anlamış ve ağacın kuşlardan uzaklaştığında etrafına yaydığı kaosu kusursuz bir kilide dönüştürmeyi başarmıştı.

Ağacın meyveleri değil de çocukları gibi olan Ufis kuşları dallarda bir benek halindeyken gün ışığını gördüklerinde canlanıyorlar ve güneşi ilk kez dallarında gördükleri ağaca hep sadık kalıyorlardı.

Atarcat bu kuşları daha benek halindeyken bir yüzüğe nakşetmişti. Kuşlar burada ilk kez gün ışığını görmüşler ve yüzüğe bağlanmışlardı. Ancak ağaca olan sadakatleri de değişmemişti. Beslenmek için havalandıkları zamanlar dışında yüzük üzerinde bir benek olarak kalan kuşlardan uzak kalan ağacın yaydığı kaos kuşlar kendisine gelince son buluyordu.

Sonraları Atarcat'ın bu konuyla ilgili bilgisi ve tecrübesi artınca ağaçtan bir parçayı alıp uzak bir yere bırakmıştı. Ağacın parçası ve ağaç arasında oluşan kaos, ona aradığı kilidi vermişti böylece. İki arasında bölgeye kuşlar olmadan girmek, sonu her yaşayan için ölmek demek olan bir deneme olacaktı.

Ancak Mavi Dünya sınırlarında gezinmeyi adet edinen bazı kanun tanımaz gölgecanlıların bu sırrı dünyadaki bazı açgözlü insanlara vermeye başlamasından sonra mevcut kilitler kral Kalsor tarafından yeterli görülüp bu ağacın yetiştirilmesi yasaklanmıştı. Rtambuse'un peşinde olduğu asa da şu an karşısında duran ağacın dallarından yapılmıştı.

Ağaç tamamen suyun yüzeyine çıkınca Rtambuse ilk defa bir mavi ağaç görmenin verdiği heyecanla derin nefes almaya başladı. Bir süre sonra da bu halet-i ruhiye bir gülme krizine dönüştü. Ancak kendini hemen topladı. Ağaca dikkatlice baktı. Mavi bir camı andıran bu ağaç bir insan boyundan fazla uzun değildi. Gövdesi biraz yana yatmıştı. En altta bulunan en uzun dal ağacın eğimini dengelemek için gövdeye zıt yönde uzanmıştı. Gövdenin doğrultusunda uzanan ikinci dal ise kökünden çıkan en kısa dalla birlikte uçlarını hafiften yere doğru sarkıtmıştı. Son dal ise Gasra şelalesinin akmayan suyuna doğru uzanıyordu.

Keyifli Rtambuse yüzüğün titreşimler yaymaya başladığını hissedince:

– İşte kapının açılma vakti geldi, dedi içinden.

Aniden suyun içinden fırlayan dört Ufis kuşu yüreğini ağzına getirdi. Kuşların bu ani hareketinden

dolayı üzerine sıçrayan suya aldırmadı. Ufisler birkaç saniye havada kanat çırpıttıktan sonra anneleri sayılan ağacın ayrı ayrı dallarına kondular. Rtambuse soğukkanlılığını korumaya çalışarak olanları seyrediyordu. Kuşların tiz çığlıkları duyulunca ağacın mavi bir ışık yaymaya başladığını gören Rtambuse biraz geri çekilme ihtiyacı duydu. Su kıvamına gelen ışık ağacın suyun altından beraberinde getirdiği toprağa yayılmaya başladı. Toprakta da taşan kıvamlı ışık göletin üzerine dağıldı. Sonunda Gasra şelalesinin akmayan suları tamamen maviye dönüştü.

Mavi ağacın koruyucuları olan aslanlar her şeyin doğal durumuyla gerçekleşiyor olmasından dolayı buldukları oyuklarda sessiz bekliyorlardı. Rtambuse gölete doğru yürüdü. Gölete gelince adımlamayı kesmedi. Maviye dönüşen su katılaşmış ve yürünebilir bir hal almıştı. Başka bir şeyle ilgilenmeden balıkların asılı olduğu şelalenin dökülür görünen kısmına doğru yürüdü. Oraya geldiğinde de yine durmadı. Masmavi bu duvara çarpıp arkasına geçti. Adımına sağlam bir konak buluncaya kadar ayaklarıyla sağı solu yokladı.

Yeni geldiği yer dışarıdan daha az aydınlık olduğu için bir süre gözlerinin alışmasını bekledi. Yere sağlam bastığına ikna olunca başını kaldırıp etrafına baktı. Olduğu yere inanamıyordu. Kalsor'un ünlü labirenti... Bir süre hayranlıkla seyretti manzarayı. Oldukça sıcak bir yerdi burası. Siyah renkli taşlardan yapılmış köprüler ve tavanı ayakta tutan dev sütunlardan başka bir de aşağıda kaynayan bir magma göleti

vardı. Bu sıcak lav sadece gölgecanlılara zarar vermiyordu. Kalsor'un asayı koruma planı yaparken sadece Gelpagoren'den değil başka dünyalardan gelecek tehlikeleri de düşündüğü ortadaydı.

– Yüce kral Kalsor... Senin kudretini de aşacak birini bu labirentle durduramazsın. Ellerini havaya kaldırdı. Olanca gücüyle bağırdı.

– Durduramazsın.

Orada durup biraz bekledi kuşların gelmesini. Geriye dönüp baktı. Sadece karanlığı görebildi. Ama beklediği gibi Ufisler de geldiler çünkü yüzükten ayrılmak onların ölümüne neden olurdu. Kuşlar ana ağaçtan uzaklaştıkları için şimdi o ağacın beşinci dalından yapılmış olan asanın olduğu tarafa doğru uçacaklardı. Ve tabii bunu da yüzükten fazla uzaklaşmadan yapacaklardı.

Fazla beklemesine gerek kalmadan dört kuş sırayla labirentin olduğu tarafa geldiler. Yüzüğün birkaç metre yüksekinde uçuyorlardı. Asa da mavi ağaçtan yapılmış olduğu için şimdi bir nevi kardeşleri olan asaya doğru uçuyorlardı. Rtambuse'un tek yapması gereken kuşları takip etmektir. Ancak geçeceği köprüler oldukça dikkatli olmasını zorunlu kılıyordu. Mabebe sürgün edilmeden önce kendisinden yaşam ateşinin alınması aşağıda kaynayan lav göletini kendisi için büyük bir tehlike haline getirmişti. Bedeninde takatin biraz eksildiğini hissediyordu ancak bu onun yavaşlamasına neden olmadı. Aksine kendini zayıf hissettiği her anda yaptığı gibi iyice vücudunu gerdi. Tüm gücünü toplamaya çalıştı.

– Haydi, bakalım Ufisler. Bana kardeşinizin yerini gösterin.

Gururlu bir gülümsemeyle kuşların peşinden yürümeye başladı. Kuşlar tabiatları gereği en kısa yoldan asaya ulaşmaya çalıştıkları için sabit bir yönde ilerlemiyorlardı. Çünkü yüzüğün dolayısıyla Rtambuse'un uçamadığını düşünmeleri mümkün değildi.

Havaya yayılan duman kokusu Rtambuse'u biraz rahatsız etmeye başlamıştı. Bu ağır hava nefes almasını zorlaştırıyordu. Ara ara yerden yükselen buhar kümeleri yoğunlaşıyor, önünü görmesini zorlaştırıyordu. İlk elli metrelik köprüyü geçtiklerinde kuşlar sol tarafa yöneldiler. Rtambuse yolun biraz ilerisine baktığında ileride kendilerini bekleyen bir dolu yol ayrımı olduğunu gördü. Yol göstericilerine tamamen güvendiği için bunu fazla sorun etmedi.

Etrafın bu kadar sessiz oluşu şu anda kalbini ürperten tek duyguydu. Bu yolu her zaman Arut ile birlikte geçmiş olan kuşlar şimdiki efendilerinin kim olduğunu ve nasıl bir amaca hizmet ettiklerini bilmeden Rtambuse'a yol gösteriyorlardı. Önde kuşların yaydığı mavi ışık arkada kendisini takip eden ve zemine göre şekil değiştiren gölgesi olduğu halde Rtambuse ikinci köprüde yürüyordu. Her şeyin düşündüğünden daha kolay olması yolda başka tılsımların da olup olmadığı hakkında kafasında soruların oluşmasına neden oldu. Kendisini bildiği kadarıyla bu köprülerden geçtikten sonra aşağıya inen bir merdivene ulaşması, oraya kadar herhangi bir engel ya da tılsımın olmaması gerekiyordu. Kalsor acaba bu kadar tedbiri yeterli

bulmamış olabilir miydi? Kendisinden ve seçilmiş bir kişiden başkasının bilmediği bir kilit daha var mıydı? diye düşünürken bir yandan da etrafına bakınıyordu. Ummadığı bir şeyin kendisini lavlara yuvarlamasından korktu. Bu onun ölümü anlamına gelirdi.

– Ben kendi ölümünden değil halkımızın gerçek liderini kaybetme tehlikesinden çekiniyorum. Bu yüzden de en dikkatli olması gereken benim. Ben bu gidişi değiştiremezsem halkımız belki bir daha asla kendilerini olmaları gereken yere taşıyacak lideri bulamayacak.

Bütün bu düşüncelerle vicdanı gayet rahat bir şekilde yoluna devam ediyordu. Şu an sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

Kuşlar yeni yol ayrımına geldiklerinde tekrar sola döndüler. Önlerinde birkaç yol ayrımı daha görüldü. Rtambuse kuşların biraz hızlandığını düşünerek daha sık ve uzun adımlar atmaya başladı ona göre kuşlar gerçekten hızlanmış ama kendisi onlara yetişmek için daha çok enerji harcıyormuş gibi görünse de hisleri, hızında herhangi bir değişiklik olmadığı konusunda şüpheler telkin etmeye başlamıştı. Algılarında bir tuhaflık olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

Gerçekten de her hareketi olduğundan daha hızlı olarak algılamaya başlamıştı. Kol ve bacaklarında var olduğunu zannettiği devinim bir yanılgıdan ibaretti. Birden kaslarında hissettiği yorgunluk içine bir ürperti yaydı. Sadece yürümüş olmasına rağmen bacaklarının çok uzun bir yolu koşarak gelmiş gibi yanması normal değildi. Bir tuhaflık olmasından

şüphelenip adımlarını hızlandırdı. Kuşlar zaten bir an önce hedeflerine varmak istiyorlardı. Bu yüzden Rtambuse'un hızlanması bilincinde olmasalar da onların da işine geliyordu. Kalp atışları sıklaşmaya başlayınca bunu heyecana yormak o anda aşırı iyimserlik gibi göründü. Anlayamadığı bir şeyler oluyordu. Bu yüzden bir an önce asanın olduğu yere ulaşmak için var gücüyle koşmaya başladı. Soluduğu hava yavaş yavaş ağırlığını hissettirince Rtambuse buradaki gaz ve buharın bedenine böyle bir etki yaptığını anlamakta gecikmedi. Demek ki sadece lavlar değil hava da bir tür korumaydı. Gücü tükenmeye başladı. Artık hızlı adımlar atamıyordu. Onunla birlikte kuşlar da yavaşladılar. Rtambuse onlara baktı.

Yeni dönemece geldiklerinde hangi yöne gittiklerine bakmak için başını yukarı kaldırdı. Kuşlar bu kez sağ tarafı seçmişlerdi. O da onları takip etti. Başı halsizlikten göğsünün üzerine düşmüştü. Ne kadar daha devam edebileceğini kestirmeye çalışırken başarısızlık ihtimali ve zayıflık utancı yeniden kendini toparlamasına yardımcı oldu. Yine hızlı bir biçimde yürümeye başlasa da bu fazla uzun sürmedi. Gücü yine tükendi. Belki de dedi kendi kendine, bu kullanabileceğim son gücüm-
dü. Başaramama ihtimali geldi aklına. Bu da büsbütün enerjisini aldı götürdü. Gelpagoren'de üstün bilgi sahiplerince yapılmış ve varlık sahasındaki milyarlarca ihtimali gerçeğe dönüştürme kudretine sahip olan asaya bu kadar yaklaşmışken yüzlerce yıl önce yaşamış bir kralın kurduğu basit bir tuzakla eli boş dönmek ve belki de ölmek... Bunu düşünmek bile ölümden daha acı geldi. Aklı başında yaşadığı tüm ömründe hep

Gelpagoren tahtını elde etmeyi ve tüm ırklardan üstün olduğuna inandığı halkını layık olduğu yere taşımayı kendine amaç edinmişti. Kalsor'a içinden lanetler okuyordu. Ama bunu yapmak için bile artık gücü kalmamıştı. Gördüğü her şey kararmaya başladığında bunun ışığın azlığından kaynaklanmadığını fark edecek kadar kendindeydi hala. Başını kaldırıp kuşların nerede olduğuna baktı. Hemen önünde uçan ufislerin mavi parlıtısı gördüğü son şey oldu. Dizleri üstüne çöktü, vücudu öne doğru düştü. Son bir devinimle ellerini düşeceği yere doğru uzattıysa da bir boşluğa yuvarlandı. Birkaç basamak aşağıya...

Rtambuse gözlerini açtığında aşağıya doğru uzanan kırk basamaklı bir merdivenin en üst basamağında buldu kendini. Düşüşün etkisinden vücudunda ağrılar vardı. Başını biraz kaldıracak takati kendinde bulunduğu görüşü iyice netleşinceye kadar hemen hemen sabit bir noktaya baktı. Merdiven basamaklarını seçebildi önce. Gözlerinin gördüğü alanın etkisinde daha fazla bir heyecan kaplamıştı kalbini. Yavaşça ayağa kalktı. Etrafına hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı. Merdivenler aşağıda bir köprüye kadar iniyordu. Köprünün altından akan sular sağ ve sol tarafa doğru akıyordu ve her iki tarafa akan sular yaklaşık yirmi adımlık bir akış alanından geçip karanlık görünen bir boşluğa dökülüyordu. Rtambuse'un olduğu yerden suyun nereden geldiği görüleliyordu. Köprünün biraz ilerisinde üzerinde parlayan madenlerin bulunduğu siyah taştan duvara yaslanmış her biri bir alttakinden

daha küçük yarım daire şeklindeki beş havuzun parlayan suları görülüyordu. Bazı yerleri masmavi bir ışığa boğulmuş bazı yerleri ise karanlığın en koyusuna gömülmüş devasa odayı seyretmekten hareket etmeyi akıl edemeyen Rtambuse'un bilinci tamamen yerine geldiğinde ufis kuşlarının ne kadar sabırsızlandığını fark etti. Onlardaki sabırsızlık Rtambuse'un orada ne için bulunduğunu hatırlattı. O da dikkatli bir şekilde merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

Labirentteki ağır hava burada yoktu. Hafif bir nem ve hoş bir koku Rtambuse'un rahatlamasını sağladı. Kuşlar önde o arkada her basamak indiklerinde sürgün gölgecanlının heyecanı artıyordu. Mavi ve siyah rengin buğuyla karanlığa karışması gibi birbiri içinde, üstünde, altında olduğu bu mekânda Rtambuse dairesel piramidin tepesinde bulunan asayı fark etmekte gecikmedi. Karanlık suyun üstündeki köprüye geldiğinde az önce kaynağını merak ettiği suyun nereden çıktığı ile ilgili herhangi bir soru beyinde oluşmadı. Şu an asaya doğru yürümek tek arzusuydu.

Köprüyü geçtiğinde yer yer ıslak olan siyah zeminde adımlamaya başlamıştı. Yaklaşık otuz adım attığında kendini dairesel piramidin bir adım önünde buldu. Ufis kuşları ağacı gördükleri zamankinden daha sabırsız görünüyorlardı. Birden Rtambuse'un içine dolan tedirginlik onun etrafa göz atmasına neden oldu. Etrafta kimseler yoktu. Ufislerin kanat sesleri de çağlayan suyun sesinden dolayı belli belirsiz işitiliyordu. Olduğu yerde başını yukarı kaldırdı ve asanın mavi ışığını seyretti. "Sonunda sana ulaşmayı başardım.

Bu benim sürgün edilmemin bedeli olacak Gelpagoren için.” Biraz durduktan sonra yine kendi kendine “Öyleyse soruları cevaplamanın zamanı geldi.” dedi. Biraz daha yaklaştı. İlk yarım dairenin basamaklarını tırmandı. Yedi basamak çıkınca birinci yarım daire şekilli havuzun yanı başında bulunan bir adım genişliğindeki zemine ayak bastı. Burada da suyun rengi simsiyahtı. Hemen önünde uçan ufis kuşlarından biri yerinde sabit kalırken diğer üçü bir üst basamağa çıktı. Rtambuse:

– İşte son kilitleri de açıyorum Kalsor. Senin labirentin, zehirli gazların, ölüm suyun beni engellemeyemedi. Beni ve soyumdan gelecek olanları bekleyen zafer sadece birkaç basamak yukarıda.

Geride kalmış olan Ufis birden, beş adım genişliğindeki havuza daldı. Siyah su kuşun daldığı noktadan başlayarak maviye dönmeye başladı. Rtambuse iyice berraklaşmış bakışlarıyla olanları seyrederken gayet serinkanlı görünüyordu. Su tamamen mavi olduğunda artık yürüyerek bir üst basamağa yürüyebileceğini bildiği için sakın adımlarla zeminin üzerinde ilerledi. Kalan üç Ufis bir üst havuzda havada sabit duruyorlardı. Rtambuse merdivenlerden çıkınca yine bir kuş orada kaldı diğer ikisi daha yükseğe uçtular. Sürgün Rtambuse biraz bekledi. İkinci kuş da aynı şekilde suya daldı. Birinci basamakta olan her şey burada da aynen gerçekleşti. Rtambuse bu şekilde son havuzu da geçti. Şimdi asanın bulunduğu yarım dairenin basamakları önündeydi. Sakin tavırlarını hiç bozmadan basamakları çıktı.

Şimdi tam asanın karşısında duruyordu. Gözlerini asadan ayırmadan yaklaştı. Elleri uzanınca asanın yaydığı mavi ışık yavaş yavaş azaldı. Etraftaki kayalarda bulunan ışıklar da söndü. Ortalık iyice karanlığa gömüldü. Rtambuse hala sakindi.

– Şimdi sor bakalım sorunu İhtimallerin Asası onun böyle demesiyle ortalığı çınlatan bir ses duyuldu.

– Kral Kalsor’un kilitleri tek tek açıldı. Asa kendini serbest kılacak cevabı duymak istiyor.

Rtambuse sevinçle haykırdı:

– Kalsor’un sorusuna cevap vermeye hazırım, diye haykırdı.

– Öyleyse asanın gücünü talep eden kişi “Sorusu olmayan cevap” nedir?

Gölgecanlı kendinden emin bir şekilde:

– Varlık, diye haykırdı.

Bu cevaptan sonra asa yeniden eski ışığını kuşandı. Duvarlar aydınlandı. Rtambuse’un önünde artık hiçbir engel yoktu. Ellerini uzatıp asayı aldı. Havada asılı olarak burada korunan asa artık tamamen onundu. Cin, ellerine yayılan fakat asadan değil kendi içinden gelen sıcaklığı hissetti. Evrende var olan ihtimal kümelerinden en az beş tanesine yön verebilecek şekildelemlendirebilecek bir güç... Onun ellerinde sımsıkı tuttuğu asa öyle bir gücü kontrol edebiliyordu.

Asayı ele geçirdiği zaman oldukça mutlu olan Rtambuse belli bir süreden sonra asayı kullanmanın kendisine ne gibi zararlar verebileceğini düşünerek tedirginliği teslim oldu. – Lanet olası Orfin de geldi,

dedi içinden. Gerçekten de Orfin kendisine doğru aceleyle yaklaşıyordu.

– Keşke amacıma ulaşmak için daha çok içime sinnen bir yol olsaydı. Bu lanet ihtiyara muhtaç olmak fena halde eziyor gururumu. Ama belli bir zamana kadar onun da kahrını çekmek zorundayım. Sırası gelince ona da haddini bildireceğim.

– Görüyorum ki başarmışsın. Şimdi hemen benimle gel. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok.

– Senin istediklerini yaptım Orfin. Asayı kullanmanın benim sonum olma ihtimali de var. Hayatımı kaybedebilirim. Böyle bir iş için fazlasıyla büyük bir risk alıyorum.

– Eğer şu an yaşadığın hayata hayat olarak bakıyorsan sana söyleyecek bir sözüm olmaz. Sen olmasan da ben işlerimi halledebilirim. Belki bu kadar kolay olmaz sadece. Ama sen istediğin şeylere ben olmadan asla sahip olamazsın. O yüzden düşüncesizce konuşmayı bırak da işimize bakalım.

Orfin sinsi gözlerle yaptığı blöfün Rtambuse üzerinde etkili olup olmadığına baktı. Gölgecanlı için başka çare yoktu.

– Senin dediğin gibi olsun.

Mabetten epey uzaktaydılar. Büyük duanın bitmesine epey vakit vardı. Bunları da düşünerek Rtambuse Orfin'in amacına hizmet etmek için onunla birlikte Tuda ormanı sınırının yolunu tuttu.

Sınıra geldiklerinde Orfin yine Rtambuse'un sınırlarını bozacak şekilde emirler vermeye başladı.

– Sen buradan bir koridor aç asayı kullanarak ben de onları ormana getireceğim.

Orfin ormana daldı. O gözden kaybolunca Rtambuse elindeki asaya baktı. Tüm Gelpagoren içinde en güçlü asaydı bu. Uzunca bir süre hayatını ortaya koymasını gerektiren bu riski göze almasının doğru olup olmayacağını düşündü.

– İşte geliyor Orfin. Aşa böyle der demez Sorve hemen ayağa fırladı.

– Sakin görünüyor. Sanırım her şey yolunda. Haydi bak bize işaret ediyor. Yanına gidelim. Koşar adımlarla Orfin'in yanına geldiler.

– Size söylememiş miydim? İşte yolun sonuna geldik. Bu sınırdan sonra sizi istediğiniz gibi mutlu bir hayat bekliyor. Kimsenin sizi tanımadığı bir yerde eminim çok mutlu olacaksınız. Neyse diğer ayrıntıları sınır geçtikten sonra konuşuruz. Birazdan göreceğiniz şeyler sizi ürkütmesin. Bu sınır bildiğimiz sınırlardan biraz farklı. Dolayısıyla o sınırı aşmak da bildiğimiz sınırları aşmak gibi bir şey değil.

Aşa'nın bedeninde bir halsizlik vardı. Korkuyordu. Eğer Sorve bu yaşlı adama bu kadar güvenmeseydi kendisi tek adım bile atmazdı. Sorve'ye baktı. Onaylar halini görünce o da kabullendi olacakları.

– Ormana doğru yürüelim.

Orfin'in böyle demesiyle üçü birlikte ormanın sınırına kadar yürüdüler. Oraya geldiklerinde Sorve karşılarında duran sise ve sisler arasında duran ve

oldukça heybetli görünen ağaçlara baktı. Her şeyin yolunda gitmesi için biraz dua etti. Ama dua ederken içinde oluşan bir suçluluk duygusu hissetti. Sanki hakkı olmayan bir şeyi verileceğinden emin bir şekilde istiyormuş gibi geldi kendisine.

– Birazdan burada bir koridor açılacak. Bu ormanı başka türlü geçemezsiniz.

Aşa hemen lafa karıştı.

– Ama sen istediğin zaman kolaylıkla geçebiliyorsun Orfin, dedi.

Prensesin bu beklenmedik cümlesi Orfin’i kızdırdı ama belli etmemeye çalışarak:

– Bu zavallı ihtiyarın uzun ömrü boyunca bazı ayrıcalıklar kazanmış olması kızdırmazın sizi sevgili prenses.

Orfin bir an önce her şeyin olup bitmesi için o kadar sıkılmıştı ki kendini elinde olsa bu ikisini bir tekme savurarak sınırın öbür tarafına atacaktı. Çünkü zaman hızla geçiyordu. Peşlerindeki Sefar kralının onları bulması an meselesiydi. Orfin ormana gözünü dikmiş koridorun açılmasını bekliyordu.

– Bu aptal Rtambuse vazgeçmiş olmasın sakın, diye geçirdi aklından. Fakat bu da pek mümkün görünmüyordu ona en son söylediği sözler gerçekten de etkili olmuştu. Gelpagoren tarafında bir terslik de olmuş olabilirdi. Belki Arut durumun farkına varmıştır.

– Hayır dedi. Duanın bitmesine daha zaman vardı. Hem de fazlasıyla. Haydi, Rtambuse. Orfin dışlerini sıktı. Etrafına bakındı. Can sıkıcı bir sessizlik

kaplamıştı her yanı. Sıkıntının prens ve prensesi de etkilemesinden korkuyordu. Tam da sonuna gelmişken onların vazgeçmeleri tam bir felaket olurdu. Kendisinden aciz gördüğü bu varlıklara bu kadar muhtaç olması sıkıntısını daha beter hale getirdi.

Aşa ve Sorve ne olacağını merakla bekliyorlardı. Fazla endişeli görünmemeleri Orfin'i biraz rahatlattı. Ancak arkadaki seyrek ağaçlıktan gelen bir ses üçünün de tüylerini ürpertti. Telaşla o tarafa doğru baktılar. Duydukları sesin ne olduğunu ve kimden ya da neden geldiğini anlamaya çalıştılar. Gözleriyle aradıkları şeyi bulduklarında hepsinin kanı dondu. Sefar kralı Sodu atının üzerinde kendilerine doğru seğirtmişti. Aşa ve Sorve ne yapacaklarını bilemediler. Daha dün kendilerini bağışlayan ve oldukları durumdan kurtarmak için bir çare bulmayı kabul eden babalarına ihanet etmişler, ondan kaçmışlardı. Bu sefer ikisinin onu ikna edebilecek herhangi bir mazeretleri yoktu. Orfin olanların şaşkınlığını hemen üzerinden atıp ne yaptığından emin ve de çok acele bir şekilde ormana daldı.

Orfin Gelpagoren tarafında Rtambuse'u öylece düşünürken buldu.

– Sen ne yaptığını sanıyorsun. Her şey mahvolmak üzere aptal. Hemen kalk ve onları bu tarafa getir. Yoksa hayatına hemen burada ben son vereceğim.

Rtambuse, Orfin'in öfkesini görünce bir an afalladı. Asaya baktı.

– Madem bu kadar önemli bu iş o halde hemen yapalım. Sen Sefar'a geçip onlara ormana girmelerini söyle. Orfin öldürmek istiyormuşçasına baktı

Rtambuse'a. Hemen sınırın diğerk tarafına geçti. Sodu onlara epey yaklaşmıştı. Korkudan kımıldayamayan iki gence seslendi.

– Haydi, hemen ormana girmeliyiz. Prens ve prenses Orfin'i görünce yürekleri biraz sakinleşti. Bu sefer onları bırakmamıştı. Orfin artık fazla gücü kalmadığını hissediyordu. Bu arka arkaya geçişler onu gerçekten yoruyordu. Ama elinden başka bir şey de gelmiyordu. Aşa ve Sorve'nin ölmeden sınırı geçmelerinin bu koridordan başka yolu yoktu. Ormana daldıklarında Sodu oldukça yaklaşmıştı onlara.

Orfin biraz durdu. Sonunda Rtambuse koridoru açmayı başarmıştı. Karşılarında duran çevredeki genel renk uyumuna biraz ters düşen yumuşak hareketlerle kendi içinde dönen bir helezondu. Hemen o helezonun içine daldılar.

– Etrafınızda gördüğünüz hiçbir şeye aldırmayın, dedi Orfin. Onlar sadece ihtimaller. Hiçbiri gerçek değil. Korkmadan sadece yürüyün. Birazdan bitecek her şey.

Bu sözler ikisi üzerinde fazla etki yapmamıştı. Dehlinin her yanından üzerlerine doğru kendilerinin değişik halleri geliyordu. Koridorun duvarlarına çarpan ihtimaller anında yok oluyordu ama yine Aşa ve Sorve'nin yüreği korkuyla kabarıyordu. Bastıkları yer sanki yokmuş gibi hissediyordu ikisi de. Etraftan gelen ürkütücü görüntülerden görüşlerini sakınabilmek için önlerinde giden Orfin'in sırtından başka bir yere bakamaz olmuşlardı. Orfin ise neredeyse geriye dönüp onları sürükleyerek götürecekti. Arada bir arkalarına bakıyor

kral Sodu'nun da gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Sadece birkaç saniye, ihtiyacı olan buydu. Fazlası değil.

Dehlizin duvarlarındaki renkler iyice birbirine karışıyor tuhaf sesler duyuluyordu. Bir yanda iki günahkâr çocuğunu cezalandırmak için bütün hırsıyla çabalayan bir kral diğer yanda nasıl bir hayata adım attıklarının farkında olmayan iki çaresiz genç bu dehlizin tüm yankılarını kendi gövdeleriyle dindirmeye çalışıyorlardı.

Aşa, Sorve'nin elini sımsıkı tutmasına rağmen kendini eskisi kadar güvende hissedemiyordu. Sorve ise çaresizliğin verdiği bir cesaretle kendine söylenenleri yapıyordu. Kendi içine sürekli güçlü görünmesi gerektiğini haykırıyordu. Ölüm de felaket de mutluluk da ikisinin olası kaderiydi. Buna Aşa'yı kendinin sürüklediğini düşünüyordu artık. Aşa'nın güvenini hep sağlam tutabilmek için güçlü görünmeye olağanın üstünde gayret ediyordu. Sonuç ne olursa olsun ancak bu şekilde ikisinin de başlarına gelebilecek her şeye pişmanlık duymadan razı olacağından emindi.

Oldukça uzun bir süre koştuklarını düşünerek ne kadar yol aldıklarına bakmak için Sorve arkasına döndü. Gözlerine inanamadı. Bu kadar zamanda ancak otuz kırk adımlık bir mesafeyi aşmışlardı. Durumdan dolayı oldukça endişelenen Sorve daha hızlı koşmaya başladı. Öyle ki Orfin'i de geçmek istedi. Ancak Orfin onu kolundan yakaladı. Aynı hizada yola devam ediyorlardı şimdi. Orfin tüm yorgunluğuna rağmen elinden geldiği kadar hızlı koşmaya çalışıyordu. O da bir ara arkasına döndü onun gördüğü manzara daha beterdı. Kral Sodu

da koridora girmişti. O da aynı Sorve'nin verdiği tepkiyi vererek hızlandı. Aklına binlerce düşünce girip çıkıyordu. Çocukları kralın elinden kurtarmak biraz zora girmişti ama hala her şey bitmiş değildi. Sodu'nun daha önce böyle bir koridor görmediğini tahmin ediyordu. Eğer tahminlerinde yanılmıyorsa bu, onun için bir felaket olabilirdi. Burası insanların kendi gerçek kişiliklerini kaybettiği bir yerdi. Bir insan ancak yardım olarak buradaki korkularla kaybolmadan başa çıkabilirdi. Daha öncesinde Sorve'nin yolunu kaybedip buraya yaklaşmasını ve kalbinin korkulara hazır olmasını sağlamıştı. Sodu'nun böyle bir tecrübesi olmasına ihtimal vermedi.

Ayakları yakarcasına bir kaçış her üçünün de yüreğini ağzına getirmişti. Ciğerler yırtılıyor, göğüs kafesleri yükselip alçalıyordu. İki genç tamamen bilinçlerini kaybetmiş bir haldeydiler. Orfin birden bağırdı:

– Rtambuse !

Sonunda umduklarına nail olmuşlardı. Koridorun sonu biraz ileride kendini gösterdi. Aşa ve Sorve'nin gözüne bu koridorun sonu biraz bulanık görünüyordu. Orfin:

– Başarmak üzereyiz. Bu sözleri duyan genç âşık kardeşler nasıl bir duygunun kendilerini sardığını pek anlayamasalar da biraz rahatladılar. Hızlarını hiç kesmeden yolun sonuna doğru koştular. Yol bittiğinde ilk Orfin kendini attı dışarıya. Arkasından Aşa sonra da Sorve.

Yere yuvarlanmışlardı. İki genç biraz afalladılar. Farklı bir hava farklı bir dünya onların hayati

rutinlerinin titremesine neden oldu. Rtambuse hemen oradaydı. Orfin sınırı geçmenin gençleri nasıl etkileyeceğini şimdi düşünemezdi. Bu yüzden bu konuyla ilgili tek kelime etmeden hemen Rtambuse'a doğru atıldı:

– Hemen kapat şu koridoru Rtambuse! Gölgecanlı son kez emir aldığını belli etmeye çalışan hareketlerle asayı havaya kaldırdı. Asayı kullanmak onu fazlasıyla yoruyordu. Yine de dişini sıkıp son kez asanın gücünü talep etti. Koridor yavaş yavaş kapanmaya başladı. Daire şeklindeki giriş küçülüyordu. Orfin bir an önce kapanmasını görmek istiyordu. Sodu bu tarafa geçmeden bu iş bitmeliydi. Baktıkları daire daha da küçüldü. Artık tamam, diyemiyordu Orfin bir türlü. Şimdi koridorun girişindeki dairenin çapı hemen hemen bir kol uzunluğu kadardı. Orfin kendini iyice sıkıyordu. Aşa ve Sorve de olanları hayretle izlemekten başka bir şey yapmıyorlardı. Orfin iyice rahatladı. Ancak daireden dışarı fırlayan Sodu'yu gördüğünde tüm dünyası bir toz yığınınına dönüşüverdi. Yere yuvarlanan Sodu hızla ayağa kalktı. Elinden fırlayan kılıcına atıldı. Kılıcı kaptığı gibi iki çocuğunun üzerine doğru hücum etti. Aşa ve Sorve ayağa bile kalkamadılar. Orfin bu arada hemen Rtambuse'un yakasına yapıştı.

– Hemen götür bizi buradan dedi. Asayı kullan yoksa hepimiz öleceğiz.

Rtambuse da şimdi neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Ama durumun tahmininden daha beter olduğunu görmesi uzun sürmedi. Orfin ve Rtambuse asaya tutundular. Bir mavi ışık peyda oldu ve ikisi kayboldu.

Ancak onlar giderlerken asayı götüremediler. Asa ve yüzük onların en son buldukları yere düştü.

Bu sırada yaşlıların mabedinde büyük dua bitmişti. Yüzüğün kaybolduğunun anlaşılması üzerine derhal bulmak için yaşlılar sağa sola koşuşturmaya başlamıştı. Tüm bu olanların içinde Arut soğukkanlılığını hiç yitirmeden sessizce mabetten ayrılmış şu an olduğu yere gelmişti. Uzaktan koridorun bu ucunda cereyan eden her şeyi seyretmişti. Şimdi de baba ve çocuklarına ve onların yakınlarında olan yüzükle asaya bakıyordu. Kral ve çocukları onu fark etmemişlerdi. Arut sağ elini ileriye doğru uzattı. Yüzük olduğu yerden havalanarak Arut'un eline geldi. Yüzük kendisine geçince Arut asaya hükmetme gücünü de almıştı. Ancak tüm bunlar olup bitinceye kadar Sodu ayağa bile kalkmamış olan iki çocuğunun kalbine kılıcını saplamıştı. Arut soğukkanlılığını korumaya çalışarak ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Asayı da kendine çekerek verdiği kararı uygulamak için ilerlemeye başladı. Yerde yatan iki gence ve babalarına yeterince yaklaştığında asayı kaldırdı.

– Kaderiniz size gelinceye kadar bekleyin, dedi ve asayı onların üzerine doğrulttu. Asadan çıkan mavi ışık üzerlerine hücum etti. Üçü de tamamen maviye dönüşüncüye kadar o şekilde bekleyen Arut hepsinin hareketsiz kaldığını görünce asanın gücünü serbest bıraktı. Şimdi karşısında maviye dönüşmüş üç heykel vardı.

Gelpagoren'de güneşin batmasına epey vakit vardı. Uselya ve Ayzer, Hirb'in kendilerine refakat

etmesinden son derece memnun olarak Şimdi Arut'un davetine icabet etmek üzere mabetten ve küçük köyden biraz uzağa doğru gidiyorlardı. Uselya dinlenmiş ve rahatlamış görünüyordu. Yüzü bir papatyaya kadar canlıydı. Tek aşkı ve can yoldaşı Ayzer'in yanındaydı. Sanki her Şey yoluna girmiş gibi mutlu hissediyordu. Şu an içine bu sevinci bir rzgr gibi üfleyen Şey ise ona güvenmekte haklı olduğunun ortaya çıkmasından başka bir Şey değildi. Adımları gururdan ziyade bir vecd ile toprağa dokunuyordu. Kendisinden çok gidecekleri yerle ilgili olan Ayzer bir an durup gözlerinin içine değil ucuna bile baksa kim bilir yüreği ne kadar büyük bir mutlulukla dolar diye düşünüyordu. Bunu kendisi yapmak istedi. Bir an durup onun gözlerini görmek... Ama yanlarındaki mabed hizmetkrının varlığı bu sıra dışı durumu Şu an dışa vurmasına engel oldu. Ama olsun dedi içinden, nasıl olsa güzel günler bizi bekliyor artık onunla paylaŐacak çok uzun zamanlarımız olacak yakında. Şu an yürüdükleri yol ikisinin mutluluğuna gidiyordu. Umudu tüm o karanlık günlerden karanlıktan da koyu gecelerden sıyrılıp kendine bir patika bulmuş en yükseğe doğru tırmanıyordu.

– İŞte Efendi Arut orada bekliyor.

Arut Şu an tırmanmakta oldukları eğimi az tepenin en yüksek noktasında onlara sırtı dönük olarak ayakta duruyordu. Yaşlı küçük bedenini saran elbisesinin rzgra sarkmış kısımları gelenleri selamlar gibi dalgalanıyordu. DuruŐundan baktığı yere nasıl baktığını az çok tahmin etmek mümkün oluyordu. Düşünceli. Ama endişeli değil.

Geride bıraktıkları mabet tarafından esen hafif rüzgâr dört bir yanda açmış çiçeklerin kokusunu onlara ulaştırıyordu. Gördükleri ağaçlar oldukça uzaklarındaydı. Ara ara gelen kuş sesleri alışıktı. Onların tarzda olmasalar da Ayzer ve Uselya'nın kalplerine huzur veriyordu. Yürürken ayaklarının altında ezilen çimenlerin hemen kendilerini toparlamaya çalışmaları da gözlerinden kaçmamıştı. Yumuşak toprak kendisi gibi yumuşak ve esnek bitkilere can veriyor olmalı. Ezilmiş gibi görünenler hemen doğrulabiliyor. Bu sağlamlıklarından değil yumuşaklıklarından olsa gerek diye düşündü Ayzer. Sessizlik bir an Ayzer'e yaşadıklarını anımsattı. Doğduğu yere dönüşünü, yargılanmasını, cezasını, savaşını, Uselya'yı en zor anında başucunda buluşunu, gölgeleri, mabedi, cezayı ve bedeli... O da kendini rahatlamış ve güvende hissediyordu. Belki de birazdan Arut kendisine cezasını çektiğini haber verecek ve buradan Ador'a rahatça dönebilmeleri için bir yol gösterecekti. Kendi düşüncesine göre yeterli olacak kadar acı çekmişti. İçindeki iyiliği tüm olumsuzluklara rağmen canlı tutmayı başarmış ve Ralka gölü çevresinde yaşayan hayvanlara yardım etmek için hayatını tehlikeye atmış, üstelik bunu da cezadan kurtulmak için değil tamamen onlara yardım etmek istediğinden yapmıştı. Sonuçta olanlar şu an iki elinde duruyordu. Kalın çaputlarla bağlanmış yılanlar kendisine oldukça büyük acılar vermişti. Uykusu bile zamanda bir sıçramadan çok zamanı yavaşlatan acıyı en kalın hatla kaderine yazan bir boyut haline gelmişti.

Yola çıktıklarından beri yılanlar hiç bugünkü kadar sakin ve hareketsiz olmamıştı. Canlı olduklarını kendi

kanının akışından anlayabiliyordu. Kendisine tuhaf gelse de bu durumdan rahatsız olmak için bir sebep bulamadı. Onlar da anlamışlardır belki görevlerinin bittiğini.

Yokuş yukarı çıkmak Ador'dan gelen misafirleri biraz yormuş gibiydi. Ayzer Uselya'ya:

– Nasılsın? dedi gülümseyerek. Uselya bu ani soruya omuz silkip iki kere gözlerini kırpıştırarak cevap verdi. Bu sessiz cevap Ayzer'in hayatta en çok sevdiği cevaptı onun bu hareketi kendisine kalbinin ne kadar açık olduğunun bir tezahürüydü. O böyle yaptıysa gerçekten mutludur, gerçekten o an aldığı her nefes ilk sıcaklığını kaybedene kadar hatta ondan sonra bile tamamen sevgidir. Ayzer de mutlu oldu. Uselya'nın sadece yanında olması bile kendisi için yaşama eylemine olağanüstü anlamlar vermek için bir sebepti. Şimdi tam olarak emindi ki mavi gökyüzü altında yürürlerken yanındaki can yoldaşının yüzüne eğilip baksa O kendisine gülümseyecekti. Bunu bilmek Ayzer'in kalbi için bir güven kaynağıydı.

– Hayatın anlamını ancak hayatı verenden öğrenebiliriz. Hayatı sadece yaşayabilenlerden değil, dedi Arut diğer üçü yanına geldiklerinde. Onlardan tarafa dönüp:

– Demek geldiniz. Ben de sizleri bekliyordum. Umarım iyice dinlenmişsinizdir. Epey uzun bir yoldan geldiniz çünkü.

Yaşından dolayı artık, hayatta olduğunun işareti olan alev, cansız ama sağlam bir renkteydi. Tıpkı

güneşin batarken aldığı renk gibi. Ayzer ve Uselya ona bakıyorlardı. Meraklı hallerini gören Arut:

– Elbette buraya bazı cevaplar bulma ümidiyle geldiniz. Bu merakınızın giderileceği konusunda sizi temin edebilirim. Ancak cevapların size yeni sorular sorduracağını da bilmenizi isterim.

– Hemen başlamamızın bir sakıncası var mı? Sizin de dediğiniz gibi gerçekten uzun bir yoldan geldik.

– Hemen başlayabiliriz. Ancak bir kişiyi daha bekliyoruz. O da gelmeli. Uselya ve Ayzer birbirlerine baktılar.

– İlk sorumuz beklediğimiz kişinin kim olduğu olabilir mi? Arut sakindi ve gülümsedi.

– Yolun uzundu Ayzer. Eminim sabrın da kuvvetlenmiştir.

O sırada geldikleri yöne doğru bakan Hirb:

– Daha fazla beklemeyeceksiniz. İşte o da geliyor, dedi.

Onlar da geriye doğru dönüp baktılar. Gelenin kimliği anlaşıldığında hayretlerini gizleyemediler. Uselya konuştu önce:

– Zelor'un burada ne işi olabilir ki? Arut hemen cevapladı bu soruyu:

– Kaderindeki kördüğümü çözmek isteyen yalnızca siz değilsiniz.

Zelor biraz da heyecanlı adımlarla onların yanına geldi ve selamladı. Ayzer, Uselya ve Zelor kendileri için son nokta olarak gördükleri bu yerde Arut'tan cevapları almak için sabırsızlanıyorlardı. Arut da onları daha fazla merakta bırakmak istemiyordu artık:

– O zaman gitmemiz gereken yere gidelim. Gidecekleri yer tepenin hemen altında uzanan geniş bir düzlüktü. Kısa ağaçlarla kaplı ve geldikleri tepenin daha dik olan yamacından aşağıya doğru indiler. Geçtikleri yerde bitki namına küçük çalılıklardan ve yer yer boy atmış otlardan başka bir şey yoktu. Kısa ve biraz yorucu bir yolculuktan sonra Arut'un dediği yere ulaştılar. Karşılarında duran üç insan heykeli meraklarına biraz da tedirginlik kattı.

– İşte sizin bütün sorularınızın cevaplanacağı yer tam olarak burası.

Hiçbiri bir şey söyleyecek cesareti kendinde bulmadı. Arut onların bu halini anlayışla karşılayıp devam etti.

– Sen Ayzer! Ador'da doğan ve mavi dünyaya gönderilen, insanca zaafılara yenik düşüp geri çağrılan ve doğduğu yerde kendi kanunlarına göre yargılanan ve cezasını çekmek üzere Ralka gölüne gönderilen oradan buraya çağrılan gölgelerden kurtulmayı başarak buraya ulaşan insan değil misin?

Hepsi neredeyse donakalmış bir halde o'nu dinliyorlardı. Ayzer bu durumda sadece:

– Evet, söylediklerinizin hepsi doğru, diyebildi. Arut şimdi biraz gülümsüyordu. Uselya'ya dönüp:

– Sen Uselya! Dünyada en çok sevdiğin insanı, yurdunuzun kutsal inanışları gereği gitmesi gereken yere uğurlarken bir an bile zayıflık göstermeyen, anne ve eş olma, bir yuva kurma hayallerinden düşünmeden feragat eden özlemini gururla dağılayan fakat Ayzer hatalarıyla geri geldiğinde onu affetmekte tereddüt

eden sonradan yine kalbini dinleyip onun yardımına koşan kişi değil misin?

Uselya nasıl cevap vereceğini bilemedi bir ana. Biraz durduktan sonra o da Ayzer gibi:

– Siz doğruyu söylediniz, dedi. Zelor sıranın kendisine geldiğini anlayınca boğazında bir yanma hissetti ama hemen toplardı kendini. Arut ona dönerek:

– Sen Zelor! Ador Zahmetçilerinden Ridar'ın oğlu. Kendi öz babası tarafından yurtları için feda edilen, olacakları hissettiği halde yapması gerekenlerden kaçmayan ve bunun sonunda da kalpleri kavuran bir hırsıyla mücadele eden, asla ayaklarını olduğu yerden bir adım bile geriye çekmeyen kişi değil misin?

– Siz doğruyu söylediniz bilge Arut.

– Yavaş yavaş anlatacağım, sizler de acele etmeden beni dinleyiniz. Çünkü bu kolay anlaşılır bir durum değil. Başta şunu bilmenizi isterim ki buraya gelene kadar sizin bizler gibi varlıklarla farkında olarak bir temasınız yoktu. Bildiğiniz sadece Ador ve mavi dünyanın varlığı idi. Oysa kâinatta yaşayan bizler yani Gölgecanlılar ve Ateşcanlıların yaşadığı dünyaların var olduğunu yeni öğrendiniz. Ayzer bu anda hemen bir soru sorma gereği duydu.

– Sizin varlığınıza en azından bilgi mertebesinde haberdardık fakat siz Ateşcanlıların da bizimle algılayabileceğimiz boyutta karşımıza çıktığından söz ediyorsunuz. Bunun anlamını bize anlatır mısınız?

Arut gülümseyerek:

– Merakını anlıyorum. Çünkü sen Ateşcanlılardan biriyle hiç karşılaşmadın. Uselya ve Zelor bu konuda

senden daha deneyimli sayılır. Çünkü onlar Orfin'le tanışıyorlar. İkisine dönüp:

– Öyle değil mi? dedi.

Onlar birbirlerine baktılar. Konuşmadan baş işaretiyle onayladılar. Arut devam etti.

– Zaten konunun çoğu Orfin'le ilgili diyebilirim size. Çünkü sizin buraya gelişinizde onun payı oldukça büyük. Ama size önce bu mavi heykellerin hikâyesini anlatmam konuyu anlamanızı daha da kolaylaştıracaktır.

Bir an gözlerine bir hüznün doldu. Derin bir nefes alıp verdikten sonra onlara Aşa, Sorve ve babaları Sodu'nun hikâyesini uzun uzun anlattı. Ne zaman ki hikâyede eksik bir taraf kalmadığına kanaat getirdi o zaman sustu. Oldukları yerde ayakta durmaktan yorulmuşlardı. Arut'un teklifiyle oturdular ve konuşmalarına öyle devam ettiler. Şu anda akılları öylesine zorlanıyordu ki olup bitenleri anlamak için. Merakları bu zorlanmanın algı eşiğini yükseklerle çekiyordu.

Ayzer heykellere bakıp:

– Şu anda onlar yaşıyorlar değil mi?

– Elbette diye yanıtladı bu soruyu Arut. Onların sadece algıları durdu. Senin boşlukta ilk uyandığın zamanki gibi bir durumdalar anlayacağın. Zaman onlar için durdu.

Asıl konuya yeni geliyordu. Bunu açılmak onun gerçekten zor olacaktı.

– Onlar buraya geldiklerinde babaları onların canına kıymak istedi. Kılıcını ikisinin de sinesine sapladı. Hain Rtambuse'un da yardımıyla onları buraya

getiren Orfin kaçışlarından hemen sonra buraya tekrar döndü. Bu sefer soruyu Zelor sordu.

– Bundaki amacının ne olduğunu biliyor musunuz?

– Oldukça anlaşılabilir bir amacı vardı. O bir çocuğa sahip olmak istiyordu.

– Bunu neden böyle bir yolla yapmak istemiş olabilir ki? Ateşcanlıların da kendi aralarında çocuk sahibi olabileceğini hepimiz biliyoruz.

– Orası öyle, dedi Arut. Yalnız Orfin diğer şeytanlardan biraz farklı bir özelliğe sahip onun çocuk sahibi olma şansı kendi lideri tarafından ortadan kaldırıldı. Yani o soysuzluğa mahkûm edilmiş bir ateşcanlıdır. Bu yüzden de kendisine kibirden doğacak bir çocuk edinmek için böyle bir yola başvurdu. Buraya tekrar döndüğünde Aşa ve Sorve'nin akan kanlarını bir araya getirdi. Bu birleşen kanlardan da Orga doğdu.

Dinleyenler duydukları karşısında tamamen afalmış haldeydiler. Kafalarında bir sürü soru canlanmıştı. Ama neyse ki Arut bu sorulara oldukça emin ve açıklayıcı olarak cevap veriyordu. Bu yüzden üçünde de acele etmeme kararlılığı vardı.

– Senin Ayzer, Ralka Gölü'nde savaştığın canavar işte bu Orga idi. Orga Zelor'un babası tarafından Ador şehrine girmeden göle hapsedilmişti. Ve Zelor senin kalbine o hırsı koyan da Orfin'in ta kendisiydi ki bunu sana daha önce anlatmış olmalı. Bunu da senden Orga'nın hayatını bağışlamamı isteyerek yaptı.

Arut biraz yorulmuştu. Hirb bunu anlayıp hemen yanına yaklaştı.

– Yorulduysanız dinlenmelisiniz efendim. Nasıl olsa bugün bitecek bir mesele bu.

Arut yardımcısına baktı. Kendi boyunun iki katı boyu vardı onun güçlü hali kendini güvende hissetmesine vesile oluyordu. Şu an kendisinde Hirb’in sahip olmak istediği bilgi ve deneyim, Hirb’de ise kendisinin sahip olmak istediği gençlik vardı.

– Hayır, o kadar da yorulmadım. Endişelenmene gerek yok.

Yardımcısı saygı dolu kırmızı gözlerine baktı ve gülmüseddi. Diğer üçüne dönüp, gördüğünüz gibi yaşlılığım sadık yardımcımı çok çabuk telaşlandırıyor. Nerede kalmıştık biz? dedi. Zelor cevap verdi:

– Benim Orga’nın hayatını bağışlamamda kalmıştık.

– Evet, dedi ikinci heceyi uzatarak onu kurtarmak için çok uğraştı ve bunu şimdilik başardı da. Ama tüm çabaları sadece onun daha çok acı çekmesine neden olacak.

– Neden böyle söylediniz? Arut soruyu soran Ayzer’e:

– Çünkü Orga ölmek üzere ve onu öldürecek olan kişi de sensin.

Üçü de sözün nereye varacağını tahmin edemediklerinden sustular.

– Bunlar yani Aşa ve Sorve kendi istekleri dışında Orga’nın doğumuna sebep oldular. Biz de onları burada tuttuk. Çünkü Sefar’a geri gönderseydik babaları onları öldürürdü. Biz onları burada kurtulmalarını sağlayacak bir şans bulmaları için

zamandan ayırdık. Ve zamanla kendi öz varlıkları babalarının varlığı ile birleşti. Orga'yı yok edebilecek bir irade oluştu. Kalplerini sana yolladılar. Kendi kanlarından doğan şeytanı öldürmen için. Şu ellerinde duran o yılanlar, Orga'yı kavganız sırasında zehirleyen yılanlar değil mi Ayzer?

Ayzer kısık bir sesle:

– Şimdi taşlar yerine oturmaya başlıyor işte, dedi.

– Senin mavi dünyada kalbine verdiği zararlar senin adına ilerisi için bir felaket olabilirdi. Ancak bizler senin Ador'a tekrar dönmen için sana geçebileceğin yolları hazırladık ve senin için kolaylaştırdık. Eğer biz olmasaydık sen boşlukta kaybolup gidecektin. Sana sıkıntılı gelen yolculuğunda birçok yaşlı kadına ve birçok küçük çocuğa bakan genç bir kadın görmüş olmalısın.

– Evet, dedi Ayzer. Aynen sizin anlattığınız gibi bir kızla karşılaştım. Fakat benimle bu konuyla ilgili olarak tek kelime konuşmadı.

– Konuşmayı bildiği halde o bunu yapmadı. Çünkü konuşmak için beklediği sen değilsin.

– Kimi bekliyordu öyleyse?

– Bu bekleyeni ve bekleneni ilgilendiren bir konu. Sizin bilmemenizde sizin için herhangi bir zarar yok.

Genç bir kızın lafı geçince Uselya istem dışı olarak hafifçe öksürdü. Ellerini saçlarına götürdü. Kısa bir an bir tutam saçı hafifçe çekiştirip bıraktı. Hiç konuşmamış olduklarını duyunca saçlarını bıraktı. Ayzer tekrar söze başladı:

– Az önceki konuya dönecek olursak benim bu durumda Orga’yı öldürmem nasıl mümkün olabilir ve neden Orga’nın ölmesi bu kadar önemli sizin için?

– Orga sıradan bir şeytan değil. O, Orfin’in kendi ırkından intikam almak için kullanacağı en güçlü silah aynı zamanda. Çünkü bizler alevden yaratıldık, Ateşcanlılar ise kordan. Bu onlar için hep bir kibir kaynağı oldu. Ki zaten soylarının asıl kimliklerine bürünmeleri de kibir yüzünden olmuştu. Onların kibirleri ateşten doğar. Oysa Orga’nın kibri topraktan doğup ateşte şekillenmiştir. Eğer o hayatta kalırsa Ateşcanlıları çok büyük bir felaket bekliyor olacak.

Uselya bu sözleri duyunca yerinden zıplarcasına:

– Tüm bu olanlar ya da olacaklar Ateşcanlıların mutlu yaşaması için mi yani? dedi

Arut sükûnetini koruyarak:

– Bu kadar basit değil durum. Asıl tehlike insanlar için söz konusu ve tabii bizim için de. Bu yüzden hayat sahipleri içinde bu felaketi önleyebilecek insanlar ve bizler beraber mücadele etmek zorundayız. Bizler de bunun için size yardım ediyoruz.

Arut hemen yanında duran Ayzer’in omzuna dokundu. Ayzer bir an ürperdi. Gözünün önünde Orga ile boğuştuğu an canlandı. Amacı kesinlikle onu öldürmek değildi o zamanda. Şimdi Arut’un böyle bir şeyi yapmasını bu kadar rahat istemesi, daha doğrusu kendisinin bu kadar rahat yapabileceğine inanması kanını dondurdu. Yavaşça başını ondan yana çevirdi:

– Ya şimdi ne olacak? Benden tam olarak ne istiyorsunuz?

– Senden istediğim şey senin de istediğin şey Ayzer. Ellerindeki bağları çöz ve kurtul. Onlara kalplerini geri ver. Bu emaneti daha fazla taşıyamazsın. Çünkü ancak bu şekilde Orga'nın ölümü gerçekleşebilir.

Bu sözler dinleyicilerin kulaklarında çınladığında ölüm kelimesinin tüm soğukluğu aldıkları nefese aksetti. Sanki konuşmalar sesleri cam gibi kırılıp yerlere dökülecekti. Arut bir süre sessizce onlara baktı. Usulya bu sessizliği kör bir cesaretle parçalara ayırdı. Ayzer ile olan ilişkileriyle ilgili öğrenmek istediği bir şey vardı.

– Madem birazdan büyük bir düğüm çözülecek o halde benim aklımdaki küçük düğümün de çözülmesini isterim. Belki sükûnetimi korumam gerekiyordu ancak merakıma yenik düşmemek için elimden de bir şey gelmiyor.

Arut'un siyahla kırmızınının karışmasıyla ürkütmeyen gri yüzüne yerleşmiş olan gözlerine baktı. Ve devam etti:

– Öğrenmek istediğim şu ki bilge Arut, biz Ayzer'le sizin misafiriniz olduğumuzda bir şelalenin sularının biriktiği bir gölete girdik. Ben orada simsiyah bir tüy yumağına rastladım. Bunun anlamı nedir? Bana anlatabilir misiniz?

– O zaman Ayzer senden kendisine güvenmeni istemişti fakat senin kalbinde ona karşı eskisi kadar berk bir güven hissi yoktu. Oysa o doğruyu tercih etmişti. Sonunda Ayzer'in kalbi kendinden sonra sana

da gerekli ilhamı verdi. Seni Ayzer'e ihtiyaç duyabileceğin, kalbini ona düşünmeden emanet edebileceğin ihtimale sevk etti.

– Yani bu bir sanrı mıydı?

– Hayır. Bu iki kalbin en gerçek anıydı.

Zelor ayağa kalkıp kaşlarını çatarak:

– Size karşı bizim kalbimizde Ayzer ve Uselya arasındaki bu güven duygusunun benzerinin olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

– Bu sizin bileceğiniz bir durum olabilir ancak. İradeye sadece fısıldanabilir. Ben bunu da yapmayacağım. Ama biliyorum ki kalbinizde o güven var. Üstelik senin onların bana güvendiğinden daha fazla güvenmen gerekiyor. Ayzer ve Uselya için burası yolun sonu ama senin için daha önüne yeni gelinmiş bir kapı.

Kökleri bulutlarda dalları yerde olan ağaçların arasında dolaşan toz kıvamındaki sis yavaşça hareket ediyordu. Yer yer küçük helezonlar, yer yer düz kalın çizgiler halinde. Hemen yanı başında biri ayakta diğerleri oturmuş beş kişinin konuşmalarını dinliyor gibiydi. Bugüne kadar hiçbir rüzgârın dağıtamadığı bu sis sanki kendi isteğiyle aralarında dolaştığı ağaçlardan bir an kopmak, çizilen yolların bilgisine sahip olmak istiyordu da çok güçlü bir mıknatıs onu o ağaçlara bağlıyordu. Yakınında beş kişi bir süre daha konuştular. Sözler bitince hepsi ayağa kalktı. Mavi heykellere iyice yaklaştılar.

Arut heyecanını gizlemeye çalışsa da hareketlerindeki ağırlık tüm kalbini ele veriyordu. Usulca Ayzer'in

yanına sokuldu onu cesaretlendirmeye gerek olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ayzer'in gözlerindeki kendinden emin hali görünce her ne söylemeyi düşündüyse bundan vazgeçti.

– Ayzer! Şu an ellerinde bulunan ve seninle günlerce yaşamış olan bu yılanlar sana senin isteğinle gelmedi. Gidişleri ise senin iradenle olacak. Eğer bunu yapmayı gerçekten istiyorsan onların ait oldukları yere dönmelerinin önünde hiçbir engel kalmayacak. Her ne kadar onlar yılan gibi görünseler de gerçekte bu iki insanın kalbinden başka bir şey değiller. Söylediğim gibi herkesin kaderleri adına üzerine düşenin son merhalesidir şu an. Sonra iyice emin olmak için Ayzer'in gözlerine tekrar baktı:

– Hazır olunca ayağa kalk ve bu iki gencin yanına gidip ellerini onlara doğru uzat.

Ayzer derin bir nefes alıp verdikten sonra:

– Ben hazırım, dedi.

Zelor ve Uselya ona bakıyorlardı. Ayzer yavaşça heykellere doğru yürüdü. Yılanların hareketlendiğini hissediyordu. Heykellerle arasında bir adım kalıncaya kadar yaklaştı. Yerde en son aldıkları acı nefesin ıstırabıyla iki büklüm uzanmış iki kardeş ve hemen yanlarında her şeyini kaybettiğini düşünerek diz üstü yıkılmış bir baba... Kendi yaşadığı boşluğu düşündü. Gerçekten de zor bir durumdaydılar ona göre. O sonsuz gibi gelen zaman ve mekânda ne zaman bir şeylerin başlayacağını bilmeden beklemek... Bir canlı nefesinin ne kadar değerli olduğunu insan en iyi böyle bir durumda anlayabilirdi. Kendisi ayak parmaklarını

tırtıklayan o kemirgenin gelmesini nasıl da dört gözle beklemişti o boşlukta. O boşluktan kurtulup yeni yollara düştüğünde de yine aynı çaresizlik vardı her hareketinde. Bilmediği, anlamadığı, tanımadığı yerlerde gezip durmuş en sonunda da tanımadığı yerlerin, geldiği yerler olduğu gerçeği ile karşı karşıya kalmıştı. Bunu öğrendiğinde umutla denize attığı şişelerin yıkımla geri döndüğünü de görmüştü. Tüm bunlar olup bittikten sonra aklının tamamen kavradığı şey ise kurtulmak için denize, içinde yardım çağıran mektuplar olan şişeler atmak yerine denizin bizzat kendisiyle konuşmayı öğrenmenin zorunlu olduğu hakikatiydi. Kendisi başka yollarla başarmıştı bunu. Sonuna geldiği bu yol başkaları için belki de mucize türünden bir başlangıç olacaktı.

Hemen kendini topladı. Ellerindeki çaputların bağlarını çözdü. Yılanlar günışığını görünce başlarını saklamaya çalıştılar. Güneşin sıcaklığı ve aydınlığı tenlerine iyice temas edince tıslayarak etraflarına bakındılar. Hareket etmeden beklemeye başladılar. Hiçbir şey olmadığını görünce Ayzer Arut'a baktı.

– Onlar toprağa dokunmak isterler. Ellerini yere koy, dedi.

Ayzer yavaşça diz çöktü. Yılanları toprağa doğru uzattı. Yılanlar toprağa değer değmez ellerine bir sıcaklık yayıldı. Vücudu sarsıldı, gerildi. Gözlerine yaşlar doldu, yine de kıılmadadı yerinden. Olanca gücüyle toprağa bastırdı ellerini. Yangın gittikçe büyüyordu. Orga ile ilk dövüştükleri andan bile beterdi. Hafif bir titreme üşüştü kaslarına. Ellerindeki yılanların kopup

toprağa karışma arzusunu bariz bir şekilde hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı. Derin derin nefes alıyor, aldığı her nefesi sanki bir ok fırlatır gibi dışarı atıyordu. Diğerleri ise Arut'un işaret etmesinden dolayı müdahale etmeden olanları seyrediyorlardı.

Ayzer'in ellerinin derisinde şimdi çok ince çatlaklar peyda oldu. Bileklerine ince ince sızan kanın ılıklığı içinin boşalmasına neden oldu. Acı giderek artıyordu. Gittikçe çatlaklar büyüyor akan kan çoğalıyordu. Bir an gözlerini açtı. Etrafına bakınmak Uselya'nın gözlerini görmek istedi. Bunu yapabilme gücünü kendinde bulması şu an yapabileceği bir şey değildi. Bilinçsizce gözlerini yılanlara çevirdi. Yılanbaşları kıvranarak, tıslayarak kopmaya toprağa karışmaya çalışıyordu. Bileklerindeki deri yavaş yavaş kopmaya başladı. Yılanlar yüzülmüş bir deri tomarı halinde elden sıyrılan bir eldiven gibi Ayzer'in bedeninde acıya duyarlı tüm sinirleri parçalayarak toprağa ulaştı. Yılanbaşlarını gövdeleri ve kuyrukları takip etti. Yılanların kuyruğu de ellerinden ayrılınca Ayzer buz kesildiğini hissetti. Ferahlatan, yorgunluk gideren acının birden kesilmesinden doğan bir serinlik... Ellerindeki kanlar pıhtılaşmaya deri de kendi kendini tamamlamaya başladı. Zaten diz üstü çökmüş olan Ayzer üstüne çöken baygınlık haline engel olamadı. Gövdesi öne doğru devrildi. Zelor ve Uselya ona yardım etmek istediler. Arut yine onlara engel oldu.

– Bırakın onlar kendilerini yenilesinler, dedi.

Ayzer yığıldığı yerde sakince soluyordu. Uselya ona biraz daha yaklaştı. Arut onu teskin etmek için sakin

bir gülümseme yolladı gözlerine. Uselya'nın kalbinde yankı bulan bu güven duygusu Zelor'u da etkisi altına aldı. Arut'un gözleri şimdi yılanlara ve heykellere çevrilmişti. Durumun heyecanıyla Zelor da gözlerini o tarafa çevirdi. Yalnız Uselya'nın gözleri bu iki nokta arasında gidip geliyordu. Bedenlerinin yarısı toprağa karışmış olan yılanlar ait oldukları kalplere doğru akıyorlardı. Cennete günah tohumlarının taşıyıcısı olan bu hayvan türünün şimdi böyle bir amaç için bu kısa yolda adımlamaları Arut'a Yaratıcı'nın adaletinin tecellisinin ne inanılmaz olduğunu düşündürdü. Heykellerde herhangi bir hareketlilik yoktu henüz. Tuda ormanlarından esen ve havadan başka şeyler de taşıdığı hissini üfleyen rüzgârın, hareketsiz bedenlerin kıvrımları arasında dolaşması sayılmazsa heykeller bu mucizeye inanılmaz bir derecede duyarsız kalan taş parçaları olarak algılanabilirdi.

İlk yılan Aşa'nın babası tarafından açılmış yarasına doğru ilerledi. Yıllar öncesinin kuruyan kanı toprakla Aşa'nın bedeni arasında görünmez bir rabıta oluşturmuş gibiydi. Tamamen taş gibi duran bu heykelin sol tarafında, kaburga kemiklerinin hemen altında bir kılıç ucu kadar kısım, uzaktan siyahı andıran bir kırmızı koyuluk halinde duruyordu. Seyredenlerin beklentisinin aksine yılan geriye dönüp Ayzer'in yanına geldi. Diğer yılan da ona eşlik etti. Ayzer'in ayaklarının dibinde biraz süründüler. Kısa ama acıklı bir veda gösterisiydi ve belki de boşluğun kendisinden gelen bir teşekkürdü.

Yılanlar kendilerini bekleyenlere yöneldiler. Aşa'nın yılanı kendisini çağırın koyu kırmızı yaranın içine doğru yavaşça uzattı başını. Aşa'nın bedenindeki küçük aralıktan adeta bir su gibi sızdı. Diğer yılan da Sorve'nin açık yarasından içeri girdi. İki yılan kaybolmuşlardı. Olmaları gereken yere gelmişler kendilerini çağırınların çağırısına uymuşlardı. Taşlaşmış bedenlerde bir hareketlenme yoktu.

Yılanların girdikleri yaralar kapanmaya başladığında Arut her şeyin yolunda gittiğini anladı. Derin bir nefes aldı. Bu arada Ayzer'i de göz ucuyla kontrol etti onun için endişelenmeye gerek yoktu. Büyük mesele hallolduktan sonra adamakıllı onunla ilgilenebilirlerdi. Tuda ormanlarından esen rüzgâr kuvvetini artırmaya başlamıştı. Arut mutluluk içinde rüzgârın geldiği yöne baktı.

– Hiç bu kadar güzel bir anlam için esmemiştin. Şimdi esintilerinin en tatlılarını gönderme zamanı. Haydi, tüm heybetin ve zarafetinle bizim yanımızda ol, dedi.

Rüzgâr geldiği yönü unutturmak ister gibi bir anafor oluşturmaya çalışıyordu. Ormandan tarafta herhangi bir iz kalmadığına inandığı anda sadece Aşa, Sorve ve Sodu'nun etrafında dönmeye başladı. Onları tüm zamanlardan ve mekânlardan sıyırmak, yeni bir varlık şekli vermek için belki de bunu yapıyordu. Bilinci kendisinde olmasa da hareketleri tamamen bu ekseninde gerçekleşiyordu. Yön verenin irade ettiği şekilde adım atıyordu. Rüzgâr kendi anaforunun dışında herhangi bir hareket kalmadığına kanaat getirmiş olacak ki sakinleşti. Anaforun mavi kızıl karışımı renkleri güvelâ

bir tona büründü. Havada çizdiği daireler küçüldü yayvanlaştı. Üst komşuları bulutlara alttan bir nefes yollayarak gökyüzünü tamamen maviye çevirdi. Yerde yatanların üzerine örttü sonra da kendini. Dairesel hareketleri yavaşladı. Sonunda durdu. Arkasından sadece onlara özel olarak hafifçe esmeye başladı. Sanki yerdeki bedenlerin ayaklarında başlayıp başları hizasında bitiyormuş gibi esiyordu. Rüzgârın dokunduğu bedenlerin üzerindeki mavi tabaka üstten başlayarak toz halinde havaya karışıyordu. Mavilik gözle görülecek kadar yoğunlaştığında rüzgâr şiddetini artırdı. Olanca gücüyle bu üç insanın üzerlerindeki örtüyü sökmeye başladı. İlk önce Aşa'nın saçları görüldü. Bunca zaman geçmesine rağmen hala pırıl pırıl olan saçlarını rüzgârın esintisine kapılıp mavi toza bulandı. Rüzgâr ilk damla suyu bulmuş bir kuyucu gibi Aşa'ya yoğunlaştı. Yüzü omuzları ortaya çıktı. Dizleri ayakları ve tüm vücudu. Rüzgâr işini tamamladığında diğerlerine yöneldi. Sorve ve Sodu da esintiyle birlikte mavi kaplamadan kurtuldular. Geride sadece havaya karışmış mavi toz tabakası vardı. Rüzgâr son bir hamleyle o tozu da alıp bir tek kendisinin bildiği bir yere götürdü. Seyredenler ise ne yapmaları gerektiğini anlamak için Arut'a bakıyorlardı. Arut, sessizce ve heyecan içinde olanları seyrediyordu. O, rüzgârın dinmesini ve onların ilk nefeslerini almalarını bekliyordu. Öyle de oldu. Rüzgâr dinip bir toz zerresi bile kalmayınca ve yerde yatan üç kişi ilk nefeslerini alınca onlara doğru atıldı. Yıllarca bu nefesi bekleyen baba ve çocuklar kısa ve çok derin nefes alıp veriyorlardı. Bir yandan da kıvranarak kaslarının hareketsizlikten kaynaklanan acılarını dindirmeye çalışıyorlardı.

Olup bitenleri izleyenler ise hemen onların yardımına koştı. Zelor en yakındaki Aşa'yı tuttu. Kendisi yere diz çöküp kızın başını göğsüne doğru çekti. Arut ve Hirb ise diğerlerinin yardımına koştular.

Ayzer de biraz kendine geldi. İlk defa şok bir uykudan sonra olanları bu kadar net hatırlıyor olmak onu çok mutlu etti.

– Biraz kendilerini toparlamaları için beklememiz gerekiyor. Yoksa onları bu halde taşımamız çok zor olur, diyen Arut Sodu'nun yanı başındaydı onu tutmakta biraz zorlansa da devinimlerine titremelerine az çok engel olabiliyordu.

– Bu ne kadar sürecek? diye sordu Zelor. Aşa'nın yüzündeki bu hüznü güzellik, içindeki tüm şefkat duygularını yaralamıştı.

– Artık yapmamız gereken her şeyi yapmış durumdayız.

– Bu her şey yolunda demek mi oluyor?

Sodu artık fazla kımıldamıyor, gözleri yarı açık etrafa neler olduğunu anlamak ister gibi bakıyordu.

Konuşulanları duymadı, duysa da henüz anlamadığı belliydi.

Arut artık fazla kasılmasına gerek olmadığından rahatça cevap verdi. Yüzü “sonunda” der gibi bir ifadeyle kaplanmıştı.

– Evet, bu kadar, bu iş bu kadar.

– Lütfen kalkmaya çalışmayın. Sabaha daha çok var. İyice uyuyup dinlenmelisiniz Prenses. Uselya yarı aralanmış gözkapaklarının ardından kendisine

anlamsızca bakan Aşa'yı yatağa yatırdı. Az önce derin bir uykuya teslim oldu sandığı kızın bu ani devinmesini böylece savuşturdu. Artık uykusunun bölünmeyeceğine kanaat getirince odadan çıktı. Aşa bir başına yılların hareketsizliğinin ardından vücudunda sıcak kanın dolaşmasının verdiği rehavetle tatlı bir uykunun sükûnetine bıraktı kendini.

Uselya, Aşa'nın yanından ayrıldıktan sonra doğruca Ayzer'in yanına koştu. İlk misafir edildikleri yer kendilerine ayrılmıştı. Zelor'u başka bir konukevine yerleştirmişti Arut. Uselya küçük konukevinin kapısına yaklaşmışken açık gecenin duru karanlığından Arut seslendi.

– Sevgili Uselya.

Uselya bir an ürperdi.

– Korkma benim, Arut. Sadece Aşa nasıl onu sorduktum sana.

– Şu an gayet güzel uyuyor.

Arut zaten bildiği bir şeyi sorduğunu kızın anlamış olabileceğini düşünerek o an ona ne söylemek için geldiyse hemen söylemeye karar verdi.

– Yardımınız ve fedakârlıklarınız için sizlere ne kadar teşekkür etsem az. Fakat şu kadarını söylemeliyim ki bu iyilikleriniz bizden yani gölgecanlılardan ya da Sefar'ın hanedan ailesinden ya da Sefar halkının kendisinden çok daha ötelere ulaştı. Siz üzerinize düşeni hakkını vererek yerine getirdiniz. Zor da olsa hep doğru tercihleri seçtiniz. Bu yüzden kalbinde Ayzer'e karşı en ufak bir yerinme olmamasına dikkat et. Çünkü onun gerçekten bu şekilde burada olması gerekiyordu. Çoğu şey

onun elinde değildi. Hata gibi görünen şeyler bu yolun bir parçasıydı. Bunları düşünerek her zaman onun yanında olmalısın. Ve şunu da bilmelisin ki, onun kalbindeki sana ait yer tazeliğini yitirmiş olsaydı bugün sen ve biz çok büyük bir felaketin yasını tutuyor olurduk.

Arut sustu. Uselya söylediklerinin zaten kendi hissettikleri şeyler olduğunu ima edercesine vakurla baktı tamamını seçemediği bu yüze.

– Söyledikleriniz aklımın en güvenli yerinde olacaklar her zaman Efendi Arut.

Yaşlı cin memnun bir gülümsemeyle

– İyi geceler sevgili Uselya. Yarın sabah görüşmek üzere, deyip oradan kendi odasına doğru yürümeye başladı.

İçeri girdiğinde Ayzer'i yatağa uzanmış tavanı seyrediyor buldu. Birbirlerini görünce ne kadar mutlu olduklarının artık rahat rahat gösterebilirdi. Ayzer iyice kendine gelmiş olmanın verdiği enerjiyle ayağa fırladı. Koşup Uselya'nın ellerini tuttu.

– Günümüz aydınlık olsun. Her ne kadar gecenin kara lekeleri yayılıyor olsa da yeryüzüne, seninle aldığım her nefes bin güneş doğuruyor. Bin tanesi senin kalbini aydınlatmak için yağıyor sabah akşam kalbime.

Ayzerle Ador'dan ayrılmadan önceki zamanlarda her zaman böyle selamlaşarlardı. Günün hangi saati olursa olsun sanki sabah karşılaşmışlar gibi dupduru bakarlardı birbirlerinin gözlerine.

– Neler olduğunun farkında mısın Ayzer? Akla hayale sığmayan şeyler yaşıyoruz. Ama ben hala olup

bitenleri gerçekten yaşadığımızı her şeyi yapanların bizler olduğunu algılayamadığımı yeni fark ediyorum. Başımızdan geçenler belki birçoğu tarafından masal diye anlatılacak.

– Ben Ador’dan ayrılırken bizim bir daha bir araya gelebileceğimizi aklımızın ucundan geçirebilir miydik? Ama bak şu an buradayız. Birlikteyiz. Benim için bunda şikâyet edilecek bir durum yok. Ben tamamen Arut’a güveniyorum. Artık büyük sıkıntımız halloldu. Şimdi geriye küçük ve tatlı telaşlar kaldı. Ayzer’in bu cümlelerindeki gelecekle ilgili imalar Uselya’nın hoşuna gitse de belli etmemeye çalışarak:

– Ama neden seni tam olarak yanımda hissedemiyorum?

Ayzer bir kahkaha attı.

– Elbette bu konuda haklısın. Ayrıldığın Ayzer’le bulduğun Ayzer’in yüzü aynı değil. Uselya bu söze biraz içlerledi.

– Sen benim gözümde giderken nasılsan şu anda da öylesin. Sana her baktığımda hissettiğim her şey giderken ya da gitmeden öncekilerle aynı.

Bir an sustular. İki de anlamsız bazı sözlerin ağızlarından çıkmak üzere olduğunu ve buna hemen bir son vermeleri gerektiğini anladılar.

– Kendini nasıl hissediyorsun bakalım. Bir hanedanı kurtardın. Epey yorulmuş olmalısın.

Uselya gölgecanlılar tarafından odanın bir köşesindeki masanın üzerine bırakılmış yiyeceklerden bir sofraya hazırlamak üzere o tarafa yönelmişken:

– Ben onları kurtarmadım Uselya. Onlar benim kurtulmama yardımcı oldular.

Uselya elindeki arpa ekmeğini masanın kendince uygun gördüğü köşesine bıraktı.

– Sen hem onları hem kendini hem de bizi aydınlığa çıkardın. Haydi, gel yemeğimizi yiyelim.

Zelor masa üzerinde bir köşeye istiflenmiş ekme ve yahniye baktı. Metal bir tabağın içinde baharatlarla hoş bir koku kazanmış olan yemek başka zamanlarda olsa iştahla mideye indireceği türden görünüyordu. Bu yorgunluğun üzerine oldukça da acıkmış olması gerekirdi. Çünkü diğerlerinin mabede getirilmesinde yaşlılar da yardımcı olmuşlardı ama Aşa'yı tek başına kendisi taşımişti. O anda bu işi başkasının yapmasını değil hoş karşılamak düşünmek bile ürküntü verecekti.

Yemeğe dokunmadı bile. Sağa sola bakarak ilk defa geldiği bu yere algılarını alıştırılmaya çalıştı.

Gecenin serinliği kalbinin yapraklarında çiğ tutmaya başladığında Zelor her zerre havada tenine dokunan bu tatlı rüzgârı ciğerinin en derinlerine çeke bilmek umuduyla odada voltalar atıyordu. Gözleri, içinde bulunduğu odayı inceliyor fakat bakışları bir noktaya değer değmez dikkati dağılıyordu. Ruhunun bedeninin hareketleri her duraksadığında Aşa'nın yüzü ve onu kucağında mabede taşırken yarı açılan göz kapakları ardından yeşil bir yağmur gibi gökyüzüne doğru uzanan bakışları gözünün önüne geliyordu. Bu Zelor'un daha önce tatmadığı türden bir duyguydu. Bir kandille görmeye yetecek kadar aydınlanmış odada oradan oraya adımlarken heyecan

veren düşünceler yok olup gidecek diye bir korku da üşüşüyordu kalbine. Gecenin bu sessizliği daha rahat ve yoğun dalmasına imkân verdiği için ara ara dışarıdan gelen gece kuşlarının sesini duyunca hafif bir ümitsizliğe kapılıyordu. Kapıldığı bu selin kendini nereye sürüklemek istediğini tam olarak anlayabilmek için daha rahat düşünebileceği tek yer olan yatağa uzandı. Tavanı seyretmeye başladı. Beklediği şey olmuştu. Aşa'nın yüzü birdenbire tüm tavana yayılmıştı. Yüzünün bütün ayrıntılarını hatırlayamasa da gördüğü hayalin birkaç dünyaya bedel bir güzellik olduğunu düşünüyordu. Ellerini ensesinde kenetledi. Başının ağırlığını avuçlarına bıraktı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ağzının kurumaması, göğsünün hızla inip kalkması damarlarında bir ateş kütlesi dolaşmış gibi hissetmesi kendisine garip gelse de hiç huzursuz olmadı. Şu anda tek düşünebildiği şey Aşa'ydı. Kendisinin, Ayzer'in ve onların kader tarafından özenle bir araya getirilmiş insanlar olduğunu düşününce önünde belki de devasa bir mutluluğa giden uzun bir yol açılacak diye düşündü. Kendi kendine bu düşüncesinde haklı olduğunu ispatlamaya koyuldu. Öncelikle:

– Ben, dedi kendi içinden. Çok zor günler yaşadım. Ayzer de benim durumumda biri. Onlar da bize kaderimizde eşlik ettiler. Bu bizim aramızda kader tarafından oluşturulan bir bağ olsa gerek. Ve bu bağa yenilerinin eklenmemesi için belki de hiçbir sebep yoktur.

Bu düşünceler vücudunu kendisinin hissedemediği kadar yormuştu. Uzun bir yolculuk ardından üç kişinin

uyandırılması hadiselerinin yorgunluğu gevşemiş bedenine uykuyu serpti. Zelor derin bir uykuya daldı.

Arut yatmak üzere kendi evine doğru giderken Hirb ile karşılaştı. Genç hizmetkâr sakin bir şekilde görevlerini yerine getiriyordu.

– Yaşlılar uyudular m sevgili Hirb?

– Çoğunluk uyudu ancak bugünkü hadiseden haberdar olanlar diğerlerinden daha geç uyudular. Herhalde neler olduğunu tam olarak anlayamadıklarındandır. Ama merak etmeyin onlar fazla soru sormadılar bana. Sadece onların nasıl olduklarını hakkında biraz bilgi verdim.

– Bu gece için onlara çok fazla şey anlatmamışsındır değil mi Hirb?

– İçiniz rahat olsun. Onlar da ben de ... Hirb başını salladı. Yapmamız gerekenleri biliyoruz anlamında.

– Bu gizlilik ya da güvensizlik meselesi değil. Sadece gereksiz yere meraklanmalarını istemiyorum o kadar. Yoksa yarın sabah zaten onlarla tanışacaklar.

– Elbette efendim. Sizin kararlarınız hakkında hiçbir zaman şüphem olmadı. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Arut genç yardımcısının ellerini tuttu:

– Sadakatin tüm bir ulusa örnek olacak kadar derin. Başını yukarı kaldırıp karanlıkta bir kor gibi yanan gözlerine baktı. Karşılıklı güven tazelenmesinden sonra Hirb:

– Size evinize kadar eşlik etmemi ister misiniz efendim? diye sordu.

– Hayır, buna gerçekten gerek yok. Ben zaten rahatsızlığı ilerlemiş olanları kontrol ettikten sonra eve gideceğim. Arut, “İyi geceler” deyip habersizce ziyaret edeceği kulübelere yönelmişken geri döndü:

– Yarın sabah için misafirlere temiz elbiseler götürmeyi unutma. Madda sana bu konuda yardımcı olacak. Hirb biraz şaşkınlığa düştü:

– Misafirler için elbise mi buldunuz? Ama nasıl? diyebildi.

Arut her zamanki sakın gülümsemeyle:

– Biz zaten bunca zamandır onları beklemiyor muyduk?

Hirb sorduğu sorunun az önce dermeyeran ettikle-riyle çelişkili bir durum oluşturma ihtimali aklına geldiğinde biraz mahcup oldu. Arut onun bu halini hoş karşıladığını göstermek için:

– Haydi, sen de gidip uyu ve iyice dinlen. Beklediklerimiz geldiğine göre artık bir şeyler yapmadan oturmanın da zamanı geçmiştir ne dersin? dedi.

– Haklısınız efendim. Vaktinizi alıyorum.

Selamlayıp mabette yapması gereken son günlük işleri de halletmek üzere Arut’un yanından ayrıldı. Arut gecenin kasvetten uzak serin havasına yaslanarak yönünü gideceği tarafa çevirdi.

Küçük köyün en dışındaki evden başlamayı uygun gördü Arut. Burada üç yaşlı kalıyordu. Hepsi de birbirinden değerli ve uluslarına uzun yıllar boyunca konuşulacak hizmetlerde bulunmuşlardı. Arut kapıyı yavaşça tıklattı. İçerden ses gelmeyince uyduklarını

düşünüp sessizce kapıyı açtı. İki yaşlı çoktan uykuya dalmışlardı ancak Notan yatağında oturmuş kendi kendine bir şeyler mırıldanıp duruyordu.

Kapı menziline sonuna geldiğinde hafifçe gıcırda-
dı. Bu da Notan'ın Arut'un geldiğini anlamasına ne-
den oldu:

– Hala ayakta mısın?

Bu huysuzca soru aralarındaki akrabalık bağından kaynaklanıyordu.

– İçeri gel kız kardeşimin oğlu. Öylesine mi geldin yoksa konuşmak mı istiyorsun?

– Sadece herkes iyi mi diye kontrol etmek istedim.

Notan bakışlarını yerden kaldırdı:

– Senin iyi olup olmadığınla kim ilgileniyor söyler misin?

– Hirb oldukça özverili bir yardımcı. O yanımda olduğu sürece benim için fazla endişelenmeye gerek yok. Arut duvara bitişik taş iskemlelerden birine oturdu:

– Bugünkü yardımların için sana teşekkür etmek istiyorum. Ve buradaki görevimde her zaman bana destek olduğun için de minnettarım sana.

Notan yine huysuzlandı:

– Bu hadiseyi bu kadar büyütmene gerek yok. Ben sadece son günlerimde biraz huzurlu olmak istiyorum. O üç kişinin kim oldukları konusunda da sana soru sormayacağım. Önceden gelen üç kişi konusunda da fikrim bu şekilde.

– Her şeyi bildiğini biliyorum.

Notan bu konuda ketum kalmayı tercih etti.

– Sen daha küçük bir çocukken bile hep az konuşur ve çevrendeki herkesten habersiz yaptığın işleri ki hepsi de gurur duyulacak şeylerdi, olup bittikten sonra, yani kazandığına, başardığına emin olduktan sonra bizlere açıklardın. Doğru şaşırırdık. Amacın bizleri şaşırtmak olmasa da şaşırırdık. Ama tuhaf olan şeydu ki hiçbir zaman böyle gizli kapaklı işleri neden sevdiğini bir türlü kendimize sormadık. Ve sen hala böyle şeyleri seviyorsun. Bu aslında biraz ürkütücü bir durum ama işin başında sen olduğun için fazla mesele yapmıyorum. Yanlış bir şey yapmayacağına eminim.

– Bana her zaman güvendiğin için teşekkür ederim. Olaylara karşı tepkilerimiz birbirinden çok farklı gibi görünse de kendime her zaman seni örnek aldığımı bilmeni isterim. Sen göz önünde olmayı seviyordun. Özellikle genç gölgecanlılara ihtiyaçları olan kahramanı veriyordun. Onlara ulaşmaları gereken sınırları veriyordun. Ben de bu yüzden kendime seni örnek aldım. Ama ben hep perde gerisinde kalmayı tercih ettim. Çünkü zaten sahne devasa bir kahramanla dopdoluydu. O sahneye çıkmaya çalışmak hem sana hem bana hem de seyircilere en büyük ihanet olacaktı. Bu sözler Notan'ı iyice duygusallaştırdı. Kızıl gözlerinden kızıl gözyaşları damladı.

– Belki sözlerinde haklısın ama ben gerçekten büyük diyebileceğim bir savaşa katılmadan ölüp gideceğim. Bu benim zamanımda olmayacak. Senin zamanında ise belki olur belki olmaz.

– Kaçınılmaz olan mutlaka gerçekleşecektir. Ve bu kimin kaderinde vardır kimse bilemez.

– Çok fazla konuşmanın bana iyi gelmediğini bil-melisin dedi Notan.

Yine huysuzlanmıştı.

– Yalnız bu defa sana yardımı olacak yoldaşların olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü bugüne ka-dar başarılammış bir şeyi yapmaya çalışıyorsun.

Notan, onun cevap vermesini beklemeden kendi konuşmaya devam etti:

– Sormam hataydı. Sen mutlaka en doğru olan şe-kilde hareket ediyorsundur.

– Öyle olmasında en büyük yardımı sizlerin dene-yimlerinden alıyorum. Sizler hizmetleri hep hatırla-nacak olanlarsınız.

Notan hayatındaki son soruymuş gibi:

– Bu iş yani yaptığın her neyse ben hayattayken bir sona varır mı? Benim görebileceğim kadar yakın bir zamanda bir şeyler olabilir mi?

Arut birden gölgelenen yüzünü ona çevirdi. Ömrü-nün son demlerinde büyük bir zafer görmek isteyen yaşlı Notan'a baktı:

– Olması gerektiği kadar hızlı ve olması gerektiği kadar yavaş hareket etmek en doğrusu. Zaman konu-sunda sana bir şey söylemem mümkün değil. Çünkü ihtimalleri ben kontrol etmiyorum. Ben sadece olana göre hareket ediyorum.

Notan yatağına uzandı.

– Öyleyse daha fazla konuşup uykumdan olmanın bir anlamı yok.

Arut kendini ağır bir sorgudan kurtaran bu huysuz hareket karşısında son derece memnun oldu. Ömrünün sonuna yaklaşmış canlıların hayattan bazen tuhaf beklentileri olabileceğini biliyordu. Ama kendisini büyüten ve bildiği her şeyi öğreten, annesinin emane-tine her zaman sadık kalan bu ihtiyara bir şeyler vaad edebilmeyi her şeyden çok isterdi ama hiç kimsenin böyle bir ayrıcalığı olmazdı. Kader yine kendi yatağında kendi iradesine göre akacaktı. Arut'un yapabileceği şey ise kaderin aktığı yatağın kenarında doğru noktalarda doğru zamanda olmaktı. Bunun kadar da önemli olan doğru kişilerin doğru şekilde yardım etmesinin yollarını hazırlamaktı.

Notan, Gelpagoren'e has bir kilden yapılmış yatağında uykuya dalmıştı bile.

Gölgecanlılar vücutlarının uyurken açığa vurduğu ve günün yorgunluğundan kaynaklanan buhar salınımlarını vücuda faydalı olacak şekilde gerçekleşmesi için bu yataklarda uyurlardı. Bu kil sayesinde vücutlarından suyla birlikte kendileri için hayati önemi olan Ziz maddesinin dışarı atılmasını en aza indiriyorlardı.

Arut dayısının uyuduğunu görünce yavaşça yerinden kalktı. Trag ve Harmodo'yu da kontrol ettikten sonra fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek dışarı çıktı.

Gece hala güzeldi. Gelpagoren yine kendine has huzurunu yaşıyordu. Artık günün bittiğinin farkına varan Arut kendi evinin yolunu tuttu.

Aşa gözlerini açtı. Kasları gerilmeye hazır, bilinci berraktı. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Etrafını dikkatle incelemeye koyuldu. Pencereden içeri dolan gün ışığının yüzüne değmesine izin verdi ama bir süre sonra üzerine örtülen örtüyle yüzünü kapattı. Neredeydi? Kardeşi ve babası neredeydi?

Bu sırada kapı çalındı. Genç bir ses:

– İçeri gelebilir miyim prenses?

Aşa seslenmedi. Ama kapı yavaşça açıldı. Aşa gelenin kim olduğunu anlamak için az önce yüzüne çektiği örtüyü birazcık açarak içeri girene baktı.

Uselya gülümseyerek:

– Günaydın prenses. Aşa yine sessiz kaldı.

– Nasıl hissediyorsunuz bu sabah? Umarım daha iyi oldunuz.

Aşa da yine ses yoktu. Uselya onun şaşkınlığına hak vererek:

– Şaşırmış olmanız gayet doğal bir durum. Ama endişe edecek bir durum yok. Burada güvendesiniz. En az bizim kadar güvendesiniz. Uselya'nın gülümseyen yüzü Aşa'nın endişelerinin kaybolmasına yardımcı olmaya başladı. Aşa örtüyü biraz daha uzaklaştırdı yüzünden:

– Neredeyim? Ve siz kimsiniz? Böyle durumlarda ilk akla gelen soruları sorması Uselya için yadırganacak bir durum değildi.

– Gelpagoren'desiniz, diye cevapladı Uselya. Yani ülkenizin sınır komşusunda.

– Babam ve kardeşim neredeler?

Onlar başka bir odada kaldılar dün gece. Sen rahat edesin diye sana özel bir oda ayırdı Arut. Aşa hala ürkek bir kedi yavrusu gibiydi:

– Arut kim? Ayrıca babam ve kardeşim iyiler mi?

Uselya biraz kızıyor gibi yaptı.

– Sabahın ilk ışıklarıyla güne başlayıp dimdik ayağa kalkan biri merak ettiği her şeye diğerlerinden daha önce ulaşır. Kalkma zamanı prenses Aşa. Uselya yatağın yanına geldi. Belki güven duymakta zorlanıyordur diye biraz daha yakınına sokuldu.

– Her şey yolunda mı? Aşa yine ürkek ürkek evet anlamında başını saldı.

– Öyleyse yavaş yavaş hazırlanalım mı?

– Hazırlanmak mı?

– Elbette. Kahvaltıda bize eşlik edecek olan o kadar beyefendinin karşısına bu şekilde çıkamayız değil mi? Aşa üzerinden en baştaki o ürkek halini yavaş yavaş atmaya başlamıştı. Uselya bunun farkına vardı.

– Sen zaten çok güzelsin. Ne hazırlığından söz ediyorsun?

Uselya onun bu iltifatını duymamış gibi yaptı.

– Senden söz ediyordum ben. Bu kadar güzel bir kızın kendine mutlaka özen göstermesi gerekiyor.

– Hayır, dedi Aşa. Ben böyle iyiyim. Babamı ve kardeşimi görebilecek miyim onu söyleyin bana lütfen.

– Elbette prenses. Onlar da kahvaltıda olacak.

Prensес artık Uselya'ya güvenebileceğini anlamıştı. Zaten böyle bir durumda başka da bir seçeneği yokmuş gibi görüyordu. En azından Orfin'den daha cana

yakın bir görüntüsü var diye düşündü. Yavaşça yataktan kalktı. Elbisesi kardeşiyle çıktıkları uzun yolculuktan beri üzerindeydi. Onca zamanın üstünde bir de uykuda geçen süre eklendiğinde gerçekten yeni bir elbiseye ihtiyacı vardı.

– Benim adımın ne olduğunu merak etmiyor musunuz?

– Ben biraz şaşkınım o yüzden bir kabalık etmiş olabilirim. Lütfen mazur görün.

– Benim adım Uselya. Ben de arkadaşlarımla birlikte tıpkı sizin gibi burada misafir bulunuyorum. Bu sırada saten bir örtüye sarılmış elbiseyi çıkarıyordu.

– Yoksa daha önce Gelpagoren hakkında hiçbir şey duymadınız mı?

– Bazı şeyler hatırlıyor gibiyim aslına bakarsanız. Ama biraz ürkütücü şeyler. Çocukken duyduğum yaşlı hikâyelerinden aklımda kalanlar sanırım.

– O hikâyeler sizin de dediğiniz gibi çocuklukta kalması gereken çocukça hikâyeler. Elbiseyi tamamen örtüden çıkarıp bir ucundan tutarak havaya kaldırdı:

– Oldukça güzel bir elbise. Sana çok yakışacak, dedi.

Aşa biraz mahcup olmuştu.

Aşa ve Uselya konuşurlarken kapı çalındı. Aşa bir an irkildi. Uselya son derece rahat bir şekilde gidip kapıyı açtı. Hirb, akşam Arut'un söylediği gibi bir ayna getirmişti onlara. Uselya'yı selamladı. Aynayı verdikten sonra izin isteyip hemen ayrıldı.

Aynayı odanın en uygun köşesine rahatça kullanılabilecek şekilde yerleştirdikten sonra:

– Bu evin banyosu bu tarafta. Benim şimdi gitmem gerekiyor. Yarım saat sonra döneceğim. O zaman da birlikte kahvaltuya geçeriz. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı prenses?

Aşa bu ilgiye ve özene karşı kesif bir minnet duygusuyla Uselya'yı selamladı ve uzun uzun teşekkür etti. Uselya onu hazırlanması için yalnız bıraktı. Aşa odada yalnız kalınca tüm yüklerinden kurtulmuş ve hafiflemiş hissetti kendini. Acele etmesi gerekiyordu. Bir an önce babası ve kardeşini görmek istiyordu. Banyoya gitmek üzere yürüdüğünde aynanın önünden geçerken bir an duraksadı. Çok kısa bir an aynadan birinin kendisine seslendiğini duyacağını ya da garip görünümlü birinin kendisine doğru baktığını göreceğini sandı. Cesaretinin toplayıp aynaya baktı. Görmekten ya da duymaktan çekindiği şeylerin hiçbiri olmadı. O da durumu bu yerde yabancı olmasına bağlayarak banyoya geçti.

Yarım saat geçmişti ki kapı çalındı. Aşa gelenin Uselya olduğunu tahmin ettiğinden fazla tedirgin olmadan kapıyı çalanı içeri davet etti. Uselya içeri girdiğinde ilk başta hayranlık duygularını gizleyip gizlememe konusunda bir tereddüt yaşadı ancak Aşa'nın güzelliği tüm duvarları yıkıp zincirleri kopartacak kadar etkiliydi:

– Gerçekten güzelliğiniz hakkında duyduklarımın hepsi doğruymuş. Göz kamaştırıcı görünüyorsunuz.

Aşa eskiden olsa böyle iltifatlara hep o huy-suz tavırlarla karşılık verirdi. Fakat nedense bu sefer Uselya'nın iltifatları onu epey mahcup etmişti.

Hafifçe kızaran yüzünden onun halini anlayan Uselya daha fazla bu konuyla ilgili konuşmamanın daha iyi bir fikir olduğuna kanaat getirdi.

- Hazırsanız çıkabiliriz. Beyler bizi bekliyor.
- Evet, ben hazırım.
- Öyleyse gidebiliriz.

İkisi birlikte evden çıktılar. Köyün şelale tarafındaki bir evin önünde durdular.

– Evet, baban ve kardeşini birazdan görebileceksin. Hirb onları kapıda karşıladı. Onun pek alışık olmadığı görüntüsünün kendinde uyandırdığı ürpertiye karşılık, Uselya'nın rahat ve güvenen tavırlarını kendine siper edindi. İçeri girdiklerinde bütün erkekler ayağa kalktılar. Aşa, babasını görünce eli ayağı boşalmış vaziyette kendini onun kollarına attı. Sorve de koşup onların yanına geldi. Babası kızına sımsıkı sarıldı. Az daha elimden kayıp gidecekti dediği bu nadide mücevheri olanca gücüyle bağrına bastı. Sessiz hıçkırıklara Sorve de katıldı. Ama etrafındakilerin varlığı sebebiyle kendilerini hemen toparladılar. Sorve kardeşinin elinden tutarak:

– Kötü günler geride kaldı. Üzerimizdeki o uğursuzluk kalktı. Artık üzülmeyi gerektirecek hiçbir şey yok kardeşim, dedi.

Aşa babasına baktı ondan da Sorve'nin söyledikleri konusunda onay almak istiyor gibiydi. Sodu'nun bakışları bu konuda Aşa'yı ikna etmeye yetti. Baba Sodu, Arut'tan tüm olup bitenleri öğrenmişti. Kendilerine yardım ettikleri için buradaki herkese teşekkür etmişti. Sodu Aşa'ya:

– Burada dostlar arasındayız. Şimdi seni onlarla tanıştırmak istiyorum. Aşa saygıyla onlara doğru baktı. Sodu devam etti.

– Uselya ile zaten tanıştın. Bu bilge kişi bu yerin yöneticisi Efendi Arut. Yanındaki ise Ador ülkesinden Ayzer, Uselya'nın nişanlısı aynı zamanda. Ve bu delikanlı da Ador sahibi Ridar'ın oğlu Zelor.

Aşa hepsini saygıyla selamladı. Kendisine gösterilen sandalyeye oturdu. Yemeğe başlayacakları sırada dışarıda olan Hirb de içeri girdi. Hirb ile de tanışma merasimi yapıldıktan sonra kahvaltıya geçtiler. Misafirler Sodu dışında pek konuşkan değildi. O krallara özgü hükmetme ve son sözleri söyleme her şeyin sadece ayrıntısını sorma alışkanlıklarını misafir oldukları bu masada da bir parça devam ettirdi.

Arut olanları dikkatlice izliyor ve halinden memnun görünüyordu. Misafirler yeni duruma umduğundan daha çabuk alışmışlardı. Ayzer ve Uselya'yı da düşündüğünde sıra dışı tecrübelerle sahip insanların böyle yeni durumlara alışmasının bu kadar kolay olmasının şaşılacak fazla bir tarafı yoktu.

Hepsinin rahatça yemek yiyebileceği genişlikte bir masa etrafına yerleşttiler. Uselya Ayzer'in yanına oturdu. Zelor da Ayzer'in diğer tarafına geçmeyi uygun buldu. Aşa, Sodu ve Sorve ise onların tam karşılıklarına oturdular. Arut masanın baş tarafındaydı. Hirb ise yemek servisini yapmak üzere masanın kapıya yakın tarafına oturdu.

Burası Arut'un kaldığı evin alt katında misafirleri kabul ettiği ve bazı küçük toplantıları yaptığı büyükçe bir

odaydı. Taş duvarlarla örülmüş binanın en zahmetli ve yükü ağır bölümü gösterişten uzak ve huzur doluydu. Kapıdan girildiğinde sağ tarafta şu an oturdukları masa yerleştirilmişti. Herhangi bir malzemeye kaplanmamış duvarlarda Arut'un emriyle asılmış kâğıttan biraz kalınca kil tabletler vardı. Hepsinin üzerinde ise bilgelerin sözü ya da kutsal kitaptan bir bölüm vardı. Sağ ve sol tarafta ise odayı aydınlatmada son derece etkili iki büyük pencere vardı. Özel bir harç kullanılarak pencerelerin kenarlarına ustaca yerleştirilmiş kenar süsleri ince bir zevkin açık bir tezahürüydü. Tavan ve yerler ise duvardaki tabletler gibi fakat çalılık kahverengi tonda karolarla döşenmişti. Eğer duvarları, tavanı ve odanın içindeki sadeliği seyreden birisi dışarıda ne var diye merak edip başını pencereden uzatsa burnunun ucunda Agnen dallarını buluverirdi. Neredeyse tüm yıl boyunca çiçek açan bu bitki solmayan yeşili ile Arut'un en çok itina gösterdiği bahçe dostlarından biriydi.

– Bu yiyecekler sizin ve bizim yiyebileceğimiz türden yiyecekler. Siz de takdir edersiniz ki halklarımızın damak tatları birbirlerine fazla yakın sayılmaz.

Hirb tabaklara sütle kaynatılmış şeker ve güzel kokulu bazı bitkilerle hazırlanmış buğday ezmesini doldurdu. Tabaklar sırayla misafirlere dağıtıldı. Çavdar ekmeği ve peynirleri de ortada duran birkaç büyük tabağa koydu.

– Çaylarımız hazır olana kadar biz başlayalım, dedi Arut. Lütfen buyurun.

Misafirler başta biraz sıkılarak lokmaları yavaş yavaş atıştırsalar da sonradan herkes kendini o ince bir

serpinti halindeki gerginlikten kurtardı. Sadece iki genç bunu yapmakta diğerlerinden yavaş kaldılar. Ancak onlar da koyulaşan sohbet ve Arut'un küçük şakalarıyla bu kabul salonunun sıcak havasına kendilerini bıraktılar.

Yemek yerken Zelor, herkesin kendisini seyrettiği düşüncesine kapıldığından başını fazla kaldırmadan ve özellikle de Aşa ile göz göze gelmemeye çalışarak lokmaları ağızda geveliyordu. Kendinde bir tuhafılık olduğunun farkındaydı. Hatta sakın kafayla birkaç dakika düşünebilse olanların anlamını çözmesi pek de zaman almayacak bir şeydi ama eli ayağı birbirine dolaşmışken her an bir hata yapmaktan korkarak iyice sıkıyordu kendini. Ama bir yandan da Aşa'nın gözlerine bakabilmek için müthiş bir istek duyuyordu. Fakat öyle ansızın hiç bir sebep yokken gözlerini dikmek de çok büyük bir saygısızlık olacağından yüzünü o tarafa çeviremiyordu..

Başını fazla kaldırmadan masada yiyeceklerin nerede olduğunu anlamaya çalıştı. İşte, ekmeğin oradaydı. Ayzer'le Uselya'nın tabaklarının arasındaki boşlukta. Şimdi Uselya'dan biraz ekmeğin isteyip başını o tarafa çevirirsem ekmeğin aldıktan sonra kısa bir an da olsa Aşa'ya bakma fırsatım olabilir. Bu hem kimse'nin dikkatini çekmez hem de gayet masum bir hareket olarak algılanır. Ben de yaptığımdan dolayı bir mahcupiyet duymamış olurum, diye düşünürken Arut'un sesi çınlayıverdi kulaklarında.

– Sofradaki tüm eksiklikler için sizden bizi mazur görmenizi istiyorum dostlarım. Bu fakir köyde

elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Sizlere layık bir ziyafet hazırlayamadığımız için özür diliyorum hepinizden.

Kral Sodu ağzında yüklü bir lokma olduğu için bu tevezua karşılık verme fırsatı bulamadı. Sorve ise babasının yanında söze karışmaktan çekindiği için suskun kaldı. Bu vazifenin kendine kaldığını anlayan Ayzer:

– Bizler sizin misafiriniz olarak en iyi şekilde ağırlandığımız için zaten büyük bir borç altında hissediyoruz kendimizi. Siz ise bu borcu artırmak için kendinizi çok yoruyorsunuz. Tabi Hirb de konukseverliğinin ne kadar yüce olduğunu kanıtlamış bulunuyor. Asıl teşekkür etmesi gerekenler bizleriz ve bu iyilikleriniz için size minnettarız Efendi Arut.

Kısa bir an birbirlerine baktılar. Arut sadece gülümsedi. Ayzer sustu. Lokmasını yutan Kral da Ayzer’in söylediklerine aynen katıldığını beyan edip onları kendi sarayına misafir olmaya çağırdı. Arut nezaket gereği en kısa zamanda Sefar ülkesini ziyarete gelmeye çalışacağına dair söz verdi.

Konuşmalar oldukça olağan cümlelerden oluşsa da Zelor, Ayzer’in Kral Sodu’yla hatta bazen onun yerine bu kadar rahat konuşmasını büyük bir cesaret örneği olarak gördü.

– Ben olsaydım yapamazdım böyle bir şeyi. Aşa’nın olduğu bir yerde hem de Aşa’nın babasıyla ve hatta babasının yerine asla konuşamazdım. Hayır dedi, en geveze kuşların etini yedirseler günler boyu, bunu yapamazdım.

Yapmak istediği şeyden o anda vazgeçti. Sanki tüm

evren onun başarısız olması için bir arada hareket ediyormuş gibi geldi. Yüzüne üşüşen kara bulutlar ve bakışlarına inen ağlayan çocuk sekinesi ağzına götürdüğü o bir gıdım lokmayı o kadar büyüttü ki o zavallı lokma görebileceği en büyük uçurumu belki de cehennemdeki Gayya kuyusunu bile doldurabilirdi. Tat alma duyusu zaten körelmiş, çiğnemeye çalıştığı gıda beslenme zorunluluğu olan bir bedene vermesi gereken hayati hazzı barındırmıyordu. Kuru yavan bir kütleydi sadece. Yaratılıştan bünyesine konan hayatını devam ettirme çabası ve bundan duyulan haz tüm hücrelerinden uzaklaşmıştı. Az önce bir hedef, bir rüya gibi hissettiği Aşa'nın gözlerine bakabilme şansı ortadan kalkınca öleceğine emin bir mahkûmun neredeyse gururla başını cellâdına uzatması gibi Zelor da başarısız hamlesinin ruhunda patlattığı volkanın gürültüsüne teslim oldu.

Bir süre hiçbir şey duyamadı, göremedi. Etrafında konuşulanların sesi kulaklarında yankılandığında hala hayatta olduğunu anladı. Hayattaydı. Ruhu ve bedeni hala devinebiliyordu. O ruh ve o beden, acı çekmeye ve mücadeleye alışkındı. Yıllar boyu, kalbini en zalim istilacı gibi işgal etmeye çalışan altın hırsının benliğine hücumlarına, iradesiyle karşı durmaya çalışmıştı. Akıntının tersine yüzmeye alışmış, suyun, toprağın, taşların gerçek anlamlarını aramakla günleri geçmişti. Şimdi ise bu kadar kolay bir şeyi yapmaktan neden bu kadar zorlandığını bir türlü kestirememenin verdiği acıyla masa etrafında oturanların arasında gittikçe küçülüyor ve başkalaşıyordu. Herkes sabit kalıyor kendisi küçülüyordu.

Aşa'nın gözleri kendi değişiminin aksine gittikçe ve artan bir hızla büyüyordu. Baktığı her yerde o gözler vardı. Zelor'a öyle geliyordu ki bu gözler kırıcı, alaycı ve umursamazdı. Baksa bir felaket olacak, yüreğinin akışını anlayamadan kapıları kapatacak ve kendisini bu yoldan yorgun bir halde gerisin geriye döndürecekti. Bu hislere babası tarafından halkı için feda edilmiş kutsal öğretileri için nefsanî hazlardan feragat etmeyi en büyük erdem olarak benimsemiş ve Zahmetçilerin elinde bu şekilde yetiştirilmiş biri olduğundan kapılıyordu. Kendi içinde bir kadına karşı arzunun belki de aşkın filizlenmesine mani olamadığı için Aşa'nın acı çektireceği ihtimaline sarılarak kendini daha baştan cezalandırmaya çalışıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Kaşık ve tabak seslerinden başka bir şey duyulmadı. Zelor çok da ilgisiz görünmemek için arada bir konuşan Arut'a doğru çeviriyordu başını. Prens Sorve vakur duruşuyla yemeğini yiyor, babasından kendisine gelecek herhangi bir direktife karşı sürekli tetikte durduğunu belli etmek istercesine dümdüz tuttuğu belinin acımasına katlanmaya çalışıyordu.

– Siz nasıl hissediyorsunuz kendinizi Prens Sorve?

Sorve yine belini sabit tutarak sadece başını çevirdi:

– Teşekkür ederim Efendi Arut? Sesinin zayıf çıkması Zelor'un içini burktu. Başını kaldırıp ona baktı. Aşa'nın tam yanında oturuyordu. Prense baksa da Aşa'yı açık seçik olmasa da görebiliyordu. Bakışlarının odaklandığı noktadan başka bir yeri görmeye çalışmak ne kadar da zordu. Göz akı tamamen kızıla

boyanmış olmalıydı. Bir yandan Sorve'ye bakıyor bir yandan da Aşa'yı gözünü çevirmeden görmeye çalışıyordu. Aşa'nın saçlarını yeşil elbisesinin sardığı vücudunun masanın ufuk çizgisine kadar olan kısmını kısa bir an doyasıya seyretti. Daha fazla Sorve'ye bakmaya cesaret edemedi. Kendini ele vermekten korktu. Hemen bakışlarını doğal görünmeye çalışarak kendi tabağına çiviledi. Gözlerinin bu hareketi o kadar hızlı olmuştu ki ilk başta ne tabağı ne de yemeği görebildi. Gözünün önündeki karartı gidince sakinleşmeye çalışarak ellerini tabağın iki yanına yayıp uzattı. Bu biraz da ellerinin titremesini diğerlerinin görmemesi için yapılmış bir hareketti.

Yine kulağı hiçbir şey duymaz olmuştu. Şimdi anlıyordu ki daha önce hiç tatmadığı aşk duygusu tamamen ruhunu teslim almıştı. Üstelik kendisine sormadan:

– Ben böyle bir şey istiyor muyum istemiyor muyum? Bu duygu bana sormadan tüm düşüncelerimi yağmaladı. Yavaş yavaş mantığımın kaybolduğunu görüyorum. Buna izin veremem. Kesinlikle buna izin veremem, diye tekrar etmeye başladı kendi içinden. Kontrolümü kaybetmemeliyim. O da sonuçta hepimiz gibi bir insan ona karşı bu kadar ezik durmam aklıma göre oldukça yakışıksız bir durum. Üstelik burada bulunan kendi arkadaşları, Sefar soyluları ve kendisi büyük gailerden daha yeni kurtulmuşken prens ve prenses başlarına sarılan büyü belasından henüz yakalarını kurtarabilmişken arzuların gemilerine limanlar aramaya çalışmak hiç de asil bir davranış değildi.

– Nesi yanlış olabilir ki bunun? Bu irade dışında, yürekleri kendine yurt edinen, kâinatın en bilinmezlerinden biri olan aşk duygusu değil mi? dedi içinden. Ama içindeki bir ses ona yaptığının pek de doğru olmadığını fısıldıyordu.

– Ama hep fısıltılar vardı zaten. Bu yanlış değil ki. Benim içimde oradan oraya dolaşan bir fırtına. Açığa vurmazsam kime ne zarar gelebilir ki?

Sonunda kendini ikna etmeyi başarmıştı. Ancak hala kendini Aşa'nın yüzüne bakacak kadar cesur hissetmiyordu. Buna cüret etse bile Aşa ile göz göze gelememe ihtimali vardı.

Aşa ne düşündüğünü belli etmeyen bir yüz ifadesiyle babasına döndü.

– Evimize ne zaman döneceğiz efendim?

Bu soru karşısında misafirler ve ev sahipleri epey şaşkırdılar. Aşa, Arut'un sözlerinden gücenmiş olabileceğini düşünerek:

– Efendi Arut, lütfen sözlerimi yanlış anlamayın. Konukseverliğinizi asla yargılamıyorum. Ama evimde olmak ve düşüncelerimi biraz toplamak istiyorum. Bunu burada başaramam gibi geliyor bana. Sözlerim sizi incitmesin.

Sodu, sorunun cevabını bilmediğini belli etmek istemediğinden bir süre kızına ne söylemesi gerektiği hakkında bir karar vermeye çalıştı onu bu sıkıntıdan Arut kurtardı.

– Sevgili Aşa, senin kalbinin ne kadar hassas olduğunu ve bilerek birini incitmekten ne kadar sakındığınızı hepimiz biliyoruz. Evini özlemen oldukça doğal

bir durum bunu da anlıyorum. Düşüncelerindeki boşluğa gelince, Tuda ormanlarına girmeniz sınırı geçmenize neden oldu. Bu da düşüncelerinizde bazı bulanıklıklara neden oldu. Biraz daha burada kılıp dinlenmeniz size iyi gelecektir eminim. Bu süre içinde burada rahat edeceğinizden ve ihtiyacınız olan yardımı göreceğinizden emin olabilirsiniz.

Aşa bu sözlerden ikna olmuş gibiydi. Kral Sodu Arut'un neden gerçeği onlara anlatmadığını bildiğinden içinden çıkamayacağını sandığı en önemli sorunu Arut'un birkaç cümleyle kolayca halletmesine çok sevindi. Belki Sennemur ona yardım etmeyi reddetmişti ama Arut tüm bilgeliği ile üçünün yanında ve güç veriyordu. Rahatlamasına rahatlamıştı. Sefar'a nasıl dönecekleri ve orada nasıl bir durumun kendilerini bekliyor olacağını da kestiremiyordu. Yine de içinden Arut'a sonuna kadar güvenmeye mecbur hissediyordu kendini.

Ezilen kalbiyle Zelor konuşulanları dinliyordu. Hala Aşa'nın gözlerine bakamamıştı. Bunu yapma arzusundan çok Aşa'nın gitmek için ısrar edeceği hissini uyandıran konuşması zonklatmıştı beynini. Tüm o cümleleri düşünce halinden kelimelerinin dizilişine kadar pür dikkat izlemiş, bir gidişin kaderinde yazılı olmaması için bildiği tüm duaları en samimi haliyle okumuştur.

Gidişin belli bir süre ertelendiğini duyunca yemeğe oturmalarından bu yana ağzına koyduğu lokmalardan birini ilk defa haz alarak mideye indirmişti.

Yine kaşık sesleri, yine ekmek kırıntıları, yine masa etrafındakilerin ses olarak kulaklara yansıyan hareketleri...

Diğerleri hissetmese de Arut olayların gidişini kendi düşüncesine göre yönlendiriyordu. Konuyu değiştirmek için Uselya'ya:

– Nasıl? Bizim ekmeklerimiz Ador'dakiler kadar lezzetli mi?

– Ador'daki her şeyin başka bir tadı vardır. Ama sizinlerin de aşığı kalır yanı yok. Bence her şey çok güzel.

Diğerleri Uselya konuşurken yemeklerini yemeye devam ediyorlardı. Ayzer söze karışma gereği duydu. Ama aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Arut:

– Zelor sen pek sessiz kaldın. Beğenmedin mi yoksa sofrayı?

Aşa o sırada Hirb'in kendisine uzattığı kayısı reçelini aldı. Uygun bir yere bıraktı:

– Her şey çok güzel hazırlanmış. Yalnız bildiğim kadarıyla gölgecanlılar pek böyle şeyler yemezler. Nereden bulduğunuzu merak ettim.

– Haklısın bizim yemek konusunda insanlara benzemeyen taraflarımız çok. Ama bu hiç yok anlamına gelmiyor. Böyle güzel bir kayısı reçelinin tadına varma hakkını sadece siz insanlara bırakamazdık öyle değil mi? Gülüştüler.

– Senin anlayacağın gölgecanlılar da insanlardan bir şeyler öğreniyorlar.

– Umarım sadece güzel şeyler öğreniyorsunuzdur, dedi Ayzer. Arut birden ciddileşti:

– Kötülük, kâinatın her yerinde zaten mevcut. Her zümre varlık, kendiliğinden öğreniyor bunu.

Arut bunları söylerken bir yandan da gelecek günler için kafasında çeşitli hazırlıklar planlıyordu. Kahvaltının çok fazla sohbete ya da buradaki insanların birbirlerini yakından tanımaya yetecek kadar imkân sağlayamayacağını biliyordu. Şimdilik Sefar'dan gelen misafirleri bir süre daha Gelpagoren'de kalmaları konusunda ikna etmişti. Yine de birbirleriyle yakınlaşmaları için başka yollar da bulmak gerekiyordu. Bu konuda en büyük yardımcısı Hirb olacaktı. Ama Uselya'nın da yardımını gerekiyordu:

– Kahvaltıdan sonra biraz gezintiye çıkmayı teklif ediyorum. Uselya hemen atıldı:

– Evet, bu çok iyi olur biraz şelaleyi seyrederiz. Hem şelalenin önündeki çiçekler insana huzur veriyor.

Diğerleri de itiraz etmediler. Sadece Aşa sanki yorgun olduğunu söyleyecekmiş gibi baktı etrafına. Sonra susmayı tercih etti.

Yemeğin rehaveti yavaş yavaş bedenlere yayılmaya başladığında son lokmalar da sıralarının geldiğini anlayıp birbirlerine veda ettiler.

– Siz hiç reçel almadınız. Bence denemelisiniz.

Zelor başını kaldırdığında Aşa'nın yeşil gözlerinin pırıltısıyla serseme döndü. Belki çok kısa bir an belki de çok uzun bir an o gözlere baktı. Farkında olmadan döküldü kelimeler ağzından:

– Teşekkür ederim.

Biraz mutlu, biraz korkmuş Zelor, Aşa ve diğerleri kahvaltıdan sonra Arut'un evinden çıkıp Ralka şelalesine geldiler. Uselya birkaç gün önce burada yaşadıklarını hatırladı. Ayzer de ona eşlik etti. Yine onların girdikleri taraftan gelmişlerdi şelaleye. Ador'dan gelen üç kişi bu şelalenin gerçekte ne için burada olduğunu biliyorlardı. Bunu Sefar'dan gelenlere açıklayıp açıklamama kararı Arut'a aitti. O da şimdilik sessiz kalıyordu. Hareketlerinden onların şimdilik şelalenin ve bahçenin güzelliğini görmelerinin yeterli olacağına inandığı anlaşılıyordu. Kimse de bu konuda bir şey söyleme gereği duymadı.

Şelaleye geldiklerinde balıklar ve aslanların olmayışı Ayzer ve Uselya'nın dikkatini çekmişti. Uselya Ayzer'e sokulup:

– Sen de fark ettin mi? Balıklar ve aslanlar burada değil. Ayzer hafifçe Uselya'nın kulağına eğilerek:

– Daha sonra öğreniriz bunu. Arut, Sefar'dan gelenlerin çok fazla şey bilmesini istemiyor. Benim nasıl hatırlamaya ihtiyacım olduysa onların da hatırlamaya ihtiyaçları olacak.

Aslında her şey Sorve ve Aşa'nın kendilerini daha iyi hissetmeleri ve buraya uyum sağlamaları amacıyla tertiplenmişti.

Uselya, Aşa'nın koluna girerek kendisinin birkaç gün önce ilk başta yöneldiği çiçekli bahçeye doğru hafifçe çekiştirdi:

– Gözlerinize inanamayacağınız kadar güzel bir yer görmek istiyorsanız benimle gelmelisiniz Prenses.

Onlar çiçeklerin olduğu tarafa yürüdüler. Genç erkekler ise şelaleyi seyretmeye daldılar. Bu fırsattan yararlanan Arut, Sodu'ya biraz konuşmayı teklif etti. Gençler fısıldaşarak göletin içine doğru uzanan köprüye geçtiklerinde Arut ve Sodu da göletin kenarından şelalenin suyunun aktığı taraftaydılar. Sodu içindeki endişeyi birden dışarı salıverdi:

– Bilmek istediğim çok şey var Arut.

– Biliyorum, dedi Arut.

– Bu büyülü ayna iki çocuğumun ve ülkemin kadetine kara bulut gibi çöktü. Gerçi sizin yardımlarınızla büyüünün etkisi yok olduysa da ben ülkemize döndüğümüz zaman halkıma nasıl bir açıklama yapacağım konusunda derin derin düşünmek zorunda kalıyorum. Bunu bir şekilde halletsek bile Aşa ve Sorve'nin olanları hatırlama ihtimali de var öyle değil mi? Mavi gözbebekleri göz akından hücum eden kızılıklara karşı direniyordu. Ağlayamamanın verdiği sıkıntıydı bu.

– Kaç yıldır Sefar tahtında oturuyorsunuz?

– Kraliçe Ayülke hayattayken on üç yıl, o gittikten sonra on iki yıl.

Kralın yüzüne hüçün yağmurları yağacağını anlayan Arut gururlu kralı daha fazla darlandırmamak için sustu. Sodu dalmıştı ansızın. Ama çabuk geri döndü:

– Eski güzel günler her zaman özleniyor değil mi?

Hüzünlü gülümsemesiyle baktı Arut'a.

– Hatırlanabilir güzel günler yaşamış olmak her hayata nasip olacak şeyler değildir. Kıymetini bildiğimize eminim.

– Neyse, biz asıl konumuza dönelim. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Ben de dâhil buradaki herkesin en çok güvendiği kişi sizsiniz. Bize bir yol gösterecek misiniz?

– Ben size yol gösteremem. Sadece yolda nasıl gideceğiniz konusunda yardımcı olmaya çalışırım. Ve size söz veriyorum elimden geleni yapmaya çalışacağım.

– Çocuklarımın olanları hatırlamasını istemiyorum. Yoksa bir ömür boyu birbirlerinin yüzüne nasıl bakarlar? Etkisi yok olmuş olsa da tamamen kötü hatıraları deşip durmalarına sebep olacaktır hatırlamaları. Canlı canlı mezara girmek gibi bir durum çıkacak ortaya.

– Ben size yardımcı olabilirim. Hatırlamaları ve sorunla yüzleşmeleri daha doğru olur ama biliyorsunuz ihtimalleri kontrol edebildiğimiz bir asamız var. Az daha kaybediyorduk ama şükürler olsun hala iyilerin elinde. Eğer istiyorsanız sizin ve halkınızın hiçbir şey hatırlamamasını sağlayabilirim. Herkes prensin kayboluşundan sonraki olayları unutabilir. Sodu ağzı hayretten bir karış açık:

– Bu nasıl mümkün olabilir? Koskoca bir ülkedeki tüm insanlar mı hiçbir şey hatırlamayacak?

– İstedığınız tam olarak böyle bir şey değil mi?

– Asanın böyle bir gücü mü var?

– Bunu asanın gücü olarak değil de Sefar ülkesinin özel durumu olarak açıklamak daha doğru olur.

– Daha açık konuşur musunuz lütfen?

Arut arkaya dönüp gençlerin ne yaptığına baktı. Kendilerini duyamayacak kadar uzaktaydılar:

– Sandığınız kadar karmaşık bir durum değil Kral Sodu. Ama böyle ayaküstü konuşulacak bir konu da değil. Sizinle gün batımından sonra benim evimde görüşelim. O zaman size bildiğim her şeyi anlatacağıma dair söz veriyorum. Sodu'nun kabul etmekten başka çaresi yoktu. Arut onun bu teslimiyetinden memnun olmuştu:

– Öyleyse biz de gidip gençlere katılalım. Sonra da küçük şehrimizi dolaşır bizim yaşlılarımızla sohbet ederiz.

Arut ve Sodu şelaleyle fazla ilgilenmediler. Konuşmaları bittikten sonra mabede doğru yöneldiler.

Uzaktan görülebilen yaşlılar sakın adımlarla günlük işlerini yapmak için gitmeleri gereken yerlere gidiyorlardı. Misafirlerin duruma alışkın gözleri uzaktan onları izliyordu. Alışmakta en çok zorlanan ise Aşa idi. O hala gördüğü bu kısa boylu yaşlıların siyaha yakın kızıl renklerinden kızıl gözlerinden biraz ürküyordu.

Birlikte beldenin küçük sokaklarına daldılar. Yaşlı cin Mende ile karşılaştılar en başta. Saygıyla başını eğip Arut'u ve misafirleri selamladı. O da buralarda gördüğü insan sayısının gittikçe artmasına biraz şaşırmış gibiydi. Birkaç gün önce gelen Uselya ve Ayzer'den sonra misafirlere üç kişi daha eklenmişti. Arut onunla fazla konuşmadı. Sadece misafirlerle öğle yemeğinde tanışacaklarını haber verdi. O da fazla soru sormadı. Birkaç yaşlıyla kısa selamlaşmalardan sonra Arut onları öğle yemeğinin hazırlandığı ana mutfağa götürdü.

Burası mabedin önünden başlayan ana yolun sonunda yer alan evlerden en büyük olanıydı.

Binada içeri girdiklerinde oldukça temiz fakat gösterişsiz bir mekânla karşılaştılar. Diğer binalara göre daha geniş olan binanın duvarlarında yemekleri pişirmekte kullanılan aletlerden başka boy sırasına göre dizilmiş kum kazanları da vardı. İçeride birkaç genç gölgecanlı öğle yemeğinin hazırlıkları ile uğraşıyorlardı. Ayzer Hirb'e dönerek:

– Buradaki tek gencin sen olduğunu sanıyordum. Hirb ellerini dudaklarına siper yaparak:

– Bu kadar inatçı yaşlıyla tek başıma nasıl başa çıkabilirdim ki?

Onlar, bu şakalaşmayı diğerlerinden geride olduğu için duyan olmadığını sandı. Ancak Zelor geriye dönüp suçüstü yakalamış gibi bakınca çaresiz üçüncü birini de kendi aralarındaki bu şakaya ortak ettiler. Ve bu şaka Zelor ve Ayzer'le Hirb'in dostluğunun daha belirgin hale gelmesine vesile oldu. Arut misafirlerine dönerek:

– Burası Gelpagoren'de yaşlılarımıza yemek yaptığımız ana mutfak.

– Bu kazanların içindeki kum ne işe yarıyor?

– Bizim yemek alışkanlıklarımız sabah da söylediğim gibi siz insanların alışkanlıklarından biraz farklı. Bizler özellikle yaşlanınca fazla çeşitli besinlere ihtiyaç duymayız. İşte bu kazanlar da bizim buradaki en temel yiyeceğimiz olan Naşşi ağacının meyvelerinin pişirildiği kazanlardır. Bildiğiniz yemek

kazanlarından biraz farklı gelecektir size. Bizler yemeğimizi bu kum içerisinde pişiriyoruz. Üstelik ateş yakmadan. Çünkü kum kendiliğinden Naşşi meyvelerini bizim için yenebilecek hale getiriyor. Buradaki genç gölgecanlılar da bize bu konuda yardımcı oluyorlar. Tıpkı diğer işlerde Hirb'in bize yardım ettiği gibi. Kalnu'yu yanlarına çağırdı. Kalnu saygıyla başını eğip onları selamladı:

– Sevgili Kalnu öğle yemeğinde misafirlerimize ne hazırladın bakalım?

Hirb'den biraz daha kısa boylu olan Kalnu:

– Emrettiğiniz gibi saraydaki mutfak çalışanlarının gönderdiği malzemelerden misafirlerimizin damak tadına uygun yemekler hazırladık efendim. Memnun kalacaklarını umuyorum.

– Öyleyse sana kolaylıklar diliyoruz.

– Teşekkür ederim efendim.

Misafirler merakla etrafı incelemeye koyuldular. Bu yer her geçen dakika meraklarını artırıyordu. Ve hepsinin yaşadığı ortak ruh hali ise “Ne çok soru var aklımda ama hangisinden başlayacağıma bir türlü karar veremiyorum.” cümlesinin fısıltılarıyla yoğrulmuş durumdaydı.

Mutfakta biraz daha dolaştıktan sonra dışarı çıktılar. Arut yine misafirlere döndü:

– Dilerseniz şimdi de beldemizin geri kalanına ve en sonunda da mabedimize bir bakalım ne dersiniz? Bu soruya Kral Sodu yanıt verdi:

– Beldenizi keşfetmek heyecan verici bir durum. Her dakika başka bir hayrete düştüğümü itiraf etmiyim.

– Masal kitaplarının aslında en kesin gerçekleri anlattığını herkesin anlayamaması iyi mi yoksa kötü mü bilemiyorum, dedi Arut. Uselya:

– Ben masal kitaplarındaki hikâyelerin gerçek olduğunu görmekten son derece memnunum. Herkes mabedinizin büyümlü atmosferini görünce söylediklerime hak verecektir.

– Öyleyse gezimize devam edebiliriz, dedi Arut.

Birlikte beldeyi dolaştılar. Birkaç yaşlı gölgecanlı ile sohbet ettiler. Beldenin küçük evlerini evlerin etrafını süsleyen küçük çiçek bahçelerini hayranlıkla seyrettiler. Gezi sırasında misafirlerin birbirleriyle kısa cümlelerden vazgeçmiş konuşmalarına şahit oldu Arut. Özellikle Aşa ve Uselya arasında hemcins olmanın da destek verdiği bir yakınlaşma oldu. Aşa Uselya'nın yanında babası ve kardeşinin yanında hissettiği kadar güvende hissediyordu artık kendini. Uselya'nın ona gösterdiği yakınlık dışarıdan bakıldığında bir şefkat ya da koruma duygusu olarak görünse de aslında bedelini ödediğine inanan, mutlu sona ulaştığı için sınav kurallarını kendinden sonrakiyle paylaşan birine daha çok benziyordu. Sorve de Zelor, Ayzer ve Hirb'in varlığına biraz daha alışmıştı. Artık onlara sorular soruyor, verdikleri cevapları ilgiyle dinliyordu. Ayrıca onların fazla olmasa da kendisine yönelttikleri soruları gayet içtenlikle cevaplıyordu. Bu durumu izleyen ve oldukça memnun olan Arut ise

kralın kalbinde kaldığına inandığı küçük endişeleri yok etmek için geleceğe dair umutlu cümleler kurarak Kralla sohbet ediyordu. Ne kadar umutlu konuşsa da Sodu'nun akşam gerçekleşecek konuşmayı tereddüt ve heyecanla beklediği açıkça belli oluyordu.

Bu haldeyken beldedeki küçük gezintileri sona ermiş ve mabedin kapısına gelmişlerdi.

Kral Sodu bir süre mabedi dışarıdan hayranlıkla seyretti. Tavanında hiçbir destek olmadığını öğrendiğinde ise içerisini görme heyecanı daha da arttı. Birlikte mabedin devasa kapısından içeri girdiler. Kapıdan birkaç adım içeriye geçtiklerinde Sefar'dan gelenler ve Zelor hayretle mabedin dışarıdan görüldüğünden daha geniş ve yüksek olduğuna şahit oldular. Bu kadar yüksek ve geniş bir tavan nasıl hiçbir destek olmadan ayakta kalıyor sorusu en çok Sodu'nun kafasını meşgul ediyordu. Bu merakını giderme arzusundan kurtulamadı:

– Böyle bir kubbeyi ayakta tutmak gerçekten deha sahibi bir mimarın yapabileceği türden bir iş. Kim yapmış ve nasıl bir teknik kullanmış? Bize anlatmanızın bir sakıncası yoksa öğrenmek isterim.

Arut kendi ülkesinde kendi himayesine verilen Gelpagoren mabedi hakkındaki bu iltifatlardan dolayı gururlanmaktan kendini alamadı:

– Bu yapı oldukça eski zamanlardan kalmadır. Yapan mimarın adı da zaten burada yaşıyor. Goren... Zaten Gelpagoren Goren'in mucizesi anlamına geliyor.

Zelor, başını tavanın her tarafını görebilmek için geriye atmış, sağa sola döndürüp duruyordu, boğazı gerilmiş bir halde:

– Gelpa- Goren, Gelpa-Goren... Gerçekten bu adı hak ediyor, diye mırıldandı.

Mabedi temaşa etme eylemi de bittiğinde vakit epey ilerlemişti. Kısa gibi görünen bu gezinti misafirleri oldukça yormuştu. Arut öğle yemeği için her şeyin hazır olduğunu öğrenince onları gölgecanlıların topluca yemek yedikleri büyük salona getirdi.

Mutfak binasına benzeyen bir yapıydı bu. Oraya geldiklerinde kendilerini büyük kapının hemen önünde Ozak’la birlikte bekleyen Sizida karşıladı. Hirb şu an içerideydi. Ve yemek hazırlıklarıyla ilgiliniyordu. İki kanadı da açık kapının arkasından hafif bir uğultu misafirlerin her şeyi duymaya hazır kulaklarına hücum ediyordu. Kimse bu hücumdan rahatsız olmadı. Birlikte içeriye girdiler.

Yaşlı gölgecanlılar gelenleri karşılamak için karşılıklı iki sıra oluşturmuşlardı. Sıranın başındakilerin ellerindeki çiçek demetleri belli ki Aşa ve Uselya içindi. Arut içeridekilere seslendi:

– Saygıdeğer Gelpagoren sakinleri. İşte belli bir zaman bizimle kalacak olan kıymetli misafirlerimiz. Lütfen onları saygı ile selamlayalım ve yurdumuzun konukseverliğini gösterelim.

Böyle dedikten sonra yine herkesin duyabileceği bir ses tonuyla misafirleri tek tek tanıttı. Misafirler de onlara saygılarını sundular. Sıranın başında olan iki yaşlı ellerindeki çiçekleri Aşa ve Uselya’ya takdim ettiler. Genç kızlar teşekkür ettiler. Bu sıcak karşılama misafirlerin buldukları yere alışmalarına yardımcı

oldu. Kendilerine gösterilen yerlere oturdular. Yaşlı gölgecanlılar da yerlerine yerleştiler. Arut misafirlerle birlikte oturmayı tercih etmişti. Misafirlerin masası diğer masalardan biraz daha büyüktü. Çünkü gölgecanlıların yaşlandıkça kısalan boyları gençlik zamanlarında oturdukları büyük masalarda rahat etmelerine mani oluyordu.

Yaşlı gölgecanlılar mabet içerisindeki huşu dolu hallerinden biraz uzaktaydılar. Tanışmadan hemen sonra kendi aralarında neşeli konuşmalara başladılar. Misafirlerin anlayamadığı bir ses tonuyla gerçekleşen konuşmalar ve eklenen kahkahalar yemek salonunun duvarlarından tavanına dağılıyordu. Aşa yanında oturan Uselya'ya döndü:

– Doğrusu başta biraz ürkmüştüm ama hepsi çok sevimli ve neşeli.

– Evet, çok haklısın. Huzur veren bir halleri var. Anlaşılan burada pek canımız sıkılmayacak ne dersin?

Aşa birden hareketlerine konuşmalarına yansıyan bu mutluluk halinden korkar gibi oldu. Ama hemen bu düşünceyi aklından çıkardı. Uzun zaman sıkıntı çekenler mutluluk ve neşeyle karşılaştıklarında tedirgin olur diye düşündü. Bunu ona annesi söylemişti. Umutsuzluğun kalbe bağladığı o kalın kabuğu kırmak kolay bir iş değildi.

Bu sırada Hirb misafirlerin yanına geldi. Özellikle genç erkeklere yakın davrandı. Bu kadar yaşlı arasında kendi akranı sayılabilecek bu insanlarla konuşmak hoşuna gidiyordu:

– Umarım sizi layığı ile ağırlayabiliriz.

– Bu kadar sıkıntıya girmenize hiç gerek yoktu sevgili Hirb. İnan üzülüyoruz bu kadar zahmet verdiği-mizi gördükçe, dedi Ayzer.

Hirb ona doğru eğilerek:

– Bir hanedan ailesi, bir zahmetçi oğlu, bir kutsal öğretici ve onun asil nişanlısını ağırlamak öyle her gün yaptığımız bir iş değil Ayzer. Bu telaşımız az bile.

– Bu ihtiyarlardan fırsat bulursan bir ara Ador’a gelmelisin. Sen de biliyorsun ki bu kadar ihtiyarın arasında Ador’a alışmak kolay olmuyor, diye fısıldadı. Sonra sesini yükseltmekte bir sakınca görmedi:

– Bu ne kadar benim tercihim değilmiş gibi görünse de sanırım Uselya’yı hep özlüyorum. Ador’u da tabi.

Uselya’ya baktı. Kız biraz mahcup olmuştu. Bu coşkun iltifatlara Arut ve Sodu yaşlılara özgü o geçmişin rüzgârını arayan hüzünlü kaptan bakışıyla tepki verdiler. Başka şeylerle ilgileniyormuş gibi görünmek için masanın örtüsünü çekiştirdi:

– Sana sıırıslıklam âşık gibi bir hali var.

Bu da iki genç kız arasında bir fısıldaşmanın başlamasına neden oldu.

Yüzlerin gülmesi, misafirlerin kendilerini bu kadar iyi hissetmesi her şeyin yolunda gittiğini gösteriyor, dedi Arut içinden.

Yemekler servis edildi ve afiyetle yendi. Yemeğin sonlarına doğru iki yaşlı gölgecanlının birbirlerini sınırlendirmeye yönelik şakalaşmalarına tanık oldular. Tartışanlar Deaşer ve Naferis idi. Deaşer:

– Sen zaten dünyayı hep sevmiştin. O çetin savaşların ardından bile soluğu hemen dünyadaki o yarımadada alıyordun. Uslanmaz bir serseriydın, dedi ve kahkahayı bastı. Naferis:

– Sen de o zamanlarda bile şimdiki kadar ölü biriydin. Şükürler olsun Gelpagoren’in gençleri içinde seni örnek alan çok az, hatta hiç yok.

Durumu abartmak için masadan kalkıp secdeye kapandı ve söylenmeye devam etti:

– Şükürler olsun, şükürler olsun. Bu hareketle iyice sinirlenen Deaşer yumruğunu sıkıp:

– O zamanlarda sana iyi bir sopa çekmeliydim. Ama nereden bilebilirdim ki ileride buna pişman olacağımı. Yaşlılar ve misafirler neşe içinde onları seyrediyorlardı. İzlediklerini ve hoş karşılandıklarını gören Naferis tekrar masadan kalktı. Herkesin görebileceği kadar açığa çıkıp yaşlı Deaşer’in taklidini yapmaya başladı:

– Gördünüz mü? Beni sopalamak istiyormuş. Söyler misin bunu nasıl yapmayı düşünüyordun ey yaşlılığı ve gençliği arasında solan rengi dışında hiçbir fark olmayan bahtsız kişi? Sen o zaman da benim tozuma yetişemiyordun. Şimdi de yetişemezsin.

Gerçekten de Naferis arkadaşına göre daha canlı ve çevikti. Arkadaşının iyice köpürdüğünü ve cevap veremediğini görünce tadında bırakması gerektiğini anladı. Hemen gidip onun yanına oturdu. Hafif nefes nefese kalmasını ona koz olarak vermek istiyordu. Deaşer de bu fırsatı kaçırmadı.:

– İki adım atıp nefes nefese kalan birinin mi tozuna yetişemeyecek mişim? Buna Gelpagoren'deki tüm kargalar güler.

– Tamam dostum. Sen kazandın. Bu yüzden yarın seninle küsü toplamaya gidelim. Bu zaferinden dolayı bütün küsü meyvelerini ağaçtan toplama işini de ben yapacağım. Hem sen yaşlı olduğun için ağaçlara tırmanamazsın. Ben hallederim merak etme. Yemek faslı kaldığı yerden devam etti. Arut yanındakilere dönerek:

– Aslında burada yaşayanlar içinde birbirlerine en yakın olan iki arkadaştır onlar. Ama birbirlerini kızdırmaktan da geri duramıyorlar bir türlü. Eski savaşçılar. İlla ki bir şeyle mücadele etmeleri gerekiyor anlayacağınız. Evrenin her mekânında yaşlılar böyle çocuklaşıyor ne dersiniz?

Misafirler o anda kendi yaşlılıklarını düşünmeye koyuldular. Zihinler belli bir süre bununla meşgul oldu. Zihinlerdeki bu hafiften gülümseten hayallerden sonra herkes kendi anne ve babasını düşünmeye başladı.

Ayzer şimdi hayal meyal hatırladığı annesinin ve babasının yaşlılığının nasıl olabileceği konusunda düşünürken Zelor zaten yaşlanmış olan babasının burada bulunanlara göre gayet iyi durumda olduğuna hükmetti. Aşa ise şu an yanında bulunan babasının ileride bunlar kadar sevimli olmasını temenni etti içinden. Sorve biraz tedirgin düşünüyordu bu konuyu. Babası gerçekten çok yaşlandığında ülkeyi yönetme konusunda yeterince başarılı olup olamayacağını merak ediverdi ansızın. Uselya ise annesinin gidişi ile Ayzer'in gelişini aynı anda yaşadığı için ne düşüneceğini bilemiyordu.

Ama annesinin de şu an hayatta olmasını ve Ador kendinde kendisini bekliyor olmasını çok istediğini fark etti. Hepsi için ortak bir düşünce var denseydi bu ancak geleceğine elini uzatan birinin geçmişinden kopmaya hazır sayılamayacağı olabilirdi.

Ortalığa dağılıveren sükûnet bir yaşlının ileri atılıp:

– Aranızdan kim benim gözlerime bakarak yalan söyleyebilir? diye sormasıyla bozuldu. Bu aniden misafirlere yönelen soru Arut’u biraz rahatsız etmişti:

– Şimdi bunun sırası değil Kotahe. Onları rahatsız etmeyelim istersen. Başka zaman seninle bu oyunu zevkle oynayacaklarına eminim.

Kral Sodu atıldı:

– Nasıl bir oyun? Doğrusu merak ettim.

– Eskilerden kalma oyun. Daha sonra size anlatırım deyip geçiştiren Arut, Kral’ın daha fazla soru sorması için içinden dua ediyordu. Her şey istediği gibi oldu. Yemeklerin etkisiyle üzerine ağırlık çöken Sodu daha fazla soru sormaya kendinde derman bulamadı:

– Tamam, öyleyse sonra konuşuruz.

Herkeste hoş anılar bırakan yemekten sonra yine etrafta biraz dolaştılar. Bu sefer misafirlere bazı yaşlılar da eşlik etti. Aşa ve Uselya yaşlıların beklemediği kadar çok soru sordular. Evler, çiçekler, yemekler, günlük işler, dualar, oyunlar... Akıllarına gelen her soruyu sormaktan geri durmadılar. Ve soruları içtenlikle cevaplandı.

– Akşam hiç olmayacak sandım. Gerçekten bana sıkıntılı gelen bir gündü.

– Sizi gayet iyi anlıyorum majeste.

Arut evine gelen misafiri en samimi duygularla karşıladı. Serin bir akşam olduğu için krala üşüyüp üşümediğini sordu. Sodu gayet iyi olduğunu söyledi ve hemen konuya girmek için atıldı:

– Buraya neden geldiğimi biliyorsunuz. Bana Sefar'ın gerçek hikâyesini anlatacaksınız. Bundan vazgeçmediniz öyle değil mi?

– Hayır, hayır ne münasebet? Nereden çıkardınız bunu? Elbette size bildiğim tüm doğruları anlatacağım. Ben sadece sizin bana sorular sormanızı bekliyorum. Ancak o zaman başlayabilirim anlatmaya.

– Ne sormamı bekliyorsunuz ki? Buraya bana anlatmaya söz verdiğiniz öyküyü dinlemeye geldim.

– Bu kadar mı? Başka merak ettiğiniz bir şey yok mu?

– Var elbette.

– Öyle ise buyurun.

Sodu yapacağı şeyin bir saygısızlık gibi anlaşılmasından korkuyordu. Şu an yaşadığı tereddüt bu yüzdenydi.

– Bana anlatacağınız öykünün doğru olup olmadığını ben nereden bileceğim söyler misiniz? Sodu artık cevabı değil sadece tepkiyi bekliyordu. Kapının yanında duran Hirb'e seslendi:

– Bize izin verir misin sevgili Hirb.

– İhtiyacınız olursa ben odamda olacağım efendim. Kapı dışarıdan kapandı.

– Size her şeyi anlatacağım. Öncelikle bilmeniz gereken söylediklerimin yalan olması size değil bize zarar verir. Bu yüzden beni dinledikten sonra hem anlatılarının doğru olup olmadığı hem de bizim ne gibi zararlar göreceğimiz konusunda karar vermek size kalmış.

Kral karşılık vermedi:

– Lütfen şöyle oturun ve başlayalım Sefar’ın hikâyesine.

Aradan on gün geçmişti. Sefar ülkesinin hikâyesini dinleyen Kral Sodu sessizliğe gömülmüş ve Arut’un yanından ayrılmaz olmuştu. Gençler ise Hirb’in kendilerine arkadaşlık etmesinin keyfini çıkartmakla meşguldüler. Şimdilik kimsede neden burada oldukları ya da yarın kendilerini neyin beklediği konusunda herhangi bir düşünce yoktu. Zaten Arut’un direktifleri doğrultusunda hareket eden Hirb onların bazı zararlı vehimlerden kurtulmaları için elinden geleni yapıyordu.

İşte bugün de Hirb yanına Ayzer Zelor ve Sorve’yi alarak köyün dışındaki düz bir çayıra getirmişti. Burada eskiden kalan bir Gelpagoren oyunu oynayacaklardı. Buat denen bu oyuna başlamadan önce Hirb misafirlere kurallarını anlattı:

– Oldukça kolay bir oyuna benziyor. Bakalım kazanmak da görüldüğü kadar kolay olacak mı? dedi Ayzer.

– Dikkat ve dengeli güç, ikisinin bir arada olması gerekiyor. Bunu aramızda en iyi yapan oyunu kazanır; diğerleri de cezayı çekerler. Sorve:

– Kazanmak için de cezayı çekmek için de güç gerekiyor.

Birbirlerine baktılar. İki takım oluşturmaları lazımdı. Ayzer Hirb ile olmayı tercih etti. Zelor da böylece Sorve'yle takım arkadaşı oldu.

– Öyleyse her takım kendilerine sağlam ve düz taşlarla üç tane kale yapsın.

Hirb'in kale diye tabir ettiği oldukça iri taş tabletlerden başkası değildi. İki takım da kendilerine ait üç tane kale inşa etti. Arka arkaya dizilen üç blok taşın yanına geçip durdular. Takımların kaleleri arasında yaklaşık olarak elli adımlık bir mesafe vardı.

– Siz hazırsanız önce siz başlayın. Ne de olsa sizde tecrübeli biri var, dedi Zelor.

Ellerine karşı tarafın kalelerini yıkabilmek için topladıkları yumruk kadar taşlar vardı. Sırası gelen o taşları atıp blokları yere devirmeye çalışacaktı.

– Öyleyse ben başlıyorum. Biraz kenara çekilirseniz iyi olur, dedi Hirb ve ilk taşı fırlattı. Biraz da bilerek taşı ilk kalenin biraz yanına atmıştı. Taş kalenin yanından sekip uzaklaştı.

Bir nevi savaş oyunlarını andıran bu mücadele hepindeki savaşıma dürtüsünü yavaş yavaş yakmaya başlamıştı. Sorve:

– Epeydir oynamadığın belli oluyor kötü bir atıştı. Yoksa bizimle dalga mı geçiyorsun Hirb?

– Öyle olsa bile sadece bir kerelik bir iltimas olacak sizin için, fazla değil.

Sorve elindeki taşları yere bıraktı. İlk atış için en uygun olanı seçmeye çalıştı. Aldığı taşı elinde iyice evirip

çevirdi. Ağırlığını kolunun gücünün hedefi ölçtü, biçti. Kendi kalelerinin önüne gelip alt dudağını sıktı ve taşı fırlattı. Bir an attığı taşın havada süzülmesini seyretti. Taş, havada dar bir kavis çizerek yere doğru yöneldi. İlk kalenin tam tepesine indi. Taşın kaleye çarpmasıyla birlikte kaleden küçük bir parça koştuk. Havada bir süre seyahat edip çimenlerin arasında kayboldu. Sorve'nin attığı taş tam hedefini bulmuştu. Sorve bir kahkaha attı. Zelor'a koştuk. Zelor onu tebrik etti.

– Acemi şanssı, umarım bana da güler, dedi Ayzer. Hirb karşılık verdi:

– Herkes başlangıçta acemidir ama ilkler de acemilerin yolunu belirler.

Hepsi şu an oyunun çocuksu yanına kendilerini kaptırmış gibi görünüyordu.

– İlk seferde başarılı olmak tecrübelerimiz için iyi bir öğretmen olmasa gerek.

Ayzer de kendine yerden bir taş aldı. Kurala göre herkesin bir atış hakkı vardı. Taşı fırlatacağı kalelerin tam karşısına geçti. Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Sonra kol kaslarını iyice sıkıp taşı fırlattı onun attığı taş daha derin bir kavis çizdi havada. Hepsi seyretti taşın havada süzülüşünü. Taş gelip ortadaki kalenin tam dibine düştü ve çat diye bir ses duyuldu. Ortadaki kale devrilmişti. Ayzer oldukça sevindi ama aşırı tepki göstermekten kaçındı. Sadece bir oh çekti:

– Fazla uzun bir oyun olmayacağı benziyor. Sesleri konuşma tonundan çok bağırma tonuna yakındı. Aradaki elli adımlık mesafe az değildi. Ayzer karşı tarafın hırsını tahrik etmek için:

– Sırt ağrın falan yoktur umarım. Eğer varsa ben hakkımdan kesinlikle vazgeçmeyeceğimi bildirmek zorundayım.

Ayzer'in bu meydan okuyuşuna karşı taraftan yanıt gelmedi. Sıra Zelor'da idi. O da yerden eline uygun bir taş aldı. Hedefinin karşısına geçti. Mesafeye şöyle bir baktı. Sonra geriye döndü. Zemini kontrol etti. Yavaşça geriye doğru adımlamaya başladı. Bir yandan da derin derin nefes alıp veriyordu. Gözlerini hedefe kilitlemişti. Hepsinden daha uzun ve iri yapılı olduğu için dördü içinde en iddialı gözükene oydu. Başını öne eğdi. Hızla ileri doğru atılıp taşı fırlattı. Bir vuff sesi duyuldu taşın geçtiği yerlerde. Kimse taşın hareketini izleyemedi. Gördükleri sadece ortadaki kalenin yıkılışı ve hızını alamayan taşın en arkadaki kaleye de küçük bir tos vurmasıydı. Sorve'nin ağzı açık kalmıştı.

– Bu inanılmazdı, diyebildi.

Bu müthiş atışı karşı takımdakiler de ister istemez tebrik etmek zorunda kaldılar. Zelor ise yaptığı şeyi hiç de önemsiyor gibi görünmüyordu. Bütün alçakgönüllülüğü ile bir kenara çekilip Ayzer'in sırasını savmasını beklemeye koyuldu.

Zelor'un atışından biraz ürkmüş olan Hirb takım arkadaşına biraz taktik vermesinin fena olmayacağını düşündü.

– Aslında bu oyunun amacı yapılmış bir şeyi bozmaktır. Diğer taraftan da kendi yaptığın şeyin bozulmasını seyretme bahtsızlığını yaşamaktır, dedi ve gülümseyerek ekledi:

– Onları biraz üzmeye çalışalım bakalım. Biraz da güvenini tazelemek için:

– Sen merak etme dostum, dedi yerden bir taş alırken:

– Onları üzmeyecek kadar yumuşak bir şekilde sereceğim kaleyi yere.

– Evet, böyle yapmalısın. Yavaş ve sakin. Ama etkili. Durum ikiye bir. Bu atışı kaçırmamız gerek. Yoksa iş zorlaşacak. Bütün yük benim üzerime binecek. Bu da beni hataya sevk edebilir.

Hirb aldığı taşı elinde şöyle bir tarttı. Genç ve alev gibi yanan bedeni aniden gerildi ve taş fırlattı. Taşın havada çizdiği kavisin son noktası en arkadaki kalenin tepesi oldu:

– Başardın, dedi Ayzer sevinerek. Bakalım onlar ne yapacaklar?

Sıra Sorve'deydi. İlk atıştaki güveni biraz sarsılmıştı. Ne de olsa takım arkadaşının kendinden iyi olduğunu herkes görmüştü. Kaybetmeye götürecek her yanıştan kaçınması gerekiyordu. İyi birinin gölgesinde her zaman işler biraz daha zorlaşır, bu pek de iyi bir durum değil. Ayzer atışını kaçırmadı. Hirb ise ilk atışında bilerek ıskaladı. Şu anda herkes iyi gibi görünüyorsa da bundan sonraki atışlarda hep birinciye göre davranmaya meyilli bir tecrübeye ister istemez sahip olmuş bulunuyoruz. Şimdi yapmam gereken birinci atışları tamamen unutup şimdikine odaklanmamdır. En arkadaki taş kaldı sadece. İlk görüntü değişti. Geriye doğru devrilmiş olan taşların durumunu da göz önünde

bulundurmak gerekir. Attığım taşın devrilmiş kalelere çarpma olasılığı da var.

Sorve aklına doluşan bu ihtimalleri hızlı bir şekilde değerlendirdi. Aldığı taşı Zelor'un yaptığı gibi geriye doğru çekilerek fırlattı. Ancak en arkadaki kaleye nişan alma işini biraz dikkatsiz yapmıştı. Tıpkı düşündüğü gibi gücünü en öndeki taşlara göre ayarlamıştı. Fakat Zelor'un yaptığı gibi geriye doğru gerilerek atışını yapması ona avantaj sağlamıştı. Yine de kaleyi deviremedi. Taş kalenin biraz önüne düştü. Aynen az önce Zelor'un atışında olduğu gibi kaleye değdi ama onu devirmeye gücü yetmedi.

Ayzer fırsatı kaçırmadı. Karşı tarafın moralini bozmak dikkatlerinin dağılmasına neden olur diye düşünüyordu.

– Bir dahaki sefere prens hazretleri. Bir yandan da gülümsüyordu. Devam etti:

– Az da olsa istikrarlı olan her zaman coşkun ama kısa sürenden iyidir ne de olsa.

Sorve biraz sinirlenmişti:

– Hamleni görelim Ayzer konuşma zamanı değil. Kendisi kenara çekildi.

– Uzan şöyle.

Sorve yatağın üzerine yüzükoyun uzandı.

– Biz Uselya'yla birlikte uzaktan sizi izliyorduk. Eski bir oyun oynuyordunuz. Ve sen kardeşim genelde kaybeden taraftaydın.

– Evet, haklısın dedi Sorve. Tam yedi kez onları sırtımızda taşımak zorunda kaldık. Derin bir ah çekti.

Kendini iyice yatağın üzerine yaydı. Zelor o kadar yorulmadı ama benim kımıldayacak halim kalmadı doğrusu. Aşa bu adı duyunca nedenini kendisinin de anlayamadığı istem dışı bir gülümsemenin yüzünü kaplamasına engel olamadı:

– Oldukça güçlü birine benziyor.

Sorve kız kardeşinin ovduğu omuzlarının acısını hissetmemeye çalışarak:

– Evet, öyle biri ve hiçbir atışı kaçırmadı. Yedi oyunu da benim yüzümden kaybettik. Buna inanamıyorum. Ben nasıl bu kadar kötü bir nişancı olabilirim? Oysa Sefar'ın en iyi ok atan askeri benim.

– Bir şeyi unutuyorsun ve hatırlatmak da bana düşüyor.

– Neymiş o?

– Bugün hedefe fırlattığımız şeyler ok değil taşı benim gördüğüm kadarıyla.

– Öyle olsa bile her şey hedefe odaklanmayla ilgiliydi. Berbat hissediyorum kendimi. Zelor bana çok kızmıştır eminim.

– Köye geldiğinizde hiç de kızgın bir hali yoktu. Bence durumu fazla büyütüyorsun.

İki kardeş her ne kadar biraz alışsalar da yabancıları bu yerde birbirlerine yardım etmekten mutluluk duyuyorlardı. Aşa har zamanki gibi kardeşine annelerinin yokluğunda gösterdiği şefkati gösterme fırsatını kaçırmıyordu. Konuşmalar bir an kesildi. Sessizliğe ilk dalan Sorve oldu. Aşa masaja devam ederken Sorve ansızın:

– Sana bir şey sormak istiyorum Aşa. Ama bu sorunun canını acıtmasından da korkuyorum. Aşa bir an şaşırıldı. Fakat ikisi de farkındaydı ki Sefar’daki prens ve prenses şimdi burada değillerdi. Aşa büyük bir özgüvenle:

– Hiçbir şey önceden bildiğimiz yaşadığımız ya da zannettiğimiz gibi değil artık. Bunu biliyorsun değil mi Sorve?

– Evet, bunu gayet iyi biliyorum. Sesi biraz kısık çıkmıştı. Bu Aşa’nın kalbini biraz burktu:

– Haydi, sor bakalım. Merak ettim neyi merak ettiğini.

Sorve yanıtlamaya hazır birine soru sormanın bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti.

– Hatırlıyor musun? Aşa cevap vermedi. Açıkça soramasa da neyi merak ettiğini anlamıştı:

– Yani buraya gelmeden önce olanları. Sen uyandığımız zaman pek bir şey hatırlamıyordun.

– Evet Sorve. Ben, dedi Aşa sesi oldukça berraktı. Ben her şeyi hatırlıyorum. Bizim kalbimize düşen zehri. Evet, hatırlıyorum kaderin bizi yürümek zorunda bıraktığı acımasız yolu, bir babanın bir ülkenin kaderinin nasıl sisle kaplandığını... Hepsini hatırlıyorum. Sessizlik yine geldi gitti:

– Ama iyi insanlar sayesinde bundan kurtulduk. Ve bize düşen bu kâbusun uyanıkken de hayatımızda canlı kalmaya çalışmasına engel olmak. Biz kendi isteğimiz olmadan sanki bir şeylere hizmet ettik gibi geliyor bana. Arut’un her sözü her hareketi beni böyle düşünmeye sevk ediyor.

Aşa masaj yapmayı bıraktı. Kardeşi yerinde döndü. Şimdi birbirlerinin yüzlerini görebiliyorlardı:

– Sen gerçekten anneme benzemeye başlıyorsun.

Aşa buruk bir şekilde gülümsedi:

– Nereden hatırlıyorsun annemiz gittiğinde sen daha küçük bir çocuktun.

– Sen de o kadar büyük değildin.

– Ama senden daha iyi hatırlıyorum ben.

– Tamam, kabul sen daha çok şey hatırlıyorsun. Ama annemiz hakkında benim en iyi hatırladığım uyumadığım zamanlarda saçlarımı okşardı. O böyle yaptığı zamanlarda kendimi kendinden daha güçlüsü bulunmayan biri gibi hissedirdim. Ama şimdi şu halime baksana yenilmiş biriyim.

– Uzatma artık. Bu bir felaket değil. Biz daha büyük badireleri atlattık. Bu durumda senin için uygun olmayan şartlar vardı. Diğerleri bu işi senden daha iyi biliyorlardı.

– Doğru, bu çok doğru, sadece tecrübesizlik. Eksik olan şey tecrübeydi.

Aşa ustalıkla anne özleminin buğulandıracağı gözleri kendi hallerine bırakmayı başarmıştı. Sorve bunu anladı. Dışarı çıkmak için ayağa kalkan Aşa'ya:

– Şu an senin yanında da kendimi çok güçlü hissediyorum.

Aşa biraz da kardeşini kızdırmak ister gibi:

– Zelor kadar güçlü değilsin sanırım. Sorve bir süre tavanı seyretti:

– Bu konuda da sana hak vermek zorundayım. Sol elini ensesine atıp yan döndü:

– Onun hikâyesini bilseydin neden bu kadar güçlü bir insan olduğunu anlardın. Ve tabi Ayzer ve Uselya'nın hikâyesini de.

Aşa merakını gizlemeye çalışıyordu:

– Kim anlatıyor sana onların hikâyelerini?

Sorve kardeşinin ilgisini çeken bir konu bulmanın verdiği keyfi sonuna dek çıkarmaya kararlı görünüyordu:

– Arut'un yardımcısıyla bazen sohbet etme imkânımız oluyor. O zamanlarda da bana böyle şeyleri anlatıyor. Aşa biraz gerilmişti:

– Böyle hikâyelerle fazla ilgilenme bence. Buradan gideceğimiz güne kadar binlerce hikâye öğrenmeni istemem. Yoksa evde ben de onları dinlemek zorunda kalabilirim.

Aşa diğerleri bir yana kardeşinin hayranlığını kazanan Zelor'un nasıl biri olduğunu çok merak ediyordu onun hakkında bildiği tek şey, sadece oyun arkadaşlarıyla bir aradayken konuşkan biri olmasıydı. Özellikle kendisinin bulunduğu yerlerde dikkat çekecek kadar sessiz davranıyordu:

– Yoksa sıkıldın mı burada olmaktan? Sorusunun cevabını beklemeden konuşmasına devam etti Sorve:

– Benim için herhangi bir sorun yok. Burası da gayet iyi bir değişiklik oldu ne dersin?

– Oldukça büyük bir değişiklik oldu gerçekten de. Yine de evimde olmak için can atmıyor değilim. Özellikle annemi çok özledim.

Aşa'nın gözleri bir hayal batağında kayboldu.

– Son gittiğimde her şey ne kadar kötüydü. Ve onu

ne kadar üzdüğümü düşünmek bile istemiyorum, dedi kendi içinden.

– Ben Uselya'nın yanına gidiyorum. Sen de yemeğe kadar dinlen biraz.

Aşa kapıdan çıktı. Sorve daha mutlu ve bir o kadar yorgun kendini yumuşak bir uykuya bıraktı.

Buat oyunundan birkaç gün sonraydı. Arut'un adeta büyümeleri için ortalığa salınmış kaplan yavruları gibi Gelpagoren'in tüm olanaklarını emirlerine verdiği misafirler, güneşin ortalığı aydınlatmasıyla başlayan her yeni günde kendilerine öğrenecek ve meşgul olacak yeni uğraşlar bulmanın heyecanıyla oradan oraya koşturdukları bir gün daha öğleden sonraya kavuşmuştu. Yemeklerini yedikleri için bedenlerine sızan tatlı uyusukluğun hakkını teslim etmek üzere bir köşeye çekilmişlerdi Zelor dışındakiler.

Zelor birkaç lokma atıştırdıktan sonra kırlarda kısa bir yürüyüşe çıkmıştı.

Bu bir kaçış yoksa duruluş muydu, kendisi de ayırt edemiyordu. Köyden epey uzaklaştığında kendini gün ışığı altında buğulu üzüm taneleri gibi görünen yaprakların süslediği ağaçların altında buldu. Silik bir keder taşıyan yüzünü dallar arasından sızan gün ışığına sundu bir süre. Işığın doyduğunu hissedince gözlerini yeşil çayırılar içinden gıcirttı ya da anlık büyük bir çatırtıyla filizlenmiş gibi duran mor çiçeklere dikti. Çiçeklere ilk bakışı biraz acımasız ve kızgındı. Son birkaç gündür kalbe ya da göze güzel gelen her şey Zelor'da bir ümitsizlik, bir bulantı hissine neden oluyordu. Etraftaki

birçok nesnenin gerçek anlamını ya da güzelliğini tam olarak tadamadığının da farkındaydı. Sessizlik, karanlık, durgunluk bu aralar çok özlediği şeylerdendi. Ne zaman bir kuş sesi duysa ya da bir çiçeğin kokusu burnuna ulaşırsa ağzına zehir misali bir tat yayılıyor, başına ağrılar giriyordu. Liflerine ayrılıyor zannettiği kalbinin daha fazla kasılıp gevşemesinin o kadar da önemli olmadığını düşünüyordu.

Derin bir nefes aldı. Tüm gücüyle dışarı üfledi. Bu hareketi birkaç kez daha yaptı. Sonra iyice gözleri belerinceye kadar nefesini tuttu. Bir parça yaşamının gerekliliğini hissetmek istiyordu. Ama olmadı. Yine eskisi gibi kafasında beliren en önemli işler öğretiler, savaşlar, sınavlar, kazanma, kaybetme, dün, bugün yarın, gurur... gibi bildiği ve anlamlarını anladığını düşündüğü her şey akan bir ırmağın sularına yavaşça bırakılan bir avuç toz kadar zavallı duruyordu hayal aynasında. Eskiden öğrendiği bir şiirin dizelerini fısıldadı rüzgâra. Bir sır verir gibiydi:

“Nedir usandıran kuşların annesi

Gökyüzünü bile ayakta durmaktan”

Başka dünyadan seslenen ve alay eden biri gibi konuşuyordu içindeki sınırı olmayan, çekincesi olmayan kalbinde, aklından beslenen ve kendisinin düşünce diye tanımladığı soyut soytarı.

Zelor onun küçük görmelerini duymak istemediğinden ondan önce kendi kendini yargılamaya tartmaya başladı. Kuşkusuz aşktı soluğunu kesen. Bir dünya yükü omuzlarına bırakan üstelik omuzu da yaralayan.

– Cesur ve kararlı olmalıyım. Bir zayıflığın beni ve tüm davranışlarımı yönlendirmesine izin vermemeliyim. Kendi içine haykırdığı bu sözleri duyunca içindeki soyut soytarı bağırma başladı:

– Hadi oradan sefil sen de. Şimdi Aşa diye bağır-
sam için çekilir sadece bir deri tomarına dönüşür-
sün. Bence boynuna bağlanmış bu zincire alışmanın
bir yolunu bul. Eğer zincirleri kırmak için ileri doğru
atılıp kendini paralarsan sonunda boynun kırılır. He-
men oracıkta ölüverirsin. Üstelik bu senin zincirle-
rinden kurtulmanı da sağlamaz. Benim sana tavsiyem
zincire sadık kal ve sahibinin seni özgür kılacağı ana
kadar itaatkâr bir köle ol.

Zelor öfkeyle tekrar seslendi içine:

– Bunu yapacağımı da nereden çıkardın? Teslim
olmuş birine verilen özgürlük aşağılayıcı bir bağıştan
başka nedir ki? Kıramadığın bir zinciri sadakatinden
dolayı çözen efendi ömür belki de nesilleri boyunca
sürecek bir esareti hediye etmiş olmaz mı?

Soyut soytarı kahkahalarını arka arkaya sıralarken
konuşmaya çalışıyordu. Zelor dişlerini sıkıp ne söyle-
diğini anlamaya çalıştı. Soyut soytarı gülmeyi bıraktı.
Az önceki sözlerini Zelor'un anlayamadığını bildiği
için keyifle anlatacağı konuyu baştan aldı:

– O kadar korkmana gerek yok Zelor. Evet, sen şu
an bir zincirle bağlandın. Hayatın zincirin yetişebil-
diği kadar bir daireye hapsoldü. Dediğimi yap ve sa-
dık ol. O seni küçük bir daireye hapsedmiş olabilir.
O dairenin dışındaki tüm hayatı o yaşıyor da olabilir.

Senin yapman gereken efendinin dünyasını kendi küçük dairene köle yapmaya çalışmak olmalı. Bunu yapabilmen için illa ki lazım olan, göstermelik de olsa sadakat. Beni anladın mı sefil?

Zelor bir an irkildi. Kendini bildi bileli her şeye karışan gördüğü duyduğu hissettiği her şey hakkında yorum yapan bu soytarıyı dinlemekle hata yaptığını düşündü ona söz geçirebildiği zamanlar da olmuştu. Güçlü olduğu zamanlarında dinlerdi hep sözünü. Her söylediğine hak verir, kendine göre bir şey bulacağı konusunda uzun süreli bir ümitsizlik yaşarsa bir bahaneyle uzak ülkelere seyahatlere çıkardı.

Ne zamanki sıradanlık ya da bıkkınlık Zelor'un damarlarında dolaşmaya başlarsa o da gittiği uzak ülkeden geri döner, Zelor'a eskisinden de beter yüklenirdi.

“Biliyor musun bu senin yaptığını benim geldiğim ülkede kimse yapmıyor. Herkes bunu aptalca buluyor. Ama sen ısrarla yapmaya devam ediyorsun.” gibisinden laflar ederek Zelor'u o anda yaptığı ya da düşündüğü şeylerden vazgeçirmeye, kendi kendisiyle çeliştirmeye çalışırdı.

Zelor yine eğilip içine seslendi:

– Senin uzak ülkelere gitme vaktin gelmedi mi? Neredeyse benden daha uzun zamandır benimlesin.

Soyut soytarı kalp ve aklı arasında kurduğu gölgeliğe uzanmış keyif çatıyordu:

– Sen de biliyorsun ki ikimiz de çok yorulduk. Dinlenmemiz şart. Hem daha önce başına gelmemiş bir durum karşısında tecrübesiz efendimi yalnız bırakır

mıyım? Bu soytarılara bile yakışmaz. Çünkü bizim mesleğimiz görüldüğünden katbekat şerefli dir. Burada yım, tam senin yanında, içinde. Bir yere gittiğim yok yani. Ama ille de yalnız kalmak istiyorsan ...

Düşsel soytarı derin bir uykuya daldı. Zelor içinde bir kedi yavrusu uyuyormuş gibi hissetti kendini.

– Mademki ben bu bilincin etkin sahibiyim öyleyse davranışlarımın sorumluluğunda da ortağım yoktur. O halde yapmam gereken susması gerekenleri susturmak, söyleyecek sözü olana su vermektir.

Bir an gökyüzü en güzel rengine büründü. Gözleri bu canlılığa anında karşılık verdi. Mor çiçekler arasında yürümeye başladı. Soytarıyla konuşmak ona iyi gelmiş olacaktı ki tüm kasvet veren düşüncelerinden kurtulmuştu. Gövdesi diğerlerine göre daha pürüzsüz olan bir ağacın önünde durdu. Uzunca bir süre ağacın gövdesini seyrettikten sonra yerde bir şeyler aramaya başladı. Ucu sivri bir taş bulduğunda tekrar doğrulup ağacın karşısına geçti. Resim yapacağı zemini inceleyen bir ressamı andırıyordu. Elindeki taşla ağacın gövdesine kabuğa da fazla zarar vermeden bir yarım daire çizdi. Bir müddet çizdiği şekle baktı. Tekrar taşla ağacın gövdesine dokundu. Elinde geldiginde ağacın canını yakmadan çalışıyordu. Ters C şeklindeki birinci şeklin açık alt ucuna üç küçük ters C daha ekledi. Bu işi bitirince küçük olanların üst kısmına bir üçgen şekli daha kondurdu. Kalbine yayılan sevinçle şeklin başına ve sonuna sanki şekli koruma altına almak isteyen iki düz çizgi çizdi.

Şimdi kendini çok rahatlamış hissediyordu. Duygularının ilk kez bir eyleme dönüştüğünü görmek gururlu hissettirdi. Zelor biraz geriye çekilip kendince şaheser olan bu kelimeyi seyretti. Dinginlik onu çimenler arasına uzanmaya ikna etti. O da yazdığı kelimeyi rahatça görebileceği şekilde sırtüstü yere uzandı. Gözlerini bir türlü yazıdan alamıyordu. Baktıkça çizdiği her şekil her kıvrım ya Aşa'nın ellerine ya gözlerine ya da saçlarına benziyordu. İşte şimdi de karşısında duran onun buğuyla berraklaşmış kirpiklerinden başka bir şey değildi. Bazen de ağaç kendi gövdesini kımıldatarak Aşa'nın silüetini daha rahat görmesi için Zelor'a göz yolları açıyordu. Zamanı ve nerede olduğunu unutmuş bir haldeydi. İşte Aşa'nın kendi emeği olan ilk sembolü bu onun yakınında olmak kadar acı vermeyen bir yansıma. Kalbinden kopan en yakınında buluverdiği bir canlıyla paylaştığı bir resim. Kendi gözleriyle baksa ve ağaç bir ayna olsa görebileceği türden bir Aşa görüntüsü.

İçini günlerdir kemiren bir yalnızlığı bir sırrı bir yükü biriyle paylaşmış; durulmuştu. Biraz daha içinde kalsa belki bir volkan gibi hiç olmadık bir anda hiç olmadık bir yerde patlayacaktı.

Zelor aşkı anlatırken neler seçmesi gerektiği konusunda henüz tecrübesiz olduğundan yaptığı şeyin ilerisi için kendisine zarar verip vermeyeceği hakkında da bir fikir sahibi olmaktan uzaktı. Eğer duygular başka bir yola girerse kendisini sıkı bir âşık olarak değil de bir şair, bir fatih, bir deli olarak bulması da mümkündü.

Bütün bunlar hakkında bir şeyler bilse şu anda düşünmeyeceği kesindi. Doğrudu. Ortaya koyduğu eserin karşısına geçti. Ellerini uzatıp çizgileri dolaştı parmak uçlarıyla. Mis gibi bir rüzgâr esti üzerine doğru. Doyuncaya kadar içine çekmek istedi bu rüzgârı ama ne mümkündü. Kim mutmain olabilirdi ki böyle bir anda. O da kendini bıraktı. Rüzgâr esti. O içine çekti.

– Öyle hayran hayran neye bakıyorsunuz? Zelor boşlukta aniden şaklayan bu soru kadar sesin sahibinin kim olduğu hakkında kafasında beliren silüet karşısında afalladı. Arkasına baktı. Donup kaldı. Aşa karşısında duruyordu ve kendisine gülümsüyordu. Gözleri mavi bir deniz içindeki tüm yosun ve mercan pırıltılarını kendine bakana sunuyordu. Bir kısmı, buğday tenli yüzüne dökülmüş dalgalı saçları hükmettiği topraklara haberciler salan bir hükümrana kadar mağrur; çocuğunun büyümesini seyreden bir anne kadar müşfik bakıyordu. Zelor baktığı yerin saray mı yoksa anne kucağı mı olduğunu anlamaya fırsat bulamadan ikinci soru geldi.

– Ne olduğunu söylemeyecek misiniz? Sorunun sahibi devam etti:

– Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Biraz dolaşmak için çıkmıştım. Sizi burada görünce... Aşa sözlerini burada kesti. Zelor kendini toparlamaya çalışarak:

– Hayır dedi; hayır rahatsız etmediniz. Ben de öylesine geziyordum buralarda. Geldiğinizi fark etmedim. Aşa “Fark etseydin burada olmazdın zaten.” dedi

içinden. Zelor en çok istediği anın böyle ansızın çıkıp karşısına dikilmesine içerlemişti. Kızaran ya da hafiften terleyen yüzü kalbindekileri ele verir diye düşünüyordu. “Ne olacaktı sanki duyguları açığa çıksa. Kaybedecek nesi vardı. Bunca yıl o olmadan yaşamıştı. Bundan sonra da onun varlığı bir zorunluluk değildi; olmamalıydı.” Zelor o anda kendini içinden geçen bu sözlere inandırmaya çalışıyordu. Ve ahmak birine benzediğini hissediyordu.

Kapkaranlılık bir koridora girmişti. Işık olmasa da her şeyi net görebiliyordu. Ama ne yapacağını bu dehlizde nereye doğru adım atacağını bilmiyordu.

Aşa olduğu yere oturdu onun hareket etmesi Zelor’a bir rahatlama hissettirdi.

– Gerçekten her yer çok güzel görünüyor. Etraftaki her şeyin şu an sahip olduğu renkler ve kokular sanki daha önce hiç olmamış ve bundan sonra da hiç olmayacakmış gibi duruyor.

– Şanslı bir gündeyiz o zaman. Aşa’nın kendisine değil de manzaraya bakıyor olmasından da cesaret alarak onun birkaç adım uzağına oturdu onun baktığı yerlere bakmak gözlerinin dokunduğu yere kendi gözleriyle dokunmak...

Zaman çarkının durduğunu hissedebiliyordu. İki için de farklı bir var oluş sayfası açılmıştı. İki de bu sayfaya sessizlikle cümleler yazıyorlardı. Uzunca bir süre öylece kaldılar.

– Çok ağır mıydım? diye sordu Aşa.

– Anlayamadım.

Şu an gözlerine bakabiliyordu. Soruların açtığı yolda yürürken kendine güveni arttı.

– Uyandığında beni taşıdığınızı hatırlamıyor musunuz yoksa? Zelor şaşırmişti. Ancak kısık bir sesle yanıtlayabildi:

– Elbette hatırlıyorum. Aşa belli belirsiz gülümseyerek:

– Ağır mıydım? Yoruldunuz mu? Gözlerindeki pırıltı daha da belirginleşti.

– Hayır; siz bir yük değildiniz bana o gün. Ben sadece size ve ailenize yardım etmeye çalışıyordum. Zaten o sırada bunları düşünmeye de pek vakit yoktu.

– Daha önce bir türlü fırsat bulamadığım için şimdi teşekkür etmek istiyorum.

Zelor sadece gülümsedi. Gözler uzunca bir yolculuğa çıkmaya hazırlanan ama kanatları henüz güçlenmemiş göçebe kuşlar kadar tedirgin, herhangi bir nesneye bakmaksızın ufka doğru atıldılar.

– Bugün pek de iyi görünmüyorsunuz efendim. İsterseniz kalan işleri bana bırakın. Ben hepsini bitiririm. Siz istirahat edin.

Arut pencereden dışarıyı seyrediyordu. Her zaman düzenli doldurması gereken raporlar vardı. Ama daha hiç birine elini sürmemişti. Zaten sabahtan beri yapması gerekenlerin hepsini ihmal etmiş onun her zamanki düzenli ve çalışkan halini bilenler bu durumu yorgunluğuna vermişler dinlenmesi için ricada bulunmuşlardı.

– Asa eski yerinde değil mi? Kupkuru bir ağızdan çıkan bu soruya Hirb sesine fazla bir ton katmadan cevap verdi:

– Elbette efendim. Aynen emrettiğiniz şekilde oraya yerleştirdim.

– Yüzük de sende değil mi?

Hirb, evet anlamında başını salladı..

– Sanırım dinlenmem konusunda haklısın. Ama asanın yeri hakkında içim rahat değil. Rtambuse oraya ulaştı bir kere ve aynı hırsla bir daha kapılmasından endişe ediyorum. Yarın sabah yüzüğü bana getirmeyi unutma. Birlikte gidip daha güvenli bir yer bulabilir miyiz kontrol edelim.

– Emredersiniz efendim. Arut mabedin müstemilatından olan geniş salondan çıktı. Hirb arkasından bakarken oldukça endişeli görünüyordu. Hemen pencereye koştu. Arut'un evine doğru gidişini izledi. Gözden kaybolduğunda kapı açıldı. Gelenin kim olduğunu biliyordu. Gelene doğru döndü. Sennemur da biraz yorgun görünüyordu ama kendinden emin hali Hirb'i rahatlatmıştı.

– Hoş geldiniz. Efendi Arut da az önce evine gitti.

Sennemur alaycı bir gülümsemeyle:

– Ona bir süre efendi diye hitap etmesen daha iyi olur. En azından gıyabında. Hirb uzunca bir süredir gururla hizmet ettiği ve sadakat gösterdiği Arut hakkında böyle konuşulmasına biraz içerlemişti. Sennemur durumu anladı. Özür dileme gereği duymayacak kadar yapacağı işi düşünüyordu:

– Senden yüzüğü istedi mi?

– Evet, yarın sabah asanın yerini değiştirmek istiyor-
muş. Bu konuda kendisine yardımcı olmamı istedi:

Sennemur aynı alaycı ifadeyle:

– Zavallı Orfin, ilk yaptığın plan daha etkileyiciydi. Yaşadığın acılar aklını biraz eksiltmiş olmalı. Ama ne yapılabilir ki bu konuda? Herkes kendi tercihlerinin bedelini ödüyor. Zavallı Orfin. Zavallı Orfin... Ar-
dından kısa bir kahkaha attı.

Sennemur yanındaki genç Gelpalı'ya döndü:

– Soğukkanlı olmalısın. Bu başımıza gelenlerin en kolayı sayılır.

Hirb elinden geleni yapacağına dair söz verdi.

– Yine de benim de rahatsız olduğum bazı şeyler var. Bu gece anahtar yüzüğün yerini değiştirmemiz gerekiyor. Hiçbir riski göze alamayız.

– Efendi Arut'un gece onu almasından mı korku-
yorsunuz? O bugün çok yorgun gözüküyordu. Uya-
nabileceğini sanmıyorum.

– Onun gözleri uyku tutacak durumda değil bunu anlayamadın mı? Eminim denemek isteyecektir.

– Ama benden yüzüğü yarın sabah getirmemi iste-
di:

– Onun bu konuda senin yardımına ihtiyacı falan yok. Sadece senin sabaha kadar hiçbir şeyden şüphelenmemen için böyle konuşmuş.

– Yüzüğün yerini nasıl öğrenebilir ki?

– Şu an bilmediğini kabul ediyoruz. Ama dediğim gibi hiçbir riski göze alamayız. Şimdi gidelim ve yüzüğün yerini değiştirelim. Sen daha sonra istiyorsan Arut’u takip edip benim haklı olup olmadığını anlayabilirsin.

Sennemur gözlerini dikip Hirb’e baktı. Hirb susması gerektiğini anladı.

– Nerede şimdi yüzük?

– Benim odamda bu mabedin arka tarafında yani.

– Demek sana bir oda verdiler. Arut’un takdirini kazandığın belli oluyor. Tabi ona karşı hassasiyetinin sebebi de.

– Bunun bana sunulanlarla bir ilgisi yok. Ben her zaman görevimi en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştım. Bu Efendi Arut’la tanışmadan önce de böyleydi.

– Gençliğini ve heyecanını anlıyorum. Ben de senin bu enerjini doğru amaçlar için harcamanı takdir ediyorum. Şimdi beni odaya götür.

Hirb böyle ciddi ve soğuk biriyle yan yana olduğu için bir an sıkıldı. Bundan ancak görevinin önemini düşündüğü zaman kurtulabildi. Herkesin aynı olması beklenemezdi. Yine de Arut’tan gördüğü o yakınlığı Sennemur’dan da görmek istediğini fark etti. Efen-disinin söylediği “Kadınları tam olarak anlamaya çalışmak hep boşa çıkan bir çaba olmuştur.” cümlesini tekrar etti içinden.

Mabedin arka tarafına geldiklerinde uzunca bir koridora girdiler. Baştan ikinci odanın kapısını açan Hirb:

– İşte benim odam burası.

– Pek de güvenli bir yer değil bana kalırsa. Biraz tedbirsiz davranmışsın. Hem de yaşanan onca olaydan sonra.

Hirb hatalı olduğunu sessizliği ile kabul etmek zorunda kaldı.

– Neyse hala buradaysa sorun yok. Hirb’in gözlerine bakıyordu. O da bu bakışlardan bir an önce kaçmak için yüzüğü sakladığı duvara doğru gitti. Duvardaki taşlardan birine abandı. Bir müddet sağa sola oynattıktan sonra taşı çıkardı. Taşın çıktığı yerdeki boşluğa elini uzattı. Oradan bir kutu çıkardı. Kutuyu Sennemur’a uzattı. Sennemur hemen açtı kutuyu. Aradığı şeyi gördüğüne sevinerek:

– Şimdilik bir sorunumuz yok. Gerisini yarın sabah hallederiz. Sen burada kal. Ben de hemen yakınlarda olacağım. Eğer Arut gece buraya gelirse diye uyanık kalmalısın. Yüzüğü alıp asanın yerini değiştirme konusunda ısrar ederse geriye yapacak tek şeyimiz kalıyor. Hirb’in kanı donmuştu:

– Onu öldürecek misiniz? Sennemur kaşlarını çatarak:

– Sana en başta da söylemişim. Bu işte bana yardımcı olmak istiyorsan soğukkanlı olman gerekiyor. Burada misafir ettiğiniz insanları düşün. Hepsinin burada oluş sebeplerini de. Eğer ısrar ederse Arut’un ölüm sebebi de aynı olacak. Kimsenin bir ayrıcalığının olması söz konusu değil. Sende de bir hata görürsem aynı şeyler senin için de geçerli olur.

Hirb dişlerini sıktı. Kalbine çöken korku tüm vücudunun gerilmesine neden oldu. Ama korkusu kendi

ile ilgili değil; Arut'un başına gelebileceklerle ilgiliydi. O hafiften titrerken Sennemur konuştu:

– Merak etme, bu bahsettiklerimizin olma ihtimali oldukça az onun buraya gelse de fazla ısrar etmeyeceğini tahmin ediyorum. Şüphe uyandırmamak için gayret gösterecektir.

Konuşma daha fazla uzamadı. Sennemur kendine saklanabileceği ve olacıklara anında müdahale edebileceği uygun bir yer aramak üzere odadan dışarı çıktı. Tek başına kalan Hirb kendini toparlayabilmek için yatağına uzandı. Arut'un o sevimli yaşlı yüzü bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Kendisinin de katıldığı ve her şeyin yolunda gitmesi için Arut'la birlikte çalıştığı bu planda kaderi belirleyenlerin bile kaderinin belirlendiğini görmek tüm bu zamanlar boyunca hissettiği kendine güven duygusunu epey zedelemişti.

Gecenin sonuyla ortasının birbirine yaklaştığı bir an gelmişti. Gelpagoren'deki sessiz uyku gece kuşları ve böceklerinin sesleri eşliğinde sabaha doğru uzanıyordu.

– Güneşin doğmasına az bir vakit kaldı. Efendi şimdiye kadar gelmediyse bundan sonra gelmez bençe. Aklından geçen ve umduğu buydu.

– Çabuk gel günışığı, seni bu kadar derin bir tutkuyla beklemedim daha önce.

Sennemur içeri girdi:

– Artık uyuyabilirsin. Az önce Arut'un evini kontrol ettim. Oldukça derin bir uykuya dalmış, dedi ve çıktı. Hirb peşinden seğirtti:

- Size uyumanız için bir yer göstereyim.
- Sen beni düşünme, sabah görüşmek üzere, dedi.
- Sabahki görüşmemizden kimsenin haberi olmamalı. Özellikle misafirlerinizin.

Hirb aklına birden gelen soruyu hemen bekletmeden sordu.

- Efendi Ridar’a haber verecek misiniz?
- O da sonraki iş. Hem sen bunları fazla düşünme.

Sabah Hirb’in odasında üçü bir aradaydı. Sennemur’un ani ziyaretinden memnun olmuş gibi görünmeye çalışan Arut, uykusuzluğunu bile hissedemeyecek kadar endişeli Hirb ve her şeye rağmen soğukkanlılığını koruyan Sennemur.

– Gelmene çok sevindim. Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Ama neden böyle haber vermeden geldiğini de anlayamadığım için de biraz endişelendim. Bir aksilik mi oldu yoksa?

Sennemur sakince gülümsüyordu:

– Hayır, her şey yolunda gidiyor Tanrı’ya şükürler olsun. Ama sen Sefar’da zamanı durdurduğun için bana yapacak fazla bir şey kalmadı. Ben düşündüm ve sizi ziyaret etmeye karar verdim ona doğru yaklaştı:

– Çok ciddiğim ihtiyar Gelpalı bir sorun yok. Hem biraz da misafirlerinizin durumunu merak ettim. Onlar nasıllar?

– Son anda asayı alamasaydık... Neyse burada da her şey iyi gidiyor.

– Oldukça iyi arkadaş oldular. Buraya da bizlere de alıştılar. Sennemur bu sözleri söyleyen Hirb’e baktı:

– Zavallı, ne kadar da korkuyor. Ve bu korku beni acele etmem gerektiği konusunda uyarıyor, dedi içinden.

– Onları görmeyi özellikle de Aşa’yla konuşmayı çok isterdim ama maalesef bunu yapmak da sonra ki iş. Ortamda biraz güven eksikliği olduğunu sezdiğinden daha samimi bir tavırla Hirb’e:

– Yoksa siz misafir olarak sadece onları mı kabul ediyorsunuz? Hadi koş bize yiyecek bir şeyler getir lütfen. Sizin hakkınızda olumsuz düşünmek istemem bu yaştan sonra. Kısa bir kahkaha attı. Hirb pek de istekli olmadığını belli eden bir tavırla odadan dışarı çıktı. Koşarak mutfak binasına geçti. Diğerlerinin kahvaltısı için hazırlanan yiyeceklerden bir kişiye yetecek kadar bir tabağa doldurup mutfaktan çıktı. Bir an önce odasına dönmek istiyordu. Dışarı çıktığında bu acelesinin anlamsız olduğunu düşündü. Zaten kendisine seslenen Ayzer’le konuşma da başlamıştı bile.

– Sen gelmeyecek misin bizimle kahvaltı etmeye?

– Bu sabah dünden kalan işlerle uğraşmak zorunda olduğumu söylersem beni mazur görür müsün?

– Ben seni meşgul etmek istemem. Sadece belki bir oyun daha oynarız diye düşünmüştüm. Sorve’nin bu meseleyi ne kadar ciddiye aldığını görsen inanamazsın.

Zoraki bir gülümsemeyle cevap vermek zorunda kaldı. Gittikçe içindeki sıkıntı büyüyordu.

– Şimdi müsaadenle.

Ayakları büyük bir yükün altında odasına doğru ilerledi. Kapının önüne geldiğinde biraz durakladı. İçeri girip girmemek... Böyle bir durumda ne kadar da değişik duygular geliyordu aklına. Kapıya öylece bakarken birden içeri daldı. Elindeki tabak yere düştü: Sennemur başında beklediği Arut'un cesedini yokluyordu. Hirb gelmeden önce onu boğarak öldürmüştü. Sennemur onu pencereden içeri dolan gün ışığına doğru yavaş yavaş yaklaştırmış, gölgesi ortaya çıkınca da ona gözyaşlarının nerede olduğunu sormuştu. Arut bu soruya cevap vermek yerine öylece durup Sennemur'a bakmıştı. O da içinden:

Gözyaşlarının nerede olduğunu öğrenmek de sonraki iş, demişti. Hirb kendini daha fazla tutamadı ve hıçkırığa başladı. Sennemur bir süre ona herhangi bir şey söylemedi. Hirb'in hıçkırıkları kesilip başını gömdüğü yerden kaldırdığında Sennemur'un onu siyah bir kefene sarmaya çalıştığını gördü:

– Ağlaman bittiyse bana biraz yardım edebilir misin? Ne de olsa sen benden çok daha genç ve güçlüsün.

– Neden böyle bir şey yapıyorsunuz? Yani bunun bu siyah örtünün anlamı da nedir?

– Sen sadece söylenenleri yapmaya gayret et. Konuşarak kaybedecek zamanımız var mı zannediyorsun?

Yere bir halı gibi yaydığı siyah örtünün üzerine Arut'un cesedini yatırdılar. Yavaşça yuvarlayarak en küçük bir açık yer kalmayacak şekilde cesedi

kefenlediler. Alt ve üst kısımları da sıkı bir düğümle bağlandıktan sonra Sennemur:

– Şimdiki işimiz onu bir hafta gün ışığından korumak ve diğerlerinin durumdan şüphelenmemesini sağlamak. Bu konuda sana güvenebilir miyim?

– Lütfen beni anlayışla karşılayın. Durum benim için oldukça zor. Ama ben görevlerimi her zaman en iyi şekilde yapmaya çalışırım. Şimdi de yapacağım bundan başka bir şey değil.

– Onlara Arut'un saraya gittiğini kralla görüşeceğini bir haftadan önce dönmeyeceğini söyleyeceksin. Hiçbir şeyden şüphelenmemeleri gerekiyor.

– Onlar için de mi aynı kurallar geçerli? Sennemur ayağa kalkmış cesede bakıyordu:

– Hayır, onların bağlı olduğu kurallar biraz farklı. Çünkü kaybetmeyi göze alamayacağımız birçok şeyin onlarla çok yakından ilgisi var.

– Olağan görüşmelerden biri işte. Gelpagoren'de yaşlılara büyük bir saygı vardır. Kral da onların durumuyla yakından ilgilenir. Hem bu görüşmelerde kral, Arut'un bilgisinden de yararlanır, ona birçok konuda akıl danışır.

Heybetli bir çınar ağacının gölgesinde oturan misafirlere Arut'un yokluğunu böyle açıklayan Hirb yapılan söylediği için iç organlarından yüzüne doğru hücum eden utanç duygusunu bastırmaya çalışıyordu. Ayzer hinlik yapma gereği duydu:

– Desene bir haftalığına bu ihtiyaçların hiç olmazsa birinden kurtulmuş oldun.

Hirb bu şakaya donuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hem kendi sıkıntısını hafifletmek hem de misafirlerin dikkatini başka yöne çekmek için:

– O dönünce zaten sizi misafir etme ayrıcalığımız da sona erecek maalesef.

Hirb bu sözleri memnuniyetle karşılayan misafirlere izin isteyip aynı yalan haberi mabette bekleyen yaşlılara duyurmak üzere ayağa kalkmışken Aşa seslendi:

– Madem burada bir süre daha kalmamız söz konusu, o zaman yaşlılarla tanıştığımız gün bize yalanlar ve doğrulardan bahseden kişiyle tekrar görüşmek için vaktimiz var demektir.

Hirb donup kaldı. Biraz zamansız bulunduğu bu teklifi durumun önemine binaen kabul etti:

– Sizi en kısa zamanda Kotahe ile tanıştıracığım prenses. Belki bugün olmaz ama yarın için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum size.

Aşa babasına baktı. Bir an onun böyle bir teklife ters bir tepki göstereceği hissine kapıldı. Çünkü Hirb konuştuğu yüzünün rengi biraz kaçmıştı.

Sodu'nun derdi Aşa ile ilgili değildi. O sadece bir kral olarak kendisinin olduğu bir yerde başka bir kraldan bu kadar saygıyla söz edilmesinden rahatsız olmuştu. O kendi ülkesinin başında bile değildi. Üstelik Gelpagoren kralının misafiri bile değildi. Burada birkaç yaşlının yardımına muhtaç şekilde beklemek zorunda kalmak ağır gelmişti ona. Zelor ile Uselya ise duruma pek de ilgi göstermiyorlardı. Burada birkaç günden beri birbirlerine 'Acaba aklından ne geçiyor?'

diye sorular soran gözlerle baktıklarından ortalığa yavaş yavaş yayılmaya başlayan sessizliği daha da yakından, ne söylediğini iyice anlamak için olanı biteni seyretmekle yetiniyorlardı. Kimseye itiraz etme ya da herhangi teklifte bulunma gereği duymuyorlardı:

– Neyse, dedi Hirb. Benim mabede gidip diğerlerini de durumdan haberdar etmem gerekiyor. Maalesef buranın en ağır sorumluluğu şu andan sonra bir hafta süreyle benim üzerimde. Herhangi bir ihtiyaç durumunda yine bana gelebilirsiniz.

Hirb oradan mabede doğru yürürken bu bir hafta içinde onları gerçekten oyalayabilmek için neler yapması gerektiğini düşünmeye başlamıştı bile. En iyisi hepsinin buradakilerle beraber aynı şeylerle meşgul olmalarını sağlamak. Böylece benim de kafam rahat olur.

– Mesajı bu gece mi yollayacağız efendim?

Sennemur küçük pencereden dışarıyı seyrediyordu. Alışkın bir ses tonuyla cevap verdi:

– Evet, bu akşam, hatta hemen şimdi...

– Kimsenin bir şeyden şüphelenmediğine emin misin?

Sesindeki bu güvensiz hava Hirb'i rahatsız etmişti. Biraz alaycı görünmeye çalışarak:

– Her şey yolunda siz merak etmeyin. Herkes şu anda derin bir uykuya dalmıştır. Öğleden sonra onların iyice yorulmaları için epey uğraşmak zorunda kaldım. Ben bir ateş taşı getireyim. O sırada siz de mesajınızı yazarsınız.

– Akıl verdiğin için teşekkür ederim Hirb. Çok ciddi-
diyim. Bazen senden bilgili kişilerin de senin fikirle-
rine ihtiyacı olabilir. Böyle zamanlarda yardımlarını
onlardan esirgememelisin.

Hirb dışarı çıktı. Sennemur mesajı yazmak için
masanın başına geçti. Kâğıda bir şeyler yazdıktan
sonra beklemeye başladı. Bu yaşlı halinde bile bu ka-
dar çok sorumlulukla baş etmeye çalışmak zorunda
oluşu bir an içinde bir öfke belki biraz da kadere kar-
şı sitem uyandırdı. Yine de zorunluluklarla yaşamaya
çoktan alışmış bedeni ve ruhu işine yoğunlaşmasına
yardımcı oldu.

Hirb odaya girdi. Elinde birkaç çakıl taşı vardı.

– Getir bakalım. Şöyle bırak ve feneri çıkar. Hirb
yatağının altından bir kutu çıkardı ve masanın üstüne
koydu.

– Efendim bunu siz açarsanız daha iyi olur çünkü
ben daha önce bunu hiç yapmadım.

– Ama her şeyin bir ilki vardır. Belki bunu ileride
kullanmak zorunda kalabilirsin. Yoksa görevlerini ye-
rine getirme konusunda o zaman geldiğinde bir ek-
siklik göstermek seni şimdiki kadar rahatsız etmeye-
cek mi Hirb?

Hirb bu ağır sözler karşısında çaresiz kutuyu açmak
için masanın başına geldi. Sennemur'a baktı. O da
zaten kendisini izliyordu.

– Haydi, bu kadar korkmana gerek yok. Basit bir
kutuyu sadece. Bu kadar zavallı olduğunu hiç düşün-
memiştim.

Hırsından neredeyse kızıl gözlerinden kanlar akıyordu. Ellerini kutunun üstüne koydu. Gözlerini Sennemur'a dikerek kutuyu açtı. Açar açmaz kutudan bir şey yukarı doğru fırladı. Hirb o kadar şaşırılmış ve korkmuştu ki elleriyle yüzünü kapatmış o sırada kutu yere düşmüştü. Kutunun içinden fırlayan şey sıradan bir fenerdi. Sennemur çevik bir hareketle fırlayan feneri yakalamıştı. Manzaraya baktı ve bir kahkaha attı.

– Bu sadece küçük bir önlem. Kutuyu başkaları açtığı anda hep böyle olur. Amaç eğer biri kutuyu izinsiz açarsa fenerin yere düşüp kırılmasıdır. Böylece feneri almayı çok isteyen kişi gayesine ulaşamaz.

– Basit bir önlem. Böyle değerli bir şey bu şekilde korunuyor ilginç doğrusu.

– Evet, basit olabilir ama etkili olduğu kesin. Eğer ben olmasaydım Gelpagoren'in haberci feneri kırılıp gidecekti.

Hirb bir şey söylemeden elindeki çakıl taşlarını Sennemur'a uzattı. Sennemur da onlardan bir tanesini alıp fenerin içine yerleştirdi. Derin bir nefes aldı. Fenere doğru kuvvetli bir şekilde üfledi. Fener birden etrafa ışık saçmaya başladı.

– İşte sevgili Hirb bu da sadece birkaç kişinin sahip olabileceği bir nefes. Belki bir gün sen de...

– Hayır, efendim, ben bazı konularda fazla ileri gitmesem daha iyi olur sanıyorum.

– Ama yine de bilmeni isterim. Bu gördüğün bizim aramızda iletişim kurmak için kullandığımız taşlardan birisi. Her birimizin ayrı renkte bir taşı vardır.

Elindeki taşı bırakıp sarı renkte olan başka bir taşı aldı. İşte bu Arut'un taşı. Bunu fenerde yaktığın zaman mesaj Arut'a ulaşır. Mavi taşlar da bana haberler getirir.

Hirb fazla ilgilenmiyormuş gibi görünse de taşların hikâyesi ilgisini çekmişti.

– Bunları öğrendiğim iyi oldu. Belki bir gün benim de bir çakıl taşım olur.

Sennemur masanın üzerinden az önce yazı yazdığı kâğıdı alıp fenerin ışığına iyice yaklaştırdı. Fenerden yayılan ışık ve sıcaklıktan dolayı kâğıt yavaş yavaş kararmaya başladı. Hirb'in birazdan alev alacak diye düşündüğü sırada beyaz bir ışığa dönüşen kâğıt fenerin içine doğru akmaya başladı. İlk başta yavaş olan bu hareket gittikçe hızlandı. En sonunda fener etrafında kendinden doğan bütün ışığı kendine uygun bir hızla içine çekti. Gözlerde bir an bir kamaşma oldu. Fener söndü:

– Bir aksilik olmazsa beklediğimiz zamanda burada olması gerekiyor.

– Haydi, kalk bakalım yavaşça Hirb. Vakit yaklaşmakta. Kızıl gözlerini zorla açan Gölgecanlı etrafına bakındı. Sennemur'un yanında hayal meyal birini gördü. Şaşırıp bakışını bir hızla netleştirdi. Hemen ayağa fırladı.

– Efendi Ridar! Hoş geldiniz.

Ridar sadece gülümsemekle yetindi. Hirb hemen kendini topladı. Ridar'ı görünce yüreği ferahlamış,

kendini daha da güvende hissetmişti. Sennemur biraz homurdanır gibi:

– Artık işimizi halletmek için bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu?

– Haklısın Sennemur, dedi Ridar. Hirb’e dönerek:

– Lütfen bizi Arut’a götürür müsün?

– Lütfen beni takip edin efendim, bu taraftan.

Arut’un cesedini koydukları odaya geldiler. Sennemur’un boğarak öldürmesinin üzerinden geçen sabahların yedincisi birazdan Gelpagoren’e inecekti. Cesedin bulunduğu sandığı açtı Hirb. Ridar önce cesede sonra Sennemur’a baktı:

– İyi iş çıkarmışsın.

Ridar ve Hirb cesedi büyük tahta sandıktan çıkardılar:

– Onu güneşin ilk değdiği tepeye kadar taşımamız gerekiyor Hirb. Bu iş de sanırım bize düşüyor.

Hava henüz aydınlanmamıştı. Tepeye zamanında yetişebileceklerdi. Cesedi Hirb omzuna aldı:

– Ben onu taşırım Efendi Ridar sizin yorulmanıza gerek yok. Mabedin arka tarafında bulunan odadan çıktılar. Fecr-i sadık kendini göstermeye başlamıştı. Hirb omzunda yük olmasına rağmen diğerlerinden daha hızlı adımlarla serin Gelpagoren havasını soluyarak tepeye tırmanıyordu. Biraz geride kalan Sennemur ve Ridar aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Aradaki uzaklığı fırsat bildiklerini anlayan Hirb mesafenin azalmaması için adımlarını bacaklarının yorulmasına rağmen hızlı tempoda tutmaya çalışıyordu.

Tepeye ulaştıklarında Hirb cesedi yavaşça yere bıraktı. Diğerleri de cesedin başına geldiler. Sennemur:

– Örtüyü aç bakalım genç gölgecanlı. Bu şerefi sana bırakmak gerek.

Hirb biraz sinirlense de Sennemur'un dediği şeye içinden katıldı. Yavaşça cesedin üzerindeki siyah örtüyü açtı. Manzara onun için hayret verici olsa da Ridar ve Sennemur'un pek şaşırılmış halleri yoktu. Ama Hirb her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için Ridar'ın yüzüne bakma gereği duydu onun kendinden emin halini görünce rahatladı. Örtüyü açma işi bitince Hirb bir kenara çekildi. Bundan sonra yapabileceği şey ancak olan biteni izlemek olacaktı.

Ridar yavaşça cesede yaklaştı. Başucuna geldiğinde eski dostunun canlılığını hala muhafaza eden yüzüne baktı:

– Yedi günlük gezintin sona erdi dostum. Artık aramıza dönme vakti geldi. Sennemur'a döndü:

– Sarı taşı bana verir misin? Güneş doğmak üzere. Sennemur sarı taşı ona uzattı. Ridar aldığı taşı Arut'un burnuna koydu. Bir eliyle Arut'un ağzını kapattı. Sennemur Hirb'in meraklı bakışlarıyla karşılaşınca o sormadan cevap verdi.

– Efendin birazdan uyanacak bedenini ele geçiren gölge de yedi gündür güneş ışığı görmediği için artık öldü. Aldığı ilk nefesin de kendi sarı taşının tozlarının olması gerekiyor. Yani senin anlayacağın bu sabah doğan güneş Arut için yeni bir hayat yeni bir gölge anlamına geliyor.

Hirb bir şey söylemeden Sennemur'un anlattıklarını dinledi.

Güneş ufka iyice yaslanmıştı. Zirvelere dayanan kıvrıklık gittikçe açılıyor, sarıdan saydama dönen bir aydınlık yaklaşıyordu. Ridar oldukça dikkatli bir şekilde Arut'un ağzına bastırıyordu ellerini. Hirb dayanamayıp sordu:

– İlk nefesi başka türlü olsa ne olur? Sennemur gülümseyerek:

– Fazla bir sorun olacağını sanmıyorum. Bundan sonra Arut'un gölgesini göremezsin. Tabi Arut'u da.

Hirb'in şakayı tatsız bulduğu belliydi. Ama yaşlı kadın buna aldırmadı. Ridar ise ikisi arasında olanlarla pek ilgilenmiyordu. Belki bir aksilik olur düşüncesiyle burnun tam önüne koyduğu taşı boşa kalan eline aldı. Uyandığı zaman ani bir devinmeyle taş olduğu yerden düşerse Arut'un alacağı ilk nefes aynı zamanda son nefesi olurdu.

Güneş ilk ışıklarını zirvelere kondurdu. Hepsi önce güneşe sonra da Arut'un bedenine baktılar. Ridar tamamen dikkat kesildi. Nefesini tutmuş Arut'un ilk nefesini almasını bekliyordu. Diğerleri de heyecan içindeydiler. Özellikle Hirb en ufak bir esintide yıkılacak kadar kaybetmişti ağırlığını. Ridar'ın elleri altındaki baş bir an kımıldandı. Beden biraz kasıldı. Arut burnundan derin bir nefes aldı. Ciğerlerine giden hava sarı taşa çarparak ince bir duman çıkardı. Hava ve sarı duman yaşlı bilgenin ilk nefesi oldu. Arut gözlerine açtı.

– Şükürler olsun geri döndün dostum.

Arut biraz yorgun görünüyordu. Ancak Ridar'ın duyabileceği bir ses tonuyla:

– Döndüm ama gölgemi çalan Orfin değildi, Orfin değildi. Arut ve Ridar başka bir şey konuşmadılar. Biraz dinlenmesi için mabede doğru götürülürken Arut'un sıkıntılı hali Ridar'ı da derin bir endişeye sürüklemişti. Ridar diğerlerine duydukları hakkında hiçbir şey söylemedi. Arut'un iyice kendine gelmesini beklemek ve sadece Arut'la bu konuyu konuşmak. Kendi içinde aldığı karar buydu.

Akşama döneceğinizi söyledim diğerlerine. Sizi karşılamak için hazırlıklara başladılar bile.

– Güzel, dedi Arut. Yattığı yerden tavana bakıyordu. Hirb'in odasında Ridar ile birlikteydiler:

– Sennemur nerede?

– O, dün gece uyuyamadığını söyledi. Biraz dinlenmek için yandaki odalardan birine geçti efendim.

– Ben yokken herhangi bir sorun çıkmamıştır umarım.

– Her şey yolunda gitti efendim.

– Sen artık gidebilirsin.

Hirb dışarı çıktı.

Odada baş başa kalan iki eski dost birbirlerine baktılar.

– Nasılsın? Bu yolculuk seni yormuşa benziyor.

– Evet, tahmin etmediğimiz şeyler oldu.

Ridar üstündeki beyaz abanın hiç dalgalanmamasına

özen gösteriyormuş gibi yavaşça ama heyecanla Arut'a yaklaştı:

– Nasıl bir belirsizlik seni bu kadar tedirgin eden?

Arut yastığını gövdesinin arkasına gelecek şekilde yerleştirdi:

– Biliyorsun gölgeimin ele geçirildiğini anladığım anda sana ve Sennemur'a haber gönderdim. Daha önce Ayzer'in peşine gölgeleri yolladığı gibi Orfin'in bu sefer asayı ele geçirmek için beni ve gölgeimi kullanacağını tahmin ediyordum. Ancak bu sefer durum sandığımızdan çok daha ciddi boyutlara ulaştı.

– Neler oldu?

– Orfin'in kullandığı yöntemde gölgesi ele geçirilen kişi hiçbir şey göremez ya da görse de hatırlamaz.

– Bunu biliyorum.

– Ben bu sefer farklı bir duruma şahit oldum. Beni ele geçirmeye çalışan oydu.

Ridar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı:

– Emin misin? diye sordu. Bir cevap almamayı diliyordu.

– Asıl korkunç olanı henüz söylemedim.

– Bundan daha kötü ne olabilir ki?

– Mavi dünyada birileri Ayzer'i iyileştirmek üzere. Arin'i, yardım etmek istediğine ikna eden bir doktor.

Ridar derin derin solumaya başladı:

– Bu gerçekten de korkunç bir şey. Tam da ruhu olgunlaşmışken ve bizim istediğimiz seviyeye gelmişken onu tekrar kaybetme tehlikesi ortaya çıkıyor.

Karşımızdaki oldukça sıkı bir düşman onu alt etmenin kolay olmadığını bir kez daha bize ispatlamış oldu.

– Hemen ümitsizliğe kapılma lütfen eski dostum. Yüzlerce yıldır müttefik olarak uluslarımız nelerle başa çıkmadılar ki? Bu da önemli bir sorun ama halledebiliriz.

Ridar odanın içinde volta atmaya başladı. Bir eliyle sakallarını karıştırıyordu.

– Ne düşünüyorsun? diye sordu Arut.

– Düşündüğüm şu ki Ayzer tekrar hayata kavuşacaksa Ador'dan onun yerine birini göndermemiz gerekecek. Ne talihsizlik ki öğrenciler henüz hazır değil. Aklıma bir tek Zelor geliyor ama onu da göndermemiz imkânsız.

Birden çaresizce başını ellerinin arasına aldı.

– Bu olamaz. Daha ne Zelor ne de Sorve yetişmedi.

Arut fazla istifini bozmadan:

– Biraz daha sakinleştikten sonra bu konuyu konuşalım. Akşama sen de bizimle birlikte ol. Hem Sefarlı misafirlerle tanışırsın. Hem de oğlunu görmüş olursun.

Ridar irkildi. Yıllardır görmediği oğluna ne kadar da yakın olduğunu hatırladı. Baba kalbi inceldi. Sorumlu kalbi yumuşadı. Gözleri pencereden dışarı bir hayata bir geçmişe uzandı.

– Sence benim bir oğlum var mı Arut?

Bu vicdan muhasebesi altında ezildiği belli olan sözlere Arut en dostane haliyle cevap verdi:

– Senin gurur duyman gereken bir oğlun olduğu kadar oğlunun da gurur duyması gereken bir babası var.

– Akşam yemeği diyordum. Sen de bize katılırsın. Hem Zelor ile Sefar’a geçmeden önce konuşma fırsatınız olur, hem de her şey bitince Ayzer ve Uselya’yı alıp Ador’a götürürsün.

Yaşlı zahmetçi birden kendine geldi:

– Hayır, bunu yapmam doğru olmaz. Planlarımızda benim onunla görüşmem yoktu. Şu zamanda onunla karşılaşmak bana da Zelor’a da iyi gelmeyecektir. Oğlumun bitirmesi gereken bir yolculuğu var.

Arut onun bu fikrini saygıyla karşıladı:

– Yaşlanmak bize iyi geldi mi bilmiyorum?

– Şu an yaşlı biri olduğum için şükrediyorum.

– Haklısın bazı şeyleri sadece yaşlılar yapabilir.

Ridar kendini iyice toparladıktan sonra Arut’un da dinlenmesi için onu yalnız bırakmayı düşünürken aklındaki bazı cümleleri hemen o anda söylemeyi tercih etti. Yaşlılık kelimesi içine ansızın bir geç kalmışlık duygusu serpmişti:

– Sen Sefarlıları ve Zelor’u yolcu ettikten sonra ben ve Sennemur buraya gelip emanetlerimizi alacağız. O zamana kadar Sennemur’u da Ador’a götüreceğim.

– Seninle geleceğini pek sanmıyorum. Çünkü o Sefar’dan fazla uzaklaşmayı sevmiyor.

– Bunu biliyorum. Bir kadının kalbi bir erkeğin kalbine göre daha büyük bir mezardır. En acısı da hep taze çiçeklerle dolu olan bir mezar. Ben yine de onu ikna edebileceğimi sanıyorum. Hem onunla Ador’da Ayzer’in yerine kimi göndereceğimiz konusunu da düşünüyoruz.

Arut rica makamı yüksek ve kısık bir ses tonuyla Ridar'ı yanına çağırıldı:

– Senden küçük bir ricam var dostum. Bu yeni sorun şimdilik bizim aramızda kalsa daha iyi olur gibi geliyor bana. Bunun özel bir nedeni yok ama öyle olması gerekiyor gibi bir his var içimde.

– Seni tedirgin eden şeyi bilmek isterim doğrusu.

– Bunu biz halledebiliriz. Ortalığı fazla ayağa kaldırmanın bir anlamı yok. Ama şimdilik. Zamanı gelince bilmesi gereken herkese anlatırız.

Akşama doğru iyice toparlanmış olan Arut kendisini heyecanla bekleyen misafirlerin de katkılarıyla hazırlanan yemekte her zamankinden daha sakin görünüyordu. Orada bulunanların keyfine diyecek yoktu. Krallık sarayı ile ilgili sorulara kaçamak cevaplar vermeye çalışmak dışında Arut'u sıkıntıya düşüren herhangi bir olay olmadı. Yemekten sonra Ayzer'in kısa bir yürüyüşe çıkma teklifi kabul edildi. Aşa ve Sorve topluluktan izin isteyip ayrıldılar.

– Kotahe'nin yanında ne işimiz var söyler misin? Hem de bu saatte?

– Sen biraz konuşmadan bekle bakalım. O yaşlı söylediklerinde ne kadar ciddiymiş görmek istiyorum.

– Evinde olduğunu nereden biliyorsun pekiyi?

– Yemekten sonra evine doğru gelirken gördüm. Mutlaka oradadır.

Sorve kardeşine daha fazla itiraz etmedi. Kotahe'nin kaldığı evin önüne geldiklerinde onu

bahçede buldular. Kendilerini bekliyormuş gibi bir hali vardı Kotahe'nin. Dışarıda biraz konuştuktan sonra içeriye geçtiler. Diğer Gelpagoren evlerine benzeyen bu evde farklı olan tek şey içerinin havasıydı. Özellikle Aşa bu havadan çok etkilenmiş benziyordu. Konuşmaya başlamak için uygun cümleleri bulmaya çalışan Aşa'nın imdadına Kotahe yetişti ve onu lafi gevelemekten kurtardı:

– Buraya oyun oynamak için geldiğinizi tahmin ediyorum, dedi ve başını biraz hınzırca yana eğdi. Yüzündeki gülümseme Aşa'nın buraya gelişindeki amacı hemen söylemesini sağladı:

– Evet, biz buraya bize bahsettiğiniz oyun için geldik.

– Anlıyorum, siz insanları gayet iyi anlıyorum. Bizde basit bir oyun olan bazı şeyler sizde büyük umutlar ya da hayal kırıklıkları anlamına gelebiliyor. Ne diyelim eğer hazırsanız başlayalım. Sadece sen hazır gibi görünüyorsun genç prenses.

Sorve duruma müdahale etme gereği duydu:

– Evet, sadece O. Ben zaten burada yeterince oyun oynadım. Siz başlayın. Ben sessizce burada bekliyorum. Ya da isterseniz dışarı da çıkabilirim.

– Bu tercih prensesin. O isterse kalabilirsiniz. Benim için iki durum da uygundur.

Aşa, Sorve'ye çıkmasını işaret eden bir bakış yolladı:

– Tamam, ben kapının önündeyim.

Kotahe ve Aşa yalnız kaldıklarında Aşa gelirken aklına takılan bir soruyu sormadan edemedi:

– Neden arkadaşınız bana bu oyundan ilk bahsettiğiniz zaman tepki gösterdi?

– Onun tepkisi genel bir Gelpagoren tepkisidir. Bizler insanlarla bazı şeyleri paylaşmaktan uzak durmayı tercih ederiz. Yaşam formlarımız farklı olduğu için bazı gerçekler insanlara ve bizlere farklı görünür. İnsanlar da bizim anlattıklarımızı genelde yanlış yorumlarlar. Fazla sıkıntıya yol açmamak için biz de fazla konuşmayız insanlarla.

– Anlıyorum. Ama benimle konuşmayı neden kabul ettiniz? Şimdi de aklıma bu takıldı. Ben de bir insanım ve soyumun diğer fertleri gibi yanılığa düşebilirim.

– Evet dedi yaşlı gölgecanlı. Sandalyeye oturdu. Kızı yanına çağırdı:

– Durum senin için de aynı olabilir. Ama bu oyunda sen cevap vereceksin. Soruları soran ben olacağım. Yapman gereken tek şey bana yalan söylemeye çalışmak. Bu kadar kolay ve zararsız.

– Bu oyun pek mantıklı bir oyuna benzemiyor. Aşa şaşkınlığını alaycı bir yüz ifadesi takınarak gizlemeye çalışıyordu. İhtiyar onun gözlerine baktı:

– Derin vadilerle dolu gözbebeklerin var. Mavi gökyüzünün kuşattığı yeşil vadiler. Ve uçuşan kuşlar. Bazıları hüznü, bazıları umutlu, bazıları kararsız... Hiç mutlu olan yok.

Aşa sözlerden çok etkilenmesine rağmen belli etmemek için:

– Başka ne görüyorsunuz oralarda?

– Duvarlar var. Birçok da duvar var gözlerinde. Hepsi üst üste. Granitten, demirden tüyden duvarlar. İnsanlara olan sevgine göre örülmüş duvarlar. Çok da büyük bir sorun değil aslında. Sadece sevgiyle kalbin arasındaki duvarları birileri yıkmaya çalışırsa duvara verdiği emeği düşünmeden yıkacak olana izin ver. Kalbi çevreleyen duvar ne kadar ince olsa da de en zor yıkılan odur. Bunu yıkmaya cesaret eden gerçek bir kahramandır.

Aşa, ihtiyarın söylediklerini bir keşmekeş halinde beyninde evirip çeviriyordu. Sevdiği insanları düşündü. En çok da annesini onu kaybetmiş olmanın acısını çıkardığı insanları. Eşni'yi ve diğerlerini. Yine de güçlü görünmeye çalışarak karşısında duran ihtiyara baktı:

– Bana sorular soracağınızı sanıyordum. Oysa siz benden bahsediyorsunuz.

Kotahe gülümsedi:

– Sorular sizi biraz ürkütmüş gibi.

– Böyle bir durum yok.

– Sorular herkesi ürkütür. Kendi içimizde tam anlamıyla cevaplayamadığımız bir sürü soru varken bize dışarıdan yöneltilen sorulara içimizdeki o kargaşadan en doğru cevapları bulup söylemek çok zor bir iştir. En başta umut etmek için kendimize yalan söylemek zorunda kalırız.

– Ben soracağınız her soruya doğru cevap verebileceğimi sanıyorum.

– Bunu yapman imkânsız. Çünkü ben sana yalan

söylüyorum Şu anda. Böyle bir oyun yok. Hiç olmadı da. Ama Şu kadarını bilmen beni affetmen için yeterli olacaktır sanırım. İnsan ancak yaşadığı anı tam olarak algılayıp yaşayabilirse doğruları söyleyebilir. Yanlış yorumlanmış bir hayatın her cümlesi zaten yalan olmuştur. Kalbine izin vermelisin. Çünkü kontrol edemediğın ya da tek amacı sana hizmet etmek olmayan tek uzuv kalptir.

AŞa biraz bozulmuştu ama son sözler gerçekten dikkatini çekmişti. O yüzden teşekkür etme gereğı duydu:

– Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Söylediklerinizi düşüneneğım.

Sefar'dan Valmeniar'a

Aşa pencereden dışarıyı Sefar topraklarını seyrederken odanın duvarlarını sıvazlayan hafif rüzgâr onun saçlarına dokunmaya çekiniyormuşçasına sendeleyerek, bazen kırılarak, ne yapacağını bilmez halde dolanıyordu. Aşa rüzgârın bu halinden habersiz, korkularının bitip hüznünün başladığı ülkesine döndüğüne doyasıya sevinememiş olmanın kuruluğu ile gözlerini uzaklara uzatabileceği her yeri ve her anı bir fırsat bilip uzun inzivalara çekilse de göz önünde olmasını gerektiren prenseslik makamının gereklerini yerine getirme konusunda babasını üzmemeye çalışıyordu. Kardeşinin ve kendisinin başına gelenleri, Gelpagoren'de olanları tüm ayrıntısıyla hatırlıyordu. Ne kadar da büyü ile kendi iradeleri dışında gerçekleşen bir olay olsa da Aşa kalbinin ezilmesine, insanlarla bir aradayken ruhunun bulanmasına engel olamıyordu. Sanki olduğu her yerde, herkes onu bir zavallı olarak görüyormuş gibi zanlara kapılıyordu. Oysa dönüşlerinden birkaç gün sonra tüm halka olanlar duyurulmuş ve tüm Sefar halkından Prens ve Prensesin dönüşünü kutlamak amacıyla yapılan törenlere katılmaları istenmişti. Sefar halkı da kendilerini yönetme

sorumluluğunu alan bu aileye karşı vefalarının ne kadar derin olduğunu ispatlamak için genç, yaşlı, çoluk çocuk bu törenlere katılmıştı. Geriye doğru zihni her aktığında bir yorgunluk hissiyle baş başa kalıyor, yanında nefes alıp verenler olduğu zamanlar ise bu çukur daha da derinleşiyordu.

Kral Sodu kızının bu halini gördükçe onun için Gelpagoren’de olduğundan fazla üzülüyordu. Eğer kendisi isteseydi kızının hiçbir şey hatırlamamasını sağlayabilirdi. Ancak bunu yapmak, Arut tarafından Sefar’ın zamanının değiştirilmesi ve halkın bir kısmının zarar görmesi anlamına geldiği için Kral bu yöntemi kabul etmemiş; kızının bu talihsiz acıyı kendi kalbiyle atlatması gerektiğine karar vermişti. Yine de kâğıt kadar yufkalaşmış olan baba yüreği onu bir kez daha Sennemur’dan yardım istemeye mecbur etmişti. Zaten Sennemur da bu sefer katı kalpli davranmamış kız kardeşinin kızına elinden geldiğince yardım edeceğine dair Kral’a söz vermişti. Kral yaşanan olayların yıkıcılığının etkisinden Sennemur’un yardım vaadiyle bir nebze olsun uzaklaşmıştı. Çünkü tüm Sefar içinde Sodu’ya göre gücüne erişilemeyecek tek insan bu yaşlı kadındı. Belki bir kadın, belki anneye en yakın varlık olarak Sennemur’un yardımları işe yarayabilirdi. Şu an için canını sıkıyan tek şey Sennemur’un dönüşlerinden hemen sonraki günlerin birinde ansızın ortaya çıkıp bir daha da ortalarda görünmemesiydi. Garibine gidense kendileriyle birlikte gelen Zelor’la Aşa arasındaki eski samimiyetin bulunmayıştıydı. Zelor da olan bitenden haberdardı. Her şeyi bilerek kızıyla arkadaş olmuştu ancak şimdi

bir uzaklık depremi birbirlerine her rastladıklarında kendini gösteriyordu.

Aşa yine de güçlü görünmeye çalışarak yavaş yavaş hızını kazanan yeni hayatına uyum sağlamaya çalışıyordu. Pencereden gördüğü manzara onu sıkımsaya başladığında kısa bir gezintiye çıkmak istedi. Geriye dönüp kapıya doğru seslendi:

– Eşni buraya gelir misin? Birden ağzından çıkan bu sözler dehşete kapılmasına neden olmuştu. Kaderinin neredeyse belirleyicisi olan Eşni'nin hayatında bu kadar derin bir iz bırakmış olması büsbütün yüreğinin kabarmasına neden oldu. Belki de tüm suçlu oydu. Şu an için kendisine en kolay gelen düşünce yolunu seçmek ne kadar doğruydü. Gerçekten bütün suç yalnızca Eşni'nin miydi?

– Şu an bana Eşni'den daha uzak duran Sorve ve Zelor. Ben ne yapacağım? Kalbim ne zaman sükûneti, huzuru bulacak? Zelor belki tanımadığı bir yerde olmanın şaşkınlığı içinde, belki benim Gelpagoren'dekinden farklı bir insan olduğumu düşünüyor ya da duygularımın belirginlik kazanmasına zaman vermek amacıyla benden uzak duruyor. Tüm gücümle tüm sevgimle ona koşacağım günü sabırsızlıkla bekliyor. Kalbim her zaman onun kalbine en yakın olacak onu koruyacak ama Sorve kardeşim onun için ne kadar korktuğumu kime anlatabilirim. Ya kimsenin aklına gelmeyecek bir delilik yaparsa bu sefer bizi ve bu ülkeyi kim nasıl koruyabilir?

İçinden gelen sıkıntı rüzgârlarına bu sözleri söyledikten sonra kısa olmasını istediği o gezintiye epey

uzatma kararı almış şekilde yeni hizmetçisini çağır-
dı.

Eşni'den yaşça küçük ve daha çok bir köylü kızına benzeyen hizmetçi içeri girdi. Aşa'nın bir gezintiye çıkmak isteğine karşı Kral Sodu'nun emrini yüzü kı-
zararak söyleyebildi:

– Efendim, kralımız bir misafirle tanışmanızı is-
tiyor. Bu yüzden sizi bahçenin sonundaki kamelyada bekliyor. Aşa şaşkınlığını gizleme gereği duymadı:

– Misafirin kim olduğunu biliyor musun?

– Bana ancak bu kadar bilgi verildi efendim.

– Öyleyse hazırlanmama yardım eder misin? Mi-
safirin kim olduğunu öğrenmek istiyorum.

Saray bahçesinin itinayla düzenlenmiş etrafı rengârenk çiçeklerle bezeli patika tarzı yollarında yürürken Aşa misafirin Zelor olup olmayacağı ko-
nusunu düşünüyordu. Eğer o ise neden bu kadar resmî bir yolla görüşmek istemiş olabilirdi? Belki de dedi kendi içinden. Sarayın resmi havasından etkilenmiş olabilir. Ne de olsa pek alışık olmadığı bir hayat tarzı. Ama içinden misafirin umut etti-
ği kişi olmadığını söyleyen sesi de dikkate almadan edemedi. Kamelyayı görebileceği yere gelene kadar başını yerden pek kaldırmadı. Görebileceğinden emin olduğu bir anda ileriye doğru baktı. Babası ve bir kadın ayakta bir şeyler konuşuyorlardı. Kadının kim olduğu konusunda hiçbir fikir yürütemedi o anda. Yanlarına geldiğinde onları selamladı. Babası

kızından çok bir prensesi karşılıyormuş gibi aldı bu selamı. Kadınsa sadece baş işaretiyle cevap verdi. İlk anda soğuk bir izlenim uyandıran bu kadının dikkatli bakıldığında annesine olan benzerliği gözünden kaçmamıştı. Sodu acelesi varmış gibi:

– Ben sizi yalnız bırakayım. Böylece tanışmanız aranızdaki yakınlığa ve uzaklığa göre gerçekleşir.

Yaşlı kadın bu sözlerin anlamını gayet iyi bilse de Aşa ancak biraz sonra anlayabilecekti. Yaşlı kadın Kralın kamelyadan uzaklaşmasını bekledikten sonra:

– Nasılsın kız kardeşimin güzel kızı Prenses Aşa, dedi. Aşa şimdi anlıyordu kadının annesine benzerliğinin sebebini ve babasının söylediği sözlerin anlamını. Bir an ne cevap vereceğini bilemedi. Ama hitaptaki Prenses kelimesinin omuzlarına yüklediği vakarla:

– Teşekkür ederim. Siz nasılsınız diyebildi. Sennemur bu soruya da sadece baş işaretiyle yanıt verdi. Ama yeğenin güzelliği hakkında birkaç kelime etmekten kendini alamadı:

– Annenden daha güzel olmuşsun. Bu halini görseydi seninle gurur duyardı. Bu sözler Aşa'nın yüreğine keder saldı. Başı hafifçe öne eğildi:

– Evet, ama sadece güzelliğimle gurur duyabilirdi. Çünkü birçok yönden ona layık bir evlat olamadım.

Sennemur'un yüzü ani bir şefkat yangınıyla harlandı. Bunun verdiği cesaretle:

– Olanlardan haberim var. Ve senin kendini bu kadar suçlu hissetmeni gerektiren bir şey yok. Bunu da gayet iyi biliyorum.

Aşa bunları duyunca çocukluğunda anlatılan birkaç hikâye ile tanıdığı teyzesini kendine bir anne kadar yakın hissetse de ilk defa görüyor olmanın heyecanı ve sersemliğini de henüz üzerinden atamamıştı:

– Belki de benim sebeplerim sizin bizden uzak durmanızı gerektirecek sebeplerden daha zayıftır.

Sennemur bu asi ya da sitemkâr cümleye her zamanki soğukluğu ile cevap verdi:

– Maalesef yanılmıyorsun kızım. Kısa bir sessizlik oldu. Sennemur saray bahçesinin arka tarafındaki kapıdan geçip kırlarda dolaşmayı teklif etti. Aşa anne sözü dinler gibi kabul etti. İçinde biraz kızgınlık, biraz kırgınlık olsa da kendisine annesini hatırlatan bu kadının yıllar sonra karşısında olmasına gayri ihtiyari olarak alışmaya başlıyordu. O da bunun farkındaydı. Yaşayış şeklinde bir değişiklik vardı ki o da artık hayatın getirdiği şeyleri fazla sorgulamaktan korkuyordu. Çünkü yaptığı seçimlerin ve uygun zamanlarda sormadığı soruların hep felaketler getirdiğini düşünüyordu.

Kırlara ulaştıklarında Aşa önden giden Sennemur'un yanına yaklaşmak için biraz hızlandı. Sennemur da bunu fark etti. Yeğeninine kendisine yetişmesine izin verdi. Genç kız dudaklarını sıkıca kapatmış içinden fırlayacak kelimeleri hapsetmeye çalışıyor gibiydi. Sennemur:

– Burada oturalım mı? Biliyorsun ben senin kadar genç değilim.

– Elbette sizin için nasıl uygunsa.

– Böyle durumlarda söze nasıl başlanır bunu bunca

yıllık hayat tecrübeme rağmen bir türlü kestiremiyorum. Aşa oturduğu yerden yavaşça Sennemur'a doğru baktı. Aralarında bir ya da bir buçuk adımlık bir mesafe vardı:

– Bana anlatmak istediğiniz özel şeyler mi var? Bu yüzden mi bu kadar tedirgin oluyorsunuz?

– Anlatılacak ya da konuşulacak muhakkak çok şey var ama tedirgin olduğum konusunda yanılıyorsun. Ben sadece biraz kararsızım. Yıllar sonra birinin hayatında ansızın belirip ona geçmişle ya da hali hazırdaki durumla alakalı neler anlatmam gerektiği konusunda kararsızım. Ve içimden bir ses de suskunluğun en doğru seçim olduğunu söylüyor.

– İçimizdeki sesin sustuğuna hiç şahit olmadım zaten. Ne kadar da acımasızca yorumluyor hayatı. Ve ne kadar da çok şey biliyor. Aşa başını öne eğdi. Sennemur karşılık verdi:

– İçimiz aslında hükmedemediğimiz bir yerdir. Yani tam anlamıyla. Kararlarımızı sorgulayan bunca dış etki varken hep dışarıdakiyle dolmaya alışmış bir iç dünyanın koro halinde konuşmadığına dua etmek gerek.

– Öyle ama benim içimde öyle bir koro var hem de oldukça çok sesli.

– Aslında çok seslilik var oluşun en vazgeçilmez rengidir. Çünkü kâinatın genelinde tek başına bir anlam ifade eden herhangi bir nesneye ya da fikre ya da duyguya rastlayamazsın. Bu tamamen Yaratıcı'nın kendine has bir durumdur. Her varlık bir başkasıyla bir araya ya da karşı karşıya geldiğinde ancak anlam

dünyasına geçebilir. Bunun vazgeçilmez bir sonucu olarak da olan her şey aslında bir bütünün büyük ya da küçük parçalarından biridir. Anlaşılabilen her şey bir başkasıyla ilintili olduğu için durum böyledir. Yine aynı nedenden dolayı her varlık bir şekilde birbirleriyle bağlantılıdır.

Sennemur asıl söze gelmek üzere kendini topladı.

– İşte senin de hayatında bu gerçek kendini gösterdi. Sen de büyük bir anlamın kendi iraden dışında da olsa parçası oldun. Büyük bir anlamın ve çok geniş bir kaderin yoluna devam etmesi için gerekli gücü ihtiyacı olana verdin. İşte bu yüzden yaşadıklarınla ilgili herhangi bir acı duymana gerek yok. Sen olmasaydın ve bunları yaşamasaydın birçok hayat sahibi için felaketler başlıyacaktı. Senin kalbindeki o annenden gelen asalet de böyle davranmanı gerektiriyor zaten. Şimdi benim sana söylemek istediğim saraya dön ve halkına hizmet etmeye gayret göster. Çünkü sen ödülü hak ettin. Bu krallıkta hüküm senin ve soyunun olacak.

– Tüm bunlar benim kendi irademle olsaydı belki de ödüle daha layık görürdüm kendimi.

– Eğer seçim yapman gerekseydi seçme şansın verilirirdi. Şunu unutma, hiçbir şey tek başına anlamlı değildir. Bir beden sudan topraktan kandan etten oluşur ama bu saydıklarımın hiçbiri bedeninin sahibi değildir. Sen de kendi anlamının büyük kısmını buldun. Geriye en kolay olanı kaldı. Ve ben bunu bir prensese değil kız kardeşimin kızına, çok sevdiğim birine söylüyorum.

Birbirlerine baktılar. İki de gözlerinin açığına doğru hücum eden yaşlara daha fazla engel olamadı.

Saray bahçesinin biraz uzağında birbirlerine doyasıya sarılan iki kadını fark eden kimse olmadı.

Saraydaki birkaç kişinin dışında kimsenin tanımadığı misafir sessiz bir veda ile geldiği yere geri döndükten sonra Prenses Aşa eskiye göre daha neşeli biri oluvermişti. Babası başvurduğu yöntemin işe yaradığını gördüğü için oldukça keyifliydi. Sennemur yalnızca Aşa ile konuşmakla kalmamış zavallı hale gelmiş olan Sorve'nin de içindeki kurdun tüm iştahını kesmişti. Hali hazırdaki durumun etkisiyle yıllar sonra karşılarına çıkan teyze ve yeğenleri arasında korkulan soğukluk kendini göstermemişti. Sennemur'un kendinden emin halleri durumu çabucak kabullenmelerine yardımcı olmuştu. Bu yüzden de kimse o gitmesi gerektiğini söylediğinde kalması için fazla ısrar etme cesaretini gösteremese de Aşa, ondan tekrar kendilerini ziyaret etme sözünü almayı da ihmal etmemişti. Aşa'nın bu kabullenişinde olanlar hakkında daha sonra babasıyla konuşabilme ümidi yatıyordu.

Her şeyin istenilen kıvama geldiği bu zamanlarda bir sabah Aşa Zelor'la artık daha fazla ilgilenmesinin önünde hiçbir engel kalmadığını düşünerek onunla öğle yemeğinden sonra konuşmak istediği mesajını iletmesi için hizmetçisini yolladı. Zelor bu haberi aldığı anda Uğulte ile mızrak talimi yapıyordu. Habere çok sevinmesine rağmen Uğulte'nin rahatsız olabileceğini düşünerek pek belli etmedi. Uğulte bununla ilgilenmedi bile. Kafasında dönüp dolaşan bir merak

tufanı vardı ki o da dün ayrılan misafirin kim olduğu konusunda kendisine anlatılanların eksik tarafları olduğu şüphesiydi. Bu yüzden tüm talim boyunca hedefi çoğu kez ıskalamıştı. Kendisine en yakın gördüğü Sorve bile misafirden söz açıldığında tedirginlik çağrıştıran mimiklerle konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Zelor izin isteyip yanından ayrılınca o her mızrak atışında kafasındaki şüpheleri gidermek için yeni nedenler bulmaya çalıştı. Sonunda kolları yorgunluktan ağrımaya başladığında şüphelerinden kurtulamasa da kendi kardeşi gibi sevdiği ve yetiştirdiği Prens'in felaketten kurtulduğuna sevinmekle kalbini tatmin etme yolunu tercih etti.

Yemekte Zelor heyecanlı, Aşa mutluydu. Fazla konuşmadılar. Aşa yemekten hemen sonra aceleyle odasına çıktı. Zelor kendisiyle görüşmeyi umarken Aşa'nın odasına çekilmesine bir anlam veremedi. Hizmetçinin getirdiği haberle keyfi yerine geldi.

– Böyle bir anı Gelpagoren'de de yaşamıştık hatırlıyor musun?

Zelor bir an konuşamadı. Aşa heyecanını fark etti. Bu onu daha da cesaretlendirdi:

– Bir fark var tabii arada. O zaman elinde çakıyla ağacın gövdesine bir isim kazıyan sendin. Şimdi ise bunu ben yapıyorum. Önünde durduğu ağacın biraz uzağına geçti:

– Bakalım doğru yazabilmiş miyim? Zelor gözlerini ağacın gövdesine dikti. Gördüğü manzara karşısında

bütün kanı ılık bir nehir gibi bedenini bir anda dolaştı. Kalbi hızla çarpmaya başladı:

– Bu benim adım. Ama sen nasıl öğrendin bu yazıyı?

– Boşver şimdi bunu? Doğru olmuş mu sen onu söyle.

Zelor hafif bir gülümsemeyle:

– Doğru ve güzel yazmışsın ama kimden öğrendiğini de merak ettim doğrusu. Aşa bu merakı gidermeyeceğini, ısrar ederse inadının sertleşeceğini ima eden bir ses tonuyla:

– Önemli olanla ilgilenmelisin. İşte iki isim iki farklı ağaçta iki farklı ülkede yazılı duruyor.

Aşa'nın bu sözleri Zelor'un kalbini bambaşka bir iklime taşımaya yetti. Bir an gözleri karardı. Karşısında duranı, hep yaklaşmaya çalıştığı, cesaretinin her damlasını emen korku fırtınalarının annesi olarak değil de ihtiyaç duyduğu, sahibi olduğu bir sevginin tamamlayıcısı olarak gördü. Sadece yanına yaklaşıp Aşa'nın ellerini tutma cesaretini gösterebildi. Yüzü kızaran Aşa'nın gözlerinin içine baktı:

– İki ülke kadar büyük iki kalp mi bizimki? İki ülkeye yetecek kadar büyük bir sevgiye yetebilecek iki kalp mi bizimki?

– Kimseye ya da hiçbir şeye yetmek zorunda olmayan iki kalp bizimki. Bir aradayken gerçek olan iki kalp bizimki. Her şeye rağmen hep bir arada kalacak iki kalp bizimki.

İkisi de saatlerce sürebilecek konuşmalara hazırlansalar da bu iç teşebbüs hemen bakışların bulanık renk perdesinde dağılıyordu.

– Madem iki kalp bir arada anlam buluyor öyleyse ömür boyu bir arada olmaları gerekmez mi? Engeller olsa da.

Aşa gülümseyerek karşılık verdi:

– Engel diye bir şey görmüyorum.

– Öyleyse yüreğimin günlerdir çırpınmasına al-dırmadan kâbuslarla uykularımı öldüren zamanların bittiği müjdesini almış kabul ediyorum kendimi.

– Kâbus olarak adlandırdığın şey neydi?

– Uzaklığın...

– Bilinmez hangi mesafenin aslında ne kadar yakın ya da uzak olduğu. Senden uzak durmam sadece yü-reğimin bulutlarının dağılması içindi.

– Eğer o bulutlar dağıldıysa gördüğün nedir? Kal-bim bir ağrıya düşmeden anlatacaklarını dileyebilir mi?

– Eğer benim kalbimde olanların senin kalbinde de bir karşılığı varsa ben o bulutların gidişinin ardından seninle bir gelecek gördüm. Uğrunda emek vermeye degecek bir hayatı gördüm. Biliyorum ki bana olan sevgini dillendirmek sana ağır gelecek. Kalbin kendi kendini zayıf düşmüş hissedecek. Ama ben kelime-lerin sevgimizi boğmasına izin vermeyeceğim. Çünkü benim sevgim seni zayıflatmayacak. Her ihtimalde en değerli mihenk taşım olacak. Yolumu seninle çizece-ğim. Sadakatimi ve insanca tüm fedakârlığımı sana sunacağım. Çünkü sana inanıyorum. Suskun gözleri-nin içinde bana doğru koşan düşleri görebiliyorum ve ben işte bu yüzden seni seviyorum. Bunu bana söylet-tiğin için sana teşekkür ediyorum. Şimdi sınıksız tut

ellerimi. Ve bir daha bırakma. İlk andaki heyecanını hep hatırla. Değerli olanın her zaman değerli olduğunu düşün. Ellerimi tut, yıllar sonra da aynı duygularla tutacağına inanıyorsan. Ve gözlerime bak yıllar sonra da aynı renkleri görebileceğine inanıyorsan...

Birkaç hafta sonrasında Aşa ve Zelor'un düğün hazırlıkları tatlı bir telaş olmuş, sarayın o sıkıntılı havasını dağıtmıştı. Sorve bile durumdan oldukça memnun görünüyordu. Sodu ise hayata kendine ait bir damga daha vurmuş gibi sevinçliydi. Hem kızı o kötü günleri unutmuş hem de Ador şehrinin en büyük efendisinin oğlu damadı olmuştu.

Aşa haliyle herkesten daha fazla seviniyordu ancak onun sevincinin bir kısmı düğüne teyzesi Sennemur'un da gelecek olmasıyla ilgiliydi. Düğün büyük salonda yapılacaktı. Saray düğünü olması sebebiyle bu zorunlu bir durumdu. Yine de Aşa'nın isteği kabul edilmiş ve halkın da katılabileceği bir kutlama da hazırlanmıştı.

Sodu düğünden bir gece öncesinde kızını odasında ziyaret etti. Daha odaya ilk girişinde gözyaşlarını salıverdi. Aşa koşup babasına sarıldı:

- Neyin var? Ne oldu babacığım? Kral yaşlı gözleriyle gülümsemeye çalışarak:
- Bana ne kadar büyük bir mutluluk verdiğini tahmin edemezsin sevgili kızım. Sevgili Prenses.
- Öyleyse bu gözyaşların neden babacığım? Aşa da gözyaşlarını tutamadı.

Kral bir süre kızının yüzüne baktı. Karısı Ayülke'nin de bu günü görememesi içini ezdi. Akan gözyaşlarının sebeplerinden biri de buydu.

– Yeter artık baba. Bırakalım ağlamayı. Sanki bana veda eder gibi bir halin var. Bu kadarına dayanamam bilesiniz.

Sodu bir an kaldıramayacağı bir yükün altına girdiğini hissetti. Bu ağırlıktan kurtulmak için kızına iyi geceler dileyip odadan ayrıldı. Tüm bu heyecan geceyle birlikte sakinleşmiş gibi görünüyordu. Kral da o gecenin büyük bir kısmını merhum Kraliçe Ayülke'nin mezarında geçirdi.

Sarayda yapılan tören ve halkın da katıldığı kutlamalar bittikten sonra davetliler ve ev sahipleri yorgun bir şekilde dağılırken verdiği sözü yerine getirip düğünde bulunan Sennemur sarayın odalarından birinde Sorve ile görüşmek üzere bekliyordu. Nihayet Sorve içeri geldiğinde teyzesine sarıldı. Aynı kanı taşımaları onların bir anda bu kadar yakınlaşmalarını sağlamıştı. Sennemur'un o hırçın hali yeğenleriyle konuşurken kendiliğinden kayboluyordu artık:

– Çocuğum seninle konuşmamız gereken şeyler var. Bana bu gece de biraz zaman ayırır mısın? Sorve hınzır bir çocuk edasıyla gülümseyip:

– Yoksa beni evlendirmek mi istiyorsun? Sennemur hüznle karışık gülümsedi:

– Hayır çocuğum, başka bir şey benim anlatmak istediğim. Yanı başında durduğu iskemleye oturdu:

– Çok güzel bir düğün oldu. Kardeşin de çok mutlu görünüyordu.

– Evet, dedi Sorve onun böyle gülümsediğini hiç görmemiştim.

– Sevdiklerimizin mutluluğu muhakkak bizi de mutlu eder. Ancak erkek kardeşler için durum biraz daha farklıdır böyle durumlarda.

– Nasıl yani pek anlayamadım doğrusu.

– Demek istediğim şu ki erkekler böyle durumlarda biraz hüzümlenebilir. Hep öncelikli olduğun birisinden biraz uzak durmak zorunda kalmak sana ağır gelebilir. Kırılabilirsin. Bu yüzden eğer sen de istersen benimle birlikte gel. Hem senin için iyi bir değişiklik olur hem de bu yaşlı kadının yalnızlığını biraz olsun paylaşırsın.

– Aslında kendimi biraz kırık hissettiğim doğru ama bilemiyorum. Babamın burada yalnız kalmasını istemiyorum.

– Çok uzun sürecektir bir gezi değil zaten. Hem babana yardım edecek bir damadı var artık onun da artık sarayda sorumlulukları olacak. Sennemur sustu. Gözlerini yere dikmiş olan Sorve’yi seyretti. Kabul edeceğini biliyordu. Beklediği sadece bunu kendisinin söylemesiydi:

– Tamam dediğin gibi olsun.

Sennemur sevinerek:

– Öyleyse yarın sabah yola çıkıyoruz. Erkenden hazır ol. Benim halletmem gereken bir iş daha var. Sen şimdi bana Zelor’u gönder bakalım onunla da kardeşin hakkında konuşmak istiyorum. Emanetimizi nasıl koruyacağını bilmesi gerekir öyle değil mi?

Sorve itaatkâr bir ses tonuyla:

– Tamam. Ben hemen onu yollarım.

Biraz sonra Zelor içeri girdi. Sennemur ayağa kalktı. Utangaç damadın selamını aldı. Bu hali hoşuna gitmişti:

– Tebrik ederim sizi. Gayet iyi bir çift olacağınıza eminim.

Zelor yine aynı mahcup haliyle karşılık verdi:

– Teşekkür ederim efendim. Sizin de onayınızın olması benim için çok önemli.

– Artık aynı ailenin parçası sayılırız. Benimle konuşurken bu kadar mahcup olmana gerek yok.

– Bu elimde olan bir şey değil efendim.

– Senden istediğim şey Aşa'ya iyi bak. Çünkü onun kalbinde en çok ihtiyaç duyduğu sevgilerden uzak kalmanın ağırlığı var. Ve onun kalbine en yakın olan sensin. Sorumluluğunun farkında olmanı istiyorum senden.

Zelor gayet güven veren bir ses tonuyla konuştu:

– Ben artık hayatımı onun için yaşayacağım. Siz meraklanmayın.

Sennemur'un yüzü biraz bulutlandı:

– Neyse ben bunları söylemek için çağırıştım seni. Fazla vaktini almak istemem. Hem gelini de ilk geceden bu kadar yalnız bırakmak olmaz. Hadi bakalım sana iyi geceler.

– Size de efendim, dedi Zelor. Çıkmak üzere tam kapının önüne gelmişti ki Sennemur cebinden çıkardığı bir avuç tozu havaya saçtı. Odanın içi birden

aydınlandı. Tozlar havada dumansız bir şekilde yanmaya ve etrafı rengârenk bir ışığa boğmaya başladı. Işık Zelor'un gözlerine değer değmez damat yere yığıldı. Sennemur hemen yerde yatanın yanına koştu onu yüzükoyun uzattı. Gömleğini omuzları açığa çıkaracak şekilde sıyırdı. Sağ ve sol omuzlarının üzerinde duran siyah benlere baktı:

– Demek bu kadar büyüdünüz? Baş ve işaret parmaklarını benlerden birinin üzerine sapladı. Derinin altından Beyaz bir böcek çıkardı. Yanında getirdiği küçük kavanozun içine attı. Aynı şekilde diğer benin altındaki böceği de çıkarıp kavanoza koydu. Tekrar Zelor'a döndü. Omuzlarının kanayan yerlerine bir ilaç sürdü. Yaralar anında kapanıverdi. İşin en zor kısmına gelmişti. Gömleğini kapatıp onu ayağa kaldırdı. Bunu yaparken epey zorlandı. Zelor'un bedenini ayağa kaldırılınca kaskatı kesildi. Sennemur biraz uzaklaştı ve başka bir tozdan bir avuç saçtı havaya. Bu seferki daha çok kırmızı tonda olan bir ışıktı. Işığın kaybolmasıyla birlikte Zelor kendine geldi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi kapıdan çıkıp gitti.

Ertesi sabah Sorve ve Sennemur yola çıktılar. Sarayın bulunduğu Fesa düzlüğünden geçip Guşe dağları arasındaki yoldan Malvo'ya ulaştılar. Buz gibi sularıyla bilinen bu vadide uygun bir yerde dinlendiler. Gün ışığı öğle mağrurluğundan sıyrılıp yeryüzüne tevazu ile eğildiği saatlerde Sudol dağı eteklerinde kurulmuş olan Nassan köyüne yola çıktılar. Oraya ulaştıklarında gün batmak üzereydi. Sennemur yaya yol almayı tercih ettiğinden epey yorulmuşlardı.

Onları uzaktan gören köylülerden genç olanlar hemen koşup karşıladılar. Sennemur onlara kim olduklarını söylemedi. Sadece yolları uzun iki yolcu ve ana oğul... Köylüler Sennemur'un yüzündeki ciddiyet ve bilgelikten etkilenmiş oldukları için fazla soru sormadan onları en iyi şekilde misafir etmek için hazırlıklara başladılar. Yemeklerini yedikten sonra Sennemur yatmak üzere ev sahiplerinden izin istedi. Sorve ve Sennemur kendileri için hazırlanan odalara yerleştiler.

Sorve odasında yatağa uzanmış tavanı seyrediyordu. Hali sadece yatağını yadırgayan bir misafire değil aldığı nefese bile yabacılık çeken bir sürgüne benziyordu. Bütün gece süreceğini tahmin ettiği bu sıkıntıdan kurtulmanın bir yolunu da bilmiyordu. Ta çocukluğunun bittiği günlere kadar uzanan bir pişmanlık koridoru gözünün her kapanışında büyük bir pervasızlıkla kendisine doğru uzanıyordu. Şu anda istediği tek şey hiçbir düşüncenin aklında belirginleşmemesiydi.

Duyduğu bir tıkırtı onu yerinden kaldırdı. Etrafına bakındı. Bir şey göremedi. Tekrar yatağına uzandı. Aynı sesi tekrar duydu. Dikkati birden kapıya yöneldi. Küçük bir göz kapınının tahtaları arasında küçük bir yarıktan içeriyi gözetliyordu. Sorve bir şey olmamış gibi yatağına uzandı. Bir süre bekledikten sonra aniden sıçrayıp kapıyı açtı. Küçük gözlerin sahibi sevimli bir oğlan çipil çipil gözleriyle ona bakıyordu:

– Neden beni gözetliyorsun? Yoksa sizde adet böyle midir?

Çocuk bu sözlerden pek bir şey anlamamıştı. Hala aynı masumiyetle bakmaya devam ediyordu. Sorve tamamen zararsız olarak düşündüğü bu durum karşısında fazla tepki verme gereği duymadı:

– Neden buradasın? Kim olduğumu mu merak ediyorsun?

– Senin kim olduğunu biliyorum ben, deyiverdi çocuk. Sorve şaşırılmıştı:

– Nereden tanıyorsun sen beni?

– Bilmiyorum ama seni tanıyorum.

– Adım ne o zaman söyler misin?

– Ben dedi, çocuk senin henüz bilmediğin bir dildeki adını biliyorum sadece.

Sorve'nin şaşkınlığı bir kat daha arttı:

– Bilmediğim bir dil ve o dildeki adım. Sorve kahkaha attı:

– Sana her kim masal anlatıyorsa iyi bir anlatıcıymış. Şimdi izin verirsen biraz uyumak istiyorum. Misafirleri rahatsız etmek hiç de hoş bir davranış değil.

– Bunu biliyorum, dedi beş ya da altı yaşında gösteren çocuk. Ama bana kimse masal anlatmaz.

– Demek öyle. O zaman söyle bakalım benim o bahsettiğin dildeki adım neymiş?

Çocuk bu soruya ok gibi fırlayıp merdivenlerden aşağıya doğru koşarak cevap verdi. Sorve bunu çocuğun hayal gücüne yorarak dinlenmeye çekildi.

Sabah olunca köylülere teşekkür edip oradan ayrıldılar. Rüzgârlarının bereket getirdiğine inanılan

Geden sırtlarından güneşin batacağı yöne doğru ilerlediler.

Yürüyüşleri boyunca Sorve ne üzüm bağlarıyla meşhur Edye köyünün mayhoş kokusuna dikkat etti ne iki nehir arasında göçebelerin kıl çadırları etrafında oynayan çocukların neşesine ne de merakla kendileri seyretmelerine bazılarının yanlarına koşup sorular sormasına aldırdı. Ona öyle geliyordu ki şu anki yolculuğu tahmin ettiğinden daha uzaklara olacaktı.

– İşte geldik sonunda sevgili yeğenim. Kalbinin huzur bulacağı yer burası. Sorve merakla etrafına bakındı. Bir insanın hele de Sennemur gibi birinin kalabileceği bir yer göremedi. Etrafta sadece sık bir orman vardı:

– Burası mı? Sennemur bu soruya cevap vermedi. Hatta Sorve'ye arkasını döndü. Ellerini yukarı kaldırdı. Gökyüzüne doğru baktı. Sorve de merakla teyzesinin baktığı yere doğru çevirdi bakışlarını. Dört şahin çığlıklar atarak Sennemur'un açık kollarına kondular. Sennemur onlara fısıldayarak bir şeyler söyledi. Kuşlar da hemen havalandılar. Her biri başka bir yöne doğru uçtu. Gözden kaybolan şahinleri hala görüyormuş gibi bakan Sennemur Sorve'nin merakıyla ilgilenmiyordu. Sorve de bir şey söylenene kadar beklemeye karar verdi. Bu bekleyişi fazla uzun sürmedi. Kuşlar tekrar gökyüzünde görüldü. Alçalış Sennemur'un kollarına kondular. Sennemur yine onlarla bir şeyler konuştu. Kuşlar yine uçup geldikleri yere ormanın üst sınırından başlayan ve taştan oluşan tepenin zirvesine doğru gittiler:

– Nerede yaşadığımı fazla kimsenin bilmesini istemiyorum. Onlara etrafa göz atmalarını söyledim.

– Lumen barbarlarından mı çekiniyorsun?

– Belki de dedi, teyzesi. Belki de mahremiyet saptantısı. Ne dersen işte.

– Pek rahat bir yere benzemiyor. Özellikle de bir kadın için.

– Acele karar verme yeğenim. Teyzen senin çok fazla şaşırmanı istemiyor. Her şey yavaş yavaş.

Yere doğru baktı. Sağ ayağını üç kere yere vurdu. Hafif bir rüzgar esmeye başladı. Ağaçlar arasında doluşan rüzgar her saniye şiddetini artırıyordu. Bu şiddetle ağaçların yaprakları dallardan kopmaya başladı. Birkaç helezon oluşturan rüzgar yaprakları onlara doğru getiriyordu. Yapraklar baktıkları taraftaki gökyüzü parçasını neredeyse kaplayacak kadar çoğalınca rüzgar sanki yaprakları avucunda tutuyormuş gibi Sennemur ve Sorve'nin önüne getirdi:

– Elimi tutmak ister misin Sorve? Sorve elini uzattı. Birlikte yürümeye başladılar. Attıkları her adımda yapraklar bir basamak oluşturacak şekilde diziliyordu. Sorve yavaş yavaş yerden yükseldiklerini görünce içine bir boşluk ve serinlik duygusu yayıldı. Korkusunu pek belli etmemeye çalışsa da Teyzesinin elini daha sıkı tutmaktan kendini alamadı:

– Korkmana gerek yok.

– Korkmuyorum. Sennemur inanyormuş gibi baktı yeğeninin yüzüne. Bu gördüğün kayalığın ardında benim evim var. Bu ağaçlar benim sadık dostlarım

beni her zaman korurlar. Ve etraftaki tüm canlıların bilinci benim kontrolüm altındadır. Az önce dediğim gibi ben mahremiyete çok önem veririm. Ve kimsenin benim yaşadığım yeri bilmesini istemem. Sıradan zamanlarda bu merdivenden çıkan birinin akli bir süreliğine kendinde olmaz, dolayısıyla bir şey hatırlamaz ama senin her şeyi olduğu gibi görmende bir sakınca olmadığını düşünüyorum. Küçük bir aile sırrı. Sözlerin bittiğini anlayan Sorve önlerinde kendilerinin yükselmesini sağlayan merdivenleri oluşturan yapraklara bakıyordu. Birkaç basamak hemen hazırды. Onlar yükseldikçe yeni basamaklar ortaya çıkıyordu. Sonunda dağın zirvesine ulaştılar. Yapraklar artık düz bir yol oluşturunuyordu. Biraz ilerlediklerinde Sorve dev bir kraterin içinde yetişmiş bir orman ve ormanın uzanamadığı noktalarda inşa edilmiş evlerden oluşan küçük bir şehir gördü. Tepelerden akan şelaleler ve o suların büyüttüğü güzel bahçeleri gören Sorve'nin hayranlığını gören teyzesi aşağıda diğerlerinden daha büyük görünen bir evi işaret etti:

– Bak benim evim orada. Artık senin de evin sayılır tabi olarak.

Yapraklar tekrar basamak oluşturmaya başladı. Bu sefer aşağı doru iniyorlardı. Sorve yine boşluğa adım atıyormuş gibi bir serinliğin içine yayılışına şahit oldu.

– Babamın anlattıklarından senin güçlerin hakkında bir şeyler biliyordum ancak bu kadarı beni büyülemeye yeter de artar bile. Sonra ikisi de sustu. Ne zaman ki aşağıya indiler o zaman yaprakları söken rüzgar emanetine karşı titizlik gösteren bir kavrayışla

onları aldığı yere götürmek üzere küçük şehrin bu yamacına yayıldı.

Sennemur'un evi yukarıdan görüldüğünden daha etkileyiciydi. Küçük birkaç taş basamaktan inip evin arka bahçesine girdiler. İki hizmetçi onları karşıladı. Sağlam taş duvarlarda büyük gözler gibi duran geniş pencereler bahçeye özenle yerleştirilmiş tarhlar ve göze huzur veren ağaçları seyrederken Sorve geldiği yerin kendisi için iyi bir seçim olduğuna karar verdi. Sanki aradığı şey bu duvarların birinde yalnızca kendisinin okuyabileceği bir dilde asırlar öncesinde yazılmıştı. Birinci katta bulunan kabul odasına geçtiler. Hizmetçilerin getirdiği soğuk meyve sularını içerken:

– Senin yalnız yaşadığını düşünmüştüm. Yani etrafında hiç kimse olmadan.

– Aldırma bu insanlar ve bu şehir senin bilmen gereken hiçbir özelliğe sahip değil. Sadece bazı gecelerde yıldızları seyrederken yakınlarımda nefes alan canlılar olmasını arzu ettiğim için bu insanların burada yaşamalarına izin veriyorum. Zararsız kendi hallerinde insanlar işte. Fazla konuşmaya değmez.

Sennemur ayağa kalktı. Yol yorgunluğu yüzünden okunuyordu. O gün ve akşamında fazla konuşmadılar. Sennemur Sorve'nin bahçeyi gezmesine ve pencereden şehri seyretmesine bakarak oyalandı. Fazla konuşmayan iki hizmetçi kızın hazırladığı akşam yemeğini yedikten sonra fazla vakit kaybetmeden kendilerini yolculuğun yorgunluğundan arındıracak bir uykuya daldılar.

Sennemur'un anneyi hatırlatan konukseverliğine rağmen Sorve ilk birkaç günde hep sessiz kaldı. Şehrin serin havasının keyfini çıkarması ve ruhunun iyice dinlenmesi için teyzesi ona fazla soru sormadı. Kendini hazır hissettiğinde kalbini kendisine açacağını biliyordu.

Akşam yemeğinden sonra Sorve bahçeye çıkmıştı. Gökyüzünde güzel bir ay ve gülümseyen yıldızlar vardı. Kamelyada oturan Sorve yine suskundu. Sennemur vaktin gelmiş olduğunu anladı ve onun yanına gitti:

– Konuşmak, dertleşmek için oldukça müsait bir gece, ne dersin sevgili Sorve? Onun geldiğini o anda fark eden Sorve irkildi:

– Bilmem ki, biriyle dertleşmeyeli uzun zaman oldu. Belki de bu işin nasıl yapıldığını bile unutmuşumdur.

Bir süre sessiz beklediler. Sennemur daha fazla bu sessizliğe tahammül edemedi:

– Geldiğinden beri çok sessiz ve dalgınsın Sorve. Burayı sevmedin mi yoksa? İstersen yarın birlikte şehirde gezebiliriz. Belki bu senin sıkıntılara iyi gelir.

– Senden ya da bu şehirden yana herhangi bir sıkıntım yok teyze. Ama buraya gelirken bulmayı umduğum şeyi bulamadım. Bana öyle geliyor ki burası yolumun üstündeki duraklardan sadece biri. Sennemur oldukça ihtiyatlı duruyordu. Sanki duymak istediği sözlerin bir yanlışa kurban gitmemesi için içinden yoğun bir çaba harcıyor gibiydi:

– Tam anlayamadım dersem bana kızar mısın?

Sorve derin bir nefes aldı. Anlatmak istediği konuya girmek için tüm iç hazırlıkları tamamladı:

– Sen ve biz. Yani benim ailem daha yeni tanıştık sayılır. Senin bizim hayatımız hakkında bilmediğin o kadar çok şey var ki teyze. Sennemur konuşmanın seyrinden memnun olduğunu gizlemeye çalışarak:

– Anlatırsan bu birbirimizi daha yakından tanımamızı ve birbirimize yardımcı olmamızı kolaylaştırır Sorve, dedi.

Prens anlatmak istediği meselenin etrafında dola-
narak başka şeyleri de anlatmak istiyordu ama bun-
dan vazgeçip kendisine bütün bu ağırlığı veren me-
seleye balıklama dalmayı daha uygun gördü. Biraz bu
korkularından ya da pişmanlıklarından kaynaklanan
anlık bir cesaretti:

– Konu aslında benim kalbimin ilk kez bir aşk için
çarpmasıyla ilgili ve ben bunu bu zamana kadar kim-
seye anlatmadım. Anlatabileceğimi de düşünmüyör-
dum. Ya da aklım o kadar bulanmıştı ki buna gerek
bile duymuyordum. Bu zamana kadar kimseyle bunu
paylaşmamamın nedeni bunlardan biri olabilir. Ama
artık anlatıp hem kendime hem de kalbime bir çıkış
yolu bulmak istiyorum.

Sennemur’a bakmıyordu. O da yeğeninini hangi
cümlelerle meseleyi anlatacağını merakla bekliyordu:

– Sefar’da bir felakete sebep olduğu sanılan Eşni ve
ben eskiden kalpleri birbiri için çarpan iki aşıktık. O
hala öyleydi en son görüldüğünde.

– Sen onu hala seviyor musun?

– Buna tam olarak aşk diyemem ama sanıyorum ki
bu duygu bir erkeğin normal şartlar altında hissettiği

ve çılgın aşk d6neminden hemen sonra gelen sorumlu erkek hali. İçimde aşkın şehvet kısmına ait herhangi bir arzu yok Şu anda. Bir erkek olarak kendi varlığını tam olarak gerçekleŐtirebilmem için gerekli olan koruma duygusu, bir eŐe bir çocuğa ve sonra da hayata karşı mutluluk veren bir sorumluluk talebi. Ve ben EŞni'yi bulmak, ondan 6z6r dilemek istiyorum artık. Ve onu mutlu etmek için elimden geleni yapmak. 6nk6 olanlardan o değil ben sorumluyum onu Őeytanın telkinlerine karşı zayıflatan bendim onu o kadar çaresiz bırakan bendim. Ve onun kimsesi yoktu.

Sennemur son bir Şey daha duymak istiyor gibi sordu:

– Meseleyi tam olarak bilmesem de hata yapmış birine karşı Şefkat g6stermen takdir ettiğim bir durum ama Şunu da d6Ő6nmeden edemiyorum. Sanki onu mutlu etmeye çalışmak senin için bir vicdan borcuymuŐ gibi konuşuyorsun. Eğer onu gerçekten sevmiyorsan bunu nasıl baŐarabilirsin ki?

– Eğer ben de b6yle d6Ő6nseydim b6yle bir niyetim asla olmazdı. 6nk6 aşk denince aklıma EŞni'den başkası gelmiyor benim.

Sennemur ayağa kalktı:

– Sabaha kadar iyice d6Ő6n. Sabah onu sevip sevmediğini tekrar soracağım. Ben de sana gitmen için yeni yollar vereceğim. 6nk6 Yaratıcı yery6z6nde bilmediğimiz nice yollar yaratmıŐtır. Bildiklerimden sana uygun bir yolu mutlaka bulacağım. Sen zaten sabah doğrudan başka bir Şey s6yleyecek değilsin. Ben artık odama çekilsem iyi olacak.

Sorve gecenin yumuşaklığı içinde bir başına ama çok daha mutluydu.

Sabahı bekleyecek kadar sabırlı değildi. Gece yarısına doğru teyzesinin odasının kapısını çaldı. Sennemur hala uyanıktı. Sorve'yi içeri davet etti. Gülümseyerek sordu:

– Uyku tutmadı mı yoksa Sorve? Sorve oldukça heyecanlıydı:

– Bana bundan sonraki yolum hakkında biraz bilgi vermeni istiyorum teyze. Bu sabırsızlığımı mazur görürsün değil mi?

– Karşıdaki bir şeyler yapmak isteyen bir gençse yapılacak en iyi şey onun yolunu hemen açmaktır. Öyleyse gömleğini çıkar bakalım. Sırtını görmek istiyorum.

– Buna bir anlam veremedim, neler oluyor?

– Birazdan anlayacaksın. Umarım canın çok fazla tatlı değildir. Sorve gömleğini çıkarıp arkasını döndü. Sennemur'un yaklaşan ayak seslerini duyuyordu. Birden sağ omzunun biraz aşağısında müthiş bir yanma ve ardından keskin bir yanık kokusu hissetti. Hemen geriye döndü:

– Bu da neydi böyle? Bana işkence mi ediyorsun? Sennemur bir kahkaha attı:

– Hayır, bu sadece yolculuğun için gerekli bir işaret. Zamanı gelince faydasını göreceksin. Gülmemeye çalışarak ekledi:

– Yolculuğunun sıradan bir gezinti olmadığını farkındasın sanıyordum.

Sorve biraz utanarak:

– Özür dilerim. Ben yanlış bir şey söylemek istemedim. Sanırım can acısından öyle parlayıverdim.

– Sorun değil böyle şeyler aramızda. Neyse ben sana bazı şeyleri anlatsam iyi olacak. Sorve'nin yarasına biraz ilaç sürdü. Yara hemen iyileşti. Geriye kalan ize baktı. Her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirince Sorve'yi bir sandalyeye oturttu:

– Bu senin yolcuğunda gerekli olacak bir mühür sadece. Biz insanların bağlı olduğu hayat kaidelerinden farklı kaidelerin geçerli olduğu bazı yerlere gitmen gerekecek. Çünkü sen Eşni'yi bulduğunda her şey bitmiş olmayacak. Yani onun cezasının affedilmesi için bazı şeyler yapman gerekecek. Bu mühür senin o dünyalarda nefes almanı sağlayacak. Ben sana bu mührü de vereceğim. Çünkü Eşni'nin de buna ihtiyacı olacak.

Sorve büyük bir ciddiyetle:

– Onu bulduğum zaman gitmem gereken yerleri nasıl öğreneceğim. Sen bunu biliyor musun?

– Merak etme Eşni bu konuda bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Sen sadece ona sağ salım ulaşmaya bak. Gerisi en baştakilere göre daha kolay diyebilirim.

– Emin değilmiş gibi konuşuyorsun teyze.

– Ben bildiğim kadarını konuşuyorum. Sennemur kızar gibi yaparak:

– Sözümü kesme bakayım. Henüz anlatacaklarım bitmedi. Ayağa kalkıp karşı duvarda bulunan kitaplığın önünde durdu. Orta raflardan birine uzanıp kalın kitapların ardından bir kavanoz çıkardı. Getirip kavanozu Sorve'nin göz hizasına tuttu:

– Bu ikisini görüyor musun, diye sordu. Kavanozun iç yüzeyine karşılıklı olarak tutunmuş iki kozayı işaret ederek:

– İşte senin kum saatin ve hayat kaynağın. Bunlar kozadan çıkıp kelebek olmadan önce Eşni’yi bulmak için zamanın var demektir. Eğer onlar kozadan çıkmadan Eşni’yi bulamazsan o ölür. İşte bu birincisiydi anlatacaklarımın. İkincisine gelince onu zamanında bulursan bu mührü onun sırtına da vurman gerekiyor. İşte o zaman kelebeklerin kozadan çıkmasını bekle. Onlar mührü tanıyacaklar. Siz de yolculuğunuz boyunca gerekli olan nefesi tıpkı buradaki gibi kolaylıkla teneffüs edebileceksiniz. Az önce de dediğim gibi ondan sonraki kısım Eşni’nin bildiği şekilde olacak.

Sennemur sözlerini bitirdikten sonra delercesine Sorve’nin gözlerine dikti bakışlarını:

– Sen Sefar Prensi Sorve, tüm bu tehlikeleri göze alabilecek misin? Ya onun ölme riskini göze almak ya da hak etmediğini düşündüğün cezasıyla yaşamasına izin vermek.

Sorve kendini hayatı boyunca bu kadar kararlı hissetmemişti:

– Ben onu bulacağım ve biz Sefar’da birlikte mutlu olacağız.

Sennemur bir süre onun gözlerine baktı. Gerçekten de kendinden emin bir hali var diye düşündü:

– Öyleyse şimdi doğru odana git ve iyi bir uyku çek. Sabah sana diğer ihtiyacın olanları da vereceğim. Ve seni yolcu edeceğim sevgili yeğenim Prens Sorve.

Yatağında kıvrılmıştı. Gözlerinin önünde, aklının seçilebilir mecralarında Eşni'nin hayali dolaşıyordu.

Kendisi on dokuz Eşni on yedi idi. İnce bir kumaş gibi tüm Sefar üzerine yayılmış baharın; renklerin farklı anlamlarının da olduğunu hatırlattığı sıralarda çocukluktan tamamen çıkmış iki genç sarayın kaçamak bakışlara müsait her köşesinde kısa bakışlarla keşfettikleri, kimsenin bilmediği bir dille konuşurlarken kalplerinin ne tür bir yola girdiğini hiç düşünmeden bu ağızlarını kurutan yüzlerine her an bir yangını mühürleyen duyguyu kimseye sormadan öğrenmeye çalışıyorlardı. Eşni'nin kara gözleri milyonlarca desen arasından kendi yaptığı dantelâyı seçen bir genç kızın gözleri gibi her baktığı yerde Sorve'nin izini görüyor, onu gördüğü her hale kendi yaşayabileceği bir âlemde bir yaşam alanı hazırlıyordu. Saray kurallarının soğuk katılığına, bu kuralların ileride omuzlarına bırakacağı ağırlığa daha onlara maruz kalmadan Sorve'yi sevmekte gösterdiği hırsıyla cevap veriyor gibiydi. Anne, baba ya da başka biri yoktu. Sadece Sorve. Her yaptığı hareketi ilgiyle izliyor, yemekte mümkün olduğunca ona yaklaşmaya çalışıyor, Prens bahçede dolaşırken ya da bir iş için dışarıdayken hep bir bahaneyle yanına sokuluyordu onun konuşmasını izlemek, sesinin duymak ve bir şekilde gülümsemesini sağlamak için kendince olağanüstü gayretler sarf ediyordu. Gece mi gündüz mü olduğunu algılayamıyordu çünkü her anını aklında onu görmek ya da görememek şeklinde belirlediği için insanların uyuduğu saatlerde uyumuyor, ya da sofraya oturdukları saatlerde yemek yemiyordu.

Eşni'nin kalbinden yükselen ve sadece Sorve'nin tam anlamıyla hissedebileceği sıcaklık ilk kez yağmurun yağdığı bir gecenin sabahında yan yana yürürlerken iki kişilik bir alev haline geldi. Sorve atı Tirfi'yle ilgilenmeye giderken Eşni onu görmüş; henüz çaylak bir seyis olan Arusan'a kahvaltı götürme bahanesiyle yanına gelmişti. Yan yana yürüyorlardı. Kız muzip bir iki laf ettikten sonra susup kalmıştı. Bu sessizlik kendini iki aşığın elleri hafifçe birbirine değene kadar korudu. Efendisini gören Tirfi heyecanla başını aşağı yukarı sallamaya ve kişnemeye başlayınca kız son bir kez Sorve'nin eline dokunarak uzaklaştı.

İkisi için de uzun ve hülyalı geçen o akşamdan sonra artık birbirlerini sevdiklerini biliyorlardı. Sarayda fazla dikkat çekmeden görüşmeleri için çok fazla imkân yoktu. Ancak Aşa'nın hizmetine bakan kızın hamileliği dolayısıyla Eşni bu göreve getirilince aradıkları fırsat kendiliğinden ayaklarına gelmişti. Böylece derslerde, gezintilerde pikniklerde hep bir arada olabiliyorlardı. O zamanlar Aşa hizmetkârına karşı fazla sert davranmıyordu. Henüz diğer soylu ailelerin çocuklarıyla samimi arkadaşlıklar kuramamış olmasından kaynaklanan bir yalnızlık duygusuyla Eşni'ye yakın davranıyordu. Eşni de onu sevdiği insanın yakını olması dolayısıyla değil de istediği fırsatı kendisine veren imkânın sahibi olduğu için seviyordu. Sevgilisinden gördüğü ilgi kendisini Aşa ile eşit hissettirse de saray kurallarına göre yetiştirildiği için belli bir mesafeyi korumaya her zaman özen gösteriyordu.

Araba gezintilerinde üçü aynı arabada oluyorlardı.

Böyle zamanlarda Aşa'nın arabanın penceresinden dışarı bakmasını fırsat bilen Sorve aniden Eşni'nin yanağına bir öpücük konduruyor; muzip gözlerle kızın yüzünün renkten renge girmesini seyrediyordu. Eşni her ne kadar yapması gereken nazı ihmal etmiyorsa da sevgilisinin bu hareketleri hoşuna gidiyor boynundan başlayan bir alevin yüzüne yayılmasını net hatırlamak için o anı sıkıca içine bastırıyordu.

Ancak durum Aşa ve Sorve'nin soylu ailelerin çocuklarıyla tanışıp samimiyet kurması için verilen davetlerle farklı bir hale geldi. Sorve'nin etrafı artık birçok genç kızla çevriliydi. Hemen hepsi de Prens'in kalbini çalma konusunda annelerinden sıkıca tembihliydi. Bu davetler yüzünden Aşa'nın giyim ve bakım işleri iyice çoğalmış olduğundan Eşni bir türlü fırsat bulup Sorve ile baş başa kalamıyordu onu daha da kızdıran şey ise Sorve'nin halinden oldukça memnun görünmesiydi. Asilzade kızlarının kahkahalarıyla salonda, bahçede ya da bir kır gezintisinde her şeyi unutmuş halde yaşadığı anın büyüüne teslim oluyordu Sorve. Öfkeden deliye dönen Eşni olanlara müdahale etme şansının olmayışı yüzünden geceler boyu gözyaşları döküyor, sabahları da hıçkırıklarla uyanıyordu. Gördüğü duygusal rüyaların etkisiyle gün boyu sarhoş gibi dolaşıyordu. Durum böyle iken Aşa'nın bazı hizmetleri de aksıyor bu da Prens'in öfke nöbetlerine girmesine neden oluyordu. Çevresinde olup biten şeylerin yarısını bile doğru dürüst algılayamayan Eşni'nin umursamaz tavırları da Aşa'yı büsbütün deli ediyordu.

Sorve bunları hatırladığında kalbine inen sıkıntıdan kurtulmak için yatış şeklini deęiřtirdi. Bir süre kanı damarlarında serin serin aksa da yine aynı dūřünceler vahři bir hayvan sūrusū gibi kalbine hūcum etti. Aldıęı nefes yetmiyordu. Tekrar yatakta dōndū. Bu sefer serinlik duygusu daha uzun sūrdū. Artık uykuya dalaçaęını umuyordu. Ancak daha uyku çōkmūř ilk nefes aęzından ięeri giriyordu ki derin bir ię çekerek uyandı. Uykunun bu gece kendisine merhamet etmeyeceęini anlayan Sorve kalkıp pencerenin önüne gitti. Sanki Eřni'nin olduęu tarafa bakıyormūř gibi hūzūnlendi:

– Kim bilir benim yūzūmden sen ne kadar acılar çektin? Bir süre kederin gōzyařı arayan kıpırtılarını dinledi kendi ięinde. Derin bir nefes aldı:

– Her ne olduysa artık kōtū olan her řeyi geride bırakmak ięin yapmam gereken her řeyi biliyorum ve bu konuda asla gevřeklik gōstermeyeceęim sevgilim. Eřni'nin gülūmsemesini gōrmūř kendisine gūvendięini duymūř gibi rahatladı. Yataęında kendisini bekleyen uykunun ılık kollarında dūřtū bařı.

– Tahminimden erken uyanmışsın Sorve.
– Neden geę uyanacaęımı dūřūndūn teyzecięim.
– Dūřūnceler bazen bize ancak sabaha karřı uyuma řansı verir. Geę yatan da erken kalkamaz. Neyse bu taraftan gidelim.

Evin arka kısmındaki kūęūk ahırın önüne geldiler. Genę bir uřak ahır kapısını aęıp ięeri daldı. Sennemur yeęenin yapacaęı sūprize ne tepki vereceęini az çok

tahmin etse de olacakları gözleriyle görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Uşak bir atın dizginleri elinde dışarı çıktı. Sorve bir anlık şoktan sonra ata doğru koştu:

– Tirfi, dostum sensin! Atın yelelerini okşuyordu. Tirfi de efendisine sevgi gösterisinde bulunuyordu. Sorve teyzesine döndü:

– Onu ne zaman getirdiniz buraya. Hem nasıl oldu bu?

Sennemur kendinden emin bir ifadeyle:

– Bu o kadar da önemli değil Sorve. Şimdi atınla ilgilenmeyi bırak da benimle gel. Tekrar evin ön tarafına geçtiler. Sennemur hazırladığı çantayı yeğenine uzattı:

– Ben vedaları sevmem. Aralarında bir bağ olanların ayrıldıklarını da kabul etmem. O yüzden kısa konuşmak böyle durumlarda âdetimdir. İşte bu çantada ihtiyacın olanlar var. Yeterli yiyecek ve su. Az gördüklerine bakma sana yetecektir. Mührü ve kozalarını iyi koru. İşte bu yolculuğunda en yakın dostlarından birini sana yoldaş olarak veriyorum. Tek yapman gereken her ne olursa olsun asla atından inme. Eğer inersen kaybolursun ve seni kimse bulamaz. Bulmak da istemez. Buna beni de dâhil edebilirsin. Tirfi seni Eşni'ye götürecektir. Haydi, şimdi yola çık ve aradığını bul sevgili yeğenim. Sorve minnet dolu gözlerle teyzesine baktı. Dayanamayıp boynuna sarıldı. Sennemur irkilse de bu samimi havayı bozmaya kıyamadı.

– Her şey bittikten sonra sana geri geleceğim teyze. Ve seni Sefar'a geri götüreceğim. Orada hep bizimle yaşayacaksın.

Bu teklifi sessizlikle geçiştiren Sennemur geç kal-
madan yola çıkması için yeğenini bir kez daha uyar-
dı. Sorve atına atladığı gibi dizginleri kendine doğru
ekti:

– Bırak onu kontrol etmeye alışma. O gideceğı yeri
biliyor. Tıpkı her akşam şaşırmadan evine gelen ko-
yunlar gibi.

Sorve şehirden çıkmıştı. Tirfi onu geldikleri yerin
tam karşısında bulunan yamaçlara doğru götürüyor-
du. Kafasında müthiş bir karmaşa bulanıklık vardı
ama yine de kendisini adadığı bu yolda başına ge-
leceklere razı olmuş hatta gerektiği kadar mücadele
etme konusunda kalbindeki sebatı iyice sağlamlaş-
tırmıştı. Büyük bir umut ve cesaretle atının üstün-
de yol alıyordu. Yamacı tırmanmaya başlayınca Tirfi
biraz hızını düşürdü. Bu haliyle at teyzesinin özenle
hazırladığı srprizden çok her zaman bindiği güçlü
Tirfi'ye benziyordu. Hlbuki Sorve bu durumdayken
biraz olağanüstü şeyler görmeyi umuyordu. Rzgrla
yarışan belki gökyüzünde koşan bir at olsaydı o uğur-
lamaya daha layık olurdu diye düşünüyordu.

Krater şehrin ufkuna ayak basan Tirfi bir an durdu.
Tam zirvedeydiler. Sorve dönüp şehre baktı. alış-
maya başlamış bir atölyeyi andıran kk şehir sessiz
bir heyecanla onu uğurluyor gibi geldi Sorve'ye.

Hafif bir rzgr güneşin ilk sıcaklığı ile hafif ter-
lemiş olan ensesine dokundu. Sorve bu serinliğin
tadını çıkararak geriye dönmüş halde şehri sey-
rederken atın birden ileri atılmasıyla düşecek gibi

oldu. Önüne baktığında Tirfi'nin bir kuş gibi havada süzülmemekte olduğunu gördü. Kendiliğinden gelmiş olan korkuyu çabucak üzerinden atan Sorve atın havada görünmez bir yol üzerinde dörtlü gidişinin keyfine kendini bıraktı. Biraz sonra sanki yerdeymiş kadar rahatladı. İçinde biriken coşkuyla bir nara attı. Tirfi bu sesi hiç duymamış gibi dörtlü devâm etti. "Bunu sana kim öğretti dostum, belki sana konuşmayı da öğretmiştir. Susuyor musun? Hangisi zordur acaba uçmak mı yoksa konuşmak mı? Tekrar bir nara attı. Ben yine de konuşmayı tercih ederim. Daha hızlı, daha hızlı..."

Atı mahmuzlamak istemiyordu ama yüzüne çarpan rüzgarın serinliği yüreğini kabartıyordu. Biraz daha sakinleştiğinde aşağıları seyretmeye başladı. Daha önce hiç görmediği yerlerdi buralar. Üstelik sadece kuşların görebileceği bir açıdan görüyordu.

– Teyze sen harika birisin, dedi içinden. Ve yolculuğunun güzel geçeceğine dair umutlarla dolu olarak:

– Sakın attan inme derken sanırım bunu kastetmiş. Bir kahkaha attı. Yine sakinleşti. Eşni gelmişti aklına onu nasıl bulacağını merak ediyordu. Ne haldeydi? Neredeydi? Bunca zamandır onun için neler değişmişti? Tüm kötü olasılıkları kafasında canlandırırsa da Eşni'nin hayali o en duru haliyle gözünün önünden gitmiyordu. En son aynaya baktığı gün görmüştü onu. Yoksa başka zamanda mı görmüş müydü? Bir an hatırlayamadı onu en son ne zaman gördüğünü.

Fazla düşünmedi bu konuyu. Kahvaltıyı biraz gevşek yapmış olduğunu hatırladı. Bir beden ne zaman

midenin emirlerine öncelik verirse sinirler gevşemiş ve birçok şey normale dönmeye başlamış demektir, dedi kendi içinden. Teyzesinin verdiği heybeye uzandı. Sol bacağının arkasındaki gözden bir beze sarılmış azığını aldı. Küçük bohçayı açtığında mis gibi çöreklerin kokusunu duydu. Hemen orada iki tanesini mideye indirdi. Üzerine yolculuklarda Sefar'da herkesin mutlaka yanında götürdüğü soğutulmuş çiçek çayından birkaç yudum içti. Çeşitli çiçeklerin karışımıyla hazırlanan bu çayın kokusu sanki soluk borusunu dört kat genişletmiş gibi ferahladı. Derin derin birkaç nefes alıp verdi. Azığını tekrar yerine koyarken erzak ne kadar yeter acaba diye düşünerek el yordamıyla heybenin iki gözünü de kontrol etti.

– Anlaşılan fazla uzun bir yolculuk olmayacak ha Tirfi? Ne dersin? Sen nerede mola vereceğimizi biliyor olmalısın. Senin de karnın acıkacak. Aşağısı taze çayırarla dolu. Keşke konuşabilseydin. Harika bir yol arkadaşı olurdun. Bu sözleri söylediğine hemen pişman oldu.

– Affet beni eski dostum. Atın rüzgârda uçuşan yellerini okşadı. Dokunduğunu anlaması için hareketlerini en sert halde yapıyordu.

– Sen her zaman harika bir yol arkadaşıydın. Hala da öylesin. Benim için ne kadar değerli olduğunu söylememe gerek var mı? Hem ben senin büyümeni seyrettim. Bir an gözleri geçmişin koridorlarında canlı bir ışık görmüş gibi bir noktaya kilitlendi:

– Uğulte'nin seni bana ilk gösterdiği günü hatırlıyorum. Henüz bir bebek sayılırdın. Ama attığın her

adımı büyülenmiş gibi seyrediyordum. Sen de o günü hatırlıyor musun dostum. Ellerimden ilk havuç yediğin günü? Bir an sustu. Atın başını çevirip cevap vermesini ne kadar da isterdi. Belki biraz ürpertici bir durum olurdu ama güzel olurdu.

Tekrar gözlerini aşağıya doğru çevirdi. İlk durduğumuz yerde senin için de bir azık hazırlamak gerekir dostum. Yol boyu etrafımız yeşil çayırarla çevrili olmayabilir. Dizginleri gevşetti. Dik tuttuğu belini serbest bıraktı. Şimdi başı hafif öne eğik, kalbinde tam olarak melodisini seçemediği tatlı hüznünlü bir şarkı önlerinde uzanan manzarayı seyrediyordu.

– Böyle bir yolculuk yaptığımı duyacak olanlardan kaç tanesi inanırdı acaba? “Pek az kişi inanırdı.” diye cevapladı içindeki sese ait bu soruyu.

Gayet rahat devam eden yolculuk Tirfi'nin alçalmasıyla Sorve'de merak uyandıran bir hal aldı. Atın neden aşağı yöneldiğini düşünürken ilerideki kara bulutları gördü:

– Demek yağmurun olduğu taraftan devam edeceğiz. Neyse biraz ıslanmaktan bir zarar gelmez herhalde? Altlarında uzanan yüksek tepelerin arasındaki bir düzlüğe indiler. Ama Tirfi durmadı, koşmasına devam etti. Bu Sorve'nin ona olan güvenini artırdı:

– Sen yerde de havadaki kadar iyi koşarsın benim eski dostum. Tirfi o kadar hızlı koşuyordu ki az önce çok uzakta görünen kara bulutlar şimdi hemen üstlerindeydi. Birden bir yağmur hücumunun içine daldılar. Tirfi'nin durmaya niyeti yoktu. Sorve heybeden teyzesinin verdiği ince deriden yağmurluğu

çıkardı. Ancak yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki hemen önünde ileri geri hareket eden Tirfi'nin başını bile zar zor görebiliyordu Sorve. Hava da birden soğuduğu için bir üşüme hali sardı Prensi. İleriyi görmeye çalışan Sorve dikkatli bakınca az önce indikleri düz alanın sonuna yaklaştıklarını gördü. Önlerinde tırmanmaları gereken ağaçlarla kaplı tepeler uzanıyordu.

Gittikçe şiddetini artıran yağmuru yararcasına yol alan atlı yavaş yavaş yorulduğunu hissetmeye başladı. Gücünü toparlamak için çiçek çayından birkaç yudum içmek istediye de sert esen rüzgârda buna cesaret edemedi. Mataranın elinden fırlayıp gitmesi artık tedirginlik uyandıran yolculuğunun selameti açısından ters bir durum oluşturabilirdi. Sabretmek ve dayanıklı olmaktan başka çaresi yoktu. Attan düşmek için bacaklarını daha sıkı bastırdı atın yanlarına. Arada bir başından geriye düşen yağmurluğun başlığını düzeltmeye çalışmak bile oldukça büyük bir gayret gerektiriyordu. Ellerine çarpan buz gibi yağmur damlaları dizginleri tutmasını iyice zorlaştırıyordu. Nefes alıp vermek bile neredeyse imkânsız hale gelmişti. Havayı daha rahat içine çekmek için burnundan solusa da yağmur sıklıkla bir çarşaf gibi yüzüne kapanıyordu. Yokuş yukarı tırmanmaya başlayınca yüksek ağaçların korunmasıyla yağmur bir cefa olmaktan çıksa da Tirfi ağaçların seyrek olduğu yerleri yol olarak seçtiği için durum fazla değişmiyordu.

– Tirfi! Ne zaman duracaksın dostum. Böyle giderse ikimiz de helak olup gideceğiz.

Tirfi'nin kendisini duyduğu yoktu. Duysa bile duracağını zannetmiyordu. Ama bu ormanda yalnız başına bu fırtınada bir şeyler söylemek hatta delice bağırarak ihtiyacı hissediyordu.

İlk tepeyi aştıklarında yine düz bir alana, arkasından da yokuş aşağı inen bir patıkaya geldiler. Yağmur artık doluya çevirmişti. Deri yağmurluk üzerine hırsla atılan dolu tanelerinin çıkardığı ses Sorve'yi epey ürkütmüştü. Buz gibi havanın da etkisiyle uyuşan parmaklarına kan gitmesi için arada tek bir elini ağzına yaklaştırıp hohluyordu. Faydası olmasa da en azından olumsuz duruma karşı bir mücadele verdiğini kendi kendine kanıtlamış oluyordu:

– Tanrım, bu yolculuk bittiğinde çok şey yapmak istiyorum. Sen bizim yanımızda ol yerlerin ve göklerin sahibi. Gayret et eski dostum mutlaka başaracağız. Sorve bu hengâmede söylediğine kendisi güldü:

– Eminim sen bu sözlerin asıl bana söylenmesi gerektiğini düşünüyorsundur. Seni duydum dostum. Ben gayet iyi durumdayım durma! Devam et yolumuz. Beni hep ayakta ve uyanık bulacaksın.

Yağmur hızını kestiğinde Sorve önünü rahatça görebildi. Tepeden aşağı inmek üzereydiler. Artık suyu çekilmiş bulutların arasından sızan güneş ışıkları karşılarında uzanan düzlüğe akıyor gibiydi. Tirfi yine duraksamadan düzlüğe doğru koşmaya devam etti. Bu yarı sisli ovanın görünüşü Sorve'nin içini rahatlatmıştı. Tirfi'nin hareketlerinden kaynaklanan sarsıntılar sona erdiğinde ovaya inmişlerdi. Tirfi de artık koşmuyordu. Sorve bu fırsattan

yararlanıp birkaç yudum çiçek çayı içti. Hemen ileride toprağın koyu bir çamur halini aldığını gördü. Duruma aldırmadan Tirfi'nin adımlarına güvenmeyi en doğru seçenek olarak düşündü. Zaten yapacak başka da bir şeyi yoktu. Atın yürüyüşü demek bu yüzden yavaşladı diye geçirdi aklından. Artık ne olacağı hakkında fazla da düşünmek istemiyordu. Atın nalları koyu çamura ilk temas ettiğinde bir bulantı kapladı içini. Kendini yapış yapış hissetmesine neden olan bu yerden bir an önce kurtulmak istiyordu. Atın ayakları bu zorlu yolda bata çıka ilerliyor her adımı bir öncekine göre daha da güçleşiyordu. Bir yandan etrafı seyreden Sorve bir yandan da ön tarafa bakıyordu. Etrafta hiçbir hayat emaresi yoktu. Yol önlerinde iyice yayılmaya başlayınca az önce gördüğü dağlar ve ormanlık tepeler gözden kaybolduğunda çamurun geri kalan kısımda daha sulu olduğunu gördü Sorve. Gittikçe cıvıklaşan bu çamur kısmı da geçtiklerinde etraflarında sadece su vardı. Uzaktan pek seçilmeyen bu durum karşısında Sorve'nin tedirginliği biraz arttı. Daha ne kadar gideceğiz acaba diye düşünmeye başladı. Sennemur'un hazırladığı erzaktan yola çıkarak yaptığı tahminin yanlış olduğunu düşünmeye başladı. Gökyüzüne baktı. Az önce kendilerini suya boğan bulutlardan eser yoktu. Şimdi masmavi bir gökyüzü altında iyice kendini gösteren güneşin sıcaklığı ile yoldaş olmuşlardı. Ağzının kuruduğunu hissetmeye başlayınca birkaç yudum daha çay içmek istedi. Ancak matarada hiç çay kalmamıştı. Aradığı şeyi bulamamanın heyecanı ile çöreklerle

uzandı elleri. Ancak heybede çörek de kalmamıştı. Bu ıssız yerde susuz ve yiyeceksiz kaldığını anlayınca birden inanılmaz derecede açlık ve susuzluk hissetti. Kendi kendini telkinlerle oyalamaya çalışsa da bedeninin bu isteklerine karşı koyamıyordu. Atı neredeyse gövdesine kadar suyun içinde yürüdüğü halde susuz kalmanın paniğini yaşadığını fark ettiğinde kendi kendine güldü. Bir çocuk gibi mahcup oldu. Sanki birileri onu görmüş gibi etrafına bakındı. Derin bir nefes aldı:

– Bu yolculuk aklımın gücünü köreltmeye mi başlıyor yoksa Tirfi? Şu yaşadığımız korkulara bakar mısın? Şu matarayı doldurmadan önce suyun tadına bir baksam iyi olacak. İçilebilir gibi duruyor. Atın sol tarafına doğru gövdesini sarkıttı. Sol avucuyla içinden geçmekte oldukları göletten biraz su aldı. Tadı gerçekten güzeldi:

– Suyumuz varsa daha epey bir zaman rahatız demektir. Açlık beni o kadar da korkutmuyor. Ama susuzluk...

Suyun tadı çok hoşuna gitmişti. Eğilerek matarayı doldurmaya çalıştı. Ancak atın sabit durmamasından dolayı rahat dolduramıyordu. O da çaresiz iyice yana sarktı. Sıkıp gevşeterek matarayı doldurdu. Bir dikişte suyun yarısını içti:

– Ne kadar güzel bir su. İnsan sürekli içmek istiyor. Matarada kalan suyu da bir dikişte bitirdi. Ancak susuzluğu geçeceği yerde artıyordu. Yana eğildi. Matarayı tekrar doldurdu. İçti. Yine susadı. Midesine sanki hiç ulaşmıyordu su:

– Dostum biz nasıl bir yere geldik? Kandırmayan bir su bu. Sadece yangını artırıyor. Ne yapmak gerekiyor? Sabretmek şu an yapabileceğimiz tek şey.

Artık su içmemeye karar verdi. Dayanabileceğinden emin değildi ama içse bir felaket olacaktı. Dağlar tepeler geride kalalı uzun zaman olmuştu. Her yer suydü. Güneş tepelerinde acımasızca parlıyor Sorve'nin dili damağı birbirine yapışmaya başlıyordu. Gittikçe artan sıcaklık yolculuğı iyice işkence haline getiriyordu.

Sorve güneşe baktı. Gözlerinin yanmasıyla gözkapaklarının kapanması bir oldu:

– Yine de dayanacağım. Teyzem beni sonuna varacağımdan emin olmadığı bir yola göndermiş olamaz. Sağ salim sona ulaşacağım.

İçinden geçtikleri suyun seviyesi aynıydı fakat sıcaklıkla birlikte yüzeyden yükselen buhar ikisini de fena halde boğmaya başlamıştı. Tirfi iyi görünüyorsa da Sorve terlemeye sıvı kaybetmeye başlamıştı. Alnı, boynu, sırtı şimdiden sırılsıklam olmuştu. Sarsılan bedeni artık kendini uyanık tutmakta zorlanıyordu. Hafif bir baygınlık halinin damarlarında dolaşmaya başladığını fark ettiğinde herhangi bir tepki vermeye mecal bulamadı. Sıcak nemin verdiği kasvet su kaybından kaynaklanan sersemlemeyle biraz daha az hissettiriyordu kendini. Su içmekten başka bir şey düşünemiyordu. Görüşü iyice bulanıklaşmaya başladığında kendini birden soğuk suların aktığı şelalelerle dolu bir yerde buldu. Kana kana su içti. Ama bilinci yerine geldiğinde gördüğü sanrıya lanetler yağdırdı.

Başı gittikçe ağırlaşmaya öne düşmeye başladı. Düşmemesi gerektiğini hatırlayarak kendini toparlamaya çalışsa da gücü o denli azalmıştı ki bir şey yapamadan gövdesini öne doğru bıraktı.

Gözünü açtığı anda hala suyun içinde gidiyorlardı. Başını fazla kaldıramadan etrafa baktı. Tekrar soğuk suların aktığı rüyalara daldı. Ne kadar zaman geçtiğini algılayamadan beş altı kez daha uyanıp tekrar bayıldıktan sonra uzun sürecek bir uykuya bıraktı kendini. Elleri hala dizginleri sıkı sıkı tutuyor; bacakları hala iki yandan Tirfi'nin gövdesini sarmaya çalışıyordu.

Gözlerini hafifçe araladı. Bir iki adım ötede Tirfi'nin çayırdaki karnını doyuruyor halde olduğunu görünce başının bir diz üzerinde olduğunu fark edemeden olduğu yerden fırlayıverdi.

– Olamaz, diye bağırdı.

– Demek uyandın, dedi güzel bir ses. Sorve arkasına döndü. Dizlerine uzandığı Eşni'yi gördü.

– Eşni, bu sensin. Heyecanla kıza sarıldı. Sonunda seni buldum. Sonunda seni buldum.

Epey bir süredir Sorve'nin uyanmasını bekleyen Eşni, Prens'in beklediğinden daha az heyecanlı duruyordu. Bir an bu coşkusundan utandı. Yavaş yavaş geri çekildi. Bir süre ne yapacağını ne söyleyeceğini bilemeden Eşni'nin bir şeyler söylemesini bekledi:

– Bu günün geleceğini hep umut etsem de içimde çöreklenmiş karanlığı hiç yenememiştim. Ama sen geldin. Evet, bana geldin.

Kaderin ağır bir oyunu ve büyük hataların neden olduğu uzun bir ayrılıktan sonra karşılaşan iki sevgilinin ne konuşacağına dair kimin bir fikri olabilir ki? Sorve kendine biraz zaman kazandırmak için ayağa kalktı. Eşni de toparlandı. Kız sevgilisinin gözlerinin içine bakıyordu. Sorve kaçırmaya çalıştığı gözlerinin Eşni'ye doğru sürüklenmesine mani olamıyordu. Bir zamanlar canlı çam ormanlarını andıran gözlere koyu bir yorgunluk ve hüznün çökmüştü. Çok derinlerde bir ışık kendisinin canlandırılmasını bekliyor haldeydi. Sorve bunu fark edince biraz cesaretini toplama fırsatı buldu:

– İyi misin, diyebildi.

Kız evet anlamında başını eğdi. Ellerini uzatıp Sorve'nin ellerini yakaladı:

– Sen, dedi. Bu tek kelimenin ne kadar çok soru içerdiğini ancak Sorve anlayabilirdi:

– Artık bizim her zaman iyi olacağımız günler geldi. İkisinin de gözleri dolmuştu. Birbirlerine sarıldılar. Bu bir düğümün çözülmesi, bir dünyanın yeniden kurulmasıydı. Uzunca bir süre öyle kaldılar. Sorve yine paniklemiş halde:

– Yanımdaki kavanoz nerede?

– Endişelenme hepsi burada işte. Yerdeki heybenin içinden çıkardığı kavanozu Sorve'ye uzattı:

– Bunun ne olduğunu biliyor musun?

– Evet, biliyorum onu sana Sennemur verdi değil mi? Zaten sana ben göndermiştim. Sorve şaşırıldı:

– Sen mi?

– Neyse, bu uzun bir hikâye. Sonra konuşsak daha iyi olur. Şimdi başımdakilerden kurtulmamız gerekiyor. Neler olduğu konusunda Sennemur sana bir şeyler anlatmış olmalı.

– Tam olarak biliyorum diyemem çünkü Sennemur bana buraya gelişimden sonraki her şeyi senin bildiğini söyledi.

– Öyleyse önce sırtıma o mührü vur. Ben de bu arada sana neler olduğunu anlatayım. Sorve teyzesinin verdiği mührü keseden çıkardı. Eşni sağ omzunu açıp oturdu:

– Hatırlaması bile bu kadar kötü olan bir şeyi anlatmak bana ne kadar ağır gelse de hesaplaşmanın başladığı bu anda en cesur ve dürüst halimle konuşacağım seninle.

– Ben sana güveniyorum. Elinde mühür Eşni'nin söze başlamasını bekliyordu.

– En başta şunu bilmelisin ki beni yaptığım her şeye sevk eden sana duyduğum o sevgiydi. Zamanla bir hırsa, kibirden örülmüş bir hırsa dönüşmesine engel olamadığım o aşk. Mazaretimin içinde her ne kadar sevgi sözcüğü geçse de bunun beni masum kılmayaçağını gayet iyi biliyorum. Bana Yaratıcı'nın verdiği lütufla ikinci bir şansım oldu.

O konuşuyor diğeri mühür elinde bekliyordu.

– İşte o kara günde ne yapacağımı bilemez halde ormanda koşarken beni Sennemur buldu. Ben Orfin'in tuzağına düşmüş olduğumu çoktan anlamıştım ve Sennemur'un bunu bildiğini duyunca ona güvendim. O da bana kaderimi söyledi ve kurtulmamın yolunu.

Burada kibir günahının cezasını çekmeliydim. En aciz hallerime annelik yapma cezasıydı bana uygun görülen.

Bir kulübe gösterdi bana Sennemur. Orada kendi çocukluğuma ve yaşlılığıma annelik edecektim. Zahmetleri ağır olacaktı. Benim de hiç şikâyet etmem gerekiyordu. Çünkü her sızlanışım da yaşlı Eşni ve çocuk Eşnilerin sayısı artacaktı. Her oflayışta bir yaşlı bir çocuk. Ve kulübenin odaları da yeni gelenler sayısınca kendiliğinden artıyordu. Başta güçlüydüm. İlk korku anının verdiği kurtulma arzusuyla hep şefkatle yaklaştım onlara. Ancak zaman geçtikçe benim sabrım azaldı; onların zahmeti çoğaldı. Karınlarını doyurmak elbiselerini temiz tutmak bana iyice ağır gelmeye başlayınca ben de sızlanmaya başladım. Bu şekilde şimdi altı çocuk ve altı yaşlı Eşni'nin bakıcısı oldum. Sennemur'un söylediğine göre onlar aslında insan değiller hatta bizim gibi canlı da değiller.

– Neymiş onlar o zaman? Sorve kızın saçlarına dokundu. Elleriyle çok yavaş hareket etmeye başladı. Eşni başını hafifçe geriye yasladı.

– Sennemur'un dediğine göre onlar “artık” ruhlar mı?

– Artık ruhlar mı?

– Tam olarak ne olduklarını öğrenebilmemiz için Valmeniar'a gitmemiz gerekiyor. Hiçbir ateş izi olmamasına rağmen kor gibi güçlü bir sıcaklığı olan mühür Eşni'nin omzuna değdi. Eşni alt dudağını ısırırdı. Sorve hemen teyzesinin verdiği ilaçları çıkarıp yarıya sürdü. Yaralar hemen iyileşti. Ayağa kalkan Eşni minnet dolu gözlerle Sorve'ye baktı:

– Kavanozu açmamız gerek şimdi de.

– Kozalar burada ve kelebekler artık çıkmaya hazır gibi görünüyor.

– Sen de omzunu aç ve gitmemiz gereken yere gidelim. Bir kez daha sızlanmak istemiyorum. Omzunu açıp yere oturan Sorve, Eşni'nin hareketlerindeki bu olgunluğu biraz yadırgasa da hoşuna gitmediğini iddia edemezdi.

– Dur nereye gidiyorsun dostum. Tirfi, Tirfi...

– Bırak gitsin, dedi kız. O görevini tamamladı. Şimdi rahat rahat eve dönebilir.

– Sefar'a mı gidecek?

– Evi neresiyse oraya gidecek.

Sorve çaresiz atının gidişini seyretti bir süre.

– Artık Tirfi için üzülme. Bak kelebekler çıktı kozadan.

İki kelebek kozalarını kesip kavanozun içinde kanat çırpmaya başladı. Döne döne kavanozdan çıkan kelebekler Eşni ve Sorve'nin mühürlerine abandı. Oldukça can yakıcı bu iş bittiğinde zorlanarak ayağa kalktılar. Birden yanı başlarında bir kapı belirdi. Bulutlara değecek kadar yüksek bu kapının etrafı sarmaşık şeklinde rengârenk çiçeklerle kaplıydı. Eşni ve Sorve nasıl açacaklarını bilmedikleri bu kapıya doğru yöneldiler:

– Burası Valmeniar'ın kapısı. Alnına bir avuç toprak sürmeden bu kapıdan içeri giremezsin. Çünkü Valmeniar hayatın dağıtıldığı ülkedir. Ve hayata karşı her zaman toprak gibi alçakgönüllü olmak gerekir.

Sorve hala yanmakta olan omzunun acısına aldırma-
maya çalışarak:

– Nedir bu kapının ardında bizi bekleyen?

– Bu kolay bir soru. Benim yanımda olan çocuk ve yaşlıların bana bağlanmış olan hayatlarının serbest kalmasını isteyeceğiz.

– Kimden böyle bir istekte bulunacağız.

– Belis ve Belia'dan. Onlar dengeye kendilerini adamış iki kardeş. Ve onlarda almamız gereken bir taş var. Taşın ne gibi bir özelliği olduğunu bilmiyorum. Bundan sonrasını onlardan öğreneceğiz. Tabi eğer onlardan taşı alabilirsek.

Sorve hazır olduğunu göstermek istercesine dişle-
rini sıktı, başını salladı:

– O zaman vakit kaybetmeyelim.

Yerden aldıkları birer avuç toprağı alınlarına sür-
düler. Büyük kapı üzerinde küçük bir kapı belirdi.
Sorve uzanıp kapıya dokununca kapı usulca açıldı.
İkisi eğilerek içeri girdi. On, on beş metre uzunlu-
ğunda aydınlık bir koridordan geçtiler. Koridordan
çıkıp başlarını kaldırdıklarında bir kadın ve bir adamı
iki yanda kendilerine bakar halde buldular. Kadın:

– Dengeyi bozanlar geldiler. Adam cevap verdi:

– Dengeyi tekrar sağlamak için geldiler.

– Doğru zamanda mı geldiler?

– Doğru zamanda geldiler.

Eşni ve Sorve birbirlerine baktılar. Sorve selam
verdi:

– Selam size olsun ey bizleri karşılayan insanlar.
Kadın cevap verdi:

– Size de selam olsun. Adam söze karıştı:

– Size de selam olsun.

– Şimdi konuşma sırası kızda, dedi kadın:

– Evet, dedi yaşlı adam. Siz kimsiniz?

– Biz dedi Eşni, buraya Sennemur tarafından gönderilenleriz. Yaşlı adam:

– Sennemur Sükût Divanı zahmetçisi.

– Adına saygı gösterilen nefes sahibi, dedi kadın.

– Şimdi konuşma sırası genç adamda.

– Sen söyle o zaman buraya neden geldiniz?

– Sennemur’un vaad ettiği yardımı almaya geldik.

Bu sırayla konuşma hadisesi de nedir diye fısıltıyla sordu Eşni’ye. Kız daha cevap vermeden yaşlı adam bağırdı:

– Sırası gelmeyen konuşup dengeyi bozmasın. Kadının fısıldar gibi:

– Denge bozulursa her şey altüst olur.

– Sükûneti sükûnet dengeler, naray fısıltı. Oldukları yerde donup kalan iki genç birbirlerine baktılar.

Kadın:

– Dengeyi bozanlar dengeyi bozan taşı almaya geldiler.

– Onlara bu taşı neden verelim? dedi adam.

– Çünkü onların kaderine ait bir taş.

– Haklısın burada yeterince dengeyi zorluyor zaten.

– Taşı bulup buraya getirdiğimizden beri denge kendini yeniledi.

– Taşın yerine bir şey vermeleri gerekiyor ki denge bozulmasın. Yaşlı adam ve yaşlı kadın birbirlerine bakıp baş işaretleriyle verdikleri kararı onayladılar. Kadın:

– Şimdi bizimle gelin. Adam:

– Evet, şimdi bizimle gelin. Biri kapının sağ yanında diğeri sol yanında duruyordu. Söyleyeceklerini söyledikten sonra gelenlere kendilerini takip etmelerini işaret edip ileride görünen eve doğru yöneldiler. Birbirine simetrik iki yoldan yürüyorlardı. Eşni ve Sorve onları takip ettiler. Adamın ağarmış uzun saçları omzuna dökülüyordu. Kadının saçları daha uzundu ama o da aynı şekilde saçlarını bağlamamıştı. Yürüyüşleri oldukça sakindi. Bu da az önce gördükleri iki sakin ama tuhaf insana oldukça uygun düşüyordu Sorve'ye göre. Büyük bir bahçe içinde olduklarını anlamaları fazla uzun sürmedi. Yüksek ağaçların çevrelediği bu bahçede hemen her yere serpiştirilmiş çiçek tarhları arasında simetrik bir uyum göze çarpıyordu.

Önünde iki tarafa doğru akan iki çeşmenin bulunduğu ve ortadan bölünse birbirinin aynısı iki parça çıkacak olan evin önünde yine simetrik bir kaygı gözetilerek yerleştirilmiş birbirinin aynısı iki koltuğa oturdular:

– Yaklaşın ama yavaşça dedi kadın.

– Evet, oldukça yavaş.

Sorve ve Eşni söyleneni yaptılar. Put gibi oldukları yerde kendilerine söylenecekleri bekliyorlardı. Kadın söze başladı:

- Dengeyi en başta kim bozdu? Adam cevap verdi.
- Dengeyi bozan Orfin'di.
- Orfin büyük bir kaos başlattı. Kibirden doğduğunu zannettiği bir çocuk edindi. Adı Orga idi.
- Orga doğduğu yerde öldürüldü.
- Orfin oğlu bildiği Orga ölünce keder cehenneme düştü.
- İki damla gözyaşı döktü. Bir Ateşcanlı asla gözyaşı dökemezdi oysa.
- Gözyaşları bir taş aaktı ve taş o gözyaşlarını sakladı.
- Sakladı çünkü o gözyaşları başka artık ruhların da geri gönderilmesi için gerekli anahtardı.
- Burada umut arayan Eşni, Sennemur'un himayesinde idi.
- Sennemur taşı aradı ama bulamadı.
- Çünkü taş dengeyi zorluyordu ve olduğu yeri biz hemen görebildik.
- Dengeyi bozan her şeyi bir sükûnete sevk etmek bizim işimiz.
- Sennemur taşın bizde olduğunu öğrenince Eşni'ye yol verdi.
- Çünkü yanımızda hatırlı bir kişi olduğunu biliyordu.
- O gerçekten de fedakâr bir Zahmetçidir.
- Ve Sükût Divanı'nın değerli bir üyesi.

Gökyüzünde bulutlar geniş, ince yer yer yırtılmış bir örtü gibi yayılmıştı. Sorve ve Eşni söylenenleri can kulağı ile dinliyorlardı. İstediklerini alacaklarından

emin olmalarına rağmen karşılığında ne isteneceği konusunda tedirgin bekliyorlardı. Kadın ayağa kalktı. Bir elini ileri uzatarak:

– Siz bizden bu kadar değerli bir şey istiyorsunuz.

Adam da ayağa kalktı:

– Öyleyse dengenin korunması için ne vereceksiniz?

– Buradan herhangi bir şeyi öylece alıp götüremezsiniz.

Sorve bu soruya cevap verdi. Yüzü hafiften gerilmişti:

– Ben Sefar tahtının varisi Prens Sorve'yim. İstemediğim halde yaşamam muhtemel hayatlardan koparılıp tasarlanmış bir kaderin parçası oldum. Ülkem ve sevdiklerim karşısında utançlara düştüm. Kaderimde birçok şey benim hatam olsa da ben bana ait olmayan yükleri de omuzlarıma almaya söz verdim. Aynı durum yanımda bulunan Eşni için de aynen geçerli iken siz Ey Denge'nin Muhafızları! Size düşen sizden yardım istemek için bunca yolu ve belayı geride bırakmış iki insana yardım etmek midir yoksa elinizden gelecek yardımı kendinize göre haklı sebeplerle reddetmek midir? Ki eğer ikinci ihtimal gerçek olacaksa bizim dâhil edildiğimiz kader çizgisi çoktan yönünü değiştirmiş demektir. Bu güvendiğimiz insanların bize telkinlerine göre mümkün değil. Öyleyse bize gerekli olanı verin de yolu muza gidelim.

– Güzel konuştun genç prens. Ancak asıl kaderi belirlemek bir kişinin elinde değildir.

– Ya da birkaç kişinin dedi adam kadının sözlerini tamamlayarak.

– Büyük Sanatkâr'ı ve eserini göz ardı ederek asla doğru sonuca ulaşamazsın.

– Onu görmek için de dengeyi bozmamalısın. O yüzden bize bir şeyler vermelisin.

– Aldığının yerine bir şey koymazsan buradan bir şey alamazsın.

– Hem de hiçbir şey alamazsın.

Eşni son kerteye gelmiş işin iki inatçı ihtiyar yüzünden çıkmaza girmesi karşısında sinirinden ağlamak üzereydi. Her şey tamamdı işte. Sorve buradaydı. Kelebekler buradaydı. Kendisi buradaydı.

– Kelebekleriniz yok mu sizin?

– Kelebekleri bırakırsanız size istediğinizi verir ne yapmanız gerektiğini anlatırız.

Eşni ve Sorve soru dolu gözlerle birbirlerine baktı.

– Onlar dedi Sorve bizim burada nefes alabilmemizi sağlıyor. Size nasıl verebiliriz? Hem ayrıca onlar içimizde.

– Öyleyse giderken bırakırsınız.

– Biz onları çıkarabiliriz. Hem de canınız yanmaz.

Sorve ayağa kalktı. Gözlerinde beliren alev iki yaşlıyı memnun etmişti.

– Onlar sizindir. Siz de sözünüzü tutun.

Kadın alaycı bir gülümsemeye:

– Prens hazretleri sinirlendi.

– Öfke dengenin en büyük düşmanlarından biridir.

Yaşlılar ayağa kalktılar. Buldukları verandadan aşağı indiler. Eşni ve Sorve'nin hemen önlerinde duran küçük fiskiyenin başına geldiler. Biri sağ biri sol eliyle fiskiyenin önündeki küçük havuzdan taşı çıkardılar. Delikli bir peyniri andıran hardal rengi taş iki yumruğa benziyordu.

- İşte sizin aradığınız taş.
- Bunu yukarıya götürün.
- Denge Bahçesi'ne.
- Buradan bir basamak yukarıda.

– Bu taraftan devam edeceğiz, dedi yaşlı dev Lork. Denge Bahçesi'nden ayrılmak sıradan bir bahçeden ayrılmak kadar kolay olmadı Eşni ve Sorve için. Belia ve Belis'in denge ile alakalı bir sürü nasihati eşliğinde bahçenin orta yerinde gökyüzüne doğru tüm azameti ile uzanan kulenin önüne gelmişler ve iki ihtiyar misafirlerini Lork'a emanet etmişlerdi. Yaşlı dev hiçbir şey sormadan verilen talimatları dinlemiş en sonunda başını isteksiz bir şekilde “Olur” anlamında sallamıştı.

Kulenin kapısını açtığında Lork misafirleri buyur etti. Hafif bir tedirginlikle içeriye ilk olarak Sorve girdi. Gördüğü, okuduğu kulelere benziyordu. Helezon şeklinde yukarı doğru uzanan merdivenlerin kenarlarına sıvanmış gibi duran pencerelerin küçüklüğüne rağmen içerisi göz alacak kadar aydınlıktı.

Lork da Valmeniar'daki artık ruhlardan biriydi. Sadece bilmesi gerektiği kadarını bilir görmesi gerektiği kadarını görürdü onun görevi de sadece bu kulenin

kapılarını açmak ve gelenlere Hayat Bahçesi'nin giriş kapısına kadar eşlik etmekte.

– Beni takip edin, dedi boğuk bir sesle. Efendi İlşuba sizi bekliyor. Eşni de içeri girince Lork kapıyı kapattı. Merdivenleri tırmanmaya başladılar. Eşni ve Sorve daha ilk adımlarında başlarında bir uğultuyla sarsıldılar. İkisi de bir şey belli etmemeye çalışarak yukarı doğru çıkıyorlardı. Eşni bir an bu uğultuya dayanamadı. Sorve'nin elinden tuttu. Bu dokunuş Sorve'ye de uğultuya karşı mücadele etme gücü verdi. Tırmanılan basamakların sayısı arttıkça uğultu azalıp yerini bir hafifleme duygusuna bıraktı:

– Uğultunun geçmiş olması gerekiyor. Çünkü beden hayatı basamaklarını geçtik. Şu an gerçek hayatın basamaklarındayız. Bundan sonra sizin için bir sıkıntı yok. Rahat olun. Siz Efendi İlşuba'nın misafirleri olarak ağırlanacaksınız. İkisinde de çıt yoktu. İlk başlarda bacalarında kendini gösteren yorgunluk hissi de kaybolmuştu. Akıllarından geçen sorulara verilecek cevapları anlayabilecekleri konusunda yaşadıkları tereddüt yüzünden soru sormaya cesaret edemiyorlardı. İlşuba her kimse ya da neyse ondan her şeyi öğrenmeye çalışmak daha akıllıca olacak diye düşünüyordu ikisi de. Şu an içinde buldukları arınmışlık duygusu ve ferahlamaya bakıp karşılıklarına bildiklerinin çok ötesinde bir varlık çıkmasını bekliyorlardı. Çünkü insana bu denli güven rahatlama ve tazelik veren ülkenin efendisi sıradan bir varlık olamazdı. Ancak basamakların sonuncusunu da çıkıp Lork'un açtığı kapıdan Hayat Bahçesi'ne girdiler. İleride bir

pınarın başında Sorve'yi andıran genç adamı gördüklerinde öngörülerinin yanlış olduğunu gördüler:

– Ben buraya kadar gelebilirim. Efendi İlşuba orada sizi bekliyor, deyip kulenin yukarı kapısını kapattı Lork. İçeriden hiç ayak sesi gelmedi.

– Aydınlık ve esenlikle geldiniz Sefar'ın soylu insanları. Lütfen buraya gelin, dedi İlşuba gülümseyerek. Yüzündeki aydınlık ve masumiyet ikisini de ona adeta doğru sürükledi ona doğru adım atarlarken Sorve ve Eşni gördükleri manzaranın güzelliği karşısında kendilerinden geçmişlerdi. Etraftaki ağaçların yeşil daha önce hiç görmedikleri kadar göz okşayıcıydı. Gökyüzünün ve parça bulutların renklerindeki yumuşaklık insanı büyüleyen türdendi.

Uzakta görünen mavi denizden gelen meltemin dolacağı yüksek bir tepenin üstündeydiler. Etraf alabildiğince güzel renkli çiçeklerle doluydu. Hiç görmedikleri türde kuşlar pırıl pırıl kanatlarını çırparak uçuşuyor ve sanki özenle bestelenmiş bir şarkıyı hep bir ağızdan söylüyordu.

İlşuba bir pınarın başında onları bekliyordu. İkisi sanki ayakları yere basmıyormuş kadar hafif adımlarla onun yanına geldiler. Yüzü uzaktan görüldüğünden daha etkileyici idi. Saygıyla onu selamladılar.

– Biz Sennemur'un gönderdiği kişileriz. Buraya sizden yardım talep etmek için geldik. Çünkü yardımınıza gerçekten ihtiyacımız var ve bunu bizden esirgemeyeceğinizi umuyoruz.

– Buraya neden geldiğinizi biliyorum Eşni ve Sorve. Ve sizi burada yolunuzun sonunda görmekten

fazlasıyla memnun oldum. İrade sahibi varlıkların sabırlarının mükâfatını aldığı görmekten de ayrıca hoşnut oldum. Size kendimi ve ülkemi tanıtmama izin verin. Gelenlere biraz daha yaklaşıarak:

– Ben hayat ülkesi Zahmetçisi İlşuba'yım.

– Öyleyse, dedi Sorve buraya neden hayat ülkesi dendiğini bize söyler misiniz?

Bu aceleci tavır İlşuba'yı gülümsetti.

– Önce hayat pınarından birer kâse hayat suyu içelim ki hayatlarımız tazelensin. İnsana çok benzeyen fakat ölüyü andıran bir varlık birer kâse su getirdi ve içtiler. Küçük tahtların olduğu bir kamelyaya geçtiler. İlşuba söze başladı.

– Genç yaşınıza rağmen hayat ve onun şekilleri hakkında çok şey öğrenme şansına eriştiniz. Bunun için Yaratıcı'ya şükretmelisiniz. Dediğim gibi burası Hayat Bahçesi. Burası Valmeniar'ın en özel bölümüdür. Burası ne dünyaya benzer ne Ador'a ne Gelpa'ya ne de Sefar'a. Dünya Toprakcanlıların yaşam alanıdır, Gelpa Gölgecanlıların, burası ise Işıkcıların yaşam formuna uygun olan yerdir. Ayrıca burada yeryüzündeki hayatın devamı konusunda faaliyetler gerçekleştirilir. Burası dünyada yaşayan canlıların hayatlarının dağıtıldığı yerdir. Hiçbir canlı buradaki hayattan payını almadan dünyada yaşayamaz. Siz de zaten birazdan gözlerinizle göreceksiniz dünyaya hayatın nasıl gönderildiğini.

Az sonra bir takım hayvanlar göründü uzaktan:

– İşte başlıyor çünkü bugün hayatın dağıtılacağı gün. Bakın geliyorlar. Sadece seyredin.

Gökyüzünde kuşlar belirdi o anda. Yeryüzünde-ki her kuş türünden bir tanesi havada çizilen büyük daireye katılmıştı. Ve karada yaşayan her canlıdan bir tanesi bir sıra halinde pınara doğru geliyorlardı. Bir uğultu ve ayakların yere basmasından doğan bir sar-sıntı yavaş yavaş yaklaşıyordu. Pınarı işaret ederek:

– Sudaki titreşimlere bakın. Şu anda insanların gözle göremediği canlıların vekilleri hayat suyundan içiyor.

Sonra onlara döndü:

– Her canlı türünün burada bir vekili vardır. Onlar emanet olarak buradan hayat suyu içerler ve o can-lı türünün dünyadaki bir yıllık yaşamı sağlanmış olur. İnsanlar ya da başka sebepler tarafından yok edilmiş türlerin vekilleri ise “artık ruh” olarak burada ka-ılır. Artık ruhların yaşam enerjisi yoktur sadece bi-zim emirlerimize göre hareket ederler. Bizim onlara yüklediğimiz kişilik ya da görevlerden başka bildikleri ya da yaptıkları bir şey yoktur. Biz de onlara burada çeşitli görevler veririz. Tıpkı sizi buraya getiren kule kapıcısı Lork gibi.

Belki bir rüyada ya da kendi dünyalarında duysa-lardı bu sözleri ve bu gerçekleri öğrenselerdi bayılıp kalacaklardı ama burada Valmeniar’da böyle bir he-yecan söz konusu değildi. İkisi de gayet sakin şekilde anlatılanları dinliyordu.

– Denizde yaşayan balıkları göremiyorum gelenle-rin içinde. Onlar nasıl içiyorlar hayat suyunu?

İlşuba kıvrıkcık saçlarının yanlardan çerçevelediği tüysüz yüzünü ona dönerek:

– İlerideki denizi görüyor musun Eşni? İşte orada suda yaşayanlar için ayrı bir pınarımız daha var. Onlar oradan içiyorlar.

Sonra suya baktı:

– Küçükler aynı anda içtikleri için çabuk bitiyor onların işleri. Şimdi sıra daha büyük canlılarda. Diğer vekiller de sırayla gelip sudan içtiler. Kendi türlerinin dünyadaki yaşamlarını sağladılar.

Zamanın nasıl geçtiğini hatta geçip geçmediğini bile fark edemiyorlardı. Vekillerin sudan içmelerini seyretmek gerçekten de çok hoşlarına gitmişti. İşini bitiren bir türü görevini yapmış olmanın verdiği ağırbaşlı gururla geri dönerken görme şansına erişmişlerdi:

– İnsanların vekili nerede? diye sordu Eşni. Dünyada insanlar da yaşıyor. Sefar'da da Ador'da da. Onların hayatları ne olacak?

Bu soruyu duyunca İlşuba'nın yüzü asıldı. Soruya cevap vermek istemiyordu. Yine de onlara istediklerini verdi:

– İnsanların vekili de tıpkı insanlar gibi. İyiliklerin ve kötülüklerin bir arada bulunduğu bir ruha sahip o da. Etrafa dikkatli bakarsanız her yerde altın, zümrüt, yakut ve insanların bilmediği nice değerli taş olduğunu göreceksiniz. İşte insanların vekili de bu güzelliklere aldanmadan buraya gelmeye çalışıyor. Vicdanı ve hırsı arasındaki bocalamaları onu her zaman en geç gelen yapıyor. Bu da benim burada en çok üzüldüğüm durum ama müdahale etme hakkım yok çünkü insanlar gibi insanların vekili de kendi iradesinin sahibidir. Ben onun seçimlerine karışamam. Görevim sadece

hayatın dağıtılmasında herhangi bir aksaklık çıkmasını sağlamaktır.

Masumiyet dolu yüzü iyice gerildi. Sözlerine devam etmek acı verse de bildiklerini anlatmaya devam etti:

– İnsanın içinde taşıdığı bu hırs yüzünden buradan hayat suyunu alma şekli diğer canlılardan farklıdır. O suyu içmez. Dünyaya taşımak zorundadır.

– Neden böyle bir zahmete katlanmak zorunda insan vekili?

Eşni'nin sorduğu bu soruya ona bakmadan cevap verdi:

– Bu irade sahibi olmanın bir sonucu. Zahmetle hayat sürmek insanlığın kaderidir. İlk yaratılan insandan beri bu böyledir.

İlşuba ayağa kalktı yavaşça. Gözü uzaklardaydı:

– İşte insanların vekili de geliyor. Diğer ikisi de İlşuba'nın baktığı yöne çevirdiler gözlerini:

– Oldukça yorgun görünüyor.

– Deniz tarafındaki mücevherler onu oyalamış anlaşılan.

Geniş düzlüğün deniz tarafındaki yamaçtan sırtında bir küfeyle uzun boylu bir erkek geliyordu gerçekten. Yaklaştıkça gösterişli gövdesi yorgun yüzü ve bu yüzü çevreleyen uzun kırçıl sakalları daha belirgin hale geldi. Koyu kahverengi gözlerini sağa sola döndürmeden Hayat Pınarı'nın başına geldi.

– İsterseniz daha da yaklaşabiliriz. Belki görmek istersiniz küfede neler taşıdığını.

– Yaklaşmamızdan rahatsız olabilir, dedi Sorve. İlşuba gülümsedi:

– Hayır, rahatsız olmaz çünkü o bizi göremez. Daha önce de dediğim gibi burada her varlık görmesi gerektiği kadarını görür ve bilmesi gerektiği kadarını bilir.

Eşni ve Sorve teklifi kabul ettiler. Pınar yamacın alt kısmında başını yumurta gibi uzatmış bir tümseğin orta yerinde yer alıyordu. Tümseğin üst kısmına geçtiler. Artık vekili de küfeyi de rahatça görebiliyorlardı.

Bildikleri sudan biraz daha kıvamlı görünüyordu baktıkları. Kaynağın altından yukarı doğru kabarcıklar halinde çıkan sızıntılar pınarın tabanında bulunan çeşitli mücevherleri yerinden oynatıyor; güneş ışığının yansısıyla renkler iyice göz alıyordu. Bir insanın bu pırlıtya kayıtsız kalması çok zordu. Öyle ki Eşni ve Sorve'nin bakışları bulanmıştı. Ama hemen kendilerini toparladılar.

İnsan vekili sırtındaki küfeyi çıkarıp suyun yanına oturdu. Bir süre dinledikten sonra küfede bulunan büyük kâseyi çıkardı:

– Kâseyi gördünüz mü? diye sordu İlşuba.

– Evet, dedi Eşni. Gerçekten çok güzel.

– Güzel ama ağır, dedi İlşuba.

– Ona en başta suyu dünyaya taşınması için üç kase önerildi. Tahta, toprak ve altından üç kase içinden Vekil en güzel ve en ağır olanı seçti. Oysa diğerlerini taşınması daha kolaydı. Ayrıca çok su alıyorlardı da.

İnsan Vekili kaseyi doldurmak için suya doğru eğildi. Aşağıdan yüzüne yansıyan mücevherlerin parıltısı aklını başından almıştı. Ama görevinin de farkındaydı. Kaseyi hayat suyu ile doldurup dünyaya götürmesi gerekiyordu. Bir an duraksadı. Sanki en doğru kararı vermiş gibi rahat bir tavırla ellerini suya daldırdı. Uzanabildiği tüm mücevherleri aldı. Kasenin içine yerleştirdi. Bu anda İlşuba hemen bir açıklama yapma gereği duydu:

– Gördüğünüz gibi kaseye mücevherleri koydu. Hayat suyunun bir kısmını kaseye dolduramayacak demek oluyor bu çünkü yerlerini mücevherler aldı.

Geldiklerinden beri rahat olan Eşni birden kederlendi ve ağlamaya başladı. Sorve de çok üzgün görünüyordu. Eşni'nin elini tuttu. Sakinleştirmeye çalıştı. Eşni, İlşuba'ya döndü:

Bunun anlamı nedir? Neden böyle bir şey yaptı. İlşuba insanlarla ilgili konuşmaya başladığında yüzüne inen o gölgeleri uzaklaştırmıştı:

– Bunun anlamı çok açık. Bu yılda yeryüzünde birçok insan maddi hırslar yüzünden haksız yere öldürülecek. Bir kısım insanların kendilerine anlamlık sevinç dışında bir şey kazandırmayacak olan mal hırsı yüzünden masum insanlar ölecek. Bazı insanlar da kendileri tarafından uydurulan yüksek gayeler uğrunda, Yaratıcı'nın koyduğu kuralları bozup onun adına verdikleri kararlar yüzünden işledikleri cinayetlere haklı sebepler bularak birçok insanın canına kıyacak. İşte bu insan ırkının kendi kendini yemesidir. Bu da en başta böyle belirlendi. Çünkü

insana da burada suyu içmesi teklif edildi. Ancak o “Hayvanlar gibi mi?” diye sordu ona kibirliliği yüzünden böyle bir yol önerildi. O da kabul etti. Vekil de olsa o tüm insanların taşıdığı maneviyatı taşıyor. Durumun oldukça hüzün verdiğini ben de biliyorum. Benim de memnun olduğum bir şey değil ama ne benim ne de sizin bu konuda yapabileceği bir şey yok. Bakın işte gidiyor. Dünyaya kadar uzun ve zahmetli bir yolculuğu olacak.

İnsan Vekili kâseyi küfeye yerleştirdi. Küfeyi sırtladı. İki büklüm yürümeye başladı ama yüzünde haris bir gülümseme vardı. Ve bu gülümseme insanlara hayatı götürdüğü için değil kâsede mücevherlerin olmasındandı.

Yeryüzüne hayatın ıstıraplı yolculuğunun başlangıcına şahit olmak Eşni ve Sorve’yi oldukça sarsmıştı. O zamana kadar akıllarında hep kendi dertleri sıkıntıları vardı. İçlerinde derin bir vicdan çalkalanmasına sebep olan olay kendilerinin de içinde bulunduğu kaderin aciz bırakan zorunluluklarıyla verdiği acı kadar bakışlarını da değiştirmişti. İçlerine düşen ümitsizlik halini dışa vurmamaları ellerinde değildi. İlşuba bunu fark etmişti. Şimdi aklından geçenlere onları teslim ederse buraya yapmak için geldikleri şeyi unutabilirlerdi. O yüzden de biraz aceleci bir ses tonuyla:

– Bu gerçekten büyük bir acı. Ama bizim yapmamız gereken şeyler var değil mi? Buraya benden yardım almak için gelmediniz mi?

Sadece “Evet” anlamında başlarını sallayabildiler.

– Öyleyse bana yanınızda getirdiğiniz taşı verin.

Taşı ona uzattılar. Büyük bir dikkatle taşı inceledi. İki eliyle tuttuğu taşı göstererek:

– Bu sıradan bir taş gibi görünse de birçok kaderin belirleyicisi oldu. Orfin'in kurduğu tuzağın ortadan kalkması da yine onun vasıtasıyla olacak. İşte bu da kaderin kendi mekanizmasının ne kadar kendine has bir tarzda işlediğini gösteriyor. Burada taşın sakladığı Orfin'e ait gözyaşları, bu işe bir son verecek.

Dikkatle onu izliyorlardı. İlşuba taşı sıkmaya başladı. Biraz zorlandığı belliydi. Ancak taş ellerindeki güce daha fazla dayanamadı ve un ufak oldu. Gözyaşları taştan kalan tozlarla hayat pınarına döküldü.

– İlşuba kendinden emin bir şekilde:

– İşte benim size yardımım budur. Eşni, sen artık o Artık Ruhlardan kurtuldun. Yolculuğunun sonuna geldin. Ve artık tertemiz bir ruha sahipsin. Sana düşen burada elde ettiğin bu temizliği hayatının sonuna kadar korumaktır. Şimdi size iki seçenek sunacağım. İsterseniz hemen kendi mekânınıza ve kendi zamanınıza dönebilirsiniz. Ya da burada bir süre daha kalıp ülkemi daha yakından tanıyabilirsiniz.

Kararsız kalmışlardı. Kurtuldukları şeyin ne olduğunu bile net olarak algılayamıyorlardı artık. İlşuba ilgilerini çekmek için:

– Belki yeryüzü kütüphanemizi görmek istersiniz. Yüzlerindeki kararsız ifade hala duruyordu:

– Böyle bir teklife kayıtsız kalınmamalı bence. Görecekleriniz belki ilginizi çeker?

Kabul ettiler.

– Burası Işıkcınlıkların ülkesidir. Burada kendi dünyanızda ihtiyaç duyduğunuz şeylere ihtiyaç duymazsınız. Mesela yemek ve uyku. Burada yorgunluk da yoktur. Ama sizin yaşam formunuz bizimkinden farklı olduğu için buraya uyum sağlamanız için bir şeyler yapabiliriz.

Artık ruhları çağırdı İlşuba. Kimi cüce kimi dev bir sürü hizmetkâr geldi. İlşuba onlara emirler verdi. Eşni ve Sorve için bir barınak hazırlandı. Güzel manzarası olan bir tepe üzerinde küçük bir ev. Güzel bir de bahçe. Yapılışı o kadar kısa sürdü ki pınarın başından evlerinin hazırlandığı yere yürümeleri kadar. Geldiklerinde ev hazırды. İlşuba onları baş başa bırakıp geri döndü.

Eşni ve Sorve bir zaman o evde kaldılar. Ne ülkelere dönmek ne de başka bir şey istiyorlardı. Onların en çok aradığı adeta ruhlarına kazınmış olan karşılıklı arzu Valmeniar'ın her sertliği yumuşatan ikliminde daha da yayılmıştı kalplerine. Burası onlar için bıkmadan doymanın mekânı olmuştu.

Sorve bu sarhoşluk halinde bile İlşuba'nın bahsettiği o Yeryüzü Kütüphanesini merak etmekten kendini alamıyordu.

Bir akşamüstü Hayuba adlı bir Artık Ruh, Eşni ve Sorve'ye İlşuba'nın onları görmek istediği mesajını getirdi. Yanına gittiklerinde İlşuba onları büyük bir saygıyla karşıladı:

– Size göstermek istediğim bir şey var, dedi heyecanlı.

– Kütüphaneye mi gideceğiz yoksa dedi Sorve.

– Hayır, kütüphaneyi değil ama kütüphanenin varlık sebebini daha iyi anlamanızı sağlayacak bir şey göstereceğim size. Birlikte bir yürüyüşe çıktılar. Valmeniar'ın kusursuz güzelliğini doyasıya seyrediyorlar bir yandan da sohbet ediyorlardı. Eşni birden aklına gelen soruları bir çocuk gibi masumane soruyordu. İlşuba da içtenlikle cevap veriyordu. Karşılıklarına etrafi alçak duvarlarla çevrili bir bahçe çıktı. İçeri girdiklerinde İlşuba:

– Burası Valmeniar'ın kayıt bahçesi. Kütüphane-deki bilgilerin kaydedildiği yer. Şimdi sizden ufka bakmanızı istiyorum. Güneşin battığı tarafa. Ufukta kıızıla boyanmış birkaç parça buluttan başka bir şey yoktu.

– Gelmek üzereler.

– Kimler gelmek üzere?

– Kayıtların taşıyıcıları. İsterseniz şuradaki tahtlara oturalım.

Sorve öğrenmeye fena halde kendini kaptırmış küçük bir çocuk gibi İlşuba'nın gözlerine bakıyordu. İlşuba derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya başladı:

– Dünyada olan her şeyi biz kaydederiz.

Sorve'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Eşni'nin durumu da farklı değildi.

– Dünyada olan her şeyi kaydetmek mi? Bunu yapmak muazzam bir gücü gerektirir.

– Ne kadar güç gerektirir bilmiyorum ama bizim görevlerimizden biri de budur. Size en başından anlattıysam benim işim de kolaylaşır. Her sabah güneş

doğarken iki Işıkcanlı dünyaya gider. Biri güney kutbuna biri kuzey kutbuna. Belli bir saatte kuzeyde olan elindeki kayıt küresini kutup noktasından güneye doğru açar. Bu açılış her biri kendinden öncekinden daha büyük halkaların açılması ve açılırken birleşmesi şeklinde olur. Güneydeki Işıkcanlı bu açılışın son noktasında bulunur ve o günün sayfasının zarar görmesine mani olur. Dünya kendi etrafında bir kez döndüğünde yani bir gün geçtiğinde bu kayıt küresi güneyden kuzeye doğru kapanarak toplanır. Küre iki Işıkcanlı tarafından buraya getirilir. Neyse gerisini sonra anlatayım çünkü geldiler.

Ufka baktıklarında devasa kanatlarıyla gökyüzünde beliren iki taşıyıcıyı gördüler. Kendilerine doğru kanat çırpan taşıyıcılar yaklaştıkça büyüyecekleri yerde küçülüyorlardı. Kanatlarının rüzgârı saçlarını dalgalandırdığında yere inmişlerdi. Birer elleriyle tuttukları küreyi bahçeye bıraktılar ve yönlerini hiç bozmadan uçup gittiler:

– Onların gözleri görmez. Ve bu görevi sadece bir kere yaparlar. Yani onları bir daha asla burada görmezsiniz.

– Nereye gidiyorlar öyleyse. Yoksa ölüyorlar mı? İlşuba küçük bir kahkaha attı:

– Çok şefkat dolu bir kalbin var Eşni. Ama merak etme ölmüyorlar. Sadece başka dünyalara yine kayıtları taşımak için gidiyorlar.

Bu sefer de Sorve aklına takılanı sordu:

– Neden göremiyorlar Efendi İlşuba?

– Sebep çok basit. Bunlar değerli bilgiler. Ben de dâhil olmak üzere burada kimsenin o bilgilere ulaşma hakkı yoktur. Bir terslik olmasın diye görevli olanların gözlerinin görmemesi daha uygun görülmüş. Üzülme-yi gerektirecek bir durum yok çünkü onlar hayatları için gerekli olduğu kadar görüyorlar. Bizim ya da sizin gibi değil ama görüyorlar. Hem belki gördükleri şey onları bizden daha mutlu kılıyordur, bilinmez.

– Gerçekten de insanın aklını zorlayan bir yer burası. Dünyada olan her şeyin kaydını tutmak ve muhafaza etmek.

– Daha fazlasını görmeye hazır mısınız?

– Bana öyle geliyor ki aklımız artık bu tür almazlıklara alıştı artık. Daha fazla bizi ne şaşırtabilir ki? Eşni kendinden emindi. Kürenin iyice küçülmesini belediler. Bir avuca sığacak kadar küçüldüğünde bir çocuk çıkageldi. Yanlarından geçerken Sorve'ye baktı ve gülümsedi. Sorve kendisine tanıdık gelen bu çocuğu nerede gördüğünü hatırlayamadı. O kafasındaki soru işaretine uygun bir anlam bulmaya çalışırken çocuk küreyi aldı ve uzaklaştı. İlşuba onları çocuğun olduğu yere götürdü.

Burası bahçenin ayrı bir bölümüydü. İlşuba yine kılavuzluk görevine devam etti:

– İşte burası da dünyadaki kayıtların kâinatın asıl diline çevrildiği yerdir. Bu işi burada çocuklar yapar. Asıl dile tercüme edilen kayıtlar bu çocuklar tarafından Korunmuş Yapraklara yazılır ve kütüphaneye kaldırılır.

– Kâinatın asıl dili diye bir şey olabilir mi? İşte

şimdi ben aklımın tüm sınırlarını geride bırakan bir bilgiye sahip oldum.

– Evet, Sorve! Burada yapılan iş tam olarak bu. Bu dil kâinatta yalnız insanların anlayamayacağı bir dil. İrade sahibi hiçbir varlık bu dili öğrenemez konuşamaz ya da yazamaz. Kendine göre bir yazısı vardır. Burada bu tercüme işi ile uğraşan sayısız çocuk bilge vardır. Bunlar iradesiz olarak doğan ve içlerinde saf iyilik olan çocuklardan seçilir. Ve bu çocukların buraya gelebilmeleri için haksız yere öldürülmüş olmaları gerekir. Yaşayamadıkları hayatlarını burada bu işi yaparak tamamlarlar. Hiç büyümeden bir çocuk olarak kalırlar.

– Anlattıklarınız başımı döndürdü doğrusu. Bir şeyi merak ediyorum. Bir insanın bu dili öğrenmesi neden imkânsız?

– Aslında bu imkânsız bir durum değil. Sadece insanların bunu başarabilmesi gerçekten asıl şaşılacak şey olur. Dediğim gibi irade sahibi bir varlığın bu dili öğrenmesi mümkün değil. Bu şuna benzer ki dağın iki yamacını birden görmeye çalışmak için tepeye çıkmak gerekir. Tepeye çıktığında ise görüş açısı genişlemiş gibi görünse de aslında daralmıştır. O zaman sadece bir kuşun gözleriyle görmüş olursun her şeyi. Ne zaman ki dağın bir yamacına en alçaktan bakıp da diğer yamacını görebilecek açıyı yakalarsa insan işte o zaman bu dili de öğrenebilecek duruma gelir. Fakat bunu yapabilecek bir insanın varlığından henüz kimşenin haberi yok deseler bu ciddiye alınacak bir iddia olur. O kadar ki ne Sennemur, ne Ridar, ne de Arut

bunu yapabilir. Bilmem bu yeterli bir açıklama oldu mu sizin için.

Sorve içine dolan serinlik ve cesaret duygusunun da etkisiyle daha derin nefes alıp vermeye başlamıştı. İlşuba:

– Sanki bu işi demeyi ister gibi bir halin var sevgili Sorve?

– Eğer aklımdan geçenin aşırı cüretkârlık olarak yorumlanmayacağını bilsem söylediklerinizde haklı olduğunuzu bilmenizi isterdim.

– Cesaretin hayranlık verici olsa da sonu olmayacak düşlerin seni yormasını istemem Sorve. Bu büyük bir cesaret ve hayal kırıklığının bir arada olması demek ve ben misafirlerimin böyle büyük risklere girip hayal kırıklığına uğramalarını istemem.

Herkes sustu. Çocuğun hareketlerini izlemeye başladılar. Çocuk elindeki bir rahlenin üstüne koydu. Belli bir süre küreyi seyretti. Çok hızlı okuyormuş gibi bir hali vardı. Gözlerini bir an bile küreden ayırmıyordu. İyice kendinden geçtiği sırada birden irkildi ve rahle üzerindeki büyük yeşil yaprağın üzerine elindeki kalemle bir şeyler yazdı. Fazla değil birkaç basit şekil. İş bittikten sonra yaprağı alıp ayağa kalktı. Biraz ilerideki ağaçlardan gelenlere en yakın olanın yanına gitti. Yaprağı bir dala tutturdu. Koşarak İlşuba'nın yanına geldi:

– Şimdi gidip oyun oynayabilir miyim?

İlşuba ona bir şeker uzattı:

– Elbette gidebilirsin. Çalışman için de teşekkür

ediyorum. İşini çok iyi yapıyorsun. Doğru ve hızlı. Çocuk yine Sorve'ye baktı ve gülümsedi. Bir şey söylemeden koşarak diğer çocukların yanına gitti.

– Ne kadar çok ağaç var dedi, Eşni.

– Evet, dünyanın her bir yılı için bir ağaç var bu kütüphanede. Tam sayısını ben de bilmiyorum. Dünya ömrünü tamamladığında her şey hesaplanıp Kayıt Sahiplerine teslim edilecek. Arkasından İlşuba daha fazla soru gelmesini engellemek için:

– Haydi, kütüphaneyi dolaşalım biraz, dedi.

Eşni gayet sakindi şimdi. Ancak Sorve'nin aklında bir soru, fikir ve hayal parlayıp sönüyordu.

Tarif edemeyeceği bir heyecan ağzını kurutuyordu. Sanki hemen yanı başında duran bir hazineye zamanlar boyunca dokunması yasak olan bir açgözlü gibiydi. Kafasında çınlayan İlşuba'nın sözlerini düşünmeden edemiyordu. Öz Dil'i öğrenmek onun anlattığı kadar zor görünmüyordu Sorve'ye. Sürekli içinden “Neden olmasın? Bu zamana kadar yapılamaması bu işin asla yapılamayacağı anlamına gelmiyor.” diyordu.

Akşam olmasına rağmen gayet aydınlık olan kütüphanede dolaşıp sorularına cevaplar aldıktan sonra Eşni ve Sorve evlerine döndüler. Yorgunluk hissinin olmadığı Valmeniar'da kendini yorgun hisseden ilk varlık Sorve olmuştu. Kendi zihninde oluşturduğu bu hale teslim oldu. O gece sıkıntılı bir uykuydu nasibi.

Sabah Eşni'yi İlşuba'ya çeşitli bahçe düzenlemelelerinde yardımcı olması için Hayat Bahçesi'ne bıraktı.

Kütüphane'ye gitmek için İlşuba'dan izin aldıktan sonra aceleyle dün gördüğü çocuğu aramaya başladı kayıt bahçesinde. Adını biliyordu. O yüzden de etrafta olan hiç kimseye onu sormuyordu. Bahçenin bir tarafında oynayan çocukları uzaktan seyretmeye başladı. "Mutlaka buraya gelecektir. Tüm çocuklar oyun oynamayı sever. Zaten dün nasıl da heyecanla oyun oynamak için izin istiyordu afacan."

Tatlı bir rüzgâr esiyordu. Çocukların kulaklarına kadar gelen sesleri içinde dün duyduğu sesin olup olmadığını anlamaya çalışıyor o anda dört dönen gözlerine güvenmek konusunda tereddüt ediyordu. Saatlerce beklemesine rağmen çocuk gelmedi. Geri dönmek üzere ayağa kalkmıştı ki karşısında çocuk belirdi:

– Beni mi arıyorsun Sorve?

Sorve şaşırıldı ama bu şaşkınlığı sevince dönüştü hemen:

– Evet, ama adımı nereden biliyorsun?

– Buradaki herkes senin adını biliyor Sorve. Buradaki çocuklar herkesten daha çok şey biliyor.

– Ben de söylediğinin doğru olduğunu biliyorum.

– Bildiğimiz şeyleri öğrenmeye mi geldin?

Kocaman kara gözlerini kırpıştırmadan Sorve'ye bakıyordu:

– Hayır, ben bir şey öğrenme gayretinde değilim. Sadece seni daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyordum. Çünkü gerçekten yüzün daha önce gördüğüm yüzlerden biri. Ben böyle hissediyorum.

– Bu gayet doğal bir durum. Her ne kadar farklı olsalar da kâinatta birçok şey birbirine benzer. Hiçbir ortak nokta bulamazsan ŞEY dediğin her şeyin bir ortak noktada bulunduğunu görebilirsin. Çocuğun bu konuşması Sorve'ye ukalaca gelse de bu konuyu hemen atladı zihninde:

– Öyle ama ben seni gördüğüme eminim.

– O zaman hatırlamak senin işin, benim değil.

Çocuk koşarak oyun arkadaşlarının yanına gitti. Sorve de çaresiz Eşni'nin yanına döndü.

O gece de yine rahatsız bir uykunun kollarında kıvrılırken daldığı sıkıntılı rüyaların birinde yeşillikler arasında bir köy gördü. Uyandığında çocuğun kim olduğunu hatırlıyordu. Hemen kalkıp yan odada uyan Eşni'ye rüyasını anlatmak ve çocuğu hatırladığını söylemek istedi ama hemen vazgeçti. Sabaha kadar az da olsa rahat bir uyku çekti.

Sabah yine aynı şekilde Kayıt Bahçesi'ne gitti. Yine uzun süre çocuğu bekledi. Sonunda çocuk geldiğinde heyecanla ona doğru koştu:

– Seni nerede gördüğümü hatırladım. Sen Nassan Köyü'nde beni gizlice gözetleyen çocuksun. Yanılıyor muyum? Çocuk hiç umursamadı. Sorve'nin kolay vazgeçeceği yoktu. Yanılmadığının ispata kavuşmasını istiyordu. Yoğun ısrarlara dayanamayan çocuk:

– Tamam, kabul ediyorum. Madem bu dili öğrenebileceğini düşünüyorsun o halde deneyebilirsin. Ben de sana yardım ederim anlaştık mı? Şimdi izin verirsen biraz oyun oynamak istiyorum anlaşıldı mı Prens Sorve?

– Ne demek istiyorsun? Ben senden böyle bir şey istediğimi söylemedim. Bu da nerden çıktı şimdi?

– Kendini kandırmaya çalışma her ne kadar kolay işlerden biri de olsa. Yoksa asla öğrenemezsin Öz Dil'i. Birazdan seninle ilgileneceğim sen burada otur ve beni bekle olmaz mı?

Ne diyeceğini bilemeyen Sorve hiç itiraz etmeden çocuğun dediğini yaptı, kendisine oturmasını söylediği yerde saatlerce çocuğu bekledi.

Nefes nefese kalmış çocuk yanına geldiğinde Sorve gayri ihtiyari bir saygı hissiyle ayağa kalktı. Çocuk nesheli bir ses tonuyla:

– Haydi gidelim.

Birlikte kayıtların bulunduğu kütüphaneye gittiler. Sorve merakla çocuğun kendisine söyleyeceği şeyleri bekliyordu:

– Otur ve etrafına bak. Sorve oturdu ve kendisine söyleneni yaptı.

– Ağaçlar var her yerde bir de gökyüzü.

Çocuk hırsla ayağını yere vurdu. O kadar kızgın görünüyordu ki Sorve bile bu ufak tefek insanın heybetinden ürpermişti:

– Şimdi, dedi. Sesi yaşlı bir hayvan terbiyecisinininki kadar olgundu. Burada sana birinin seslendiğini duyan kadar bekleyeceksin. Daha önce hiç duymadığın bir ses. Valmenia'nın ayrıcalıklarından da mahrum bırakılacaksın. Acıkacaksın ve susayacaksın. Ama o sesi duymadan önce ne su ne de yemek verilecek sana. Bu kadarı sana ağır gelir mi? Yapabilir misin soylu Prens Sorve.

Oldukça kararlı görünen Sorve:

– Evet, bunu yapabilirim. Ve ben artık ne bir prens ne de bir soyluyum. Adım Sorve. Sadece Sorve.

– Benim adım da Agaman. Senin öğretmenimim.

Çocuk bunları söyledikten sonra arkasına bile bakmadan çekip gitti. Sorve kütüphanenin ağaçları arasında oturur halde kaldı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra dişlerini sıkıp:

– Elbette dayanabilirim açlığa ve susuzluğa. Ve buradan o bahsettiğin sesi duymadan ayrılmayacağım.

Ertesi sabah Agaman yanına geldiğinde Sorve’yi biraz yorgun buldu. Ama hala dişlerini sıkmış bekliyordu. Küçük bedeninden beklenmeyecek şekilde kükredi:

– Bu şekilde olmaz. Böyle hırslı davranırsan kimin ya da neyin seninle konuşmasını bekliyorsun? Sadece bekle ve duymaya çalış. Ve Agaman yine çekip gitti.

Olanlar biraz anlamsız gelse de Sorve kendini bırakmadı. Vücudunu gevşetti. Zaten dünden beri bir şey yememişti ve hiç su da içmemişti. Bu hal onun gevşemesini daha da kolaylaştırdı. Kalkıp biraz do-laştı. Bacaklarının kendini taşımaya mecali kalmadığını görünce fazla enerji harcamamak için olduğu yere çimenlerin üzerine uzandı. Hemen uyuyakaldı.

Uyandığında yıldızlar gökyüzünde parlamaya başlamıştı. Bu duru geceye gözlerini açmak biraz içini rahatlattı. “Agaman nerelerde acaba?” diye sordu içinden. Midesi henüz harekete geçmemişti. Yattığı yerden doğruldu. Etrafta ağaçların hışırtısından

başka bir ses yoktu. Ufuktan yükselmekte olan Ay'ın verdiği ışıktan faydalanarak çevreyi inceledi. Her şey olağanüstü bir sessizlik ve hareketsizliğe bürünmüştü. Bu sessizlik ve hareketsizlik uykusunu getirdi. Yine olduğu yere uzandı.

Birisi deli gibi bağıyordu uyandığında. Bu Agaman'ın sesiydi. Tam olarak ne söylediğini anlayabilmek için iyice kendine gelmesi gerekti.

– Bu şekilde uyuyarak mı o sesi bulacağını sanıyorsun? Hırslı olmamanı söylemek iyice rehavete kapılman anlamına gelmiyor. Sen bu işi öğrenebileceğinden emin misin? Kafasını iki yana sallayıp:

– Oldukça zor görünüyor ama hala şansın var, dedi ve yine çekip gitti. Bu sefer sesindeki o dehşet Sorve'yi fazla etkilememişti onun tavırlarını ciddiye alamayacak kadar bitkin hissediyordu kendini.

– Senin sesini duymak daha keyifli gibi duruyor Agaman. Seni küçük böcek. Bilinçsizce yere uzandı.

Sorve'nin kütüphanede kaldığı sürede Eşni ve İlşuba ara sıra onu ziyaret ettiler. İlşuba her şeyin yolunda olduğunu görünce işi bitene kadar artık onu yalnız bırakmaları gerektiğini söyledi. Ve o günden sonra bir daha gelmediler. Ağaçlar artık buna izin vermeyeceklerdi.

Bir gece yarısı Sorve Agaman'ın sesiyle uyandı. Kılmıdayacak hali yoktu ama söylenenleri gayet net duyabiliyordu:

– Bu senin alabileceğin bir şey değil. Bu bir ikram, bir lütuf. Ve sen ona ulaşmak istiyorsan noktadan

başlamalıdır. Asla anlamı bilinmeyen fakat her şeyde olan noktadan. Belki bir hiç kadar küçüktür o ama o olmadan hiçbir şey algılanamaz. Başlatan ve bitiren noktayı anlamadan bunu yapamazsın. Sorve tekrar uyudu.

Ağaçlar altında uyurken rüyalar ve kâbuslar misafiri oluyordu. Bazen üzerine doğru gelen ağaçlar, bazen milyonlarca sestem oluşan bir koroda bir sinek sesi ve bazen de bedeninin milyonlarca küçük parçaya ayrılması. Uyku bedenini terk ettiğinde bitkinlik devralıyordu nöbeti. O anlarda gördüğü bazen gün ışığı bazen de yıldızların parıltısıydı. Ama her anına sinen bir şey vardı ki o da nereden geldiğini anlayamadığı bir koku. Burun deliklerinden içine dolan bu güzel koku sanki ona yaşaması için güç veriyor, rüyalarının rengini ve anlamını belirliyordu.

Böyle geçen birkaç günün sonunda bir sabah Agaman kütüphaneye geldi.

– Sonunda başarmış, dedi.

Sorve olduğu yerde başı kesilmiş tavuklar gibi kıvranıyordu. İnlemesine ve çırpınmasına aldırmadan koşup İlşuba'ya haber verdi. O da yanına birkaç Artık Ruh alarak Sorve'yi evine taşıdı. Eşni'ye Sorve'nin kendine gelmesini sağlayacak bazı tavsiyelerde bulundu. Onları yalnız bıraktılar.

Eşni Prens'in başucundan ayrılmadı birkaç gün boyunca. Kendisine söylendiği gibi ilaçlarını verdi ve titreme nöbetleri ya da kusma anlarında bir an olsun onu yalnız bırakmadı. Üçüncü günün sonunda ayağa kalkan Sorve Eşni'yi etrafında göremeyince

endişelendi. Doğruca İlşuba'nın yanına koştu onun geldiğini gören Agaman:

– Ona ses hakkında soru sormasanız iyi olur çünkü o sesi hiçbir dilde anlatması mümkün değil. Durduk yere zavallıyı sıkıntıya sokmayalım, dedi. Sonra da kendilerine yaklaşan Sorve'ye seslendi:

– Senin kadar güçlü bir irade görülmemiştir bu zamana kadar doğrusu. Tebrik ediyorum seni. Yapacağım dediğin şeyi yaptın. İşte senin önünde saygı ile eğiliyorum.

Sorve onlara selam verdikten sonra Agaman'a döndü:

– Ashında başarıp başarmadığımı tam olarak bilmiyorum.

– Haklısın, ashında tam olarak başaramadın. Sadece ilk kısmı geçtin. Ama önemli olan da buydu zaten. Tıpkı yüzmeyi öğrenmek gibi. Bir kez öğrendin mi her suda yüzebilirsin. Birden içindeki çocuk ayaklandı. İlşuba'ya adeta yalvarırcasına sordu:

– Bugün diğer çocukları da alıp yüzmeye gidebilir miyim?

İlşuba gülümsedi:

– Konuyu istediğin noktaya getirmekte oldukça hızlı yol alıyorsun Agaman. Bu o kadar da iyi bir şey değil bence.

– Ben kötü bir şey yapmadım. Sadece diğer çocuklarla biraz güzel vakit geçiririz diye düşünmüştüm. Hem onlar da ne zamandır böyle bir değişiklik beklemiyorlar mı sizce de?

– Pekâlâ, dedi İlşuba. İşin bittikten sonra gidebilirsin. Ardından Agaman'ın sevinç çığlığı duyuldu. Büyükler çocuğun bu sevimli halini tebessümle izlediler. Agaman Sorve'yi kolundan tutup:

– Haydi, öyleyse gidip işimize bakalım. Öğrenmen gerekenler bu kadarıyla sınırlı değil.

Kütüphaneye önce Agaman girdi. Ağaçlar arasında şöyle bir dolaştı. Sorve hala kütüphanenin dışında bekliyordu.

– Neden gelmiyorsun? Korkacak bir şey yok. Artık acılar bitti. Tıpkı eskisi gibisin. Acıkmak ve susamak yok artık haydi gel buraya.

Sorve korkmuyordu ama gene de içeri girmek konusunda ansızın yüreğinde oluşan tereddüde dur diyemedi.

– Korktuğum herhangi bir şey yok küçük öğretmenim.

– Bu çok yanlış bir cümle. Bunu bir daha asla kullanmamalısın. Her insan bir şeylerden korkmak zorundadır. Asıl cesaret de korktuğun şeylere dokunmaya çalışmaktır.

– Sen öyle diyorsan öyle olsun bakalım.

Sorve içeri girdi. Buraya ilk geldiği zamankinden daha farklı görünüyorlardı ağaçlar. Sanki konuşacaklarmış gibi bir halleri vardı. Bu durum Sorve'nin heyecanlanmasına yetti de arttı. Agaman:

– Artık dinleme değil okuma zamanı. Yanıma gel bakalım. O an her şeyi bir oyunmuş gibi yapıyordu. Bu yüzden Sorve ona kızmadı.

– Sana uyuduğun sırada söylediklerimi hatırlıyor musun?

– Noktalar hakkında olanı mı?

Evet, tam olarak noktalar hakkında olanı.

– Tabi ki hatırlıyorum. Sesin hala kulaklarımda çınıyor. Agaman bir kahkaha attı:

– Oysa fısıldayarak söylemiştim o sözleri sana.

– Oldukça garip bir durum öyleyse.

– Tamam, o zaman. Şimdi şu yaprağa bakmanı istiyorum.

Sorve tüm dikkatiyle Agaman'ın gösterdiği yaprağa baktı. Üzerinde birkaç işaret vardı. Basit birkaç çizik:

– Bu senin yazdığın yapraklardan biri mi? Eğer öyleyse el yazın oldukça kötü diyebilirim.

– Konuşmayı bırak ve dikkatle bak. Ve bana ne gördüğünü söyle.

Sorve biraz daha odaklandı yapraktaki şekillere ama yine bir şey göremedi. Burada sadece birkaç çizik var başka da bir şey yok. Bunu nasıl okuyabilirim?

– Sana dikkatli bak dedim kendini bir hırsa kaptırmadan. Oradaki noktaları görmeye çalış gerisi gelecektir.

– Noktalar, noktalar. Bu durum bana yaşlı öğretmenim Hunder'i hatırlattı onun da matematikte en sevdiği şey noktaydı. Hunder ve noktalar. Yaprak üzerinde noktalar. Çizgilerde gizli noktalar. Tüm evreni kapsayabilecek noktalar. Başlatan noktalar, bitiren noktalar, sınırlarımızı belirleyen noktalar.

Agaman yavaşça Sorve'ye yaklaştı. Fısıldayarak:

– Ne var o noktalarda?

Sorve birden dalıp gitti. Gözleri baktığı şeyden farklı bir şey görüyordu.

– Akdeniz'i görüyorum. İki büyük kalabalık birbirine yaklaşıyor. Büyük bir savaş olacak.

– Kalabalıklar hangi yönden geliyorlar?

– Kuzeyden ve güneyden.

– Kuzeyden gelenlerin en arka sırasında bulunan yaşlı adam kim?

– Aksak yürüyen mi?

– Evet, bana onun kim olduğunu söyle.

– O bir at bakıcısı.

– Ailesi nerede onu da söyleyebilir misin?

– Ailesi nehir kenarına kurulmuş güzel bir şehirde. Kenardaki evlerden birinde yaşıyor. Hepsi üzgün. Erkekler savaşa gitmiş. Kadınlar ve çocuklar büyük bir sıkıntı içindeler. Büyük bir sıkıntı içindeler. Çocuklar ağlamaya başladı. Çocuklar ağlıyor. Savaş başladı. İnsanlar ölüyor. Babalar ve oğullar bir arada ölüyor.

Agaman Sorve'yi elbisesinden tutup çekti. Ağlamakta olan Sorve yere düştü. Agaman başucuna geçti:

– Tamam, hepsi geçti. Gördüğün sadece kayıtlı olaylardan biriydi. Geçmişten bir sayfa. Ağlamana gerek yok. Onların hepsi geçmişte kaldı.

Sorve kendini toparladı. Ayağa kalktı.

– Başardığını söylemeliyim ilk ve tek öğrencim. Seninle gurur duymama izin verecek misin?

Sorve hala nefes alışlarını normal haline getirmeye uğraşıyordu. Çocuğun bu sözlerine nemli bir gülümsemeden başka bir şekilde karşılık vermedi.

– Git ve olanları İlşuba'ya anlat. Ben yüzmeye gidiyorum. Agaman koşarak arkadaşlarını aramaya gitti. Biraz uzaklaştığında koşmayı bıraktı. Tekrar Sorve'nin yanına geldi:

– Sen yüzme biliyor musun Sorve?

– Elbette biliyorum. Neden sordun?

– O zaman dedi. Biraz suskun kaldıktan sonra:

– Bana da öğretebilir misin?

Sükût Divanı

Büyük salonda birkaç şamdanın aydınlattığı masa etrafında uzun süredir devam eden sessizlik iyice çökmüş olan gecenin karanlıkta konuşmayı tercih eden canlıların birbirlerine ulaştırmak istedikleri kısa mesaj dışında tüm anlamıyla kendini hissettiriyordu. Taş duvarlarda asılı duran birkaç süs eşyası, mor perdelerin yuttuğu aydınlığa doğru renkleriyle hücum etseler de ince loş bir tabaka onları belirsizlik sınırında tutmaya yetiyordu. Salonun belli noktalarında yoğunlaşan ışık, küçük hareketleri duvarlara devasa gölgeler olarak sunuyordu. Kapı çalındı. Sennemur:

– Buyurun dedi.

İçeriye iki kişi girdi. Ellerindeki kalem ve kâğıtlarla büyük masanın hemen yanında duran başka bir masanın yanı başına geçtiler.

– Oturabilirsiniz. Gelenler ses çıkarmadan ve sandalyeleri olabildiğince yavaş hareket ettirerek oturdular. Arut:

– Kâtipler de geldiğine göre artık başlayabiliriz.

– Evet, dedi Ridar. Artık başlayalım. Yapacak çok işimiz var.

Ador'un en kıdemli Zahmetçisi, Gelpa'nın en bilge yaşlısı ve Sefar'ın en büyük güç sahibi bir aradaydılar.

– Ev sahibi olman dolayısıyla sana tabiyiz Sennemur. Toplantımızı sen idare edeceksin.

Sennemur Arut'un bu sözüne biraz ilgisiz kaldı. Kâtiplere baktı. Hazır olduklarını görünce:

– Öyleyse ben Sennemur; varlığı yüzlerce yıldır devam eden ve sayısız Kutsal Nefes sahibinin şerefli hizmetler sunduğu Sükût Divanı toplantısını açıyorum. İlk yapmamız gereken bu zamana kadar yapılanları bir kayıt altına almak ve bizden sonraki üyeler için uygun şekilde saklamak olacaktır. Kâtiplerin işi bitince sükût merasimi başlayacaktır.

Ridar düşünceli Arut ise yorgun görünüyordu. Sennemur çevresindeki hiçbir şeye aldırmandan:

– İlk söz senin Ador bilgisi Ridar. Kayıtlar için konuş, dedi.

Ridar düşünceli halinden kurtulamadan gelen bu istek üzerine ayağa kalktı. Pencerenin önüne doğru yürüdü. Oradan geriye, kâtiplere doğru bakarak konuşmaya başladı.

– Amaçlarımıza uygun olarak yapılan planımızın ilk aşamasında ben, Ador Zahmetçisi Ridar, yanımda olanların da desteği ile bana verilen gücü kullanıp Ayzer için bir koridor açtım ve onu belli istikametlere sevk ettim. Aklının ve duygularının bizim istediğimiz şekilde hareket etmesi için gerekli şartları hazırladım. Bunların sonucunda Ayzer hedeflediğimiz Ruh olgunluğuna erişti ve amaçlarımıza hizmet edebilecek

kadar güçlendi. Üzerime düşen görevleri eksiksiz yerine getirmeye çalıştım.

Ridar sustu. Ve yerine oturdu. Sennemur sözü Arut'a verdi. Arut ayağa kalkma gereği duymadı. Olduğu yerden:

– Ben Gelpa Zahmetçisi Arut, bana verilen görev gereği Zelor için bir koridor açtım, onun bu yolda istediğimiz şekilde yürümesi için yardımcılarımınla birlikte ona Gepose Dağı'nı yurt edindirdim. Yanında çalışması için birçok adam görevlendirdim. Onlar onun için gece gündüz altın aradı. Orfin'in fitnessine karşı koyacak hale gelene kadar onu orada tuttum. Sonra Ayzer ve Uselya ile birlikte buraya getirdim.

Arut sustu. Kâtipler başlarını kaldırmadan yazıyorlardı. Oldukça genç ve temiz yüzlü iki kâtibin yazdıklarına bir göz atmak için Sennemur onların masasına eğildi. İşten memnun olduğunu gösteren bir bakış attı. Sonra da söze kendisi devam etti:

– Ben Sefar Zahmetçisi Sennemur. Bana verilen görev gereği Sorve için bir koridor açtım. Orfin'in o ve kardeşi üzerindeki hesaplarından bizim lehimize sonuçlar çıkması için bazı tasarruflarda bulundum. Arut'un görevlerini yerine getirmesinden sonra onu Valmeniar'a gönderdim. Orada Öz Dil'i öğrenebilmesi için imkânlar oluşturdum. Şu an orada o dili öğrenmiş bulunuyor. Ve tüm bu anlatılanlardan edinilen genel izlenim şudur ki; Zahmetçiler, kendilerine verilen ve sadece bir kere kullanılabilecek olan gücü kullanmışlardır. Sonuç olarak üç kişi bizim amaçlarımıza uygun hareket edebilecek kadar yüksek bir ruh

olgunluğuna erişmiştir. Bunda Zahmetçilerin üstün gayret ve fedakârlıklarının yanında bizlere yardımcı olan sadık yoldaşlarımızın da katkıları büyüktür.

O akşam kayıtların kâtiplerce yazılma işi bittikten sonra üç büyük bilgenin üç gün sürecek olacak sessizlik ayını başladı. Yemeden içmeden sadece düşünmekle geçecek üç gün...

Sennemur'un evindeki bu ayinin bittiği akşam üç bilge yine bir aradaydı. O zamana kadar yaptıkları her şeyi gözden geçirmiş, gelecek için neler yapılması gerektiği konusunda fikir geliştirmişlerdi. Bu akşam da bu fikirleri kendi aralarında tartışıp; şimdiden sonra neler yapmaları gerektiği konusunda hedeflerini belirleyeceklerdi. Yemekler yendi ve çiçek çayları içildi. Bu seferki toplantıda kâtipler yoktu. Aynı salonda sadece üç bilgenin görüşmesi gerçekleşecekti. Kısa bir sohbetten sonra asıl konuya geçildi. İlk sözü yine Sennemur aldı:

– Siz Zahmetçiler üç günlük sükûtunuzun sonunda amaçlarımız için neler düşündünüz?

Üçü de son derece ciddi ve yorgun görünüyordu. Ridar söz aldı:

– Öncelikle yapmamız gereken hesaplarımızda olmayan bir gelişmeye bir olaya çözüm bulmaktır. Orfin ve Hannas'ın Ayzer'in bedeni üzerine yaptıkları planı boşa çıkarmalıyız. Yoksa bir felaketle karşı karşıya kalmamız mukadderdir.

Bu noktada heyecanına yenik düşen Arut söze karıştı:

– Doktor Feyn denilen Hannas’ın kölesinin amacı gayet açık. Ayzer’i ele geçirmek.

Sennemur her zamanki soğuk haliyle:

– Öyleyse meseleyi yine Ayzer’le çözmek yapılabilirler en iyisi gibi görünüyor.

Ridar bu sözleri duyunca başından aşağı soğuk sular dökülmüş gibi oldu. Bu tüm emeklerini çok büyük bir riske atmak anlamına geliyordu.

– Ben bunun iyi bir hamle olacağını sanmıyorum. Şunu unutmayalım ki üçümüz de koridor açma hakkımızı ve güçlerimizi sonuna kadar kullandık. Bu seferki koridor ne denli bizim kontrolümüzde olur açıkçası ben bir tahmin yürütmekte zorlanıyorum.

– Söylediklerinde tamamen haklısın sevgili kardeşim. Ancak benim bu konuda bir teklifim var. Hedefe önce biz ulaşalım. Böylece Hannas’ı kendi kontrolünde sandığı adamımız sayesinde etkisiz kılabiliriz.

– Söylediklerin söz olarak oldukça mümkün görünüyor Arut ancak uygulamada ne kadar başarılı olur bilinmez, dedi Sennemur.

– Bana son derece mantıklı geldi bu teklif. Hem de oldukça mantıklı. Evet. Evet. Bu yapılabilir. Hatta bunun yapılması tek çaremiz.

Sennemur ayağa kalktı. Salonun bir ucundan diğer ucuna kısa adımlarla gitti geldi:

– Denemekten başka çaremiz yok gibi görünüyor. Ben bu konudaki kararlarınıza destek vereceğim ve size yardımcı olmaya çalışacağım.

– Öyleyse dedi Arut, en kısa zamanda birini bulup gönderelim. Yolculuk için Beyaz Şelale'yi kullanalım. Dua edelim de her şey istediğimiz gibi olsun.

– Dua edelim.

– Dua edelim.

– Senden daha güzel bir yer var mı Ador? Sen benim yüreğime fer veren en parlak kandilsin. Yarıya kadar açılmış pencereden ırmağı seyrederken Ridar'ın dudaklarından bu sözler döküldü. Bir süre dışarıyı seyrettikten sonra iç çekip yerdeki mindere oturdu. Elleriyle kaşlarını ve sakallarını düzeltti. Yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. Birazdan gelecek olanlarla konuşması gereken konular şimdi-den canını sıkıya başlamıştı. Bu da elbette görevinin bir parçası belki de ilerisi için bu zamana kadar yaptığı hamleler için de en çok dikkat etmesi gereken bir durumdu. Ama böyle bir kararı tek başına almak ona ağır gelecekti. Bu yüzden başka akıl sahiplerinin de fikirlerini sorma ihtiyacı duymuştu. Buraya kadar her şey olağan görünse de asıl sıkıntı veren şey gerçekleri tam olarak söylemeden istediği sonuca ulaşım ulaşılamayacağı konusundaki tereddüt idi.

Kapının önünde sesler duymaya başlayınca hemen ayağa fırladı. Derin bir nefes aldıktan sonra kapının çalmasını bekledi. Gelenleri içeri davet etti. Ayzer ve Yasev içeri girip onu selamladılar. İkisi de buraya davet edilmelerinin sebebini merak ediyorlardı. Açıklama yapması için Ridar'ı bekleyeceklerdi çaresiz.

– Sizi tekrar görmek bizim için büyük mutluluk Efendi Ridar. Ayzer’in bu sözlerine karşılık vermedi Ridar. Yasev gergin olduğunu belli eden bir ses tonuyla:

– Gelişiniz kadar gidişiniz de sessiz olmuştu Efendim. Umuyorum ki sizi düşündüren herhangi bir olumsuzluk yoktur.

– Bizim dertlerimiz her zamanki türden. Yürek de beden de artık alıştı desem abartmış olmam sanırım. Ama sizi gördüğüme ben de sevindim. Özellikle de sen Ayzer! Kendi yükünden kurtulduğundan beri kendini nasıl hissediyorsun? Biliyorsun ki her vakit senin çağrılarına koşacak dostlar arasındasın. Ve kalbini bize açma konusunda her zaman rahat olman bizi memnun eder.

– Elbette bunu biliyorum ve bu bana güç veriyor.

Ridar’ın gözlerine yılan parıltı Yasev’in dikkatinden kaçmadı. Odaya ilk geldiğinde gördüğü yaşlı adam sanki biraz daha gençleşmişti. Onun bu haline Ayzer’in ruh halindeki durgunluğun ve esenliğin sebep olduğunu düşündü. Gerçekten de yaşlı Zahmetçi Ayzer’le konuşurken hep gülümsüyordu.

– Mutlu gününüz için bir tarih belirlediniz mi bakalım? Uselya’nın bu sefer fazla bekleyebileceğini sanmıyorum Ayzer.

Ayzer biraz utanmıştı:

– Siz gelmeden bir tarih belirlemek istemedik efendim.

Ridar dudaklarını hafifçe büzdü:

– Görüyorsun ya Yasev! Nereden nereye getiriyor bizi kader? Onun sadık bir öğrencin olduğu günleri hatırlıyorsun değil mi?

– Elbette efendim, dedi Yasev.

– Ve onu uğurladığımız günü ve onun geri geldiği günü ve onun cezasına hükmettiği günü... Sonra sessizlik oldu. Bu sözler ister istemez kötü anıların soğukluğunu da getirdi. Ama Ridar hemen durumu toparlamaya çalıştı:

– Ve Yaratıcı'nın yardımıyla aramıza onuruyla tekrar döndüğü gün, aklımızda en çok yer eden şüphesiz o gündü. Bize hoş geldin Ayzer! Ridar bir baba gibi Ayzer'i kucakladı. Yasev bu sevgi gösterisinden biraz bunaldı. Belki de bu emek verdiği öğrencisini kıskanan bir Öğretici gururuydu ama Yasev huzursuzluğunu gizleyememekten korkuyordu ona öyle geliyordu ki şu anki sahne bir hazırlıktan başka bir şey değildi. Çünkü Yasev'e göre Ridar tıpkı kadınlar gibi hiçbir şeyi asla öylesine yapmazdı. Bir merak ve endişe bulutu Yasev'in yüreğine çökmüştü. Ridar'ın asıl konuya gelmesini beklemeye karar verdi.

Odaya giren bir öğrenci elindeki tepside getirdiği soğuk şurupları köşedeki sehpanın üzerine bıraktıktan sonra "Başka bir emriniz var mı?" diye sordu. Ridar teşekkür edip çıkabileceğini söyledi. Boğazlar serin içeceklerle ıslandı. Ayzer ve Yasev oturdukları minderde önlerine bakar haldeyken onların göremediği gerginlik Ridar'ın yüzüne sinmişti:

– Sizi önemli bir mesele hakkında konuşmak için çağırdım. Zahmet verdiğim için bağışlayın. Mesele önemli fakat endişe verecek bir tarafı yok. O yüzden müsterih olun lütfen.

Ridar bunları söylerken nabzı hızlanmıştı. Yaşlı kalbi var gücüyle çalışırken ciğerleri bu ritme ayak uydurmakta zorlanıyordu:

– Lafı fazla uzatmak istemiyorum diye başlayarak meseleyi özetledi.

Ador'dan uygun bir ismin belirlenmesi gerekiyordu.

– Bu seçimde üzerimdeki yükün hiç olmazsa bir kısmını alacağınızı umuyorum.

İkisi de oldukça şaşırılmıştı. Bununla beraber korkmaya başlamışlardı. Ayzar, her şey yoluna girmişken ortaya çıkan bu sorunun çözülememesinden; Yasev ise Ridar'ın bu konuyla ilgili bildiği her şeyi anlatmadığından korkuyordu. Ridar devam etti:

– Durumun hassasiyetini anladığınızdan emin olabilir miyim?

İkisi de başlarını öne eğerek cevap verdiler. Ridar onların herhangi bir soru sormasına meydan vermemek için böyle davranmıştı:

– Öyleyse şimdi bana fikrinizi söyleyebilirsiniz. Dünyaya kim gitmeli şehrimizden?

– Efendimizin aklındaki kişiyi öğrenirsek biz de daha sarıh konuşabiliriz, dedi Yasev.

Ridar bu halden bir an önce kurtulmak istiyordu. Ama kendini tuttu:

– Sizin fikirleriniz benim için oldukça değerli, bunu tekrar etmeme gerek yoktur sanırım.

– Öğrenciler henüz hazır değiller. Kutsal öğretirimizi tamamen ruhlarına yedirmeden onlardan birini göndermek akıllıca olmaz bence, dedi Yasev.

– Ben de seninle aynı fikirdeyim Yasev. Ancak elimizi çabuk tutmamızı gerektiren sebeplerimiz var. Bu yüzden bir an önce bir karar vermeliyiz. İkisinin de gözlerinin içine baktı sırayla:

– Benim aklımdaki kişi Nagun. Bence oldukça hazır görünüyor. Kütüphanede geçirdiği yıllar onu oldukça olgunlaştırdı. İmtihanlara girmesine bile gerek kalmadan bu görevi yerine getirebilir diye düşünüyorum. Siz ne dersiniz?

Sessizlik oldu. Ridar konuşmanın istediği şekilde sonuçlanacağına kanaat getirdiğinden sözlerine devam etti:

– Kısa bir süre ona benim belirleyeceğim bazı bilgileri verirseniz eminim bir sorun çıkmayacaktır. Tabi bu işte ikinizin birlikte bana yardımcı olması gerekiyor.

Yasev aynı tereddüt halini ikinci kez yaşıyor olmaktan son derece çaresizdi. Ayzer’i gönderirken de şu an hissettiklerini hissetmiş fakat herhangi bir şekilde itiraz etme şansı olmadığından kararın alındığı o gün sessiz kalmayı yeğlemişti. Olanlara baktığında ve aceleye gelen bir değerlendirme anında yanlış bir karar vermekten korkuyordu. Ridar kararını çoktan vermişti ona göre. Kendilerini sadece onay almak, mesuliyetin bir kısmından kurtulmak ve Nagun’un hızlı eğitiminde yardım almak amacıyla çağırmıştı. Yasev’in aklından geçen bu karara itiraz etme cesaretini göstermek ne kadar doğru olur sorusundan başka bir şey değildi. İçindeki bu gelgit ya da savaş hali sükûnete doğru kaymaya başlayınca

itiraz etmekten vazgeçti. İçinden: “O benim bilmediğim şeyleri biliyor.” dedi.

Ridar araya bir söz ya da kararsızlık girmemesi için hemen kararı açıkladı:

– Öyleyse Uselya ve senin düğününüzden önce bu meseleyi halletmek bizim için en doğrusu. Kararı Nagun’a ben açıklayacağım.

– Nagun’un bunu kabul etmeme ihtimalini de göz önünde bulundurmanız gerekiyor efendim, dedi Ayzer. Ama Ridar kendinden emindi:

– Bu konuda herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum Ayzer. Nagun şehrimize ve öğretilerimize sadakatle bağlıdır. Hem Öğreticilerden olmayan biri bu hassas durumda bizim için daha yararlı olacaktır eminim.

– Öyleyse artık Nagun için dua etmeye başlamanın tam zamanıdır.

– Evet, hem sözle hem eylemle dua etmek gerek artık.

Nagun, kendisi için verilen kararı duyduğunda ne söyleyeceğini bilemedi. Ridar’ın ve Yasev’in uzun telkinleri sonunda kendinde bu görevi kabul etmek için gerekli cesareti bulabildi. Kendini bu görev için seçmeleri onu uzun uzun düşündürse de hükmüne güvendiği insanların yanlış karar vermeyeceklerine olan inancı sebebiyle kalbindeki son tereddütleri de temizledi. Bu birkaç gece uykusuz kalmasına neden olduysa da huzurluydu. Gidişi her zamanki yollardan

olmayacağı için Ayzer'in tavsiyelerine ihtiyacı olacaktı. Bu yüzden Ayzer'le uzunca bir süre konuştu. Sonunda onu da kendi gibi, Ayzer gibi tanıdığına emin olunca gitmeye hazır olduğunu bildirdi. Bunca zamandır kütüphanede kendisinden biraz uzak yaşamasına fazla içermeyen annesi bu gidişe ne kadar üzülse de sabretmeyi marifet bildi. Öldüğünde bedenini şelaleye ulaştırarak kimsesi kalmasa da duruma itiraz etmedi.

Şehir halkı ise durumu anlayışla karşıladı. Bildikleri şeyi yapmayı yani şehrin en yaşlı zahmetçisinin kararlarına saygılı olmayı bir vazife bildiler. Her şey Ridar'ın istediği şekilde olup bitivermişti. Nagun'un dünyadaki faaliyetlerini takip etmek ve gerektiğinde ona yardımcı olmak diğer nefes sahiplerinin yardımıyla daha kolay olacaktı. Gidiş günü gelip çatığında şehir halkı kahraman kitap kurdunu saygıyla yolcu etmek üzere şelalenin yanı başına toplanmıştı.

Beyazlar içindeki insanlar alçak sesle konuşuyorlar aralarından Nagun ile göz göze gelenler saygıyla gülümsüyorlardı. Herkese bakıyormuş ya da sessiz selamlarına karşılık veriyormuş gibi görünse de Nagun etrafında olup biten hiçbir şeyi tam olarak algılayamıyordu. Bu anda zihninde en kalıcı izi bırakan yerlerinde duramayan çocukların kendisini hayranlıkla seyreden büyüklerin neden böyle davrandığını anlamayan gülümsemeleriydi. Hemen yanında Ridar, Yasev, Ayzer ve Uselya duruyordu. Onlar da halkın Nagun'a saygılarını sunmasının bitmesini bekliyorlardı.

Ortalık iyice sakinleştğinde Ridar'ın işaretleriyle birlikte dua etmeye başladılar. Tıpkı gönderilen öğrencilere edilen dualar gibi içten ve coşkuyla dua eden kalabalığın uğultusu şelalenin sesine karışırken Nagun büsbütün kendinden geçti. Bir an önce yola çıkmak istiyordu. Ağzına kadar gelmiş kalbinin bir an önce dışarı fırlamasını; bedenine yayılan serinlik duygusunun buz kesmesini ve bir ömür yetecek bir nefesi bir anda yutuvermek istiyordu.

Dua bitti, sessizlik başladı. Nagun, Ayzer'e yaklaştı ve sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla:

– Düşün hediyenizi Mor Kayalar'da adının yazılı olduğu yerde bulacaksın. Ayzer bu gizliliğe bir anlam vermeye çalıştı. Heyecandan ya da utangaçlıktandır diye düşünmek kolayına geldi. İki dost birbirine sarıldı. Nagun, Uselya'ya yaklaştı:

– Düşününüzde burada olamayacağım için ne kadar üzgünüm bilemezsin. Ne yapalım kader böyle hükmetti.

– Bizi gururlandır çocuk dedi gülümseyerek. Uselya'nın bu sözüyle kalbi biraz sükûnet buldu.

Nagun gülümsedi. Ve oradaki herkesin duyabileceği bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

– Benim kurtulmuş şehrimin arınmış insanları! Bunca zamandır beni barındıran size ve bu şehre teşekkür etmenin yolunu bana gösterdikleri için Zahmetçilerimize minnettarım. Varlığımı şekillendiren Yaratıcı'dan sonra üzerimde en çok emeği olan sizlersiniz. Bildiğiniz gibi bana verilen görev için aranızdan ayrılmam gerekiyor. Biliniz ki giden ben değil

yalnızca sizden bir parça, size bir dost ve hizmetkâr olan kardeşinizdir. Ruhuma kazıdığınız güzellikler asla silinmeyecek. Verdiğiniz terbiye asla unutulmayacaktır. Lütfen siz de beni unutmayın. Nerede olursa olsun bu kalbin her atışında sizden bir hatıranın sevinci hep olacaktır.

Nagun sustu. Kadınlar sakın gözyaşları döktüler. Erkekler yanan gözlerine dur demeye çabaladılar. Nagun da ıslanan yanaklarını parmak uçlarıyla kuruladıktan sonra Zahmetçilerle vedalaştı. Ridar'ın yanına geldi. Yaşlı adam onu kucakladı. Omzuna gömüdüğü başında tuhaf bir ağrı vardı Ridar'ın ama aldırmadı. Nagun'un gözlerine baktı:

– Gitme vakti geldi çocuğum. İyilikler ve Rabb'in yardımı hep seninle olsun. Gidiyorsun ama hep aklımızda ve kalbimizdesin. Ve gittiğin yerde de yanında olacağız merak etme.

Sırtını şehre yüzünü sulara çeviren Ridar fısıltıyla bir şeyler söyledi ve ellerini şelaleye doğru uzattı. Bir süre bekledi. Gözlerini kapattı. Şelalenin köpüren sularından mavi bir sis yükseldi. Ufuk sisten görünmez hale gelinceye kadar Ridar o şekilde bekledi. İşinin ilk aşaması bitince iki elini sanki yerden bir şey alıp kaldırıyor gibi aşağıdan yukarıya doğru hareket ettirdi. Sis tabakasının içinden beyaz bir yol Nagun'un olduğu tarafa doğru uzanıp geliyordu.

Yol geldi, Nagun'un ayaklarının dibinde bitti. Nagun arkasına bakmadan ağır adımlarla yola girdi. Mavi sis tabakasının içinde gözden kayboluncaya kadar oradakiler onu seyrettiler.

Uselya Ayzer'e sokulup ağlamaya başladı:

– Bizim için gidiyor öyle değil mi?

– Hayır, böyle düşünme! Bizim gibi o da kaderine gidiyor.

Ayzer nişanlısını teselli etmeye çalışırken aklında sallanıp duran şey Nagun'un sözleriydi. Tüm şehir halkının isimlerini belirleyen Mor Kayalardaki liste. Neden kendi adıyla ilgili olarak böyle bir şey söylemişti. Buraya ilk geldiği zaman o kayaları Nagun'la birlikte ziyaret etmişlerdi, bunu gayet iyi hatırlıyordu. O zaman Ayzer adının okunamayacak şekilde silindiğini görmüşlerdi. Zahmetçilerin kendisi ile ilgili şüphelerinin doğrulanmasında bu silinme olayı etkili olmuştu. Ama her şey bittikten sonra Gelpagoren'den döndüklerinde Ayzer adı tekrar okunabilir hale gelmişti. Böylece Ayzer adına her şeyin yolunda olduğuna karar verilmiş ve bu olay Zahmetçiler arasında büyük bir sevince neden olmuştu.

Şimdi ise dostunun bir sır gibi emanet ettiği bu hediye ne olduğu konusu kafasını meşgul etmeye başlamıştı. Bundan Ridar'ın ya da başka birinin haberi olması gerekli miydi? Yoksa kimseye söylemeden hediye ne olduğuna kendisi mi bakmalıydı? En büyük rehberini kaybetmiş gibi hissediyordu kendini. Neden birkaç cümle daha söylememişti ki? Ya da neden bunu söylemek için en son ana kadar bekleme gereği duymuştu? Omzuna gömülen hıçkırıklardan sis tabakasının yüzüne çarptığı ıslaklıktan ya da halkın geri dönerken konuştuklarından hiçbirini görmüyor ya da duymuyordu. Nagun'un

gittiği yöne doğru bakıyordu. Kendisini de böyle yolcu etmişlerdi. Tıpkı böyle bir günde, tıpkı böyle renklerle. Kendisi görmemişti ama Uselya ağlamıştı. Tek farkla: O zaman kimsenin omzuna yaslanmamıştı.

Mavi bulut yavaşça dağılırken beyaz yol da giderek silikleşip kayboldu.

– Artık dönelim efendim, dedi Yasev.

– Siz gidin. Ben biraz daha kalmak istiyorum. Mabede gidekseniz ben az sonra orada olacağım.

Ayzer, ölüm susuzluğu gibi içinde yer beğenmeyen sorularla doğruca kütüphanenin yolunu tuttu. Uselya'nın kendisine bırakılan emanetten haberi olmadığı için üzerindeki bu ağırlığı ona belli etmemeye çalışarak vedalaşmışlardı.

Genç Nagun'un neredeyse tüm zamanını geçirdiği kütüphane her zamanki sükûneti ile gelenlere soru sormaları için gerekli kelimeleri sunmak üzere bekliyordu. Oysa şimdi Nagun yoktu ve Ayzer nasıl soru soracağını bile bilmiyordu. Geldiğinden beri en bilge rehberi Nagun olmuştu. Bu duyguyu henüz tanımayaya başlamıştı. Ador kentine ayak bastığından bu yana herkes kendisini bir yerlere sürüklemeye çalışırken Nagun sadece anlaması için ışıklar yakmıştı. Varlığı, sohbeti şu anda en çok aradığı şeydi.

Okuma salonundaki minderlerden birine oturdu. Sessizliğin ortasında bir şeyler duymaya çalışmadan beklemeye kararlıydı. Giden birinin boşluğunu

doldurmak için ne yapılması gerektiği konusunda tüm insanların bocaladığı bir anı yaşıyordu. Etrafındaki gölgeler daha da koyu, gözleri ise hayal ve gerçeği ayıramayacak kadar fersizdi. Nagun adı etrafında beyninde çoğalan insanları hayali bir elle itse de her an komşu olduğu ait olamama hissi ağzındaki tatsızlığı daha da berbat ediyordu. Kalbinin yıllardan beri çarptığı göğüs kafesinin sol yanında bir sıkışma vardı. Bu yüzden de fazla solumadan duruyor, göğsüne incek herhangi bir krizi önleyebilmek için gözlerini sabit noktalara çiviliyordu.

Düzeltilmesi gereken her şey düzeltilmişti. Tüm hatalar ortaya dökülmüş bedelleri belirlenmiş ve ödenmişti. Uselya ve kendisini bekleyen güzel bir hayata gözü kapalı dalması gerekirken etini dilimleyen bu sancının nereden ve neden kaynaklandığını çözmek istiyordu. Dünyada duyduğu bir müzik kulaklarında yankılanmaya başladı. Çok uzaklardan bir esinti gibi içine yayılan bu sesi daha net duyabilmek için iyice içine eğildi. Bir yarayı bir hüznü anlatan bu şarkıyı uzak bir sahilde tek başına bir kadın söylüyordu. Enstrümanlar ise dünyanın başka ıssız yerlerinden kadına eşlik ediyordu. Kimi dünyanın zirvelerine yakın bir vadide, kimi ormanlar arasında bir dere kenarında kimiye savaş sonrasında bir meydanda. Hepsi birbirini görüyor belki de yan yana imiş gibi notalar arasına tek bir es bile bırakmadan üflüyorlar ya da tellere dokunuyorlardı. Tüm bu ağırlığı kendi sesine yükleyen kadınsa kendine yönelen hüznü katlayıp çoğaltarak geri yolluyordu.

Kalbi sakinleşti. Şarkı söyleyen kadın sustu. Bulduğunu kaybettiği yere sesini gömdü. Ayzer'in zihnini berraklaşmaya başlayınca bedenini zorlayıp ayağa kalktı. Kitaplara yaklaştı. Gözleri mor ciltli bir kitap arıyordu. Her zamanki yerinde değildi. Raflar arasında dolaştı. Bir kenarda öylesine bırakılmış gibi görünse de gizli bir güç tarafından korunduğu belli olan mor kapaklı sözlüğü görünce rahatladı. Alıp tekrar yerine oturdu. İlk sayfalardan başlayarak göz gezdirmeye başladı. “Kelimeler işte!” dedi. “Birlikte okuduğumuz, anlamları hakkında uzun uzun konuştuğumuz kelimeler! Neden sahibinizin gidişi bu kadar koyu bir acı bıraktı içime? En iyi sizin bilmeniz gerekir. Söyleyin bana! Bu acı neden bu kadar dayanılmaz? Kitabı ansızın sertçe kapattı. Gözlerini tavana dikti.

– Büyük yalnızlık, büyük boşluk ve yıldızsız kaldı artık her gece ve sahipsiz artık her kelime her hece. Yolculuğun sana uğurlu olsun dostum. Burada bıraktığın her şeyin en sadık koruyucusu olacağım. Sana söz veriyorum, söz veriyorum. Yanağına süzülen sıcak gözyaşları içini rahatlatmıştı. Başını öne eğdi ve kitabı tekrar açtı. Bu sefer derinlemesine okumak için bir sayfa aramaya başladı. Sayfaları karıştırırken bir kâğıt düştü yere. Dörde katlanmış bu kâğıdı yerden aldı. Üzerindeki yazı Nagun'a aitti. Okumaya başladı:

Kim bilirdi ki mükemmel olarak yaşanan ve böyle devam etmesi beklenen bir hayatın, bu kadar içinden çıkılmaz bir karmaşa haline dönüşüp kendi içindeki insanlara olağanüstü dayanma gücü ve aydınlık

beklentisi verebileceğini? Bilinen ve tekrarlanan doğruların yerini alan doğaçlamaların kutsiyetini kendi duyularında çoğaltıp bölen ve her bölüneni yine simetrik olarak çoğaltan bu insanlar; bir arada; sürekli değişen kâinatın değişmeyen tek ateşi üzerine bastıkları ayaklarını göklerin mutluluğundan çektikleri için de hiç pişman olmadılar. Kör olmak onlara görmenin gerçek anlamını; yürüyememek onlara çimenlerin yumuşaklığını; duyamamak onlara ilhamın özünü verdi. Evet, onlar bizim asla şahit olmadığımız ve bu yüzden karşısında afalladığımız mucizelerin bir çiçeğin yüzünü güneşe dönmesi kadar yaşanabilir olduğunu gösterdiler. Bizler kendi hayatımızı yaşarken; kendi dışımızdakileri tamamen kendi dışımızda kabul edip onlar hakkında değişmez yasalar çıkarırken onlar kendilerinininkinden başka bir hayatı yaşadılar. Belki bize, belki etraflarındaki her şeye kattılar benliklerini.

Söylediklerimin gözlerinizi fal taşı gibi açmasını bekliyorum, kalbinizi de. Ve sizlere sormak istiyorum. Kendi dışımızdaki varlıklara gösterdiğiniz saygı gerçek midir? Yoksa sadece bir sorumluluk mudur? Kendi varlığınızı devam ettirmek için bir can aldığınızda neden bir özür dileme gereği ya da bir vicdan azabı duyuyorsunuz? Oysa yaptıklarınız sahip olduğunuz hayatın size emrettiği kısımlardan başka bir şey olabilir mi? Doğuştan getirilen bir utanma ve suçluluk duygusu ile cesedimizi dolduran canımızın hakkını mı veriyoruz? Yoksa sadece Tanrı'ya karşı duyduğumuz sorumluluk duygusunu mu söndürmeye çalışıyoruz? Ve sormak istiyorum gerçekten Tanrı'yı

seviyor muyuz? Tüm insanları ve canlıları? Onlara karşı merhametimiz doğal bir kaynaktan mı besleniyor yoksa etrafa mutluluk dağıtmaktan duyduğumuz hazzın köleleri miyiz? Yaptığımız fedakârlıklarla gurur duyabilmek için mi gülümsüyoruz varlık aynasına?

Nefesimin geometrisinden gönlünüz kırılmasın. Ben biliyorum ki, bizi ve her şeyi yaratan Rabb bize varlık hediyesini verirken bizden bir şey beklemedi. Buyruklarının amacı ruhunda bütün manevi renkleri; bedeninde tüm cevherleri taşıyan eserinin anlamını zenginleştirmek olamaz mı?

Öyleyse bizler neden düşünmüyoruz? Vaz edilmiş yasalara bağlılıkla geçen birçok neslin ömrü yaşam ereğinin hangi mertebesinde? Doğruları mı bulduk? Bulduysak o doğrulardan öteye geçme imkânımız hiç var olmayacak mı? Bu mümkünse bizi bundan hangi sebepler alıkoydu? O sebepleri bilenler neden sustular? Onlar sustuysa arkalarından gelenler neden soru sormadılar?

Kendini bu şehre adayan biri hakkında bir mecnun ya da bir haris olarak söz edenler olmuştur belki de. Oysa o acıyı yüklenen genç adam ne bir haris ne de bir deliydi. Amacına doğru yürüyen ve böyle insanlar içinde yürüdüğü yolun en çok farkında olan insandı. Şunu söyleyebilir miyiz ki onu buna sevk eden, bu zehirden kaderi yaşamına tutuşturan eski yasalarıdır. Neden bu tuğyan? O zaman ben de size derim ki: Eski yasalarıdır onu yasalar dışına iten ve kendi varlığına her yönden bakmasını sağlayan. Ve yine sorarım size

bu muydu eski yasanın ereği? Temiz saydığı her Şeyi o dert ehlinden kurtarmak mıydı yoksa? Elbette buna cevap vermenizi bekleyemem. İkiŐi de kendi iradeleri ile Őeđtikleri yola girdiler. Onlar bir dua içinde bir cümle olduklarını kabul ettiler. Yaptıklarından yanlış gibi görünen ise nerede başlayıp nerede bitmek istediklerine kendilerinin karar vermesiydi. Kararlarında iradelerinin, doğuştan gelen meyillerinin ve Ador'da kazandıklarının etkisi mutlaka olmuştur.

İŞte sorular yine beynimde dört dönüyor. Yine de kendi içimdeki canavarı kalbimin parmaklarıyla kavrayıp büyümesine engel olacağım. Bu yüzden de bedelini ödeyen bir insana ceza yerine ne hediye verilmesi gerektiğini düşünmeliyiz. Ben vereceğim hediyeyi hazırladım bile.

İlk Dügüm

A rın, aylardan beri gecesi gündüzüne karışmış durumdaydı. Oen'in intihar ettiği geceden beri uykuyu üvey evlat bilmiş gözlerini aynada her gördüğünde Oen'le son konuşmaları aklına geliyor ve derin bir vicdan azabıyla musluktan akan suya eğilip ellerinin acımasız dokunuşlarıyla yüzünü yıkamaya çalışıyordu. Her seferinde ovmaktan kıpkırmızı kesilen yüzüne bakmadan aynanın karşısından hemen çekiliyor ve iyi haberler duymayı umarak hastanenin yolunu tutuyordu. Evde, yolda ya da olduğu herhangi bir yerde kendisine silah sesini hatırlatan en ufak bir ses duyduğunda korkuyu ansızın karşısında bulan bir bebek gibi sarsılıyordu. Dua etmekten artık neredeyse konuşmayı unutmuştu. Kalbinin atışlarını kendisine ritim edinmiş bu acı kendini her hatırlattığında küçülmek ve yok olmak için kendi içine çökmeye çabalıyordu. Mermi- nin namludan çıktığı anda takılıp kalan hayatını normal haline döndürmek gibi bir gayreti yoktu. Tek isteği Oen'in bir an önce gözlerini açması kendisiyle konuşması, bir kere olsun gülümsemesiydi. Bunca zamandır bunları düşündüğü için umdukları olsa o anda ölmek ne kadar kolay olacaktı onun için.

Arkadaşlarının ilgilerinin gün geçtikçe azaldığını herkesin kendi yaşam alanlarındaki hengâmeye yavaş yavaş kendilerini bıraktığını görmenin verdiği yalnızlık duygusuna aldırıldığı da yoktu. Oen'in bu halde olmasının tek sebebi olarak ona yaptığı telkinleri gördüğü için onun iyileşmesini beklemek konusunda en kusursuz sadakati kendisinin göstermesi gerektiğine inanıyor ve gerisi üzerinde fazla kafa yormuyordu. Zaten böyle düşünceler aklına bile gelmiyordu.

Pırıl pırıl bir sabahtı. Arın yine hastanenin yaşları kemale ermiş ağaçlarla dolu bahçesinden içeriye girdi. Evden buraya kadar yanında getirdiği bu ferahlık duygusunun kaybolmasından korkarak hızlı adımlarla yürüyordu. Oen'in kaldığı odanın kapısına geldiğinde rastladığı bir hemşire ziyaretine geldiği kişinin içeride olmadığını söyledi. Bazı kontroller yapılması için bir üst kata götürülmüştü. Kendisine biraz bekleme gerektğini söyleyen kıvrıkcık saçlı melez hemşireye sarılmak gelmişti içinden. Öyle hissediyordu ki aylardan beri süren durgunluğun sonu anlamına gelen bir değişiklik bu sabah içine yayılan serinliğin boşuna olmadığını bir işaretiydi.

– Teşekkür ederim. Burada beklememin bir sakıncası var mı?

– Elbette hayır, dedi hemşire. Zaten artık bizden biri gibi oldunuz. Bütün hastane personeli sizi kendilerinden biri gibi görüyor.

– Mesleki bilgisi olmayan bir mesai arkadaşı oldum anlaşılın.

– Belki mesleki bilginiz yoktur ama ben inanıyorum ki Bay Atara’ya doktorlardan daha fazla güç veriyorsunuz. Size cevap vereceğine hepimiz inanıyoruz. Başaracak ve aramıza dönecek.

Arin’in gözleri dolmuştu. Hemşirenin ellerini tuttu:

– Teşekkür ederim. Buna benim kadar inandığınız için teşekkür ederim. Hemşire gülümseyerek karşılık verdi:

– Şimdi izninizle.

Arin, hemşirenin yürüyüşünü ve uzun koridorun sonunda birden sola dönüşünü izledi. Gözleri yalnız kalınca duvar diplerine yerleştirilmiş koltuklardan birine oturdu. Ne kadar bekleyeceği konusunda hemşire bir şey söylememiş kendisi de bir şey sormamıştı. “Neyse, bunca zamandır süren bu sıkıntı nihayet bitiyor gibi görünüyor. Tüm gün beklerim gerekirse” dedi içinden.

Saatler geçiyordu. Uzun süre oturmaktan uyuşan vücudunun kan dolaşımını tazelemek için ayağa kalktı. Koridorda kısa voltalar atmaya başladı. Bir an merakına yenik düşüp asansöre doğru ilerledi. Asansör yolunu kısaltacaktı. Bu merak duygusuna biraz daha zaman kazandırmak için merdivenden tarafa yöneldi. Basamakları çıkarken Oen’e yaklaşmanın heyecanına kapılmaktan kendini alamadı. Sanki ilk defa görecektiği gibiydi. Üst kata çıktığında aradığı odanın hangisi olduğunu anlamaya çalıştı. Fakat etrafta kendisine fikir verebilecek herhangi bir şey yoktu. O da her kapının önünde biraz bekleyip içeriye dinleme yolunu

tercih etti. Birinci kapının önünde durdu. Yaklaştı ve bir şeyler duymaya çalıştı. Ancak beklediğini bulamadı. İkinci kapıda da aynı şey oldu üçüncüde de. Dördüncü kapıya geldiğinde birkaç kişinin içeride konuştuğunu duydu. Kapıya biraz daha yaklaştı. Tam o sırada kapı açılıverdi:

– Siz miydiniz Bayan Arîn?

Daha önce hiç karşılaşmadığı doktor önlüğü giymiş otuz yaşlarındaki adama bakakaldı Arîn.

– Oen’i görmeye mi geldiniz? Kusuruma bakmayın kendimi tanıtmadım size. Ben Doktor Feyn. Oen’in tedavisinin bu aşamasıyla ben ilgileniyorum.

– Sizinle tanıştığıma memnun oldum Doktor Feyn, dedi Arîn. Doktor gayet rahat bir tavırla Arîn’in omzuna dokunup onu kendisiyle birlikte yürümeye sürükledi:

– Size oldukça iyi haberlerim var Bayan Arîn.

– Bunu hissediyordum, dedi heyecanla. İnanmayacaksınız ama bunu hissettim bu sabah.

– Bu gayet normal bir durum. Son zamanlarınızı tamamen ona ayırdığınızı duydum. Bu oldukça büyük bir fedakârlık. Bu yüzden Oen size ne kadar teşekkür etse azdır. Ama size şu müjdeyi verebilirim. Çok yakında o kendi cümleleriyle size en içten teşekkürlerini sunacaktır.

Arîn olduğu yerde kaldı. İki eliyle ağzını kapattı. Sonra toparlanıp:

– Tanrım ne olur bu bir rüya olmasın. Ne olur bir rüya olmasın.

Doktor son derece şefkatli bir ses tonuyla ve gülümseyerek:

– Emin olun, bu bir rüya değil.

– Öyleyse onu ne zaman görebileceğim onunla ne zaman konuşabileceğim.

Doktorun aniden yüzü değişti:

– İşte bu konuda Bayan Arîn, biraz daha sabırlı olmamız gerekiyor. İsterseniz bunu kafeteryada konuşalım.

Kafeteryada fazla kimse yoktu. Kahvelerini içerlerken Doktor Feyn konuşmaya başladı:

– Sizin de bildiğiniz gibi Oen aylardan beri koma halinde yatıyordu. Şu an kendine geldi. Bizimle birkaç cümle de olsa konuştu iki gün önce. Bu oldukça sevindirici bir durum olmasına rağmen yine de tedbiri elden bırakmamamız gerekiyor. Koma halinde geçirdiği süre onun zaman algısında sorunlara yol açmış olabilir. Konsültasyon sonucu diğer doktorlarla vardığımız karar gereği şimdilik Oen'in tanıdığı insanlarla görüşmemesi daha uygun olacaktır. Bu bize geçen zamanın onun hafızasında oluşturduğu yıpranmayı daha iyi anlamamız için gerekli olan zamanı kazandıracaktır. Şimdilik sadece birkaç psikiyatrist onunla görüşebilir. Hazır olduğunda ilk size haber vereceğim. Bundan emin olabilirsiniz Bayan Arîn.

– Böyle durumlarda tanıdıklarıyla konuşmanın hastaların toparlanmalarında olumlu katkıları olduğunu sanıyordum.

– Aslında bir açıdan haklısınız. Fakat Oen’in yaşadığı büyük bir sarsıntı. Biz de işimizi şansa bırakmak istemiyoruz onun tekrar aramıza dönmesini inanın biz de sabırsızlıkla bekliyoruz.

– Anlıyorum Doktor Feyn. Biraz daha sabırlı olmam gerekiyor yani.

– Buraya kadar gelmişken bu sizin için fazla zor olmayacaktır eminim.

– Bekleyebilirim. Ama bana bir söz vermenizi istiyorum Doktor Feyn onu aylar önce buraya gelmeden önceki haliyle bana getirin.

Doktor kendinden emin bir şekilde gülümsedi:

– Bunun için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum Bayan Arîn. Lütfen bu konuda içinizi rahat tutun. Şimdi izninizi rica ediyorum. Çünkü buradan çıkıp bir konferansa yetişmem gerekiyor. Acele etmezsem geç kalacağım. Yaşlı doktorları bilirsiniz. Çok çabuk homurdanmaya başlarlar.

– Ayağa kalktılar. Arin, doktorun elini güven dolu bir kan basıncıyla ısınan parmaklarıyla tuttu:

– Size çok teşekkür ederim Doktor Feyn. Endişelerimi giderdiniz.

Sesini kısarak:

– Tekrar görüşmek üzere.

– Hoşça kalın Bayan Arîn.

Aradan birkaç hafta geçmişti. Doktor Feyn, Oen’in konuşmaya hazır olduğunu bildirdi. Arîn haberi alır

almaz hastaneye koşmuştu. Asansöre bile binmeden merdivenlerden aceleyle tırmanmış ve soluğu Oen'in odasının kapısında almıştı. Burada gözleri görmeye yeni başlamış gibi hissetti bir an. Çünkü karşısında duran Yuti'yi yeni fark etmişti. Tatlı bir gülümsemeye kendisine bakan bu küçük erkek çocuğunu görünce birden gözyaşlarına hâkim olamadı. Eğilip çocuğu kucakladı:

– Sonunda bizim de mutlu olacağımız günler geldi. Sonunda Oen iyileşti bak, dedi.

– Biliyorum bunu. O yüzden buradayım zaten. Arîn çocuğu bıraktı:

– Senin ne zaman haberin oldu?

– Dün gece sen eve gittikten sonra Doktor Feyn'le konuştum. O da bana bu haberi verdi. Öyle değil mi doktor? Çocuk, doktorun yüzüne baktı:

– Evet, dedi doktor. O erkenden aldı haberi.

Arîn gözyaşlarını sildi. Doktor Feyn biraz aceleyle:

– Hazırsanız içeri girelim. Şimdi uyanmış durumda. Olur, anlamında başını salladı Arîn.

Gülkurusu rengindeki kapı yavaşça açıldı. Arîn'e oldukça uzun gelen bu sürenin sonunda yatağında sırtüstü uzanmış duran Oen neredeyse en son gördüğünden daha canlı daha berrak halde uzanıyordu. Arkasına yerleştirilen yastıklardan dolayı yüzü ayan beyan görülebiliyordu. Bu kadar canlı olmasına rağmen fazla bir heyecan belirtisi olmayan yüze bakan Arîn bu durumu uzun süren komanın etkilerine yordu. Oen gülümsemeye çalışarak onlara baktı. Çocuk

içeri girince kapanan kapının hemen yakınında kaldı. Arîn yavaş yavaş başlayan yaklaşma hareketinin aniden ivme kazanmasına mani olamadı ve bir anda Oen'in yanına atıldı. Konuşacak tek bir kelime bile bulamıyordu. Gözlerinden yaşlar akıyor; dudaklarını var gücüyle ısırıyordu. Oen gayet sakindi. Birbirlerinden gözlerini ayırmayan iki insanı izlemek o an için geri planda kalmış olan çocuğu yaşına göre biraz fazla etkilemiş görünüyordu. Sanki ikisi arasında olan biten her şeyi tüm ayrıntısı ile biliyormuş gibi duruyordu.

Oen sağ elini Arîn'e uzattı. Oen'in gövdesini beline kadar örten çarşafın üzerinden yavaşça yukarı uzanan bu eli tuttu Arin. Yaşadıklarına inanamıyormuş gibiydi.

– Sen misin Oen? Döndün mü bana? Gerçek misin?

– Hiç olmadığım kadar gerçeğim. Başım dün gece çok fena ağrıdı. Oldukça gerçek bir acıydı bu, dedi gülümseyerek. Mutluluk gözyaşlarıyla; nemlenmiş bisküvi yumuşaklığında kısa bir gülüşme odaya yayıldı:

– Sizi yalnız bırakayım, dedi Doktor Feyn.

Doktor odadan çıkınca Arîn yanı başındaki sandalyeyi Oen'in yanına iyice yaklaştırdı. Ayaklarındaki derman iyice azalmaya başlamıştı. Sandalyeye oturdu. Bu arada çocuk da biraz daha yaklaştı.

– Doktor bana her şeyi anlattı Arîn. Buraya gelişimin öncesini de ben zaten biliyorum. Sana bu kadar üzüntü verdiğim için beni affet lütfen. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin.

– Bunun hesabını hastaneden çıktıktan sonra nasıl olsa soracağım sana. Şimdilik bunları düşünme. İyice dinlen ve bir an önce beni, bu hastaneden eve götür.

Arîn tuttuğu eli bir an iyice sıktı. Dudaklarına götürüp öptü:

– Öyle çok korktum ki seni kaybetmekten.

Oen karşılık veremedi. Bir süre sessiz kaldılar:

– Bu beyefendi kim Arîn. Bizi tanıştırmayacak mısın?

– A. Evet, bu Yuti. O yaşlı adamın oğlu. İkiniz aynı zamanda burada tedavi gördünüz. Yalnız o senden çok daha önce iyileşti.

Çocuk yaklaştı:

– Sizinle tanıştığımıza çok sevindim efendim. İyileşmenize de çok sevindim. Ayrıca bana yardımlarınızdan dolayı size teşekkür ederim. İyileşmeniz için her gece dua ettim.

Oen çocuğun bahsettiği yardım meselesini tam olarak anlayamadı. Arîn'e baktı. Durumu fark eden Arîn:

– Sonra anlatırım sana diye fısıldadı. Geriye yaslandı. Arîn'in yanına gelen Yuti, onun kucağına oturdu.

Arîn kendisinin ve Oen'in arkadaşlarının aldığı bir kararla Yuti'nin hastane masraflarının Oen'in şirketi tarafından karşılandığını sonra anlatacaktı. Böyle karar vermişlerdi çünkü sağlığında yapması gereken bu yardımı geç de olsa yerine ulaştırmak Oen'in iyileşmesine manevi bir fayda sağlayabilirdi.

– Biliyor musun Oen? Sen uyurken Yuti her fırsatta senin yanına geliyordu. Sana kitaplar okuyordu.

Çocuk oldukça çocukça baktı:

– Çok uyumanın size sıkıcı gelebileceğini düşünmüştüm efendim, dedi. Oen bu lafa aylardır hareket etmemiş birine göre devasa sayılabilecek bir gülümsemeyle karşılık verdi:

– Hatırlamıyorum ama eminim hiç sıkılmamışım dır.

– İstiyorsanız bundan sonra da okurum ama artık eskisi kadar uyumayacağınıza göre buna gerek kalmamış olabilir.

Birkaç saat sonra Oen’i evine götürecek araba hastanenin kapısına gelmişti. Yürüyebilecek durumda olmasına rağmen doktorlar birkaç gün tekerlekli sandalye kullanmasını uygun görmüşlerdi. Bu durum Arın’i biraz rahatsız etse de yaşadıklarının mutluluğunu eksiksiz hissedebilmek için itiraz etmedi.

Doktorlarla tek tek vedalaşan Oen, Doktor Feyn’elini uzattığında doktor kulağına eğilip:

– Sen artık Oen Atara’sın, Rtambuse. Buna iyice alışmaya çalış. Günlerdir sana anlattıklarımı sakın aklından çıkarma. Bu senin son şansın olacak. Eğer yine başarısız olursan kendini buzlar içinde sadece külle karnını doyurabilen bir zavallı olarak bulacaksın anladın mı? Bir de Arın’le günün her saatinde “günaydın” diyerek selamlaş.

Tekerlekli sandalyede oturan hiç sesini çıkarmadı. Arın’in sesi duyulunca Feyn yavaşça kendini geri çekti:

– Siz ne konuşuyorsunuz böyle gizli gizli?

Doktor Arîn'e yaklaştı:

– Ona ne kadar şanslı olduğunu anlatıyordum. Sen onu gerçekten çok seviyorsun. Kolay kolay her insanın rastlayamayacağı bir kadınsın Arîn.

Arîn biraz utanmıştı:

– Siz de eşsiz bir doktorsunuz Bay Feyn, dedi. Her şey için teşekkür ediyorum.

Arabaya bindiler. Uzun, siyah bir arabaydı. Siyah camlar araba hareket etmeye başladığında yavaş yavaş kapandı. Hastanenin bahçe kapısından sola dönüp gözden kayboldu. Yaşlı kapıcı ağır hareketlerle kapıyı kapattı. Diğer doktorlar içeri girmişlerdi. Feyn de o tarafa doğru yürüdü.